

LESLIE L. LAWRENCE

HUAN-TI ÁTKA

1.

Letettem a könyvet, és kibámultam az ablakon.

Szürkésfehér felhőfoslányok húztak el mellettünk, kövér esőcseppek gördültek végig az üvegen. A gép halkán, elégedetten morgott: már jó ideje, hogy felszálltunk Bangkokban, és repültünk Peking, majd tovább, Nanking felé. Kellemes teailat járta át az utasteret, a thai népviseletbe öltözött stewardess udvarias mosollyal töltötte tele a csészéket és kínált apró, kerek süteményeket a gőzölgő ital mellé.

A kerekeken gördülő zsúrkocsi megbillent, ahogy a gép belerepült egy jókora barátságtalan felhőbe, és megindult a gép farka felé. Kinyújtottam a lábam, megállítottam.

A stewardess ügyesen egyensúlyozva a kezében tartott tálcát, utánatipegett, és ha lehet még az eddig villogtatott mosolyánál is kedvesebben tüntetett ki. Egészen felém fordult, talán suttogott is valamit, s közben, mintegy véletlenül, hozzáért a lábamhoz.

Én is mosolyogtam, megfogtam a kocsiját, és erősen tartottam, amíg rátette a tálcát. Ahogy eltűnt az utastereket egymástól elválasztó függöny mögött, visszafordult, és rám kacsintott. Nem feltűnően, de mégis határozottan.

Hátradőltem, és behunytam a szemem. Éppen arra gondoltam, hogy remélem, szép idő lesz Pekingben, amikor szomszédom megmarkolta a karom.

- Mire vár, maga szerencsétlen?

Erős francia akcentussal beszélt az angolt, minden szavából kiérzett a hajdani katona. Keményen préselte ki a száján a magánhangzókat, mintha egy üteg mellett állna, és huszonnégy órája, megállás nélkül tüzet vezényelne.

Ami azt illeti, a megjelenése is katonás volt, nemcsak a hangja. Hófehér kefefrizurája, hatalmas, elálló bajusza első világháborús porosz főtisztre emlékeztetett. Csak majdnem kreol bőre foszlatta szét ezt az illúziót.

- Kérem?

Megcsóválta a fejét, és nagyot sóhajtott.

- Baj van magukkal, fiatalokkal, nekem elhiheti. Az én időmben, uram, a nyakam is kitörtem volna egy ilyen lányért. Ha harminc évvel fiatalabb lennék... Tudja, mit csinálunk mi, franciák, ha így kacsint ránk valaki?

- Fogalmam sincs róla - adtam az ártatlant. - Ámbár valamit azért mi, angolok is tudunk.

- Éspedig?

- Például nem vesszük észre, ha a szomszédunkkal szemez egy lány.

Árnyék futott végig az arcán, de csak egy pillanatra. Megvakarta kefehaját, aztán elhúzta a száját.

- Hát ezt megkaptam! Úgy kell nekem! Különben Villalobos tábornok vagyok. Adam Villalobos.

Ismerősen csengett a neve, de abban a pillanatban nem tudtam hová tegyem. Biztos voltam benne, hogy hallottam már róla, sőt az újságokban is olvastam ezt a nevet.

Megszorítottam a kezét, közben lázasan törtem a fejem, hogy ki lehet. Egészen biztos, hogy katona, hiszen tábornokként mutatkozott be...

- Lawrence - mondtam -, Leslie L. Lawrence.

Visszahúzta a kezét, és megpödörte a bajuszát.

- Ó, hát én ismerem magát! Nem utolsósorban azért készülök Nankingba, hogy magával találkozhatnék. Micsoda szerencse! Tényleg nem akar utánamenni?

- Van még idő Pekingig - mondtam. - Honnan tudja, hogy ki vagyok?

- A Rovartani Közleményekből. Magam is érdeklődöm a rovarok iránt. Elsősorban azok érdekelnek, amelyek a bambuszt károsítják.

- Értem. Miért éppen?...

- Mert ha megeszik a bambuszt, nem marad elég rügy a pandáknak. Világos?

- Hát... őszintén szólva...

- Akkor elkezdem az elején. Megjegyezte a nevem?

- Természetesen, tábornok úr.

- Hagyja a tábornokot! Az már nagyon régen volt.

Egyszerre csak fény gyulladt a sötétség mélyén. Villalobos... hát persze!

- Maga a pandabizottság elnöke?

Vidám mosoly terült szét a bajusza környékén, és elégedetten bömbölte a fülemben:

- Csakhogy végre rájött, ember! Hiszen, ha nem tévedek, levelet is váltottunk valamikor.

- Három éve.

- Úgy van! Segítséget kértem magától.

- Hogy nem lehetne-e biológiai úton leküzdeni a bambuszok kártevőit, mert a vegyi védekezés káros magukra a pandákra is!

- Ezt meg kell ünnepelni! Most aztán tényleg menjen utána! És ha kikezdeni nem is akar velem, legalább hozasson egy üveg whiskyt...

Éppen felemelkedtem volna, amikor a hátam mögötti ülés gazdája előrenyúlt, és se szó, se beszéd, az ölembe ejtett egy tele whiskysüveget.

Villalobos meredten bámult a palackra.

- Maga bűvész is?

Felálltam, és benéztem a hátam mögötti sorba. Hatalmas, legalább kétméteres fickó vigyorgott rám. Tükörkopasz volt, csak a feje tetején húzódott valami lilás taréjféle. Felém nyújtott keze fejére dobott és két, egymásra rakott dobverőt tetovált az ügyes kezű bőrművész. A két keresztbe tett dobverő és a hosszúkás dob torz halálfejre emlékeztetett.

A pasas mosolygott, kivillantva szépszámú aranyfogát.

- Hahó!

Nem tudtam hirtelenjében, hogy ujjong-e, vagy köszön. S amíg ezen töprengtem, úgy megszorította a kezem, hogy kiszaladt belőle a vér.

- Helló - rebegtem elhaló hangon. - Ön az őrangyalunk?

- Én. Talán nem oké?

- Nem tudom. Maga kicsoda?

- A tábornok kísérője - vigyorgott. - Hallottam a szövegüket. Maga Villalobos? Nem ilyen alaknak képzeltem.

Villalobos enyhén elvörösödött, mintha megremegett volna a karfán nyugvó keze.

- Mi az, hogy az én kísérőm? Nekem egyáltalán nincs kísérőm. Hogy a fenébe...

- Maga a pandás, nem?

- A pandabizottság elnöke, ha szabad kérnem!

- Akkor oké. Én Dögevő vagyok.

Nem tudtam rájönni, hogy mi lehet az anyanyelve, ezért arra gondoltam, talán problémái lehetnek az angollal. Villalobos közben kivette a whiskysüveget az ölemből, és tanulmányozni kezdte a címkéjét.

- Ne haragudjon, nem jól értettem a nevét.

- Dögevő.

- Dögevő? Biztos?

- Mondja - nézett rám gyanakodva -, lehetséges, hogy maga nem olvas popújságokat?

Szégyenkezve sütöttem le a szemem, és remegő hangon bevallottam, hogy nemcsak lehetséges, hanem biztos is. Tényleg nem olvasok.

- Azt akarja mondani, hogy soha nem hallott még a Leprás Dögevőkről?

Villalobos az üveg felett ránk bámult, és nyitva maradt a szája az ámulattól.

- Nézze... - kezdtem óvatosan - annyi manapság az együttes...

- Leprás Dögevő csak egy van. Ezt sem ismeri? - s azzal dúdolni kezdett egy dalfélét, és halkán zümmögte hozzá a szöveget. Valami olyasmit véltem kivenni belőle, hogy vér csordul a sátán minden harapása nyomán.

- Gratulálok - mondtam. - Egészen formás kis szám. És köszönjük a whiskyt. A tábornokot, úgy tűnik, ismeri.

- Én vagyok a kísérője.

Villalobos nagyot sóhajtott és mártír arccal pödört egyet a bajuszán.

- Ez a mániája. Mondja, hová kísér, ember?

- A pandák közé, főnök.

- Hová?

- Maga tart előadást a medvékről, nem? Vagy kilenc-tíz helyen. A tervek szerint gyűjtést is rendeznek...

A tábornok elsápadt, és halálra váltan dőlt hátra. Óvatosan elvettem tőle a whiskyt, nehogy baja essék.

- Maga? Maguk... a zenekar? - rebegette. - Úristen! Én egy vonósnégyest kértem! Külön íratam egy pandaszámot!... Úristen!

- Vonósnégyes momentán nem akadt. Az a fickó tényleg szövegelt valamit egy pandaszámról. Ne izguljon, tábornokom, mire leszállunk Pekingben, meglesz a száma. Papampa papanda! Valami ilyesmi. A gyilkos panda... például. Oké a cím, nem?

Villalobos tenyerébe temette az arcát.

- Én megőrülök - mondta olyan hangon, mintha elveszítette volna a fél hadseregét. - Nekem azt mondták, hogy menjek gyűjtőútra, tartsak tíz előadást, kasszírozzam be a jótékony szervezetek pénzét... az előadásaimat pedig egy vonósnégyes festi alá egy-két különlegesen szép pandaszámmal... Ez nem lehet igaz! Ki volt az az örült?...

Dögevő letottyant a székem mellé a földre, és elvette az üveget.

- Amíg a tábornok levegőt kap, majd én kinyitom, oké?

Beleharapott a dugóba, kihúzta a fogával, aztán messzire köpte.

- Így ni! Van fogmosó poharuk?

A tökéletesen összeomlott Villalobos kotorászni kezdett maga körül, és vagy a zsebéből, vagy a kezításkájából négy, egymásba csúsztatott papírpoharat varázsolt elő.

- Adjanak egy kortyot, mert nem állok jól magamért! Ide figyeljen, Mr. izé... Dögevő, ugye csak tréfált?

- Amennyiben?

- Hát, azzal a kísérettel.

- Van talán valami kifogása a Leprás Dögevők ellen?

Sértődötten bicsaklott meg a hangja, és megremegett a kezére tetovált dobverő.

Lehajtottam a fejem, hogy el ne nevessem magam. Villalobos behunyta a szemét, aztán kinyitotta, és megrázta a fejét.

- Dehogy. Semmi.

- Akkor hajítsuk be, ne tétovázzunk!

Egyből lehúztuk az italt. Alighanem Villalobosnak volt rá a legnagyobb szüksége, mert alighogy lecsúszott a torkán, már tartotta is egy újabb adagért a poharát.

- Hol vannak a többiek? - kérdezte bágyadtan, amikor a második pohárral is megitta. - Az izé...

- A Leprások?

- Azok.

- Mióta beszálltunk, nem láttam őket. Alighanem lementek a csomagterbe szunyókálni. Vigyázni kell a hangszerekre, nehogy valami marha elvigyen egyet emlékebe. Tudja, mit képesek csinálni a tinédzserek? Kész téboly!

- Hányan vannak?

- Velem együtt öten.

- Úristen! Miért ilyen sokan?

- Mert mi nem vonósnégyes vagyunk.

- És... hogy gondolják?

- Csak bizza ránk, tábornokom! Maga elmondja a szövegét a pandákról, valami sódert, mindegy, csak tíz percnél ne tartson tovább, mert hazamegy a közönség. Amikor befejezte, jövünk mi. Cirka másfél óras a műsorunk. A maga dolga az, hogy bekasszírozza a pénzt. Nekünk csak ellátás jár, mert ez jótékonyági buli: levonják az adónkból. Maga is a panda-ügyben utazik?

A kérdés minden kétséget kizáróan nekem szólt.

- Csak félig - mondtam az igazságnak megfelelően. - Én leginkább rovarokban utazom.

- Ciánózó?

- Nem éppen. Én a rovarokra vigyázok, ahogy a tábornok a pandákra.

Elgondolkodva csóválta meg lila sörényét, és bekapta a whisky maradékát.

- Istenem, mennyi hülye van! Már elnézést, nem feltétlenül magára értettem. Hogy tudnak ilyen marhaságokkal vacakolni? A pandák még hagyján, bár, ahogy hallottam, nincs valami jó hallásuk. De a rovarok!

Elérkezettnek láttam az időt, hogy megkeressem a stewardest. Nem mintha feltétlenül kalandokba óhajtottam volna bocsátkozni a Peking felé tartó gép fedélzetén, hanem mert nem hagyott nyugodni a kacsintása. Mintha hívott volna, de nem úgy, ahogyan légyottra hívják az embert.

Felemelkedtem, keresztülmásztam a Dögevőn, és valami bocsánatkérés-félét dadogva elindultam a függöny felé.

2.

A konyhafülkében két thaiföldi lány rakosgatott egy halom edényt. Amikor elmentem a nyitott ajtó előtt, felemelték a fejüket, és kötelességszerűen rám mosolyogtak. Egyik sem az volt, akit kerestem. Végimentem a másik, majd a harmadik szalonon: négy vagy öt utas szundikált az ülésekben. Egészen a pilótafülkéig elláttam: a lány itt sem volt sehol.

Visszamentem a konyháig, és nem érttem a dolgot. A lányok ismét felnéztek, és ismét mosolyogtak. Arannyal átszótt népviseletük ragyogott a halvány, beszűrődő napfényben.

Megtorpantam, és már-már megkérdeztem tőlük, hol van a harmadik stewardess, de végül mégsem tettem. Inkább lementem a csomagterbe vezető lépcsőn.

Odalent félhomály volt, csak néhány apró mennyezeti lámpa világított. A csomagok mögött, egymás mellé húzott, tartalék nyugágyakon ott hortyogott az egész zenekar: valamennyi Leprás Dögevő. Enyhe whisky- és ginszag töltötte be a levegőt.

Éppen vissza akartam fordulni, amikor a feltornyozott bőröndök előtt a szemembe ötlött valami. Valami, amiről először azt hittem, hogy ingaóra vagy egy egészen furcsa formájú keleti játék.

Közelebb léptem, hogy szemügyre vegyem. Ekkor láttam csak, hogy az, amit az ingaóra testének hittem, nem más, mint egy durván összenyomott nyugágy. Mintha valaki teljes súlyával ráfeküdt volna, hogy egymásba préselje az alumínium alkatrészeket. A nyugágyat a fejrész támasztójával rögzítették, de még így is neki-nekiütődött a bőröndöknek, amikor a gép zötytyent egyet.

Mégsem a nyugágy volt az, ami felkeltette a figyelmemet. Inkább az a játék babához hasonlító figura, amely egy zsinórra akasztva himbálózott a nyugágy vázán. Megfogtam, és a tenyerembe vettem. Vörösre égetett agyagfigura volt. Tömör, kemény, hideg tapintású.

Nem tudtam volna megmondani, hogy miért, de megborzongtam, mintha hűvös szellő söpört volna végig a csomagtéren. A kis figura ott feküdt a tenyeremen, arccal felfelé, és engem nézett.

Jellegzetesen keleti arcú nőt ábrázolt. Régies szabású, kaftán-szerű ruha burkolta be a testét, haja feltűzve, telis-tele csatokkal. Arcán gúnyos vagy inkább talányos mosoly játszadozott. Az volt az érzésem, hogy láttam már valahol ezt az arcot... Még alaposabban megvizsgáltam, és egyre biztosabb lettem benne, hogy ismerős. Mintha a kínai Nofretéte lett volna...

A figura érezhető hideget árasztott. Mintha hűtőszekrényből vette volna ki valaki röviddel ezelőtt.

A Dögevők békésen hortyogtak, és eszük ágában sem volt felébredni. Bizonyára ők találták ki ezt az ostoba viccet. Talán Bangkokban vették egy szuvenir boltban a bábut, hogy mint a nem egészen kulturált emberek, jó heccet csináljanak vele.

Eleresztettem: hadd himbálózzék tovább. A figurácska kirepült a kezemből, forgolódott nyakán a zsinórral. Amikor felém fordult az arca, mintha szemrehányást véltem volna kiolvasni a tekintetéből.

Az egyik zenész felnyögött: reccsenve tiltakozott alatta a nyugágy. Megvontam a vállam, és elindultam felfelé a lépcsőn. Ahogy lépdeltem-lépegettem, egyre csak ott járt a fejemben a nyugágyra akasztott női figura. Mintha falióra lett volna a nyugágy, és az agyagnő az ingája.

S az arca... Talán valamelyik kínai művészettörténeti könyvben láttam. Ming-kor, Csin-kor, ki tudja? Pokolian ismerős volt, bár kellő gyakorlat híján elég nehéz megkülönböztetni keleti embertársaink fizimiskáját.

Éppen a legfelső lépcsőfokra tettem a lábam, amikor megtorpantam. Olyan váratlanul, hogy majdnem hasra estem. Halkan felkiáltottam, és nekitámaszkodtam a falnak.

Az ördögbe is, hát hogyan ismerném! Hiszen fél órával ezelőtt kacsintott rám és hívott maga után. Nyilván régies ruhája és feltornyozott hajviselete tévesztett meg. Kétség sem férhet hozzá: az agyagszobor a stewardest ábrázolta!

Odamentem a konyhafülke ajtajához, és bekukucsáltam. A két lány bánatosan mosolygott. Egyikük cigarettázott, a másik a körmét festette,

- Pardon, hölgyeim - kezdtem -, beszélnek angolul?

- Természetesen - mondta a cigarettázó, és a háta mögé rejtette a kezét. - Parancsol, uram?

- Izé... egy whiskyt kérnék.

Felnyúlt az ital szekrényhez, miközben ügyesen a lefolyóba ejtette a cigarettát. Kitöltött egy italt, jégkockákat rakott bele, és a kezembe nyomta.

- Parancsoljon, uram! Szolgálhatok még valamivel?

Újabb kincstári mosoly.

Az ajtónak dőltem, mintha unatkozó vendég lennék.

- Maguk csodaszépek. Tudják?

Összenevettek. Láthatóan jólesett nekik a bók.

- Mind a hárman.

Nevettek, aztán a másik ezt mondta:

- Csak ketten. Én és ő.

- Nem - mondtam -, hárman. Maguk ketten és ő, a harmadik. Ő is csodaszép.

Még mindig nevettek, de már egy kicsit idegesebben.

- Ki a harmadik, uram? - kérdezte az, aki a whiskyt adta. - Talán az öreg hölgy?

Óvatosan ittam egy kortyot.

- Csak hárman vannak stewardessek? Hol van a harmadik?

Összenéztek, aztán kipukkadtt belőlük a nevetés.

- Nem, nem, uram - mondták egyszerre. - Csak ketten vagyunk. Mi ketten.

Éreztem, hogy hideg kúszik fel a gerincemen, mintha az egyik jégkockát valaki beejtette volna a gallérom mögé.

- Ide figyeljenek, angyalkák - mondtam kissé határozottabban. - Maguk ketten itt vannak, eddig rendben. Az előbb bejött valaki oda - és mutattam a szalonunkat - egy kocsi-val és rajta italokkal. Egy harmadik stewardess. Értik?

- Ó, igen - mondta az egyik, az alacsonyabbik, és a kevésbé szép.

- Én voltam.

- Nem maga volt! Magasabb volt magánál, és... - nem akartam kimondani, hogy szebb.

- Akkor lehet, hogy én voltam - sietett a segítségére a másik. - A teát én vittem. Kerek kocsin.

- Nem is maga volt. És nemcsak teát hozott, hanem whiskyt és kekszet is. Hol van a harmadik lány?

Egymásra néztek, értetlenül, aztán egyikük, amikor látta, hogy nincs már whisky a poharamban, tölteni készült.

Elhárítottam, és makacsul folytattam a kérdezősködést.

- Hol a harmadik lány?

Alighanem ekkor értették meg, hogy nem tréfáról van szó. És nem azért beszélgetek velük, mert unatkozom.

Elkomorodtak. Az alacsonyabb bekattintotta az italszekrény ajtaját.

- Nincs harmadik lány. Csak mi ketten vagyunk.

- Kell lenni. Értsék meg, az előbb...

- Nincs harmadik lány!

Sarkon fordultam, és otthagytam őket. Visszamentem a szalonunkba. Ahogy végigfutott a szemem a sorokon, ismét feltűnt, hogy milyen kevesen vagyunk a gépen. Az egyik szalonban két fehér ruhás lány szundikált, felettük a polcon teniszütők. A másikban szemüveges öregasszony olvasott egy fekete táblás könyvet: talán a bibliát.

Keresztüléptem Dögevőn, aki még mindig a földön ült, de nem huppantam rá az ülésemre. Dögevő nagyot nyögött, ahogy átkecmeregtem rajta.

Lehajoltam, és megfogtam Villalobos tábornok karját.

- Velem jönne egy percre?

- Én? - kérdezte, miközben kerekre tágult a szeme. - Hová?

- A stewardessekhez.

- Szóval összejött a dolog? De tudja, az én koromban már... Inkább vigye magával Mr. Dögevőt!

- Nem arról van szó - mondtam. - Megfigyelte azt a stewardest, aki... hm... rám kacsintott?

- Meg én! Miért?

- Jöjjön velem egy percre!

Kelletlen képet vágott, de máris felemelkedett.

- Nem mondaná meg, miért? Mi a fene ez a nagy titokzatosság?

- Valamit mutatni szeretnék.

- Nekem is? - tudakolta Dögevő, és felállni készült. - Én is megfigyeltem a csajt. Valami nőügy?

- Nem tudom - mondtam. - Jöjjenek.

Dögevő felcihelődött, így a tábornok kifért mellette. Én mentem elől, utánam Villalobos, a sort Dögevő zárta. Szemem sarkából láttam, hogy az egyik teniszező lány kinyitja a szemét, és elismerő csodálattal pislant a dobos lila taréjára.

A teakonyha ajtaja csukva volt. Megpróbáltam a kilincsét: nem engedett. Odabentről mintha suttogást hallottam volna, amiben persze azért nem lehettem annyira biztos. Nehéz meghallani a suttogást egy felhők között bukdácsoló repülőgépen.

- Nos? - tudakolta Villalobos meghúzogatva a bajuszát.

- Most mi lesz?

- Megkeressük őket... Egy pillanat!

Átrobogtam a másik szalonba, és sikerült is felfedeznem a szebbik stuvit, amint éppen néhány plédet cipelt valahonnét valahová. Jöttünkre felpillantott, majd gyorsan lesütötte a szemét.

Hátrafordultam.

- Ez volt az a lány?

Villalobos eltűnődve figyelte, és talán kissé hosszasan időzött a lány keblei körül, mint azt az azonosítás feltétlenül megkövetelte volna.

- Ez - mondta aztán határozottan.

- Nem ez! - rázta meg a fejét Dögevő. - Egészen biztosan nem ez!

Villalobos vasvillaszemekkel nézett rá.

- Maga mondja nekem, hogy nem ez, amikor ez, mi? Tudja, ki voltam én? Ezer indokínai katona közül első bemutatkozás után ötszáznak már tudtam a nevét és mind az ezret meg tudtam különböztetni egymástól.

- Akkor sem ez! - csattant fel Dögevő.

Éppen közbe akartam vetni magam, amikor a szalon végében feltűnt a másik lány.

Dögevő rápillantott, aztán győztes mosoly terült szét az arcán.

- Oda nézzon, tábornokom! Ott a csaj! Szóval, hogy volt azzal az ezer inoivalamilyen katonával?

Villalobos mérgesen toppantott.

- Hülyének néz, ember? Nyilvánvaló, hogy nem ez a lány volt, hanem a másik!

- Nincs magának szeme, tábornokom. Maga szerint melyik volt, bogárszakértő?

- Tökéletesen mindegy - mondtam letörten. - Amelyiket akarják.

3.

Visszamentünk a helyünkre, megvártam, amíg Dögevő kényelmesen elhelyezkedik a földön, a tábornok az ülésén, majd mormogtam valamit, és magukra hagytam őket. Éreztem, hogy csodálkozó szemmel követik minden mozdulatomat, de nem fordultam hátra.

A két lány egymással szemben ült a teakonyhában, és az asztal lapjára függesztette a szemét. Jöttömre felnéztek, aztán mintha csak megijedtek volna tőlem, ismét az asztalra bámultak. A kisebbik valamit mondott a nagyobbiknak és a szebbnek, csak hogy thai nyelven, amiből egyetlen szót sem értettem.

Lesiettem a lépcsőn a Leprásokhoz. A zenekar, mintha mi sem történt volna, nyugodtan hortyogott. A whisky- és ginszag pedig mintha még tovább erősödött volna.

Az agyagszobor ott himbálózott velem szemben, nyakán a zsinórral. Ismét a kezembe vettem, és ismét éreztem, hogy libabőr fut végig a hátamon. A figura arca minden kétséget kizáróan a harmadik, nem létező stewardessé volt.

Eleresztettem a bábót. Úgy forgott, hintázott velem szemben, mintha igazi akasztott ember lett volna.

A Leprások békésen hortyogtak. Némelyikük egészen a fejére húzta a takaróját, mintha fázna a kellemesen meleg csomagtérben. Végigfutott rajtam a gondolat, hogy a pokrócok alá kellene néznem, de még idejében lebeszéltem magam róla. Végül is, milyen alapon ütöm bele az orrom olyasmibe, ami nem tartozik rám. Ha a stewardess úgy látja jónak, hogy bebújjék valamelyik Leprás mellé, hát csak tegye!... De miért tagadják le a többiek? Félnék, hogy feljelentem őket a légitársaságnál?

Megvontam a vállam, és elhatároztam, hogy feladom a keresést. Éppen megfordultam volna, amikor észrevettem egy ajtót a bőröndök mögött. Középen becsukló, szokványos repülőgépjárat volt. Semmiféle betű vagy jel nem volt kirakva rá: se toalettet nem jelzett, se konyhát. Az agyagfigura lassan megállt a forgásban, és arccal az ajtó felé nézett.

Mintha arra biztatott volna, hogy menjek oda és nyissam ki.

Meg is tettem volna, ha nincsenek útból a bőröndök. Ahhoz azonban nem fülött a fogam, hogy nekiálljak elpakolni őket az útból. Bosszúsan meglöktem a szobrocskát, „aki” hintázott egyet, aztán megállapodott.

Arccal az ajtó felé.

Lehajoltam, és sóhajtván rakodni kezdtem a bőröndöket.

Nagyjából a felénél tarthattam, amikor megreccsent valami a közelemben. Áthelyeztem a testsúlyomat, és egy jó nehéznek látszó kézitáska után nyúltam. Aztán visszaejtettem a többi közé, amikor megláttam, ki jön.

Dögevő volt a lila taréjával.

Megállt velem szemben, és érdeklődéssel nézte, mit csinállok. Akkor szólalt csak meg, amikor már majdnem kész voltam.

- Mi ez? Egy kis egészségügyi mozgás?

- Meg szeretném nézni, mi van az ajtó mögött.

Odakapta a szemét, aztán megsimogatta a taréját.

- Mondja, maga egészen biztos benne, hogy normális?

Nem válaszoltam. Erre lehajolt, és segített elrámolni a maradék bőröndöket.

- Ez a maguké? - bökte a felakasztott agyagfigurára.

- Ez? Nem hinném. Ilyet nem vettünk. Miért?

- Mert itt lógott a zenekara előtt. Ez az a lány ugyanis, akit keresek.

Óvatosan hátrébb lépett, és összeráncolta a szemöldökét.

- Milyen lány?

- A stewardess.

Most már kifejezett aggodalom csillogott a szemében.

- Tényleg jól érzi magát?

Felelet helyett az ajtóhoz léptem, megfogtam a kilincset helyettesítő gombot, és megnyomtam.

Az ajtó megmoccan; elkezdett befelé csúszni. Odabenn sötét volt; amennyire láttam, az ismeretlen rendeltetésű fülke nem lehetett nagyobb, mint a fenti teakonyha.

Dögevő óvatosan odasettenkedett mögém. Alighanem még mindig tartott tőle, hogy kitör rajtam az elmebaj, és megpróbálok kárt tenni benne. Határozott mozdulattal belöktem az ajtót. Kissé oldalra léptem, hogy a csomagtér fénye behatolhasson a fülkébe.

Ahogy a halvány sugarak bekúsztak az ajtónyíláson, szinte arcunkba vágott egy sötét, óriási agyagfigurára emlékeztető tömeg, amely ugyanúgy himbálózott a mennyezetről lecsüngő kötélén, mint kistestvére a nyugágy vasán.

Dögevő elfütyentette magát mögöttem.

- Mi a fene! Még egy csingi-lingi?

Az volt. Még egy csingi-lingi. Csakhogy ez nem agyagból volt, mint a másik, ha csak nem nevezzük a teremtés mítoszára való tekintettel az emberi húst is agyagnak.

Mert az a valami, ami odabent forgott a kötélén, minden kétséget kizáróan egy felakasztott emberi test volt.

S ahogy a halvány fény ráesett az arcára, már azt is tudtam, hogy kicsoda. Természetesen a stewardess. Akit kerestem.

4.

Dögevő nagyot böffentett, és hamuszürke képpel meredt a hullára.

- Jézusmária! Én mindjárt hányok!

- Kíméljen meg tőle! Ismeri?

- Nem merek odanézni.

Leült egy bőröndre, háttal az ajtónak. Egész teste remegett. Az ajtófélfának dőltem, és gondolkodni próbáltam. Uramisten! Most mit csináljak?

Egyelőre odamentem Dögevőhöz, és megveregettem a vállát.

- Lélegezzen nagyokat! Mindjárt elmúlik. Sosem látott még hullát?

- Hát, nemigen - nyögte. - Főleg akasztottat nem. Nem gondoltam volna, hogy ennyire borzalmas. Muszáj megnéznem?

- Nem muszáj.

A lány arcát eltorzította a halál, szeme kidülledt, keze hűvös volt. Lehajoltam, de semmi olyat nem láttam körülötte, amiből bármiféle következtetést levonhattam volna.

Becsuktam az ajtót, és megráztam Dögevőt.

- Itt maradna, amíg én...

- Szó sem lehet róla! - vágott közbe, és olyan gyorsan pattant fel, hogy ki sem néztem volna belőle. - Nem én! Sőt a fiúkat is felkeltem, hogy tűnjenek el innét!

- Semmi szükség pánikra. Jöjjön inkább velem!

- Hová, ember?

- Valakinek el kell mondani. Gondolom, a pilótának. Hogy jelentse rádión.

- Kinek?

- Mindegy. Jöjjön!

Felbaktattunk a lépcsőn. Ő ment elől, én hátul. De még így is vissza-visszanézett, hogy nem jön-e a hulla a nyomunkban.

Benéztünk a stewardessek konyhájába: üres volt.

A legelső szalon is üresnek látszott; egy bánatosan bóbiskoló, szemüveges, ázsiai utas fejét láttam csak felbukkanni egy üléstámla mögül. Ránk nézett, aztán visszasüllyedt oda, ahonnan kiemelkedett.

Elmentem a pilótafülkéig, és bekopogtattam.

Nem válaszolt senki.

Megnyomtam az ajtó kilincset: nem engedett.

Az ázsiai utas felkelt, és kíváncsian odajött hozzánk.

- Valami baj van?

- Dehogy - mondtam, bár kezdtem meggyőződni az ellenkezőjéről. - Nem látta a stewardesseket? Benn vannak a fülkében?

- Őszintén szólva, nem láttam.

Még egyszer kopogtattam, de most sem jártam sikerrel. Az ázsiai egyre gyanakvóbb képpel méregetett bennünket.

- Mit akarnak tőlük?

- A stewardesseket keressük!

Intettem Dögevőnek, és elhúztuk a csíkot.

A stuvik konyhájában most sem volt senki. Visszasiettünk hát Villaloboshoz, aki alighanem valamelyik jövőendő pandavédelmi beszédének kéziratát olvasgatta, töltőtollal a kezében. Amikor meglátott bennünket, letette a kéziratot maga mellé, és meghúzogatta a bajuszát.

- Mi újság a hölgyeknél?

Megfogtam a karját.

- Jöjjön velünk, tábornok!

Felhorkant, és igyekezett összemarkolni a papírjait.

- Eszemben sincs! Csak nem fedezett fel egy újabb stewardest?

- Felakasztották - nyögte Dögevő, és csuklott egyet.

- Felakasztották? Kit?

- A stewardest.

- Melyiket?

- A... harmadikat.

- Ne hülyéskedjenek! Hiszen nem is volt harmadik!

Azért csak ott kullogott a nyomunkban, ahogy elindultunk a lejáró felé. A teakonyhában végre ott ült egy stewardess: a kisebbik és a csúnyább. Ellentmondást nem tűrő mozdulattal elkaptam a csuklóját, és magam után húztam.

- Jöjjön! Mutatok valamit!

Felsikoltott, és beleharapott a kezembe. Visszakézből adtam neki egy laza pofont. Erre a vállamra dőlt, és bögni kezdett.

Villalobos fenyegetően meresztette rám a bajuszát:

- Hallja, ez aztán már igazán sok! Megőrült? Összevissza fecseg mindenféle ostobaságot, és nőket ütlegel. Én, mint régi katonáember, kötelességemnek tartom...

Sosem tudtam meg, hogy mit tart kötelességének, mert a stuvit magam után húzva lesiettem a lépcsőn.

- Mutatok egy potyautast - mondtam a lánynak, és megsimogattam az arcát. - Ne féljen!

Nem félt, csak újra bele akart harapni a kezembe. Idejében elrántottam, de újabb pofont már nem adtam neki.

Villalobos haragosan krárogott mögöttem; a sort Dögevő zárta. Ahogy leértünk, az agyagszoborra mutattam.

- Látja?

A lány bólintott. Amennyire csak tudott, elhúzódott tőlem.

- Tudja, mi ez?

A lány nemet intett.

Egészen közel húztam a nyugágyhoz.

- Nézze meg az arcát. Felismeri?

Fejrázás.

- Ez volt a *harmadik* stewardess. Akit keresek.

Lehajolt, mintha a figura arcát nézné, és újfent megkísérelt beleharapni a kezembe.

Villalobos borúsan megszemlélgette az agyagfigurát.

- No nézd csak! És ez az izé... agyag?

- Ő volt a harmadik stewardess!

- Ki? Ez az agyagfigura? Maga az örültekházába való, esküszöm!

Ekkor telt be a pohár. Hiába próbáltam fékezni magam, nem sikerült.

- Én? Az örültekházába?! - ordítottam, nem törődve vele, hogy a Leprás Dögevők felébrednek-e, vagy sem. - Nézzen ide, és mondja még egyszer!

Odavonszoltam a stuvit a fülkéhez. A harmonikaajtó becsuklott; halvány fénysugarak szöktek be a szárnyak között.

- Odanézzenek!

Dögevő leült egy bőröndre, és hátat fordított a fülkének.

- Én ugyan nem!

Villalobos viszont odanézett. Eltorzult az arca, kést rántott elő a zsebéből, és rám rivallt.

- Maga örült! Közönséges örült! Szexmániás!

Utánalöktem a lábam, hogy elgáncsoljam, de elkéstem. Főleg azért, mert a stuvi, kihasználva a kedvező alkalmat, kiszakította magát a szorításomból, és a lépcső felé menekült.

Hagytam, hadd fusson. Szélesebbre tártam az ajtót, és benéztem rajta.

Az akasztott stewardess nem volt sehol. Ott volt viszont Villalobos. A földön térdelt, és egy összekötözött kezű lány kötelékeit próbálta éppen elnyiszálni a zsebkésével.

5.

Be akartam furakodni mellé, de felém fordította a kése hegyét.

- Ott marad, ahol van! Ha bejön, leszúrom!

Olyan hangon mondta, hogy nem volt okom kételkedni benne: meg is teszi. Ezért aztán kinn maradtam, és megtörölgettem a homlokomat. Izzadtam, mintha fekvőtámaszokat végeztem volna a tűző napon. Odaballagtam Dögevőhöz, aki még mindig a szemközti falat bámulta.

- Visszafordulhat. Nincs vész.

- Hogyhogy?

- Eltűnt a hulla.

Úgy ugrott fel, mintha kígyó csípett volna az ülepébe.

- Micsoda?

Megperdült, és a fülke nyitott ajtaja felé nézett, ahol ebben a pillanatban bukkant fel Villalobos, karjai között a lánnyal. A stewardess bögött, és átkarolta a tábornok nyakát.

Villalobos fenyegetően dugta felénk bajusza és kése hegyét.

- Aki egy méterre megközelít, leszúrom. Magát is, maga bohóc!

Ez utóbbi fenyegetés Dögevőnek szólt.

Vitte a lányt vagy háromméternyire, aztán nyögve letette, éppen az agyagfigura mellé.

- Ide figyeljenek, maguk gazemberek! Nem egy ilyen szexőrültet lövtem már agyon, mint maguk! Ha leszálltunk, azonnal jelentést teszek az illetékes hatóságoknak. Maga kötözte össze?

- Kérdezze meg tőle - biztattam.

- Meg is teszem. - Gyengéden megpaskolta a lány arcát, és bátorítóan rámosolygott. - Tud angolul, kicsikém?

A lány szipogott, és bólintott.

- Melyikük bántotta magát? Ez?

Rám mutatott.

A lány megrázta a fejét.

Villalobos nyelt egyet, aztán Dögevőn állapotodott meg a mutatójja.

- Talán ő?

A lány ismét nemet intett.

Villalobos gondterhelten megvakarta kefehaját.

- Akkor ki a fene volt?

A lány a tábornok füléhez hajolt, és belesuttogott valamit. Villalobos arca elváltozott; olyan csodálkozás ült ki rajta, mintha csak most tudta volna meg, hogy a francia köztársasági elnök is velünk utazik a repülőgépen, buddhista szerzetesnek öltözve.

Szólni akartam, de Dögevő megelőzött.

- Mit mond?

A lány újra suttogott valamit, és Villalobosnak, ha lehet, még tanácstalanabb kifejezés költözött a képére.

- Mit mond?

Már nemcsak Dögevő kérdezte, hanem én is.

A tábornok szabad kezével megcibálta a bajuszát, aztán ködbe révedt tekintetét ránk szegezve, lassan lecsúsztotta a stuvit a földre.

- Maguk valamennyien bolondok - mondta enyhén remegő hangon, és nekitámaszkodott a bőröndöknek, amelyeket csak tessék-lássék raktam egymásra. - És azt hiszem, lassan én is kezdek megbolondulni!

- Mit mondott a lány? Ki ütötte le? Ki kötözte össze?

Villalobos tehetetlenül tárta szét a karját.

- Egy pandamackó - mondta. - Egy igazi pandamackó.

Fáradtan dőlt hátra, mint aki feladja a küzdelmet. A szakszerűtlenül összerakott csomaghalom megingott, és hatalmas robajjal összedőlt. Villalobos felordított, a stuvi visított, Dögevőt pedig maguk alá temették a bőröndök.

Csak a Leprások hortyogtak nyugodtan tovább.

6.

Széthánytam a csomagokat, kiszabadítottam alóluk Dögevőt. Káromkodva rázogatta lila taróját, majd megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Tiszta szerencse, hogy csak a skatulyák. Már azt hittem, zuhanunk!

- Ne féljen, kisasszony - nyugtatgattam az ismét halálra rémült stewardesst. - Nincs sem mi baj. Jól van?

Bólintott, és Villalobost kereste a tekintetével. Nyilván benne bízott a legjobban.

- El tudná mondani, mi történt magával? - biztattam. A lány még mindig Villalobost nézte, majd lassan felemelkedett.

- Hol van Sikara?

- Az ki?

- A társam. A másik lány.

- Nyilván odafent. Tényleg... egy medve ütötte le és kötözte össze?

- Egy panda - suttogta elhaló hangon. - Egy szörnyű, rémes panda.

- Mekkora volt? - kérdezte szemét összehúzáva Dögevő.

- A panda? Mint, mint... mint egy ember.

- Tehát nagyobb, mint az igazi.

- Nem tudom. Még sohasem láttam igazi pandát. Csak képen.

- Elmondaná, hogyan történt?

- Biztos csak rossz álmom volt... - motyogta Villalobos.

A lány gyorsan felállt, olyan gyorsan, hogy majd feldöntötte az egyre apásabbá váló tábornokot.

- Nem volt álmom - hadarta. - Egy valódi panda volt. Ott állt a lépcsőn - és a lejáró felé intett. - Jöttem lefelé... félóránként ellenőriznünk kell a csomagteret. És akkor... elkapta a nyakam... és megütött. Itt!

Mutatta a feje búbját, ahol a kontyától egyelőre nem látszott semmi feltűnő.

- És?

- Nem ájultam el... erre újra megütött. Ettől aztán valahogy elment az erőm.

Egészen jól beszélt angolul, bár a kiejtése sok kívánnivalót hagyott maga után.

- Hogy hívják, kedves?

- Engem? Darcynek.

- Hiszen az angol név.

- Meg amerikai. Én... a háború alatt születtem. Akkor sok amerikai járt errefelé. Az anyám a Darcy nevet adta nekem.

Néztem rá szótlánul, és megkíséreltem összeszedni a gondolataimat. Lopva az órámra pillantottam: többórányi repülés állt még előttünk.

- A thai légitársaságnál dolgozik?

Megrázta a fejét, és megpróbálta rendbe szedni csapzott haját. Sminkjére is ráfért volna egy kis igazítás, de nem szóltam neki.

- Én... magángépeken dolgozom. Egy közvetítő iroda küld a gépekre. Nálunk ez a szokás.

Ismét kezdett a kellemetlen hideg végigáradni a hátamon. Villalobos és Dögevő egyelőre nem értett semmit.

- Oké, Darcy. Erre a gépre is úgy közvetítették?

- Igen. Természetesen. Sikarával együtt. Mi mindig együtt repülünk.

Villalobos okosabb volt, mint gondoltam.

Az ég felé fordította a szemét, és keservesen felhorkant.

- A jó anyjukat! Akkor mi most milyen gépen vagyunk?

Dögevő, aki láthatóan semmit sem értett, lekuporodott a földre.

- Hogyhogy milyen gépen? Repülőgépen...

- Kié a gép, kisasszony?

Darcy már mosolyogni is megpróbált.

- Nem tudom. Magángép.

- Thaiföldi?

- Nem tudom, uram.

- Azt sem tudja, kié?

- Nem szokták közölni velünk. Többnyire chartergépeken repülünk, amelyek magántársaságok vagy magánszemélyek birtokában vannak. Velünk nem közlik a tulajdonos nevét.

- És a pilóták?

- Többnyire őket is úgy közvetítik.

- Kik vezetik a gépet?

- Nem tudom, uram. Nem láttam őket. Bezárták a fülkét, nem szabad bemennünk.

Kíváncsi lettem volna, hogy amikor kerestem és nem találtam őket, hol húzták meg magukat, ha a pilótafülkébe nem teheték be a lábukat, de mégsem kérdeztem meg. Éreztem, hogy sokkal súlyosabb kérdésekre kell még választ kapnunk.

- Tudja az útirányt, Darcy?

- Én? Hiszen önök az utasok. Egy magángép ott száll le, ahol az utasoknak kedve tartja. Ez nem tartozik ránk, stewardessekre.

- Mennyi időre... hm... bérelték magukat?

- Napibérrel. Ötven dollár. Amíg csak tart az út.

- És meddig tart?

- Az utasoktól függ.

Puff neki!

Dögevő most kezdte csak felfogni, hogy valami nincs rendben. Villalobos sötéten meredt maga elé, és elgondolkozva tépkedte a bajuszát.

- Mi a fene ez az egész? Elloptak bennünket?

Nem mondhatnám, hogy vidáman csengett a hangja.

- Ezt próbálom kideríteni - mondtam, készen rá, hogy újabb kérdéseket tegyek fel a lánynak. A tábornok azonban nem hagyta. Dühösen belerúgott a legközelebbi bőröndbe, és határozott léptekkel megindult a feljáró felé.

- Felmegyek, és kiverem belőlük az igazságot!

- Kiből?

- Akárkiből. A kapitányból. Vagy aki van abban az átkozott pilótafülkében!

- A fülszék be van zárva - emlékeztettem.

- Akkor addig rugdosom, amíg ki nem jön valaki. Ha nem, rájuk töröm!

- Nem lenne jobb, ha megpróbálnánk inkább gondolkodni? Ne feledje, egy panda is itt kószál a közelünkben!

- Bahhh! Ki hisz dajkamesékben?

- Az előbb mintha maga is elhitte volna.

- Egy percig sem. Nyilván a kisasszony sokk hatására látott pandát. Vagy tudta, hogy mi a pandakongresszusra megyünk, és... az idegei, vagy micsoda...

- Ez nem igaz! - mondta a lány igen határozottan. - Én valóban láttam a pandát. És...

- És?

- Most jut eszembe, hogy... pisztolya volt. Ilyen izé... vastag csövű.

- Hangtompítós - bólított Dögevő.

- Ez egy okkal több arra, hogy ne nagyon mászkáljon semerre.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy Pekingig, Nankingig, vagy az ördög tudja, meddig, itt kell kucorognunk a csomagok között?

- Először gondolkodjunk.

- Miről, ember?

Ismét Darcyhoz fordultam.

- Kedves kisasszony... Valami felvilágosítással csak tud szolgálni, hogy a fenébe kerültünk erre a gépre?

A lány segélyt kérően pillantott körbe: látszott rajta, nem egészen érti a kérdésemet.

Ekkor Dögevő tett tanúbizonyosságot találékonyságáról. Megfogta a lány kezét, és megsimogatta.

- Mi nem erre a gépre akartunk felszállni, Darcy bébi. Egy egészen másikra. Peking felé. Ez meg nem az. Érted, Darcy bébi?

A lány elkapta a kezét, mintha megégették volna. Érteni azonban értette.

- Az úgy volt - kezdte gyorsan, és háta mögé rejtette a kezét -, hogy reggel korán értesítettek a charterről.

- Nem mondták, hova indul?

- Nem. A repülőtéren csak annyit mondtak, hogy hányas kijárat.

- Láta a gépet?
  - Csak közvetlenül beszállás előtt.
  - A pilótákat?
  - Ők már benn ültek. Minden be volt készítve: étel-ital. A közvetítő azt mondta, hogy a vendégeknek nem kell fizetniük semmiért.
  - Halihó - mondta Dögevő. - Az első jó hír ezen a masinán.
  - Maga szerint milyen gépen vagyunk? - fordultam Villaloboshoz.
  - Szerintem egy alaposan átalakított Boeing 727-esen.
- Törtem a fejem; megpróbáltam a beszállás minden percére visszaemlékezni. Odaálltam a megfelelő kapuhoz, kezembe adták a beszállókártyát, aztán jött egy hölgy, és elvezetett... Ez az!
- Ide figyeljen, tábornok... Gondolom, egyedül érkezett a repülőtérre.
  - Thaiföldi barátaim vittek ki. Miért?
  - Nem maradtak önnel a beszállásig?
  - Nem. Vissza kellett térniük a városba.
  - Honnan tudta, hogy melyik kapunál kell beszállnia a gépbe?
  - Jó vicc. Ki volt írva a terminálra. Azonkívül a hangosbeszélő is bement.
  - Vissza tud emlékezni, hányas kijáratot mondott?
  - Nem. Fogalmam sincs róla. Ki jegyez meg ilyen marhaságokat?
  - Én tudom - csillant fel Dögevő szeme. - A huszonkettést írták ki először.
  - Először?
  - Vagyis azt írták ki.
  - És a hangszóró?
  - Arra nem figyeltem. A srácokkal szórakoztunk.
  - Ott is szálltak be?
  - Mármint a huszonkettes kapunál?
  - Mármint.
  - Én nem. Én ugyanis elmentem hu... a WC-re. Annyit szórakoztunk, meg röhögtünk, hogy hu... WC-re kellett tőle mennem.
  - Aztán?
  - Mikor?
  - Amikor befejezte a hu... a WC-t?
  - Visszajöttem, de a srácok nem voltak már sehol. Jött egy nő, és azt mondta, hogy kövessem. Én meg követtem.
  - Hányas kijárathoz?
  - Hát hogy a huszonketteshez nem, az biztos! Valahol másutt lyukadtunk ki. Őszintén szólva - vigyorgott -, inkább a csajjal voltam elfoglalva.

- Hm. Aztán mit csinált?

- Mit csináltam volna? Bementem a csöbe, és leültem az első szabad helyre. Volt bőven.

- És a társai?

- Le szoktak döglenni a csomagok közé. Ki voltak tikkadva. Három napja úton vagyunk. Csak-hogy én nem tudok gépen aludni. Ezért arra gondoltam, hogy keresek valami oké pasasokat, és dumálunk egyet. Csupa érdekes dologról. Csajokról, meg minden. Ezért nem jöttem le hozzájuk.

Villalobos a tenyerébe temette az arcát, aztán amikor újra felnézett, már katona volt, aki belekerült a zárótűzbe.

- Eszerint elraboltak bennünket - szögezte le szárazon. - Nem a thai légitársaság Peking és Nanking felé tartó gépére szálltunk fel, hanem valami másra. És mérget vehetnek rá, hogy nem véletlenül kerültünk ide. Belesétáltunk a csapdába.

- Miféle csapdába? - háborgott Dögevő. - Én nem vagyok politikus meg egyéb, én zenész vagyok. Követelem...!

- A kérdés tehát az - próbáltam meg összefoglalni, amit kikövetkeztettünk -, hogy ki a fene rabolt el bennünket, és miért?

- Továbbá, hová megyünk? - tette hozzá a tábornok. - Magának nincs semmi hozzáfűznie valója, kisasszony?

Darcy szomorúan rázta meg bájos fejecskéjét.

- Sajnálom.

7.

A sors, úgy látszik, nem akarta, hogy Dögevő találkozzék a zenekarával a Boeing fedélzetén.

Őszintén szólva ekkor már nemigen figyeltem rá. Mivel sok tisztázatlan mozzanat maradt még, megpróbáltam összerakni a mozaikdarabkákat. Nyilvánvaló, hogy akik a háttérből irányítják az eseményeket, ügyesen megszervezték mindent. Valamennyi utast - mármint akiket el akartak rabolni - külön vártak, és egy félreeső kapuhoz vitték őket. Oda, ahol a különgép állt. Jó, jó, de miért? Mi a fészkes fenéért kellek én bárkinek is?... Hm... Talán valami régi keleti bosszú. De a tábornok és Dögevő?

Idáig jutottam, amikor Dögevő felordított.

Mégpedig nem is akármilyen ordítással. Ha az ordításokat osztályoznák, alighanem egészen különleges kategóriát kellene nyitni Dögevő nem mindennapi bömbölésének.

- Az úristenit neki! Emberek! Ide nézzenek!

Rosztat sejtve törtettünk a nyugágyakhoz, csak a stuvi maradt a bőröndök mellett, és nézett reszkető szájszéjjel utánunk.

A legelső nyugágyon egy húsz év körüli fickó hortyogott. Rózsás, üde arca volt, és amennyire a pokróctól és a gyenge fénytől ki tudtam venni, tengerészruhája. A mellette lévő fekhelyen magas, csontos arcú férfi feküdt, álmában is szorongatva teknőckeretes szemüvegét.

Szörnyű gyanú villant fel bennem, míg Dögevő tovább ordított, mintha nyúznák.

- A keserű szentségit neki! Ezek nem a Leprások! Elcsórták a bandám! Hol vagytok, fiúk?

A nyugágyakon fekvők hortyogtak, mintha nem is fejük felett ordítottak volna.

A tengerészhez hajoltam, és felhúztam a szemhéját. Aztán visszaeresztettem.

- Mi az? - kérdezte Villalobos gyanakodva.

- Elkábították őket. Nyilván beadtak nekik valami injekciót.

- Ezeknek? Halálra itták magukat.

- Nem hiszem. A szag alulról jön. Valaki szétlocsolt egy kis whiskyt meg gint, hogy ha bárkit is ide enne a fene, ne tűnjön fel neki a horkolók kórusa.

- Értem, de kik ezek?

- Fogalmam sincs róla. Egészen biztos, hogy nem a zenekar!

Ezt egyébként Dögevő is megerősítette. Odajött hozzám, és könnyet dörzsölt szét a szeme sarkában.

- Megfűjták a bandámat. Tudja, mennyit öltem beléjük? A világ legjobb bandája volt!

Villalobos rám nézett, én meg rá. Nem is ostoba ötlet! Hátha valóban csak *azokat* akarták eltüntetni, mi pedig véletlenül kerültünk a buliba, morfondíroztam hangosan.

- Komolyan gondolja?

- Á, dehogy! Ki a nyavalya lopna el egy zenekart? Ilyen még nem fordult elő. És éppen itt, a világ végén?

Villalobos a gép falának támaszkodott.

- Van egy elképzelésem. Létezik egy cég, amelyik éppen tönkremenni készül. Van egy ócska gépe, amelyet kiad charternek. Szerez rájuk egy csomó utast, ha kell, erőszakkal is, és magas biztosítást köt a gépre. A gép felszáll, aztán... bumm!

- Mi az, hogy bumm? - nyögte Dögevő rosszat sejtve.

- Bumm! Felrobbantják. A gép lezuhan, fedélzetén ennyi meg ennyi utassal. A biztosító fizet, a társaság pedig kinn van a vízből.

- Na és én? - ordította Dögevő. - *Velem* mi lesz?

- Mi lenne? - vont a vállát a tábornok. - Ha odafenn szeretik a maga zenéjét, játszhat az angyaloknak eleget. Az örökkévalóság elég hosszú ideig tart.

Dögevő feljajdult, és dühösen a gép oldalára vágott.

- Megölöm!

- Kit? - érdeklődött Villalobos.

- Aki ezt csinálta velünk.

- Ez már valami - kapcsolódtam én is a beszélgetésbe. - Ezen kell elindulnunk. Meg kell kísérelnünk elkapni a fickót vagy fickókat.

- De hogyan? - töprengett a tábornok - Darcy! Darcy...

Nem kapott választ.

Míg mi a hortyogókkal voltunk elfoglalva, a lány úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

8.

Villalobos meg akarta keresni, de megfogtam a karját.

- Felesleges. Van fegyvere?

- A késem.

- Magának?

- Nekem? - hökkent meg Dögevő. - Hogy lenne? Csak az öklöm.

Odamentem a tengerészhez, lehúztam róla a takarót. Azt találtam, amit vártam: ott fityegett az oldalán egy jól megtermett fűrészélű kés. Lecsatoltam, és a kezembe vettem.

- Ez is több a semminél.

Dögevő nyugtalanul figyelte a készülődésünket és egyre idegesebben lengette a taróját.

- Hé! Álljanak csak meg, emberek! - mondta sápadtan, csípőre téve a kezét. - És a stukker?

- Milyen stukker?

- A panda stukkerja a hangtompítóval. Csak nem akar ezzel a bicskával nekimenni a pandának?

- Okos ember nem megy fejjel a falnak - tette hozzá különösebb meggyőződés nélkül Villalobos.

- Hát ez az! - dörmögte Dögevő, akinek egyre inkább kezdett elmenni a kedve a kommandóakciótól. - Legalább azt tudnánk, mi történik itt?

- Tényleg... Mi a fenéért hívtak ide le az alagsorba? - kérdezte a tábornok. - Mintha azt mondták volna, hogy mutatnak valamit.

- Akartunk is - mondta Dögevő. - Csak megfűjták a hullát.

- Milyen hullát? - hökkent meg a tábornok.

- A harmadik csaj hulláját.

- Ne vicceljenek! Maguk is láthatták, hogy két lány volt összesen.

- Három volt - kapcsolódtam bele a vitájukba, és néhány szóval elmondtam, hogyan találtuk meg Dögevővel az akasztott lányt a fülkében.

- És... hol lehet a holttest?

- Remélem, nem ő vezeti a gépet - vágott savanyú képet Dögevő.

- Ébresszük fel őket! - intettem a nyugágyak felé.

Ekkor Dögevőnek ismét eszébe jutottak a barátai. Káromkodni kezdett, ráadásul nem is túlságosan választékosan.

- Nyugalom - mondtam. - Majd előkerülnek. Egyelőre próbáljunk meg ezekben lelket verni.

Nem mondom, élesztettem már könnyebben is alvókat. Hiába térdeltem a tengerész nyugágya mellett, pofozgattam lágyan, majd egyre növekvő intenzitással, az istennek sem akart felébredni. Végül Dögevő oldotta meg a problémát. Kiszedett a zsebéből egy kis laposüveget, és a fiú orra alá tartotta. A pisze gyerekorr megremegett egyszer-kétszer, aztán jóízűt tüszentett. S ami a fő, tüszentés közben kinyitotta a szemét.

- Szalmiák? - érdeklődött szimatolva a tábornok.

- Ez? Ez a kedvenc arcvizem, ember - háborodott fel a lilafrizurás. - Száz dollár egy galamb-szarnyi.

- Hol vagyok? - kérdezte előírászerűen a tengerész és felkönyökölt. - Fiúk, hol a pokolban vagyok?

- Egy repülőgépen - mondta Villalobos, és igyekezett katonásan viselkedni.

- És mi a fészkes fenét keresek én egy repülőgépen? Hol a helikopterem?

- Alighanem Bangkokban - mondta vigyázatlanul Dögevő.

A többi másodpercek tört része alatt zajlott le. A tengerész felugrott, átrepült az ágyon, s jól állon vágott. A jó ég tudja, miért éppen engem szúrt ki. Nem tehettem mást, én is eleresztettem egy balkezest. Erre a fiú keresztülesett a hortyogó szemüveges ágyán, és lecsüccsent a földre. Körbetapogatta magát, de csalódottan vette tudomásul, hogy a kése ott van a kezében.

Ülve maradt, némiképpen megszeppenve, de azért nem adta föl.

- Ide figyeljtek, fiúk! Én az amerikai haditengerészet katonája vagyok. Piszokul megütitek a bokátokat, ha bántódásom esik... Adja vissza a késem, maga szarházi! Nem látja, hogy kincstári tulajdon?

Eszem ágában sem volt visszaadni. Ehelyett odamentem hozzá, és ügyelve rá, nehogy kiverje a fogam, megpróbáltam a lelkére beszélni.

- Ide figyeljen, katona... mi is a neve?

- Terroristákkal nem tárgyalok!

- Képesnek érzi magát arra, hogy két percig rám figyeljen?

- Közölje a feltételeit!

Dögevő a homlokához érintette a nagyujját. Meg volt róla győződve, hogy a fickó háborodott. Én meg arról, hogy egészen normálisan viselkedik. Elmondtam neki mindent, kivéve a hullát és az agyagszobrocskát. Nem akartam ugyanis a hihetőség határain túlra lökni a történetet.

Ült meredten és a semmibe bámult volna, ha nem akadályozza a repülőgép fala.

Amikor megszólalt, remegett a hangja.

- Úristen! Ha ez igaz, akkor ez a legnagyobb szar, amiben valaha is ültem. Nem vernek át, emberek?

Szó nélkül a kezébe nyomtam az útlevelemet. Kinyitotta, forgatta, aztán visszaadta.

- Jól van, elhiszem. Mást úgysem tehetek. Kár, hogy nincs velem a géppisztolyom. Freddy nyakába akasztottam.

- Hol hagyta? Mármint Freddyt.

- Hol? A reptéren. A WC előtt.

- Maga is hu... pisilni ment? - érdeklődött Dögevő.

- Elkapott valami csaj. Egy ilyen kombinés pipi. Tudják, ebben a derékig hasított ruhában. Azt mondta, az az utasítás, hogy adjam valakinek a fegyveremet, és kövessenem.

- Maga persze követte.

- Miért? Mit kellett volna csinálnom?

- És aztán? - érdeklődtem.

- Feltuszkolt a gépre. Ámbár... már akkor feltűnt, hogy nekem helikopterre kellett volna szállnom.

- Aha. És miért?

- Hadititok.

- Nézze, nem vagyunk abban a helyzetben...

- Jó. El kellett volna repülnünk egy másik támaszpontra. Hajnalban már a korallok között kellett volna bújócskáznom.

- A víz alatt? Maga talán bűvár? - kérdezte Villalobos.

- Az.

- Mit kellett volna ott csinálnia?

- Mondtam, hogy hadititok.

- A fene egye meg magát! - förmedtem rá. - Lehet, hogy maga miatt kerültünk ebbe a pácba! Legalább azt szeretném tudni, mi miért van!

- Jól van, jól - húzta el a száját a tengerész. - Mit van úgy oda? Bűvár vagyok, és kész! A fiúk közül néhányan beakadtak a korallok közé. Lent ülnek a fenéken.

- Tengeralattjáró?

- Igen.

- Melyik?

- Mondjuk a Poseidon.

- No de ember! - szörnyedt el Villalobos. - Az egy atom-tengeralattjáró!

- Az.

- Talán szerencsétlenül járt?

- Csak azt mondom, amit tudok. Beakadt. A korallok közé. Ki kellett volna szednünk onnan. Mármost nekem is.

- Maga ért a víz alatti robbantáshoz? - kérdezte halkán Villalobos.

A legény szájában megállt a rágógumi-maradék.

- Honnan tudja?

- Katona vagyok. Tábornok.

- Az istenit! - képedt el a tengerész. - Amerikai?

- Francia.

- Akkor mi ez az egész itt? Valami NATO-marháskodás?

- Egyáltalán nem - biztosította Villalobos. - Amit Mr. Lawrence elmondott, mind igaz. Különböben, hogy hívják?

- Wimmer. Rudolf Wimmer.

- Hát így áll a helyzet, Mr. Wimmer. Valakik elkapták magát, feltehetően az a felsliccelt ruhájú csaj, és elkábították. Aztán felhajították az első repülőgépre. Most pedig itt van velünk együtt.

- De miért? Mit akarhatnak vajon tőlem? Tűszszedés ez, vagy mi a fene?

- Nem tudom. Nem ismeri a többieket?

Futólag végigpillantott a nyugágyakon, aztán megrázta a fejét. Alighanem most kezdte csak felfogni, hogy mi történt vele. Behunyta a szemét, mintha el akarná hessegetni a rossz álmot, csak hát, sajna, amikor kinyitotta, még mindig ott álltunk előtte.

- Akar segíteni?

- Persze. Mit csináljak?

- Keltsük fel a többieket.

A szemüveges, sovány képű férfit nem volt nehéz életre verni. Amikor föléje hajoltam, már szembenézett velem.

- Ide figyeljen - kezdtem.

- Felesleges - vágott a szavamba. - Minden szót hallottam. Van Broeken vagyok.

Ismerősen csengett a neve, de egyelőre nem tudtam, hová tegyem.

- Magát honnan cipelték a gépre?

- A repülőtérről.

- Hm. És hová szándékozott repülni?

- Hollandiába. Amszterdamba.

- Ön is a WC-n... illetve...

- Eszembe sem volt. Csokoládét akartam venni, amikor egy olyan... sliccelt ruhás hölgy odajött hozzám, és azt mondta, hogy siessek a beszállással. Még csodálkoztam is, honnan ismer és miért siettet, amikor legalább negyvenöt percem maradt az indulásig. De ő csak mondta a magáét. És olyan kiejtéssel, hogy nem is értettem egészen. Miért gyanakodtam volna? Azt hittem, korábban indulunk valamiért.

- Maga egyedül volt?

- Egyedül. Illetve... a süket embernek segítettem. Meg a kislánynak.

- Kislánynak?

- Aki vezette a süket embert.

- Ezt nem értem.

- Figyeljen. Ott álltam a csokoládéspult előtt, amikor odajön hozzám egy lány. Fehér bőrű. Olyan tizennyolc év körüli tinédzser. Megkért, hogy vegyek három Tobleronét a nagypapájának.

- Aha.

- Meg is vettem. Aztán odajött a thaiföldi nő, hogy indul a gépem. Körbeforogtam, mert megvettem a Tobleronét, de nem láttam sehol a lányt meg az öreget. A nő meg siettetett, hogy indul a gép. Amikor felszálltam, még a kezemben volt a csokoládé. Meg a lány kabátja... Amikor ugyanis... egyszerűen a fene se tudja, hogyan történt abban a tolongásban. A tinédzser lány pénzt akart előszedni a csokoládéra, hiába mondtam, hogy majd azután, ha megvettem, ő csak keresgélt, és a kezembe nyomta a kabátját. - A férfi benyúlt a takaró alá, és hangos örömkialtással kihúzott egy gyűrött, piros selyemdarabot. - Itt van, ni! A hónom alá csaptam... és...

Elvettem tőle a piros, olajos rongyot, amelyet kabátnak nevezett. Se ujja nem volt, se semmije. Közönséges piros rongy volt, hatalmas olaj- és égésfoltokkal.

Két ujjal fogtam a végét, és ráztam egyet rajta, mire fekete, súlyos fémtárgy hullott koppanva a lábam elé.

Gyorsan lehajoltam, és felvettem.

Egy HM-3-as minigéppisztoly volt.

Tűzváltókarja alatt ott csillogott a felírás: Made in Mexico.

9.

Felemeltem és a súlyán éreztem, hogy meg van töltve.

Van Broeken a fegyverre bámult: hangtalanul mozgott a szája, mintha imádkozna. Megnéztem, hogy a fegyvernek van-e válltámasza. Nem volt. Akkor szépen feléje fordítottam a csövét.

- Beszéljen! - rivalltam rá.

Elkapta a takaró szélét, és magára rántotta, mintha így akarna védekezni az esetleges golyózapor ellen.

- Mit akar tőlem? Most látom először ezt az izét! Esküszöm! Nekem az a lány egy piros vagy rózsaszín kabátot adott. És nem volt benne semmi. Ez pedig egészen biztosan nem!

- Akkor hogy került magához?

- Mit tudom én!

Dögevő kinyújtotta az ujját, és megpöckölte vele a géppisztoly csövét.

- Az a fontos, hogy a kezében van. Odapöckölhet vele a pandának.

- Egy repülőgépen, mi? Mondja, Mr. Van Broeken, ön mit keresett Bangkokban?

- Egy konferencián vettem részt.

- Milyen konferencián?

- Sinológiai. Kínai régészeti konferencián. Higgyék el, ezt az izét most látom először... És fogalmam sincs róla, hogy kerültem ennek a gépnek a fedélzetére. Hova megyünk egyáltalán?

- Most éppen keletnek - mondta Villalobos.

- Keletnek? Honnan tudja?

- A nap állásából.

- Ön mivel foglalkozik, Mr. Van Broeken?

- Sok mindennel. Leginkább kínai művészettörténettel.

- Azon belül.

- A régebbi korokkal. Jelenleg az agyagkatonákkal... Tudja...

- Azt mondja, hogy sinológiai konferencia volt Bangkokban?

- Azt. Az agyagkatonákkal kapcsolatban. Tudja, mik azok?

- Erről majd később. Élt ön valaha is Kínában?

- Még nem. De még ebben az évben visszajövök... illetve visszajöttem volna... Az ugyanis a helyzet, hogy van egy elméletem.

- Judy!

Öreges, reszelős hang nyöszörgött valamelyik takaró alól.

- Judy!

Válasz nem jött, ezért magam indultam a hang után, hogy megkeressem a gazdáját. Kopasz, cvikkeres, hallókészüléket hordó öregember kucorgott a takaró alatt. Amikor lehúztam róla a pokrócot, eltátotta a száját, és értetlenül nézett rám. Porcelán műfogai vakítóan csillogtak.

Van Broeken felugrott, és vádlón rámutatott.

- Ez az! Az öregember! A süket öreg...

Az öregúr felült, leeresztette a lábát a földre, és mosolyogva várta, hogy mi történik.

Dögevő megcsóválta a fejét.

- Ez nemcsak süket, hanem hülye is.

Az öreg Dögevőre nézett, bólintott, és barátságosan rámosolygott. Lerántottam a mellette lévő ágyról is a takarót.

- Ébredjen, Judy!

Tényleg tinédzser volt, bár inkább a húszhoz állt közelebb, mint a tizenöthöz. Ásított, nyújtózott egyet, aztán akkorát visított, hogy a tengerész ijedten összerezzen.

- Nagyapa! Kik ezek?

Nagyapa bólogatott, és Dögevőt fixírozta.

- Jól van, Judy?

A lány automatikusan bólintott, aztán éppen újra sikoltott volna, amikor megpillantotta Dögevőt. Sikoltani így is sikoltott, csak másféleképpen.

- Jézusmária, uramisten! Ez nem lehet igaz! Dögevő! Édes-édes Dögevő!

Aztán se szó, se beszéd, átkarolta Dögevő nyakát, és csókolta, ahol érte.

Villalobos megdörzsölte a szemét, és fáradtan leroskadt a tengerész ágyára.

- Nincs egy szivarja?

- Á, én csak gumit rágok.

Megpróbáltam lefejtetni a lányt Dögevőről. Nem ment könnyen, pedig maga az áldozat is ezen fáradozott. Amikor végre sikerült, a lány táncra perdült, és megsimogatta az öreg fejét.

- Csípj meg, nagyapó! Egy gépen repülünk Dögevővel! Ha én ezt a lányoknak elmondom, megpukkadnak az irigységtől! Ugye, Dögevő, megengeded, hogy csináljak egy közös képet rólunk Bostonban?

Dögevő tanácstalanul bólintott. A lány tovább lelkendezett, aztán egyszerre csak megpillantotta Van Broekent.

- Hát maga? Hol a kabátom, meg a csokoládém? Megígértem a csokit nagyapónak. Magukkal meg mi van? Mit állnak így, mint egy rakás szerencsétlenség?

Aztán gyorsan körülpillantott, és felfedezte, hogy aligha a Bangkok-Boston járat első osztályán lelkendezik.

- Mondják, hol vagyunk? Hol vagyunk, Dögevő?

- A levegőben - mondta a zenész bölcsen.

- Naná, majd a Central Parkban! Ennyit én is tudok. Mi ez itt, gyászmenet? Mi történik itt?

Kénytelen voltam ismét átvenni a kezdeményezést.

- Kedves kisasszony - kezdtem -, kénytelen vagyok felvilágosítani, hogy ön nem a Bangkok-Boston légijáraton van.

- Nem? Na ne neveltessen! Akkor hol?

- Mint Dögevő úr volt szíves felvilágosítani önt, valahol a levegőben.

- Maga megőrült! És hová megyünk?

- Fogalmam sincs róla. Ha érzéseim nem csalnak, márpedig ritkán szoktak csalni, elraboltak bennünket.

Leesett az álla a csodálkozástól.

- Mit csináltak?

Neki is elmondtam mindent. Kivéve az akasztott lányt a fülkében és az ajtó előtt himbálózó agyagfigurát.

- Hát ez óriási - mondta a lány és átkarolta az öregúr vállát. - Megfűjtak bennünket! Meg-fűjtak! - Beleordított az öreg hallókészülékébe, aki örömmel és szaporán bólogatni kezdett.

A fülem mögött egészen kicsit szűrni kezdett valami. Valószínűleg egy idegvégződés.

- Mondja, Judy... mit kerestek önök Bangkokban? Mármint ön és a nagyapja.

- Mi? Hát... amatőr régészek vagyunk. Nagyapó emellett numizmatikus. Tudja, imádja a régi pénzeket. Én inkább a figurálisabb dolgokat szeretem.

- Például az agyagfigurákat?

Kerekre tágult a szeme.

- Honnan tudja? Maga is ott volt?

- Hol?

- Az amatőr szekcióban. Végigültük nagyapóval. Csoda érdekes volt. Bár szerintem a bűdös életben nem fogják megtalálni Huan-ti kincsét. A pénzek ugyanis jelzik az utat, s ezek egyértelműen délre mutatnak.

- Milyen pénzek?

- Kőpénzek, természetesen.

- Egy szót sem értek az egészből.

- Nem csodálom. Egyébként a sinológiai konferencián vettünk részt. Hé, nagyapó, mi az ördög ez? Hol találtad?

Amíg beszélgettünk, nagyapó szép csendesen benyúlt a takarója alá, kihúzott egy 45-ös Magnumot és barátságosan vigyorogva rám fogta. Éppen a csövébe néztem.

10.

Akad néhány dolog a világon, ami idegesít. Ezek közé tartozik például az is, ha nagy kaliberű fegyvert fognak rám. Ráadásul egészen közélről. S bár ott lógott a vállamon a mexikói géppisztoly, aligha gondolhattam komolyan, hogy használni is tudom, mielőtt nagyapa kilyukasztja a bőröm.

Nagyapónak azonban szemmel láthatóan nem ez volt a szándéka. Vigyorgott, mint aranyhőrcsög a kölesre, és nem tudta, mit csináljon a stukkerral.

Én annál inkább. Odaugrottam hozzá, és kitéptem a kezéből. Talán kissé határozottabban is, mint kellett volna, mert az öreg felordított, és úgy rázogatta az ujjait, mintha parázs égette volna meg.

- Hol találtad, nagyapó? - szipogta megszeppenve Judy. Az egész kezdett valószínűtlenül népmesei jelleget ölteni.

Szép, fényesre pucolt, gondozott pisztoly volt, hangtompítóval. Gondos kezek kivésték belőle a gyártási számot.

- Mi a tetű! - morogta Wimmer, és bedugta a kezét a takaró alá, majd csalódottan visszahúzta.
- Én, úgy látszik, nem kaptam ajándékot.

Fogtam a stukkert, és Villalobos kezébe nyomtam.

- Tartsa, tábornok! És csak akkor lőjön, ha muszáj!

Őszintén szólva, szerettem volna kicsit többet tudni a kópénzekről, Huan-ti császár kincséről és a dél felé mutató útról, de úgy ítélt meg a helyzetet, hogy későbbre kell halasztanom a kérdezősködést. Annál is inkább, mivel Wimmer feltolta tengerészsapkáját a homlokára, és az ágyak végében himbálózó agyagfigurára mutatott.

- Nicsak! Az meg mi a fene?

Mielőtt megakadályozhattam volna, odalépett, és kezébe vette a szobrocskát.

- Istenuccse azt hittem, hogy odahaza vagyok. Éppen, mint az öreg John üzletében...

Éreztem, hogy ismét történni fog valami, ami még mélyebbre ránt ebbe a teljesen valószínűtlen zűrzavarba.

- Ki az a John? - kérdeztem zordan.

- John? Hát John bácsi. A nagybácsikám. Otthon Idahóban. Neki vannak ilyen figurái.

- Agyagfigurák?

- Ilyenek, mint ez, de vannak nagyobbak is. Azt mondják, Kínában égetik őket, és némelyik nagyon sokat ér.

Fogalmam sem volt róla, mit csináljak. Foglaljam el egyetlen rohammal ezt a kísértetgépet, nézzek szembe a pandával, keressek valami ésszerű magyarázatot mindarra, ami történt velünk, vagy folytassam a csevegést a tengerésszel nagybácsikája idahói agyagfiguráiról.

Bármennyire is furcsának tűnhet, ez utóbbi mellett döntöttem.

- Micsoda a nagybátyja? Régiségkereskedő?

- Van egy kis boltja. Tele mindenféle vacakkal. A legszebb egy holland facipő. Még akkor csinálták, amikor kis holland kóceráj volt New York helyén...

- Azt mondja, kínai agyagfigurái is vannak a nagybácsijának?

- Vannak. A China-townban vette őket. Éppen ilyenek.

- Nézze meg az arcát!

- Jó pipi.

- Ilyenek azok is?

- A nagybácsikáméi? Hát... ki tudja? Nemigen tudom őket megkülönböztetni. Van közöttük egy bajuszos is. Az az öreg kedvence, legszívesebben még az ágyába is magával vinné éjszakára. Bár lehet, hogy ha Dolly néni lenne a feleségem, én is inkább az agyagpasast választanám...

Valami kezdett felderengeni az alagút végén. Halvány, fénynek még alig mondható pirkadás.

- Semmit sem mesélt a nagybácsikája ezekről a figurákról?

- Mit mesélt volna?... Vagy... várjon csak! Mintha azt mondta volna, hogy egy gyűjtemény darabjai. Tudja, olyasmi, mint a bélyegsorozat. Vannak, akik összegyűjtik az egészet, és akkor boldogok.

- Tehát a nagybátyja szerint létezik egy gyűjtemény ezekből az agyagfigurákból...

Kezdtém érteni, mit akar mondani. Ha ugyan azt akarta, amit gondoltam. Láthatóan nem erőltette tovább magát, mert eleresztette a figurácskát, hadd hintázzon. Én meg fogtam, le-
szakítottam a zsinórról, és beledugtam a zsebembe. Ki tudja, mire lesz még jó?

Minden figyelmemmel nagyapó felé fordultam. Engedelmesen ült az ágya szélén, és nem látszott rajta, hogy hiányozna neki a hangtompítós ágyú.

- Hol szerezte a pisztolyt? - ordítottam a fülébe.

- A lábam között találtam! - Ő is ordított, ha lehet, még hangosabban, mint én.

Az ordításra meglebbent a legközelebbi nyugágy takarója, és riadt, ferde szemű férfiarca bámult ránk.

- Kimászni! - rivalltam rá, mert kezdett elegendő lenni a bújócskából.

- Kifelé!

Nem fogtam ugyan rá a géppisztolyt, de határozott szavaimnak így is meglett a hatása.

- Nézzen a takarója alá! - mondtam neki. - Hátha van ott valami.

- Micsoda?

Benézett, de nem talált semmit.

- Az a helyzet ugyanis - folytattam -, hogy valami jó tündér elhatározta, hogy felfegyverez bennünket. Ezt, ami itt lóg a vállamon, Mr. Van Broeken ágyában találtuk. Világos?

A válasz az arcára volt írva.

Nagy nehezen kiderült, hogy Kao Vennek hívják, kereskedő, egyformán pocsékul beszél az angolt és a pekingi kínait. Nagyjából ugyanúgy került a gépre, mint mi. Rám nézett, mosolygott, és várta, hogy történjék valami.

11.

Éppen elegen voltunk, és fegyverben sem szenvedtünk hiányt. Csakhogy erősen nyugtalanított az a tudat, hogy egy túlnyomásos repülőgép fedélzetén nem nagyon érdemes lövöldözni.

- Figyeljenek - mondtam. - Felmegyünk néhányan a fedélzetre, és a körmükre nézünk.

- Ez az! - vágta rá a tengerész. - Ahogy mi, tengeri medvék mondjuk, a képükbe fűjük a passzátszelet!

- Itt a kése. Remélem, tud bánni vele?

Kicsit elbizonytalanodott, és ez valahogy nem tetszett nekem.

- Az a helyzet...

- Mi?

- Ez... izé... bűvarkés.

- Na és?

- Én eddig csak hínárt vagdostam vele. Nem tudom, képes lennék-e... Ugye érti?

Persze, hogy értettem.

A kínai felállt, rám mosolygott, kinyújtotta a kezét, és elvette a kést.

- Én... azt hiszem, képes lennék rá - dadogta akadozva.

- Úristen! - sápadt el a lány. - Miről van itt szó? Maguk meg akarnak ölni valakit?

- Ugyan - mondtam. - Szó sem lehet róla. Csak bújócskát játszunk egy hullával. No, és azzal, aki felakasztotta. Mert bennünket is fel fog, ha nem vigyázunk. Villalobos, maga katona. Remélem, nincsenek hasonló aggályai?

- Indulunk?

- Csak akkor lőjön, ha elkerülhetetlen.

- Nekem ne magyarázza, tudom, mit jelent, ha egy Boeingnek kilyukad az oldala.

- És én? - kérdezte sértődötten Dögevő. - Én kimaradok a buliból?

- Maga használja az ökleit. Vagy Villalobos tábornok zsebkését. Gyerünk!

Hónom alá csaptam a géppisztolyt, és sorozatra állítottam. Villalobos előreszegezte a stukkert, s már-már megindultunk a lépcső felé, amikor Kao Ven megfogta a karom.

- Nem lesz ez így jó - mondta. - Ha valaki fenn áll a lépcső tetején...

Pontosan tudtam én is, hogy sokat kockáztatunk. De mi az ördögöt tehettem volna? Sejtettem, hogy sürges az idő. Ki tudja, hová hurcolnak bennünket, ha nem próbálunk meg közbelépni. Mivel egyetlen lépcső vezetett csak az utastérbe, azt kellett igénybe vennünk.

- Én szívesen felmegyek... - szólt Kao Ven, és kövérkés arcán szelíd mosoly terült szét. - Hangtalanul tudok járni. És ha kell, bárkinek elvágom a torkát!

Villámgyors mozdulatot tett a késsel. Olyan szakszerűen csinálta, hogy a legképzettebb tengerészgyalogos is megirigyelhette volna.

- A koreai háborúban tanultam - mondta, amikor látta csodálkozó arcomat. - Csak kicsit kijöttem a gyakorlatból. Maga tudja, ki rabolt el bennünket? Kit kell elkapnom?

- Akinél fegyver van - mondtam bölcsen. - Főként egy pandamackóra vigyázzon!

Kicsit megnyúlt az arca.

- Mire?

Elismételtem. Mosolygott, aztán a lépcsőhöz lépett. Addig kísértem géppisztolyom csövével, amíg el nem veszítettem szem elől.

12.

- Meddig várunk? - türelmetlenkedett Villalobos, amikor a kínai eltűnt a kanyarban. - Mi van, ha elkapják?

- Türelem. Hagyjunk neki időt.

A gép oldalfalának támaszkodtam, és behunytam a szemem. Akkor riadtam csak fel baljós gondolataimból, amikor Judy rémulten felsikoltott mögöttem.

- Úristen! Mr. Lawrence!

- Mi van?

- Dögevő azt mondja, hogy felakasztottak valakit. Egy hulla volt abban a kamrában?

Legszívesebben ráförmedtem volna a közlékeny Dögevőre, de nem akartam szem elől veszíteni a lépcsőfeljárót.

Válasz nélkül hagytam hát a kérdést. Suttogtak még egy kicsit, s éppen elhatároztam, hogy lassan százig számolok magamban, aztán megkérem Villalobost, hogy fedezzen, és elindulok felfelé, amikor a nagypapa fuldokló hangon felkiáltott. Úgy, ahogy csak süketek tudnak kiáltani. Tetszett, nem tetszett, kénytelen voltam hátrafordulni. Először az öreget pillantottam meg, amint a kitárt fülkeajtó előtt áll és mintha kísértetet látna, rémulten kapkodja a levegőt. A keskeny szobácska mennyezetén rejtett villanykörte égett; fénye megvilágította a vaslapok közé szorított szűk teret.

A kabin közepén, kékesre színeződött arcát felénk fordítva és lila nyelvét ránk öltve, ott forgott a stewardess hullája. Az a hulla, amely korábban eltűnt, és amelyet már-már csak vízióknak hittem. Judy felsikoltott, nagypapa bugyborékkolt, Wimmer kövé dermedt. Dögevő a lépcső korlátjához szorította a fejét.

A lejáró felé fordítottam a géppisztoly csövét. Hiába lestem felfelé, nem mozdult semmi.

Se Kao Ven nem jött, se a panda.

Ha egyáltalán létezik a panda, és ha hinni lehet a stewardess meséjének.

Lehetett. De ez csak egy kicsit később derült ki.

Mivel Kao Ven elvitte Wimmer hínárvágó kését, csak Villalobos bicskáját tudtam odaadni Wimmernek. Becsukattam vele a fülke ajtaját, és odaállítottam eléje. Meghagytam neki, ha valaki kijönne onnan, vegyen erőt magán, és szúrja bele a kést. Minden különösebb teketória nélkül.

Az izzadó tengerész elvette a kést, és odaállt az ajtóhoz. Láttam, hogy verejték gyöngyözik a homlokán.

Intettem Villalobosnak, hogy előre! Nagyot sóhajtott, és elindult felfelé.

A gép kanyarodott egyet; kénytelen voltam megkapaszkodni, egyik kezemmel a korlátot szorítottam, a másikkal a géppisztolyt. Így aztán nem is tudtam megakadályozni, hogy valami hosszúka furcsa tárgy az arcomhoz ütődjék.

Önkéntelenül is felkiáltottam és hátraugrottam.

- Mi történt?

- Nem tudom - mondtam és ismét előreszegeztem a fegyvert. - Valami a képemhez csapódott.

- Csak nem a panda?

Egészen másra gyanakodtam, de nem voltam biztos benne.

Felvettem az előbbi pózt, és újra elindultam felfelé. A gép nyugton maradt: most nem kellett a korlátba kapaszkodnom. Amikor a kemény valami ismét az arcom felé lendült, elegánsan kitértem előle, és bár nem volt bölcs dolog, hiszen akár kés is lehetett volna, belekapaszkodtam. Halk, fémes pengés hallatszott mint amikor acélhúr pattan el, és valami a kezembe simult.

Már a tapintásán éreztem, hogy az, amire gondoltam.

Egy agyagszobor, zsineggel a nyakán.

Földbe gyökerezett lábbal álltam, és nem tudtam, hogy mit csináljak. Villalobos odaért mellém, és hol rám, hol a lépcsősor tetejére sandított.

- Mi az?

Szótlatlanul felé nyújtottam a szobrocskát. Elvette, aztán káromkodott egyet.

- Az ördögbe is! Itt találta?

Számra tettem az ujjamat, és felfelé mutattam. Intettem, hogy tegye le a szobrot, és kövessen. Jobb szerettem volna, ha nem néz rá, de a tábornok gondosan megszemlélte, aztán letette a legelső lépcsőfokra, a mögöttünk lopakodó Dögevő orra elé.

Előrenyújtottam a géppisztoly csövét, és minden figyelmemet az utastér felé fordítottam. Csak a gép halk zümmögése hallatszott, semmi nem moccan odafenn.

- Szent Habakuk! - hallottam lentről Dögevő kiáltását. - Még egy szobor? Mi ez, valami népművészeti kiállítás...!? A fenébe is! Hiszen ez maga, tábornok!

Felértem az első szalonba. Nem láttam senkit. A pilótafülke ajtaja mintha résnyire nyitva lett volna. Hiába erőltettem a szemem; a korábban látott ázsiai utasnak nyoma sem volt. Így sem lett volna szabad elindulnom a fülke felé. A klasszikus szabályok előírják, hogy amíg nem biztosítja valaki a hátunkat, egyetlen lépést sem tehetünk előre.

Én azonban tettem. És nem is egyet.

Néhány lépéssel a fülke ajtajánál termettem, anélkül hogy meggyőződhettem volna róla, ott van-e Villalobos a közelemben. Szinte magam előtt láttam a műszerektől csillogó fülkét, amint belépek és a fantompilótára fogom a fegyvert.

Szép és hatásos jelenet lett volna, ha megvalósul.

Sajnos nem lett belőle semmi.

Éppen bedugtam volna a géppisztoly csövét az ajtón, ahogy elképzeltem, amikor valahonnan az ülések közül kipattant egy tarka árnyék, és mielőtt felocsúdhattam volna, éreztem, hogy kemény tárgy nyomódik az oldalamnak.

Mintha animációs filmből hallottam volna egy öreg medvepapa hangját.

- Kezeket a tarkóra!

Elejtettem a géppisztolyt, és feltartottam a kezem.

- Lépjen hátra hármat!

Engedelmesen hátraléptem.

- Megfordulhat!

Megfordultam.

Nem mondhatnám, hogy váratlanul ért a látvány, mégis meghökkenem. Egy megtermett panda állt velem szemben, és hasonló formájú géppisztolyt tartott a kezében, mint amelyet a földre ejtettem.

- Üljön le! - s a fegyver csövével mutatta, melyik ülést nézte számomra. Engedelmeskedtem. Sem Villalobos, sem Dögevő nem volt a láthatáron.

A mackó szótlanul ült velem szemben, és a képembe bámult. Egészen hatásos és jól eltalált figura volt, bármelyik farsangi bálon a díjazottak közé kerülhetett volna. Nagy, tarka, kerek fejét barátságosan lógázta, akár egy igazi mackó. Kíváncsi lettem volna rá valódi panda-szőrből varrták-e a bundáját.

A panda azonban csak félig volt panda; egészen pontosan a felső lábszára közepéig. Onnan lefelé fekete, szorosan simuló szövetnadrág borította a lábát, amely csizmában végződött. Fekete, puha bőrcizmában.

Alaposan végigmustráltam; ő is engem. Közben feszülten vártam, hogy felbukkanjon Villalobos, és véget vessen a cirkuszi előadásnak. A felsőbb hatalmak másodpercek alatt meghallgatták a kérésemet. Villalobos felbukkant ugyan a feljáróban, de nem volt benne sok köszönet. Kezét az ég felé tartotta, mögötte rövid csövű géppisztollyal a kezében egy másik panda ballagott.

Behunytam a szemem, majd gyorsan kinyitottam. A jelenet csak kicsit változott: az én pandám még ott ült velem szemben, de Villalobos és a másik úgy eltűntek, mintha a föld nyelte volna el őket.

- Meglepődött? - kérdezte a panda, és reszelős, mély nevetéssel felnevetett.

- Némiképp - mondtam az igazságnak megfelelően.

- Ne izguljon. Nem esik senkinek baja.

A panda a csuklójára pislantott, mintha karóráját keresné, de még idejében rájött, hogy a kezét fekete selyemkesztyű takarja.

- Be kell vallanom valamit - mondta, és mulatságosan meghimbálta a fejét. - Mi hoztuk magát a fedélzetre.

- Nocsak. És miért?

- Szükségünk van magára.

- Kiknek?

- Idejében meg fogja tudni. Hallott Huan-ti császárról?

- Tegyük fel, hogy igen.

- Tehát hallott. Biztosan ismeri az agyagszobrok legendáját is.

- Csak felszínesen. Kicsoda maga?

- Idejében meg fogja tudni. Még egyszer biztosítani szeretném, hogy sem önnek, sem másoknak nem lesz bántódása.

Igyekeztem nyugalmat erőltetni az arcomra.

- Ha elmondaná, miről van szó, talán többre mennénk.

Szomorúan csóválta meg pandafejét.

- Nincs rá idő. Hamarosan megérkezünk.

- Hová?

- Laoszba. Oda, ahol segíteni fog nekünk.

- Maguk nem normálisak. Azonkívül, hogy tíz éve megfordultam egyszer Vientianében, semmi közöm Laoszhoz. Maguk szörnyű tévedés áldozatai!

Nyugtalanul körbeforgatta a fejét, aztán váratlanul nekem szegezte a kérdést.

- Ki ölte meg a stewardest?

- Hát maguk! Nem?

- Hová lett a holtteste?

Végképp nem értettem semmit.

- Lent van a fülkében - mondtam. - A csomagterben.

- Milyen fülkében?

- Hát odalenn...

Ebben a pillanatban megbillent a gép, és mintha kihagyott volna a motorzaj. Hatalmasat rázkódott alattunk a padló. Valahonnan messziről női sikoltás szűrődött felém.

A panda felugrott, hóna alá szorítva a géppisztolyát.

- Ez megőrült! - pattant fel, aztán se szó, se beszéd, két hatalmas ugrással a pilótafülkében termett. Berántotta maga mögött az ajtót. Hallottam, ahogy automatikusan elfordul a zár.

A következő óriási bakugrást én tettem. Felkaptam a földről a géppisztolyomat, és utána-vetettem magam. A zárt ajtónál megtorpantam, és megpróbáltam kinyitni. Természetesen nem engedett.

Arra gondoltam, hogy belelövök a zárba, de még idejében meggondoltam magam. Annál is inkább, mivel egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy baj van a motorokkal. A szaporodó kattánások a füleimben azt sejtették, hogy növekvő gyorsasággal veszítünk a magasságunkból. Vállamra csaptam a fegyvert, és leügettem a feljárón. Azaz csak leügettem volna. A kanyarulatban Villalobosba botlottam, aki négykézláb állt, és egy földön fekvő panda fölé magasodott.

Dögevő csípőre tett kézzel meredt rájuk, és amikor feltűntem, örömmel rázta meg lila sörényét.

- Halihó! Zuhanunk?

Aligha volt egészen magánál. Akárcsak én. Egyedül Villaloboson nem látszott félelem vagy nyugtalanság. Meghúzogatta a bajusza végét, aztán pisztolya csövével a panda mellére bökött.

- Hát ez kész. Vége.

A panda a lépcsőn feküdt, csizmás lábát a legalsó fokon nyugtatva. Vastag, tarkabarka szőr-ruhája alól vér szivárgott a szőnyegre. Két perzselt lyuk mutatta, hogy hol hatoltak a golyók a testébe. Az egyik alighanem éppen ott, ahol a szívének kellett lennie a bunda alatt.

- Maga volt?

Villalobos idegesen rántotta meg a bajuszát.

- Dehogy! Mire felocsúdtam, már kinyírta valaki.

- Hogyhogy?

- Mit tudom én! Olyan gyorsan történt, hogy észre se vettem. Egyszerre csak a vállamra dőlt, és lesodort a lépcsőn. Dögevő nyakába.

- Pont oda - helyeselt Dögevő.

- A másik panda sem vette észre - motyogtam.

- Micsoda?

- Maga nem látott engem?

- Magát? Nem én! De kerestem. Tényleg, hol a fenében volt? És hogyhogy nem magát kapta el? - váltott gyanakodóra a hangja.

- Engem is elkapott. Csakhogy nem ez, hanem egy másik.

- Mi az, hogy nem ez? - húzta össze a szemöldökét. - Azt mondja, hogy van *még egy* panda?

- Esetleg több is.

A gép ismét zökkent egyet, a fülem zúgott.

- Tehát több panda is van a gépen - szögezte le a tábornok. - Nem mintha egy nem lenne elég belőlük. De ezt a fickót nem én lőttem le. Szagolja meg a pisztolyt!

Megszagoltam. Tényleg nem lőttek belőle.

Lett volna min elgondolkodnom, csak éppen időm nem volt rá.

- A többiek?

- Ahol eddig.

- Kao Ven nem került elő?

- Nem tudok róla. Maga sem látta?

A zenész megrázta a fejét.

A gép mintha visszanyerte volna az egyensúlyát: abbahagyta a himbálózást, és a motorok is megnyugtatóan duruzsoltak.

- Lehet, hogy megússzuk? - hitetlenkedett Dögevő.

Ha ismertem volna egy Boeing 727-es üzemanyag-szükségletét, továbbá az óránkénti fogyasztását, kiszámíthattam volna, hogy mennyi időnk lehet még a levegőben. Mivel azonban csupa ismeretlen tényező szerepelt egy nem létező egyenletben, feladtam a küzdelmet.

- Vele mit csináljunk? - kérdezte a tábornok, és a pandára bökött. - Nem kéne megnéznünk, kicsoda?

A gép egyenletesen repült: úgy tűnt, teljesen mindegy, hogy mit csinálunk.

Megpróbáltam leszedni a maszkot róla, de első nekifutásra nem ment. A fejet és a mellrészt ismeretlen mechanikájú műanyag kapcsokkal erősítették össze. Hiába próbáltam meg kioldani őket, csak nem akart sikerülni. Dögevő odatért mellém, figyelmesen nézte, mit csinálok, majd amikor egyre idegesebben tépkedtem az apró zárok műanyag füleit, eltolta a kezem, és gyakorlott mozdulattal kipattintotta az első kapcsolót.

- Éppen olyan, mint a gitároknál. A tokot rögzítik ilyen füllel.

Végignyitogattam a füleket, aztán egyetlen, határozott mozdulattal letéptem a panda sisakját. Nem tudtam, kit találok a pandafej alatt. Gondolhattam volna férfira is, nőre is, hiszen a száj elé helyezett mikrofon eltorzította a hangot.

Arra azonban, amit láttam, egyáltalán nem számítottam.

Mint ahogy Villalobos és Dögevő sem.

A megölt Kao Ven hullája hevert ugyanis az orrunk előtt, pandaruhába bújtatva.

Dögevő szólni sem tudott, csak legyintett, és bágyadtan leült a panda mellé. Eszébe sem volt már félni a hulláktól, sem a lezuhanni készülő repülőgéptől. Rezignált volt, mint egy buddhista szerzetes, akivel huszonöt év meditáció után közli a mestere, hogy újabb huszonöt év vár rá.

Villalobos káromkodott: franciául, és elég választékosan. Magam a falnak dőltem, és a hideg fémhez érintettem a homlokom. Ideje lenne felébredni ebből az egész hihetetlen rémálomból!

Erőt vettem magamon, nyakamba akasztottam a géppisztolyt, majd megfogtam Kao Ven lábát. Intettem Dögevőnek, hogy kapja el a hóna alatt. A lilataréjos biccentett: beállt botcsinálta hullaszállítónak. Amikor feltűntünk a lejáró kanyarulatában a pandaruhás Kao Vennel, mondanom sem kell, hogy nem örültek nekünk: Judy visítózni kezdett, Wimmerben és Van Broekenben bennakadt a szó. Nagyapó viszont furcsa, ugrándozó léptekkel odaszökdecselt hozzánk, és szinte örülni látszott, ahogy felismerte a kínait.

- Kao Ven, hehehe! Hogy került ebbe a maskarába?

- Nem tudom - mondtam. - Valaki lelőtte.

13.

Judy erőt vett magán, és óvatosan kikerülve a néhai pandát, odajött hozzám.

- Ide figyeljen - kezdte remegő hangon -, van valami esélyünk, hogy élve megússzuk ezt a kalandot?

- Esély mindenre van - mondtam, és csak gondolatban tettem hozzá, hogy ez esetben talán nem is olyan kevés.

- Úristen! De hát miért?... Mit akarnak tőlünk?

- Odafenn, öt perccel ezelőtt, engem is elkapott egy panda. Mondta, hogy nem lesz bántódásunk. Én hiszek neki.

- Marhaság - mondta Wimmer. - Tűsnek visznek. Valahová Közel-Keletre. Egészen biztos.

- Én inkább másra gondolok - mondtam.

- Másra? - kiáltott fel Judy és sírás bujkált a hangjában.

- Mi másra? Ez... ez... téboly! Hát nem értik? Örültek vagy kábítószeresek... Mindannyiunkat ki fognak nyírni!

- Azért ahhoz nekem is lesz egy-két szavam - mondtam, és leguggoltam Kao Ven mellé. Hosszasan néztem pufók, vérfoltos arcát, hátha akar valamit közölni velem. Persze csak átvitt értelemben. Aztán felemelkedtem, és megdörzsöltem a szemem.

- Kétségkívül az lenne a leghihetőbb megoldás, amit Miss Judy mond. Örültek vagy fanatikuskok. Csakhogy eszük ágában sincs bántani bennünket. Nem veszik észre? A kutya sem törődik velünk! Mintha itt sem lennénk? Vajon miért?

- Tényleg. Miért? - kérdezte Van Broeken.

- Mert egymással vannak elfoglalva.

- Egymással? A pandák?

- Valaki megölte Kao Vent. Ő pedig panda volt.

- És?

- Az az érzésem, hogy belekeveredtünk valamibe. Belecsöppentünk egy balhé kellős közepébe. Egyik oldalon állnak a pandák, a másikon mások.

- Csoda világos - gúnyolódott Villalobos.

- Pedig így van. A pandák alighanem el akarták rabolni a gépet.

- Akarták?

- Csak feltételezem. Mások esetleg meg akarják akadályozni őket ebben. Mi pedig itt ülünk az égháború kellős közepén. Egyébként magát hogyan kapták el? - kérdeztem a tábornokot.

Villalobos meghúzogatta a bajuszát és megvakarta a fejét.

- A fene sem tudja. Mire feleszméltem, ott állt mellettem a panda... azaz Kao Ven, és a kezében tartott egy stukkert. Persze, akkor még fogalmam sem volt róla, hogy ő az. Nem szólt egy szót sem, csak intett a pisztollyal, hogy menjek fel a lépcsőn. Aztán egyszerre csak a vállamra dőlt, és kész volt. Valaki lelőtte.

- Nem hallott hangot?

- Lövésre gondol? Nem én. Még halk pukkanást sem. Pedig nyilvánvalóan hangtompítót használt az illető.

A motorzaj felerősödött, mintha fékezni próbált volna a pilóta.

- Megkíséreljük még egyszer? - kérdezte Villalobos.

Már-már beleegyeztem, hogy újra fellopózzunk az utastérbe, amikor megakadt a szemem a fülke ajtaján. Wimmer még mindig mellette állt, kezében Villalobos zsebkésével. Odamentem az ajtóhoz, megfogtam a gombját, és befelé taszítottam. Kicsit hátraléptem, nehogy az akasztott lány hozzám érjen.

Felesleges volt. A lányt nem láttam a fülkében.

Ott volt viszont egy panda, ugyanolyan szerelésben, mint Kao Ven. A fülke sarkában feküdt, és Wimmer bűvártőre állt ki az oldalából.

14.

Judy a fejéhez kapott és sikoltzott, nagypapa a nyakát nyújtogatta, hogy jobban lásson, Wimmer nagyot csuklott.

- Az istenit neki, és pont az én késemmel!

Enyhe nyomást éreztem a fülem mögött. A tarkómban a nyilallások rosszat jelentettek.

Megragadtam Villalobos vállát, és a feljárom felé fordítottam.

- Arra nézzen, tábornokom. És bármi is történne, ne forduljon hátra! Akinél fegyvert lát, szedje le!

Nem törődtem akkor már sem túlnyomással, sem pedig kihagyó motorokkal. Lehet, hogy Judynak van igaza, és közveszélyes pszichopáták vették át az uralmat a gépen.

Bepréseltem magam a fülkébe, megragadtam a pandát a hónaljánál fogva, és kihúztam a csomagterbe. Úgy vették körül, mintha közlekedési baleset áldozata lett volna.

- Gyorsan! Vegye le a fejrészét, Dögevő!

A zenész letérdelt, és szakavatott mozdulatokkal megszabadította a pandát a fejétől.

Sovány, szemüveges, keleti arc nézett velünk farkasszemet. Esküdni mertem volna rá, hogy az a férfi volt, akit odafenn láttam a pilótafülke előtt. Aki megkérdezte, hogy mit akarok a személyzettől.

Amikor meggyőződtem róla, hogy halott, visszaugrottam a fülkébe. Addig keresgéltem, amíg nem találtam egy egészen apró kapcsolótáblát gombokkal. A tábornok ezalatt ugyanúgy állt, ahogy meghagytam neki. Meredten bámulta a lépcsőt.

- Nézze meg a fülkét - mondtam neki, és most én fordítottam a géppisztolyom csövét a feljárom felé.

- Mit néztek rajta?

- Nem érdeklí, hogyan lett a stewardess hullájából panda?

- Tudja mit? Nem.

Éreztem a hangján, hogy hamarosan ő is ki fog borulni. Úristen, hát mindenki elveszti az eszét?

- Valami teherliftféle lehet a fülke - mondtam. - Le-fel jár az utastér és a csomagter között. Csak most vettem észre...

- Bravó.

Megfogtam a könyökét, és közelebb húztam a lejáromhoz.

- Ide figyeljen, tábornok! Csinálnunk kell valamit. Amikor odafenn voltam, elkapott egy panda. Azt mondta, hogy hamarosan megérkezünk.

- Hová?

- Alighanem Laoszba. Ha egyszer leszálltunk, vége mindennek. Mármint a repülőutunknak.

- Ezt nem értem.

- Úgy, hogy Laoszban nincs olyan repülőtér, talán a főváros kivételével, ahol ez a gép épségben le tudna szállni. Érti?

- Úristen!

- Ha leszállnak valahol... vagyis le akarnak szállni, darabokra törik az egész!
- Leszállni? De kik?
- Honnan tudjam? Akik a pandákat irtják. Vagy maguk a pandák. Meg kell kísérelnünk a lehetetlent!
- Éspedig?
- Elkapni a személyzetet. Vagy kiszabadítani őket, ha már elkapták. És visszafordítani a gépet Bangkokba.
- És ha már nem elég az üzemanyag?
- Erre most ne gondoljunk. Úgy tervezem, hogy két oldalról megtámadjuk őket.
- Kiket?
- A pandákat is és azokat is. Nekünk mindenki ellenségünk! Hiszen elvégre a mi bőrünkre megy a játék!

Megnyomkodta a szemét, és beleegyezően felsóhajtott.

- Hát akkor, ki vele! Mit csináljak?
- Gyerünk a többiekhez!

Még mindig a hulla körül álltak lecsüggesztett fejjel. Judy szipogott és sóhajtozott; talán egy kicsit többet is a kelleténél. Nagypapát nem viselték meg az események. Tűnődve fújogatta az orrát kockás zsebkendőjébe. Trombitálása még a gép zörgését is túlharsogta, ami persze őt zavarta a legkevésbé. Wimmer rezzenéstelen arccal meredt a tőre nyelére, mintha azon töprengene, hogy a kezébe vegye-e még valaha.

Másodpercek alatt kellett döntenem. És én úgy döntöttem, hogy egyetlen lapra teszek fel mindent.

15.

Legelső mozdulatom nagy próbatétel lehetett valamennyiüknek. Anélkül, hogy figyelmeztettem volna őket, a hulla fölé hajoltam, egyik lábammal ráléptem a hasára, kissé oldalt fordítottam, majd határozott rántással kihúztam a kést az oldalából.

Nem néztem rájuk, csak a sóhajtásukat hallottam.

Amikor már a kezemben volt Wimmer törének a nyele, távoli harangszóként ütötte meg a fülemet egy belső hang, hogy nem illik letörölni az ujjlenyomatokat, meg hogy így majd az enyém kerül a kés nyelére. Leintettem a hangot, fogtam a kést, és a tétovázó Dögevő kezébe nyomtam.

- Maga velem jön!
- És mi? - zihálta Judy a fülemben. - Én itt nem maradok, arra mérget vehet!
- Mi most felmegyünk. Önök Villalobos tábormokkal a liften. Wimmer és a tábormok menjen előre.
- És mi? - kérdezte Van Broeken.

- Maga is velem jön. Dögevő és én előremegyünk. A felvonó előtt találkozunk odafenn! Csak a lány és az öreg maradjon itt!

Nem fogadott bennünket sem panda, sem géppisztolysorozat. Az első utastér tökéletesen üres volt, egészen a pilótafülkéig. Odarohantam a fülke ajtajához, és megütöttem a fegyverem agyával.

Ismét átfutott rajtam a gondolat, hogy bele kéne ereszteni néhány golyót, de most sem tettem. Ha véletlenül a pilótát találnám el... A felvonó kabinjához át kellett haladnunk a második utastéren. Hogy elkerüljem a pánikot, zakóm alá rejtettem a géppisztolyt, Dögevő pedig zsebre vágta a törét.

Most összesen öten szundikáltak a szalonban: két tinédzser korú teniszező lány, egy öreg-asszony, egy magas, vörös hajú fickó és egy kövér férfi. Be volt hunyva a szemük, és halkan szuszogtak. Nem láttunk a közelükben sem stewardesseket, sem pandákat.

Éppen akkor bukkantunk a felvonóra, amikor kinyílt az ajtaja. Villalobos dugta ki rajta a pisztolyát, aztán a fejét.

- A fenébe is... - káromkodott végigpillantva az utastéren. - Azt hittem...

Hogy mit hitt, sohasem sikerült megtudnom. Az egyik teniszgörl ugyanis felállt, és észrevett bennünket. Nagyot sikoltva hanyatlott vissza a helyére.

Villalobos mondani akart valamit, de a hangszórókból megszólalt egy selymes, bársonyosan meleg női hang.

- Kérjük kedves utasainkat, csatolják be biztonsági öveiket. Gépünk hamarosan leszáll. Kérjük, mellőzzék a dohányzást, és a gép megállásáig maradjanak a helyeiken. Köszönöm.

Odaugrottam az egyik ablakhoz, és elrántottam előle a függönyt. Amikor megláttam az alattunk egyre nagyobbra növekvő hegyeket és a reménytelenül zöld őserdőt, megértettem, hogy nincs semmi, de semmi esélyünk.

Ez a gép már soha többé nem fog visszatérni Bangkokba.

16.

Nem tudom, átéltek-e már kényszerleszállást óriási géppel egy zsebkendőnyi repülőtéren. Bár elhatároztam, hogy az utolsó pillanatig nyitva tartom a szemem, mégis voltak olyan másodpercek, amikor be kellett csuknom.

Ha volt is pilótája a gépnek - a legutolsó percekben már ebben is kételkedtem -, nem sokat törődött vele, hogy minél simábban érjünk földet. Azzal még kevésbé, hogy betartsa a minimális biztonsági előírásokat.

Úgy kanyarogtunk az óriási hegyek között, mint egy svájci mentőhelikopter. Csakhogy ez egy Boeing 727-es volt: elefánt az egérlyukban. Egyik pillanatban hatalmas sziklacsúcsok torlaszolták el előttünk az utat, s a monstrum szinte érintette hasával a sziklákat, a másokban szédületes mélységben folyó hömpölygött a kerekek alatt - ha ugyan voltak még kerekeink.

A fantom-kapitány azonban értette a dolgát. Már az is kész csoda volt, hogy öt percig nem ment neki semminek. Öt perc elmúltával aztán bekerültünk egy olyan katlanba, amelyből nem volt többé kijárat. Akármerre néztem, sziklacsúcsok emelkedtek a fejünk fölé. És a sebesség még mindig nagy volt, iszonyúan nagy.

Ami ezután következett, arról csak töredékesen tudok beszámolni. A gép hirtelen süllyedni kezdett. A futóművek kinyíltak; éreztem az első rántást, ahogy működésbe lépett a hidraulika. A Boeing mintha le akarta volna rázni a pilóta kezét a kormányról, remegni kezdett, motorjai mint túlvilági démonok üvöltöttek.

Alighanem ez volt az utolsó pillanat, amelyet a levegőben töltöttünk. A gép motorjai elhalkultak, a hatalmas masina lecsapódott a földre. Fák zöld ágai verték az ablakot, a farok felől óriási recsenés hallatszott. Porfelhő takarta el a napot, s amikor a köd eloszlott, tört ágú pálmák integettek felénk.

Az előttem lévő ülés támlájára fektettem a fejem. Éreztem, hogy szakad rólam a víz, remeg a lábam. Valamelyik csomagtartóból hatalmas csattanással egy kezításka zuhant a padlóra.

Hirtelen Villalobos tűnt fel mellettem.

- Mi történt?

- Semmi - mondtam, és megpróbáltam felemelkedni. - Leszálltunk.

Ekkor már a többiek is ott gyülekeztek körülöttem. A lányt, Van Broekent és a nagypapát nem láttam sehol.

Csend volt, félelmetes csend. Sem odakinn, sem idebenn nem mozdult semmi.

A két teniszező lány közül az egyik felemelkedett, ránk nézett; bocsánatkérő mosolyféle jelent meg az arcán. Mondani akart valamit, de lenyelte.

- Nos? - kérdezte csípőre téve a kezét a tábornok. - Mi a következő lépés?

- Gyorsan a pilótafülkéhez!

Elöl futottam én, mögöttem a tábornok, akit Dögevő és Wimmer követett. Ki késsel, ki revolverrel.

Egészen addig futottunk, amíg valaki ki nem nyújtotta a lábát az ülések közül, és fel nem buktatott. Arccal lefelé zuhantam a szőnyegre, és csak annyit éreztem, hogy valaki rám esik, valaki hangosat ordít, aztán elfeketedett előttem minden.

Egészen rövid idő alatt magamhoz tértem. Éreztem, hogy pokolian lüktet a fejem, és nem kapok levegőt. Megpróbáltam kinyitni a szemem, de nem ment. Azaz, hogy ment volna, ha nincs valami közvetlenül a szemem előtt. Megpróbáltam odébb tolni, de csak annyit értem el vele, hogy még jobban rám nehezedett.

Úgy szabadultam meg tőle, hogy lerántották rólam. Egy határozott és erős kéz.

Kinyitottam a szemem. A repülőgép mennyezetét láttam magam felett, majd egy barátságosan vigyorgó szeplős, vörös arcot.

Én a saját géppisztolyomat, amelynek a csöve rám volt szegezve.

17.

- Álljon fel! - mondta egy ugyancsak barátságos hang. - Tartsa fel a kezét, mert kilyukasztom a bőrét!

Tántorogva felálltam. Ekkor már Villalobos is állt, kezét az ég felé tartva. Akárcsak Wimmer és Dögevő.

Akik elkaptak bennünket, ugyancsak szerepet vállalhattak volna egy filmburleszkben, nem csak mi. A hosszú, vörös lakli, aki rám fogta a géppisztolyt, nem keltett volna rossz benyomást, ha kevesebbet vigyorog, és hagyja a fenébe a fegyveremet. Géppisztollyal a kézben viszont a legszebb mosoly is csúnyának és erőszakosnak látszik. Mögötte ott szorongott az összes utas. A két fehér ruhás lány, az öregasszony, lila kis kalapjával a fején és a kövér fickó. Nevetnem kellett volna, ha nem vagyok ilyen kétségbeejtő helyzetben.

- Hajlandó tárgyalni velem? - kérdezte a vörös, és leült az egyik ülés karfájára. - Egyelőre az enyém a kezdeményezés joga.

- Azt látom - mondtam. - Mi a fenét akar tőlem?

- Közölje a feltételeit!

- Előbb adja vissza a fegyveremet.

- Majd, ha megbolondultam. Hol vagyunk?

Önkéntelenül is kipillantottam az ablakon. A kék ég egy darabját láttam és egy bánatos pálmafát.

- Laoszban - mondtam.

Megremegett a kezében a fegyver, az egyik teniszező lány felsikoltott és hátrahanyatlott az ülésén. A másik eltátotta a száját és rám meresztette ártatlanul kék babaszemét.

Lázasan törtem a fejem, hogy mit csináljak. Órákba telhet, míg sikerül meggyőzőnöm a vöröst, hogy hagyjon békében, addig viszont... Mégsem tehettem mást, minthogy megpróbáltam a lelkére beszélni.

- Ide figyeljen, ember! Itt ülünk egy sérült gép belsejében amely bármelyik pillanatban felrobbanhat. Amilyen gyorsan csak lehet, ki kell pucolnunk belőle. Emberek vannak a csomagterben is! Értse meg, ez nem játék...

Mintha elhomályosult volna a tekintete.

- Mondom, hogy nem játék! Esküszöm mindenre, amit csak akar, hogy semmi közünk az egészhez. Később mindent megmagyarázok.

Azt hiszem, hallgatott volna a jó szóra, ha az egyik teniszező lány nem esik pánikba, és nem kezd sikoltozni.

- Nem igaz! Ne higgyen neki! - kiáltozta ülése láthatatlan mélyéből. - Meg akarnak ölni bennünket! Lője le őket!

A vörös hajúnak megremegett az ujja a ravaszon. Éreztem hogy hatalmas kő nehezedik a szívemre. Hányszor láttam már uramisten, hogy egy amatőr rémületében meghúzza a ravaszt...

Éppen elhatároztam, hogy lesz, ami lesz, rávetem magam amikor félrebillent a szalon bejáratának a függönye, és tépett kék egyenruhában, piszkos, szőke hajjal, véres foltokkal az arcán, telt idomú lány bukkant fel előttünk. Amikor meglátta a vörös képűt, megtorpant, aztán a zsebéhez kapott, és pisztolyt rántott. Remegett a keze, ahogy a vörösre fogta.

- Tegye el, mert...

Aztán megingott, elejtette a fegyvert, és hangos puffanással elvágódott a székek között.

A pillanatnyi zavart kihasználva kitéptem a géppisztolyt a vörös kezéből. Tessék-lássék felém kapott, de a fegyver csövével félreütöttem a karját.

- Nyugalom, fiatalember! Inkább segítsen annak a szerencsétlennek!

Mutattam, hogy az ájult lányra gondolok. Villalobos elvihartzott mögöttem. A két teniszező lány ismét sikoltozni kezdett; az öreg néinek valaki leverte a kalapját. Dögevő szorosán mellettem állt Wimmer véres törével. Elkaptam a karját, és magam után húztam.

- Jöjjön!

- Hová?

- A csomagtérbe!

Villalobos ekkor már az ájult lány mellett térdelt, és az egyenruháját lazítgatta. Bár őszintén szólva jómagam is beszálltam volna egy kis ruhalazításba, valami a csomagtér felé hajtott.

Kao Ven ott feküdt, ahol hagytuk, közvetlenül a lépcsőfeljáró előtt. Lábainál heverő pandafeje a szemünkbe vigyorgott. Dögevő megtorpant, és elfintorította az orrát.

A másik panda a bőröndök mellett hevert az oldalán. Mintha meg sem érezte volna a lökéseket, amelyek közepette földet értünk. Nagyapó Judy mellett az ágyán ült, és szótlanul maga elé meredt. Jöttünkre felemelte a fejét, és elmosolyodott. Judy nem szólt semmit, de láttam a szemén, hogy fogalma sincs róla, hol van: a levegőben-e, a földön, netalántán már a túlvilágon... Odamentem hozzá, és megfogtam a kezét. Hideg volt és száraz.

- Jól van, Judy?

Rám nézett aztán a mellemre borult. Zokogni kezdett szapora, gyerekes zokogással. Simogattam a hátát, és vártam, hogy megnyugodjon. Jó öt perc múlva abbahagyta a sírást és felemelte könnyes arcát.

- Mi történt?

- Megúsztuk. A földön vagyunk.

- Hol?

- Valószínűleg Laoszban. De az is lehet, hogy Kínában. Esetleg Thaiföldön.

- Ho... hogyan?

- Alighanem egy erdőben szálltunk le. Gyorsan el kell hagynunk a gépet! Jöjjenek!

Sürgettem őket, de éreztem, hogy tulajdonképpen már nincs miért. Ha eddig nem robbantunk fel, ezután sem fogunk.

Dögevő odafurakodott mellém, lerázta a kezem a lány nyakáról, és a magáét rakta a helyére. Judy szeme felcsillant; nem is bánta nagyon a cserét.

Sóhajtottam, és nagyapával kezdtem foglalkozni.

- Jól van, Mr...?

- Jól, a fenébe is! Micsoda vacak kerekeket csinálnak mostanában! Hol szálltunk le, hé? Talán valami szántóföldön?

- Tud jönni, nagypapa?

- Tudok hát! Csak a könyökömet fogja.

Ahogy felértünk a lépcsőn, átpasszoltam az öreget Villalobosnak. Úgy láttam, mintha a tépett egyenruhás hölgyekből már kettő is lenne. Előrebillenttem a géppisztolyom, és ismét lerobogtam a csomagtérbe.

Furcsa, árva és egyúttal fenyegető is volt így lakatlanul. A bőröndkupacok összevissza dőltek, ahogy lezötytyentünk a földre. Szembeálltam a teherlift ajtajával, és gondolkodni kezdtem.

Aztán bátorságot vettem magamnak, és megnyomtam a gombot. Az ajtó kinyílt és éppen az történt amit vártam.

A halott stewardess kék arca és merev tekintete nézett velem farkasszemet. Közelebb húzódtam hozzá, amennyire csak a szűkre méretezett fülke falai engedték. Furcsa, keleti illat ütötte meg az orrom, amitől enyhe rosszullét környékezett.

A lány vékony, madárcsontú teremtés volt, aligha lehetett több ötven kilónál. Selyemtopánjának az orra éppen érintette a fémpadlót. Hosszú, fekete haja ziláltan omlott a hátára. Órákkal ezelőtt még nagyon szép volt: ezt magam is tanúsíthatom. Hogy néhány óra leforgása alatt mivé tud lenni egy emberi lény, arról jobb nem is beszélni! Bárki meggyőződhetett volna róla, aki mellettem állt abban az elátkozott fülkében.

Mellettem azonban nem állt senki, csak mögöttem. Amikor megszólalt, majd megállt a szívverésem. Hátralestem és Van Broekent pillantottam meg a vörös hajú társaságában. Álltak csípőre tett kézzel, és érdeklődve figyelték, mit csinálok. Mintha a vörös arca egy árnyalattal sápadtabb lett volna a kelleténél.

- Ez... ez a stewardess! - suttogta. - Tőle kaptam a teát...

- Na végre! - mondtam, és kikászálódtam a fülkéből. - Legalább valaki látta rajtam kívül is. Szóval önnek is adott teát, Mr...

- Hardy - mondta. - Theodor Hardy.

- Én pedig Lawrence vagyok. Leslie L. Lawrence.

- Örvendek. Van Broeken urat már van szerencsém ismerni. Megtudhatnám, mi történik itt?

A hullára néztem, aztán megvontam a vállam.

- Tőlem aligha. Ugyanis én sem tudok semmit. Egyszer csak kezdtek eltűnedezni a stewardessek és feltűnedezni a pandák. Aztán valaki elkezdte irtani őket. A stuvikat is, a pandákat is. Ennyit tudok mindössze.

Az átélt izgalmak enyhén cinikussá tettek, de amit mondtam, az volt a lényeg. Valóban nem tudtam sokkal többet.

Van Broeken odalépett a lányhoz, lábujjhegyre ágaskodott, felemelte a kezét és hozzáértette a nyakához. Visszahúzta, aztán megcsóválta a fejét.

- Megfojtották.

- Micsoda? - kérdezte a vörös, és mintha könnyet láttam volna csillogni a szemében.

Van Broeken kinyújtott ujjával a lány nyakára mutatott.

- Látja a nyomokat a kötél alatt?

Egyelőre csak a kötelet láttam.

- Részben eltakarja a kötél. Ezzel csak ide akasztották, de nem vele fojtották meg. És nem itt... Hiszen ebben a szűk vacakban még meg sem lehet rendesen fojtani valakit.

- Úgy beszél, mintha szakavatott fojtogató lenne.

- Az is vagyok - mondta, és elmosolyodott.

Nem tudtam, csak ugrat-e vagy komolyan mondja. Mindenesetre szorosabban markoltam a géppisztolyt a hónom alatt.

- Ez valami vicc akar lenni?

- Higgye el, értek hozzá. Ezt a lányt odafenn fojtották meg, pusztá kézzel. Látszik a nyomokból. Undorító, durva módszer. A klasszikus, a szép fojtogatási módot kevesen ismerik. Ismeri a garrotét? Fémszál vagy drót, a végén két fafogantyúval. Harminc másodperc alatt meg lehet ölni vele bárkit úgy, hogy az illetőnek semmi esélye sincs a menekülésre. Ha kicsit is éles a szál, azonnal elmetszi a gégecsövet.

A vörös összerázkódott.

- Brrr! Borzalmas!

- Egyfelől - mondta Van Broeken, és hátat fordított a lánynak. - Másfelől a gyilkolás művészet. Vagy az ölés. Vagy nevezzük, ahogy akarjuk. Bár a finnyásabbak inkább likvidálásnak hívják. Egyre megy.

Bár nemigen kedvelem a gyilkolás művészeit, nem bocsátkozhattam morális és filozófiai fejtegetésekbe embertársaink eltüntetésének hasznosságát illetően. Annál is kevésbé, mert éreztem, hogy a játéknak földre szállásunkkal még nincs vége.

Ellenkezőleg.

Csak most kezdődik.

18.

Visszamasztunk az utastérbe. A vezetőfülke ajtaja végre nyitva volt, és benézhettem rajta. Megszámálhatatlanul sok kijelző villogott a műszerfalon, kerek és hosszúkás egyaránt; volt, amelyik ép volt, de néhánynak betört az üvege, és olyan is akadt, amely kilógott a helyéről, mintha csak szándékosan tépték volna ki.

A pilótafülke padlóját rongydarabok, véres papír zsebkendő-maradványok, lehullott pipereeszközök és egyéb, azonosíthatatlan szemét borította.

A második szalonban közben alábbhagyott a pánik. A lányok már nem sikoltoztak, csak néztek rám gyanakodva, amikor géppisztollyal a nyakamban feltűntem a lépcsőn.

Örömmel tapasztaltam, hogy a csinos, egyenruhás hölgyekből valóban kettő van már; nemcsak a szemem káprázott futás közben. Az újonnan előkerült vörös hajú nő kicsit magasabb volt a szőkénel, s az ő arcát is horzsolások és kék foltok borították. Amikor oda-furakodtam hozzájuk, éppen narancslevet ivott nagypapa termoszából.

Felnézett rám, aztán elkapta szájától a termoszt.

- Maga kicsoda?

Láttam, hogy hosszasan időzik a szeme a géppisztolyomon, mint kellene, ezért ráütöttem a fegyver agyára, és a hátamra rántottam.

- Ne nyugtalanítsa a fegyver. Nem vagyok géprabló. Éppen olyan utas vagyok, mint a többiek. És fenemód szeretném tudni, hogy mi történt velünk. Legelsősorban persze azt, nem fogunk-e felrobbanni?

A vörös, szürke szemű, piszkos képű lány felém nyújtotta a kezét.

- Malgorzata Leroy.

- Leslie L. Lawrence. Ön a személyzet tagja?

- Így is lehet mondani. Ennek az átkozott bárkának vagyok a kapitánya. Ő pedig Lisolette Brian, a navigátorom.

A szőke lány is odabiccentett egyet.

- Nem is tudom, hol kezdjem...

- A gép nem robban fel - szakított félbe a vörös -, ha ezt akarja tudni. Nincs, ami felrobbanjon, hacsak pokolgép nincs a fedélzeten.

- És a kerozin?

- Jó ha fél liter maradt a tankban. Tíz perc múlva lezuhantunk volna. Még szerencse, hogy megtaláltam a repülőteret.

- Repülőteret?

- Mit bámul? Ez egy repülőtér. Lehet, hogy innen nem látszik annak, de mégis az. Kicsi és keskeny, de mégse szántóföld. Habár ami a beton minőségét illeti, nem is beszélve a bokrokról és a fákról...

- Hogy talált ide?

- Az az állat mutatott valami térképfélét. Tudja maga, mit jelent megtalálni egy ilyen kis repülőteret Délkelet-Ázsiában? Ráadásul félig benőtték a fák! Tíz percen múlt, hogy élünk. Így is minimálisra kellett csökkentenem az üzemanyag-fogyasztást. Hát ha ezt valaki nekem meséli, a képébe röhögök!

- Szóval nem robban? Mi volt az eredeti útirányuk?

- Hongkong.

- Milyen célból?

- Magának ehhez mi köze? Ha valaki kérdéseket tesz fel, akkor az én leszek! *Maguk* mi a fészkes fenét keresnek az én repülőmön? Mi? És hol vannak a békák?

Behunytam a szemem: a szúrások kezdtek szaporodni a halántékom táján.

- Békák?

- Igen, békák. Itt, ahol maguk ülnek, békáknak kellene brekegni. Húszezer békának.

- Milyen békának? - kérdezte szájtátva Dögevő, és még most sem engedte el Judy kezét. - Igazi békának?

- Húszezer békát vittünk volna Hongkongba. Lehet, hogy a csomagtérbe rakták azok a marhák.

Dögevő megcsóválta a fejét, és a beavatottak büszkeségével mondta:

- Béka nincs egy darab sem a csomagtérben. Most jöttünk onnan. Csak bőröndök meg három hulla. Az akasztott lányé, a két pandáé...

Ha azt várta, hogy sikere lesz, hát lett! A két teniszező lány felvisített, mintha nyúzták volna őket, az idős hölgy egy esernyővel hadonászva követelte, hogy azonnal eresszük ki, sőt még a személyzetet alkotó páros arca is eltorzult a rémülettől.

Esküdni mertem volna, hogy nem a békák miatt vannak annyira kiborulva.

19.

Amikor végre elült a sikoltozás, felemeltem a kezem és szót kértem. Nagyobb nyomaték kedvéért a géppisztolyt is az ölembe húztam. Mivel nem voltam biztos benne, hogy mindenki lát és hall, felálltam egy ülésre, pedig nem szeretek cipőstől bútorokon álldogálni.

- Hölgyeim és uraim! - kezdtem. - Tartsunk be bizonyos parlamentáris formákat. Először is bemutatkozom. Leslie L. Lawrence vagyok, pandaszakértőként utaztam a...

- Akkor maga az oka! - mutatott rám vádlón Lisolette. - Maga hozta a nyakunkra azokat a szatírokat!

- Kicsodákat?

- A haverjait. A nyakamhoz nyomta a stukkerját, közben meg fogdosott.

- Kicsoda?

- A maga pandája.

Újra elszabadult a pokol. Összevissza beszélt, kiáltozott mindenki.

- Megengedik, hogy végigmondjam?

- A fenébe is, beszéljen már! - kiáltotta a kövér, nadrágtartós pasas. - Aztán jó lenne kiszállni... Gyenge a hólyagom, ember!

- Menjen a WC-be!

- Azt csak akkor lehet használni, ha a gép levegőben van!

Úristen! Csupa jól nevelt gyilkossal voltam körülvéve!

Lassan mégis csend lett, és felvettünk valamiféle parlamentáris alakzatot. Villalobos visszavezette a helyére a megtört öregasszonyt, aki jó darabig esernyője nyelével verte az ajtót, hogy ki akar szállni. A gép enyhén megdőlt; ezt csak most vettem észre. Mintha berogyott volna a futómű alatt a beton.

- Semmiféle parancsnokságot nem szeretnék átvenni - mondtam. - Csak tisztáznunk kellene néhány apróságot. Legelőször is, hogy hol vagyunk.

- Mi sem egyszerűbb - mondta Miss Malgorzata. - Laoszban.

- Honnan tudja?

- A pandák, akik betörték a fülkénkbe, egy papírlapot dugtak elém. Nem volt akármilyen teljesítmény megtalálnunk ezt a vacak kis repülőteret.

- És hol van ez a reptér?

- A fenekünk alatt.

- Úgy értem, hogy Laoszban hol van.

- Nagyjából a közepén. A fennsíkon, a hegyek között, és micsoda hegyek között!

- És hová lettek a pandák?

- Nem most mondták, hogy a csomagtérben vannak holtan?

- Hányat látott belőlük összesen?

- Mit tudom én! Nézze, nekem a gépet kellett vezetnem, Lisolette-nek nemkülönben. Már az is éppen elég volt, hogy pisztolyt nyomtak az orrunk alá. Nem értem rá számolgatni őket! Különben is egyformák! Honnan szerezheték ezt az átkozott szerelést?

Erről volt bizonyos elképzelésem, de nem akartam az időt pocsékolni vele.

- Van a közelben lakott település?

- Honnan tudnám? Város nincs, az biztos. Még kunyhót sem láttam.

- Akkor kinek a repülőtere ez?

- Jó kérdés.

- Bizonyára az tudna rá válaszolni, aki kinyírta a pandákat. És aki minden bizonnyal itt lapul közöttünk.

Csend volt, és ha lehet, még jobban elhúzódtak egymástól. Senki sem akarta elvállalni, hogy meggyilkolta a pandákat, a stewardessről nem is beszélve.

- Ki akarok menni innen! Elegem volt a gépükből! - visított fel váratlanul az egyik teniszező lány. - Azt hiszem, rosszul vagyok...

Ekkor már pocsékul érezte magát mindenki. A szellőztető nem működött, s bár az eget szürke fátyol borította, pokoli forróság öntött el bennünket. Mintha benzineshordóban ültünk volna a tűző napon.

- Hol vannak a stewardessek?

- Kicsodák?

- A lányok. Akik a whiskyt hozták.

- Bolond maga? Miféle stewardessek? Békáknak whiskyt?

Az öregasszony, aki eddig az ajtót verte, visszakuporodott a helyére, és figyelmesen hallgatta, miről beszélünk. Azt hiszem, erőszakkal sem lehetett volna már eltávolítani a közelünkből.

- Hogy lehet elhagyni a gépet?

- Például a vészkijáraton. Ha leszáll a székről, és odaenged, megmutatom.

Kinyitottuk az ajtót, kerestünk egy mentéshez használatos felfújható gumicsúszdát és szép kényelmesen kicsúszkáltunk a gépből. Mintha csak egy önkéntes tűzoltóegylet vasárnapi gyakorlatán vettünk volna részt.

20.

A repülőtér alig zsebkendőnyi volt és kopott. Az óriási repülőgép bánatosan lógatta a fejét, mint az elefánt, amelyet túl kicsi ketrecbe zártak.

Lehajoltam, megvizsgáltam a betont. Szürke volt és repedezett. A repedésekből fűszálak, virágok nőttek, kedélyes kis botanikuskertté változtatva a sivár betonmezőt. Bármerre fordultam, pálmafák intettek üdvözléssel. A fák koronái fölött óriási hegycsúcsok meredeztek.

Körüljártam a gépet. Láthatóan nem sérült meg, csupán egyik kereke süppedt bele egy félméteres gödörbe.

A nap sütött, bár az eget báránnyfelhők takarták. Éreztem, hogy feltámad bennem az éhség és a szomjúság. Reméltem, hogy maradt még valami abból, amit a stewardessek...

A stewardessek!

Mivel a gép farkánál jártam, néhány lépést kellett csak tennem, hogy felfedezem a másik csúszdát. A repülőgép túlsó oldalán, a szárny mögötti vészkijáráshoz kapcsolódott.

A meredek gumiszőnyeg nem biztatott semmi jóval, ezért úgy döntöttem, hogy mégsem mászom fel rajta. A madárcák feltehetően már úgylis kirepültek!

Utastársaim kisebb csoportokba verődve behúzódtak a pálmák árnyékába. A teniszező lányok egymás vállán zokogtak, az idős néni lila kalapját igazgatva vigasztalta őket.

A két pilóta utoljára hagyta el a gépet. Most már mindketten egy fa alatt ültek, s amikor odasétáltam hozzájuk, éppen az elsősegélyládát feszegették. A kapitány, Malgorzata, illatos kendővel simogatta társa arcát. Lisolette szeme alatt lilás folt éktelenkedett; alighanem egy kíméletlen tenyér nyoma.

Jöttömre felnéztek, majd szó nélkül folytatták a munkát.

Végül is Malgorzata unta meg a dolgot.

- Mit akar?

- Beszélni szeretnék magukkal.

- Beszéljen.

- Nem így képzeltem el a dolgot.

- Hát hogyan? - kérdezte Lisolette, kezét az arcán sötétlő, fájós foltra nyomva. - Terítsünk meg egy asztalt? Gyertyát is kér, vagy megelégszik az ezüstneművel?

Máskor talán értékeltem volna a humorát, de most nem volt kedvem viccelődni.

- Ide figyeljenek - kezdtem kissé keményebben, mint ahogy általában baráti beszélgetést szoktam kezdeményezni csinos hölgyekkel. - Tekintettel arra, hogy maguk ennek a gépcsodának a gazdái, és felelősséggel tartoznak az utasikért...

Malgorzata abbahagyta Lisolette kezelését, és fenyegetően nézett rám.

- Hogy mondja?

- Úgy, hogy ha jól tudom, a kapitány a hajón és a pilóta a repülőgépen felelős az utasikért. Ha valami baj történik, még meg is nő a felelőssége!

- Brekeke!

- Mi?!

- Mondom, brekeke! Csak akkor leszek felelős magáért, valamint bájos utastársaimért, ha átváltoznak békává. Magukhoz semmi közöm! Ha a békáim közé betéved egy gólya, akkor felelős vagyok, elismerem. De se magukért, se pedig azokért a panda-bohócokért... - elcsuklott a hangja a felháborodástól. - Ha jót akar, tűnjön el innen!

Nem volt mese, be kellett vetnem a nehéztüzérséget.

- Tud olvasni?

- Mondtam, hogy tűnjön el!

Előszedtem a zsebemből az igazolványomat, és az orra alá tartottam az Interpol párizsi irodájának igazolványát.

Eloolvasták, úgy, hogy Lisolette keresztülhajolt Malgorzata vállán.

Ahogy a papírt böngészték és mind jobban fölėje hajoltak, egyre kellemesebb betekintést nyerhettem én is az ő igazolványukba a blúzuk kivágásán keresztül. Esküszöm, ha ők kérték volna, hogy higgyek nekik, egy percig sem haboztam volna.

Nem így ők. Malgorzata rám nézett, és gyanakodva vizsgálta koszos arcom.

- Maga zсарu?

- Szó sincs róla. Az Interpol megbízott, hogy nézzek körül a panda-fronton. A kínaiak bejelentették, hogy az illegális állatkereskedelemben feltűnt néhány pandamaci, amelyeket Kínából csempészték ki. Ennek kellett volna utánanéznem.

Becsukta az igazolványomat, és visszaadta.

- És most mit akar?

- Azt szeretném, ha ép bőrrel úsznánk meg ezt a kalandot. Ha például nem halnánk éhen a laoszi fennsíkon. És ha...

- Mi az a ha?

- Ha nem nyírnának ki senkit ezután.

Mindkettőjüknek megrebbent a szeme.

- Kik? - kérdezte Lisolette.

- Akik ide kényszerítettek bennünket.

- Ezt hogy érti?

- Nézzék... Valakik tudták, hogy itt van ez a repülőtér. Azt is tudták, hogy le lehet szállni rajta.

- Hát, ami ez utóbbit illeti...

- Mindegy. Szóval nem véletlenül irányították ide a gépet. Ha pedig így van, itt kell lenniük a közelben.

A kapitánykisasszony nem tudta, hányadán álljon velem. Lisolette már lecsillapodott; tovább kezelte az arcát. Láttam rajta, vele nem lesz problémám. Malgorzata azonban még nem adta fel kapitányi büszkeségét.

Elhatároztam, hogy megadom neki a kegyelemdöfést. Lehajoltam, megfogtam a kezét, és magam után húztam.

- Mutatok valamit. Jöjjön!

Ellenkezett egy kicsit, de mivel szorosan fogtam a csuklóját, engedett. Annál is inkább, mert észrevette, hogy a többiek figyelnek bennünket.

Átmentem vele a gép másik oldalára, és a leeresztett, kettes számú csúszdára mutattam.

- Ehhez mit szól?

Nem szólt semmit. Néhány másodpercre földbe gyökerezett a lába, aztán amikor megszólalt, már nyoma sem volt hangjában a büszke arroganciának.

- Jóisten! Hát ezt meg ki csinálta?

- Van néhány ötletem. De először is beszélni szeretnék magukkal. Hajlandó válaszolni a kérdéseimre?

Felhúzta a szemöldökét, és a csúszdára nézve nagyot sóhajtott.

- Hát persze. Gondolja... hogy maga mint az izé, Interpol embere tud csinálni valamit?

- Megpróbálok. De ehhez a maguk maximális segítségére van szükségem.

Megfordult, és immár ő húzott maga után.

- Jöjjön! Megkapja.

Első dolgom volt eltávolítani Lisolette-et. Nem azért, mintha nem bíztam volna benne, hanem mert a többiek feltűnően mozgolódtak a pálmák alatt. Attól tartottam, hogy odajönnek hozzánk, és kérdéseket tesznek fel a hogyan továbbot illetően. Megkértem a lányt, próbáljanak meg valami ételmezt és főleg italt szerezni.

- Hogyan? - kérdezte visszafordulva, és felém villantotta csábos mosolyát. - Bumeráanggal? Vagy odaadja a géppisztolyát?

- Szervezzen alpinista expedíciót, és másszák meg a gépet. A teakonyhában szendvicseket láttam. Amit csak találnak, hozzák le.

Bólintott, és nekilátott a szervezésnek. Elégedetten konstatáltam, hogy Dögevő, Villalobos és a többiek egymást taszigálva megindulnak felfelé, mint középkori várostromlók a falon.

Leültem Malgorzata mellé a főre, és igyekeztem nem meghallani, hogy neki is és nekem is ugyancsak korog a gyomrunk az éhségtől.

- Hát akkor - mosolyogtam -, hadd kérdezzek egy s mást. Honnan szerezte a nevét?

- Melyiket? - kérdezte meglepve. - A Malgorzatát? Lengyel volt az anyám. Az ő kívánságára kaptam. Megvan az az előnye, hogy senki nem tudja kimondani. A barátaim csak Malnak hívnak. Hívjon így maga is.

- Köszönöm, Mal. Én pedig Leslie vagyok.

- És... tényleg nem zsaru?

- Tényleg nem.

- Kár. Imádom a jókötésű zsarukat. Akkor mi a foglalkozása? Ne akarja bemesélni nekem, hogy ezzel az alakkal panda-etető.

- Biológus vagyok - mondtam az igazságnak megfelelően. - Elsősorban rovarokkal foglalkozom.

- Az előbb mintha pandát mondott volna.

- Az is igaz. Az Angol Királyi Biológiai Társaság megbízásából utaztam volna a panda-kongresszusra...

- És az Interpoléból, ha nem tévedek.

- A kettőnek semmi köze egymáshoz. Interpolos barátaim sokszor kérik a segítségemet. Mint egyszerű tudós sokkal többet hallok és látok, mintha zsaru lennék. A tudóshoz mindenki őszintébb.

- Hm!

- Nem hiszi? Pedig így van. Szóval valóban részt kellett volna vennem a kongresszuson, amelletts kicsit körül kellett volna szaglásznom, hogy kik és hogyan viszik ki a pandákat Kínából.

- Roppant érdekes.

- Most térjünk rá magára, Mal. Mióta pilóta?
  - Kerek öt éve.
  - Thaiföldön?
  - Itt még csak három éve. Két évig francia megbízásból repültem.
  - Mint főpilóta?
  - Ó, nem. Odahaza nem. Tudja, Franciaországban nemigen bíznak meg a nőkben. Ha otthon maradtam volna, talán még mindig csak másodpilóta lennék. Ezért is vonzott, amikor felajánlották ezt a munkát.
  - Melyik magántársaságról van szó?
  - Hát... tulajdonképpen erről aligha szabadna beszélnem, de szükség törvényt bont. A Parant-Szulamond vállalatnál.
  - Sosem hallottam róla.
  - Nem világcég, az kétségtelen. De errefelé jó neve van.
  - Hm. És mivel foglalkoznak?
  - Szállítványozással. Mondhatnám, speciális szállítással. Olyan dolgokat fuvarozunk, amelyek különleges elbánást igényelnek.
  - Például pandamackókat is vállalnának?
  - Miért ne? Első osztályú szakértőink vannak. Ha a szállítási papírok rendben vannak, bármit elviszünk bárhová.
  - Maga például miket szállított?
  - Oh, én alighanem békákra specializáltam magam. Elsősorban békákat és tengeri herkentyűket. Rákokat például. Speciális tartályokban.
  - Általában hová?
  - Mindenfelé. De igen gyakori cél Hongkong. Aztán Malaysia, Szingapúr, Indonézia.
  - Jól megfizetik?
  - Jól.
  - Előfordult már valami kellemetlenség a szállítmányával?
  - Mire gondol? - kapta fel a fejét. - Általában gondosan vannak csomagolva, rögzítve, esküszöm, hogy ehhez hasonló kalamajkába még sohasem keveredtem.
  - Hát másmilyenbe?
  - Másmilyenbe sem!
  - A vámósok sem találtak soha semmi kivétnivalót a gépén?
- Elvörösödött, és mérgesen felcsattant.
- Hallja-e! Ha jól értem, akkor maga most gyanúsítgat valamivel! Elő a farbával! Mi a baj?
- Kicsit hangosan beszélt, úgy, hogy a gép körül csoportosulók közül többen felénk fordították a fejüket.
- Nyugalom. Semmi ilyet nem akartam. Csak arra próbálok rájönni, hogy a maga társasága nincs-e benne valamiben. Konkrétan ebben a buliban.

- Már miért lenne?
  - Akkor hol a fenében vannak a békái?
- Elcsendesedett, és lefagyott a felháborodás az arcáról.
- Mit tudom én! - mondta elkeseredve. - Ilyen még soha nem fordult elő velem.
  - Semmi baj - vigasztaltam. - Menjünk tovább. Tehát a Paravalamilyen vállalat gépein repül. Mindig Bangkokban szállnak fel?
  - Mindig. Bangkok az elosztó központ.
  - Mit osztanak el?
  - A békákat és a tengeri herkentyűket. Ide érkeznek, és mi innen szállítjuk őket tovább.
  - Repült már Laoszba?
  - Soha.
  - Miért?
  - Mert Laossal nincs kapcsolatunk. Egyébként is azt hiszem, hogy ez a rész hadiövezet. Ideges is voltam, hogy a fenekembe lőnek.
  - Hogyan kapja meg a feladatát?
  - Minden héten egy alkalommal értekezlet van a központban, ahol az üzletvezető és repülés-elosztó szétosztja a feladatokat. Általában két útra megyek hetente.
  - Milyen gépeken repül?
  - Ezeken az átalakított tragacsokon.
  - Van saját gépe?
  - Nincs. Három típuson is repülök. Attól is függ, hogy melyik van javítás alatt, és hogy mit szállítunk. A gépek a szállítmánynak megfelelően vannak átalakítva.
  - Mikor tudja meg, hogy milyen típusú gépet kap? Vagy hogy pontosan melyiket?
  - Közvetlenül repülés előtt. Amikor átveszem a gép okmányait.
  - Ennek a gépnek mikor kapta meg az okmányait?
  - Tegnap. A reptéren, az elosztótól. Tegnap kezdték meg ugyanis a rakodást. Egész éjszaka rakták be a békákat. Vagyis... kellett volna berakniuk.
  - Nem ellenőrizték a rakományt?
- Hallgatott egy kicsit, aztán zavartan megrázta a fejét.
- Nem.
  - Sosem szokták?
  - De - mondta halkán -, szoktuk. Sőt! Kötelező!
  - Értem. De maga ma reggel nem ellenőrizte. Miért?
  - Mert... elaludtam. Nem ébresztettek fel.
  - Kicsoda?
  - Az ébresztőszolgálat. Minden alkalommal ők ébresztenek. De ma hajnalban megfélekedtek róla. Magamtól ébredtem az utolsó pillanatban. Annyi időm maradt csak, hogy magamra

kapkodjam a ruháimat. Fogtam egy taxit, és kirobogtam a reptérre... illetve... Mielőtt elindultam volna, jelentkezett az ébresztő. Be akarták mesélni nekem, hogy ma kivételesen későbbre kértem az ébresztést. Jól le is toltam volna őket, de már nem volt rá időm. Egyébként ilyesmi még sosem fordult elő velem.

- Értem - mondtam elgondolkozva, és úgy éreztem, hogy a hosszú, egyenes zsinóron végre kezembe akadt az első csomó. - Tehát késve érkezett a reptérre.

- Dehogy! Éppen idejében, azaz... az utolsó pillanatban. Annyi időm maradt csak, hogy a kötelező műszaki előírásoknak eleget tegyek, majd amikor megkaptam a felszállási engedélyt, elröppentem!

- Mi történik, ha késik?

- Nagy baj. Levonnak a fizetésemből, és ha többször is megismétlődik, kirúgnak. A társaság komoly büntetést fizet, ha tovább veszi igénybe a repülőteret, mint szükséges.

- Tehát nem tudta, hogy a békák a gépen vannak-e, vagy sem?

- Honnan a jó istenből gondolhattam volna, hogy nincsenek, amikor megkaptam a szállítóleveleket elvámolva és lebélyegezve?

- Kettőjükön kívül szokott valaki más is a gépen tartózkodni?

- Néha. Ha a szállítmány megköveteli. Békához elegenden vagyunk ketten.

- Értem. Tehát felszálltak. Nem tapasztalt valami rendellenességet?

- Semmit. Az irányítótorony megadta az adatokat, és mi elindultunk Hongkong felé.

- Mikor vették észre, hogy nem stimmel valami?

- Amikor ránk zárták az ajtót.

- Mikor történt ez?

- Röviddel a felszállás után. Egyszer csak kattant egyet az ajtó és nem tudtuk többé kinyitni.

- Mit csináltak?

- Egyelőre semmit. Repültünk tovább. Emelkedő pozícióban voltunk.

- Jeleztek valamit az irányítóállomásnak?

- Lisolette elvesztette a kapcsolatot velük. Amikor pedig elértük a megfelelő magasságot, bejött a panda a fülkébe.

- És maguk?

- Képzelteti. Az első pillanatban azt hittem, hogy medvéket viszek, és valamelyik elszabadult. Majd a frász tört ki. Persze, gyorsan kiderült, hogy tévedtem. A panda előhúzott egy pisztolyt, aztán az ölembe tette azt a vacak térképet. És elmagyarázta, mit kell tennem, ha életben akarok maradni.

- Sejtette, hogy a pandán kívül mások is vannak a gépen?

- Ki tudja már, mit sejtettem. Mindenesetre egyszer bejött még egy panda. Valamit suttoztak egymással, aztán a másik elment.

- És maga?

- Próbáltam tiltakozni. Végül összeverekedtünk.

- Úristen! Hogyan?

- Rögzítettem a kormányt, elgáncsoltam a pandát, és ráugrottam. Ütöttem-vertem. A baj az, hogy ő is minket. Itt a nyoma. Végül persze a panda győzött. Bunyó közben félig szétvertük a műszerfalat. Még szerencse, hogy a leglényegesebb dolgok működtek.

Kíváncsi lettem volna, ki verekedett a lányokkal: Kao Ven-e, vagy a másik panda? Vagy talán egy harmadik?

- Ezután?

- Mit mondjak még? Teljesen ki voltunk készülve. Ilyen még soha nem történt velünk. Márminthogy elraboltak volna, Lisolette szédült, alighanem felszaladt a vérnyomása. És közben megállás nélkül keresnünk kellett ezt a rohadt repülőteret!

- Nem próbáltak meg beszélgetni a pandával?

- Egy szót sem szólt, csak a térképet és a pisztolyát mutogatta. Átkozottul kellett figyelniük. Még most sem értem, hogy találtunk ide...

- Azt persze megtiltotta a pandája, hogy bárkivel is felvegyék a kapcsolatot.

- Természetesen. Még az elején megfenyegetett, hogy ha megpróbálkozunk valamivel, nem ússzuk meg élve. Ha valaki megkísérelne kapcsolatba lépni velünk, nem szabad válaszolnunk. Képzeld, mit éreztem... Ez a környék hadműveleti terület. Ha utánunk lönek, öklömnymi alumíniumdarabkák maradnak csak belőlünk.

És mutatta.

- Erre maga?

- Alacsonyan tartottam a gépet. Jóval a megengedett határ alatt. Arra gondoltam, hogy így még a radarokat is jobban ki tudom kerülni. Bár, ami a légvédelmet illeti... Szerencsére nem kellettünk senkinek.

- Mikor hagyta ott a panda a pilótafülkét?

- Nem sokkal leszállás előtt. Egyre-másra az óráját nézegette, aztán egyszer csak kinyitotta az ajtót és kidugta rajta a stukkerját. Majd úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

- Maga mit csinált?

- Mit csinálhattam volna? Le kellett szállnom, ember! Mégpedig percekben belül, és akárhová! Már csak azt figyeltem, hol találok egy laposnak tűnő mezőt, ahol megpróbálhatom letenni a gépet. De csak hegyek voltak, mindenütt azok az átkozott hegyek. Már-már feladtam, amikor végre ide találtam. Ha csak egy kicsit is gyorsabban vagy magasabban repülök, vége! Még néhány kilométer, és nincs tovább!

- Szóval, a panda egész idő alatt benn tartózkodott a vezetőfülkében... - tértem vissza az utazásra. - Azt mondja, hogy egy pillanatra sem mozdult ki?

Elgondolkodott, aztán felvonta a vállát.

- Látja, ezt nem tudom. Említettem, hogy egyszer csak bejött egy másik panda. Suttogtak valamit egymás között, aztán az egyik kiment.

- Úgy érti, hogy... nem biztos...

- Pontosan. A fene se tudja, melyik ment ki, és melyik maradt a fülkében. Lehet, hogy cseréltek. Hogy az ördögbe tudtam volna megkülönböztetni őket? De miért érdekli ez magát?

- Megpróbálom kitalálni, hány panda lehetett a gépen.

- Na és hány?

- Fogalmam sincs róla. Lehet, hogy kettő, lehet, hogy több. Egyelőre nem világos a dolog. Vagy csak ketten voltak - akkor rájuk már nincs több gondunk, mert mindkettő halott -, vagy többen, akkor viszont...

- Akkor viszont? - visszhangozta.

- Vagy itt vannak közöttünk, vagy leléptek ők is a stewardessekkel együtt.

- De hiszen mondom, hogy nem volt velünk személyzet!

- Három stewardess is repült a gépen. Egyébként hallotta, amikor be akartam menni a pilóta-fülkébe?

- Természetesen. Csakhogy a panda bezárta belülről... Mr. Lawrence, felvilágosítana valamiről?

- Éspedig?

- Honnan a fenéből vették ezek az alakok a panda-álruha ötletét? És a panda-szerelést. Én ugyan nem sokat értek a terroristák lélektanához, de azt hiszem, jóval egyszerűbb és kevésbé feltűnő, ha valaki közönséges selyemharisnyát húz a fejére, mint hogy ilyen nehéz, és gondolom, dögmeleg szerelést próbáljon felcsempészni egy repülőgépre. Nem tudom, érti-e, mire gondolok?

Néztem elgondolkodó arcát és arra az elhatározásra jutottam, hogy sosem láttam még nálánál bájosabb pilótát.

- Nem tudom - mondtam az igazságnak megfelelően. - Csak a sötétben tapogatózom. Azt hiszem, hogy embereink nem feltétlenül akartak pandát játszani.

- Hogyhogy?

- Csak a felszállás után találták meg a panda-ruhákat.

- Hol a fenében?

- Alighanem a csomagtérben. Ezen már én is gondolkodtam, s tudja, mire jöttem rá? Hogy a panda-ruhákat a panda-kongresszusra kellett volna küldenie valakinek!

- Hát ez...

- Mindjárt világosabb leszek. - Zsebembe nyúltam, és kihúztam belőle a panda-kongresszus meghívóját.

- Tud kínaiul?

- Nem én!

- Akkor figyeljen. Itt van ni! Hetedik pont... panda-álarcosbál, jótékonysági céllal, a pandák javára. Érti már? Alighanem néhányan, akik részt akartak venni a bálon, Bangkokban készítettek el a maszkjaikat, aztán feladták őket Nankingba.

- Nanking helyett viszont az én gépemen kötöttek ki.

- Akárcsak mi. És Lisolette? - változtattam gyorsan témát. - Őt is később ébresztették?

- Őszintén szólva nem tudom.

- Nem kérdezte tőle?

- Erre sem volt időm. Különben is egy kicsit zűrös... a...

- Micsoda?

- Nézze, nem tartozik magára, de Lisolette nem minden éjszakáját tölti otthon.
  - És maga?
  - Szentelen!
- Vigyorogtam egyet, aztán, bár nem akartam, csak visszatért a komolyság az arcomra.
- Tehát, kedves Mal, akárhogy is nézzük a dolgokat, igen jól szervezett összeesküvés áldozatai vagyunk!
  - Na ne mondja! És mi a fenét akarnak *tőlem*?
  - Azt hiszem, nem magára, hanem a gépére volt szükségük. És persze a maga szaktudására.
  - És mire alapozza ezt az izét... összeesküvést?
  - Többek között éppen arra, amit elmondott. Hogy az ébresztőszolgálat csak későn ébresztette. Tudja, miért?
  - Mert hülyék!
  - Ellenkezőleg. Valaki elintézte, hogy csak az utolsó pillanatban ébresszék. Hogy ne legyen ideje körülnézni a gépén. Mert ha véletlenül megtette volna, észrevehette volna, hogy kedvenc békái nincsenek sehol, egy árva brekegés sem hallatszik a gép hátuljából, talált volna viszont néhány kedves utast, akik meg voltak győződve arról, hogy egy Pekingbe vagy máshová tartó járat fedélzetén utaznak.
  - De hát miért? Mire megy ki a játék?
  - Erre akarok rájönni, kedves Mal, és ehhez kérem a segítségét. Rendben?
  - Persze, hogy rendben - mondta, és beletette a kezét a tenyerembe. - Rendben hát.
- Aztán egy kicsivel tovább tartotta benne, mint feltétlenül szükséges lett volna.

21.

Már erősen délutánba hajlott az idő, amikor a Dögevő és Villalobos vezette csapat végzett a gép felderítésével. Az eredmény jóval soványabb volt, mint amire számítottunk. Néhány aszott szendvics, néhány üveg whisky, nápolyidarabok...

Dögevő éppen hozzákezdett volna, hogy Wimmer búvárkésével szétvagdossa a szendvicseket, de Villalobos megakadályozta. Kivette a kést a zenész kezéből, és a földhöz vágta. Dögevő megrántotta a vállát, és sértődötten félrevonult Judyval. Nagypapa egy fának döntötte a hátát, és az eget bámulta. Meleg volt, mintha forró fazékban ültünk volna.

Elhatároztam, hogy Judyval folytatom a sort.

Felnéztek rám, amikor melljük értem. A lány kihúzta a kezét Dögevő kezéből. Nagypapa tovább nézte a csillagokat, látszólag ügyet sem vetve rám.

Lekuporodtam melljük és bocsánatot kértem. Dögevő illedelmesen felállt, hogy távozzék, de a lány visszahúzta. Tétováztam néhány másodpercig, aztán úgy döntöttem, hogy Dögevő maradhat. Miért is ne? Sem Judynak, sem neki, sem nagypapának nem mutattam meg az igazolványomat. Úgy tettem, mintha merőben tudományos érdeklődés vezetett volna a lányhoz.

- Kedves Judy - kezdtem -, mivel rengeteg időnk van addig, amíg valaki felfedez bennünket...

- És ha sosem jár erre senki? - vágott közbe.
- Holnap majd adunk füstjeleket. Vagy ha az se segít, elindulunk valamerre. Majd csak ránk bukkan valaki.
- Ha addig nem halunk éhen - mondta Dögevő és megsimogatta a hasát. - Nekem sok a savam. A doki a lelkemre kötötte, hogy rendszeresen étkezzek. Most meg már kezdek rendszeresen *nem* étkezni. A savporomról nem is beszélve.
- Miért nem veszed be? - kérdezte a lány gyengéden.
- Mi a fenével? - dühöngött a zenész. - Az a hülye tábornok az előbb kikapta a kést a kezemből. Nem értem, mit van úgy oda? Na és ha leszúrtak vele valakit? Attól még elvágja a nápolyit is, nem? - Judy arcán árnyék suhant át, de nem szólt semmit.
- Most meg a whiskyt méregeti valamilyen gyűszűvel...
- Szóval, azt szeretném kérdezni, hogy még a gépen említett valamilyen kőpénzeket. Tudja, én is foglalkozom keleti dolgokkal...
- Sinológus?
- Nem éppen. De nagyon szeretem Kínát. Mintha Huan-ti császár kincsét említette volna.
- Tényleg? Nem is emlékszem. Bár nem titok.
- A bangkoki sinológiai konferencián vettek részt nagypapával?
- Úgy van. Mivel nagypapa nem tudós, én pedig egyetemi hallgató vagyok, ráadásul nem is szakmabeli, hanem szociológus, csak az amatőrszekcióban szorítottak nekünk helyet. A sok hülye dilettáns között. Hogy micsoda kretének vannak ott! Az egyik például...
- Én inkább az ön előadására lennék kíváncsi - figyelmeztettem gyengéden.
- Igaz is. Csak fecsegek összevissza. Nos, nagyapó régiségkereskedő. Jól menő üzlete van Bostonban. Elsősorban kínai tárgyakkal kereskedik. Szinte egész gyerekkoromat ott töltöttem a csecsebecsék között. Alighanem ott szerettem bele Kínába.
- És nagyapó?
- Nagyapó egész életében Kínába vágyott. Most végre sikerült volna... bár csak jövő ősszel. Meghívást kaptunk ugyanis Pekingbe. Miután elmondtuk az előadásunkat Huan-ti kincséről. Az agyagkatonákról.
- Lehetne egy kicsit bővebben? Vegye számításba, hogy teljesen tájékozatlan vagyok ezen a téren.
- Bocsánat. Hol is kezdjem? Talán ott, hogy néhány évvel ezelőtt bejött egy kínai férfi a boltba. Nagyon rosszul nézett ki, ami nem jellemző a bostoni kínaiakra. Ráadásul az angolt is gyengén beszélte. Végül megértettük, hogy el akar adni valamit. Kibontott egy zsebkendőt, és elénk rakott néhány kavicsot. Nem vicc, csiszolt kavicsot. Maga mit tett volna a helyünkben?
- Nem tudom - mondtam. - Maguk mit tettek?
- Csodálkoztunk, mert még soha nem láttunk ilyet. S ahhoz képest, hogy csak csiszolt és vésett kavicsok voltak, elég sok pénzt kért értük. Aztán valahogy elmagyarázta, hogy a vésett, lyukas kövek Huan-ti császár pénzei.
- Ismét Huan-ti...

- Tudtuk, hogy mintegy kétszáz évvel időszámításunk előtt uralkodott, ő erősítette meg a Nagy Falat a betörő hunok ellen. Kemény, erőskezű császár volt. Nos, beszédbe elegyedtünk a férfival, akiről kiderült, hogy régész, és Tajvanról menekült.

- Menekült?

- Ahogy mondom. Vissza akart térni Kínába.

- Hm. Mit mondott még?

- Rettentően kétségbe volt esve. Azt mondta, hogy napjai vannak csak hátra. A tajvani titkos-szolgálat a nyomában van, és bármelyik pillanatban lecsaphat rá. Felajánlottuk, hogy meghúzhatja magát nálunk, bár... Őszintén szólva féltünk egy kicsit. Különösképpen én. Hiszen még gyerek voltam.

- Én nem féltém - vakkantott közbe nagypapa.

- Vacsora közben, mert meghívtuk vacsorára, csodálatos dolgokról mesélt. Elmondta, hogy a tajvani levéltárban talált egy régi iratot, amely említést tesz Huan-ti agyaghadserégéről.

- Miről?

- Először mi sem értettük. Aztán elmagyarázta. Huan-ti még életében elhatározta, hogy minden gazdagságát magával viszi a túlvilágra, és nemcsak az élettelen tárgyakat, kincseket, miegymást, hanem katonáit, kísérőit, szolgálóit és barátait is.

- Mint Attila - mondtam.

- Kicsoda?

- Egy hun fejedelem. Magyarországon nyugszik.

- Ó, igen. Csakhogy Huan-ti senkit sem akart megöletni. Elhatározta, hogy minden katonájáról életnagyságú agyagszobrot készíttet. Az agyagot kiégetteti, befesteti, és máris kész a regiment. Tízezer, húszezer, vagy ki tudja mennyi életnagyságú katonával. Aztán az egészet a föld alá temetteti a sírja mellé. Állítólag így rendelkezett Huan-ti.

- Ha ez igaz - mondtam -, olyan horderejű tudományos felfedezés lenne, mint Tutankhamon sírkamrája!

- Legalább. Csakhogy igen kevés az esély rá, hogy valaki is megtalálja. Tekintettel arra, hogy a föld alá rejtették, és nem emeltek sírdombot föléje, csak véletlenül lehet rábukkanni.

- Ha nem tévedek, ön és nagypapa, mégiscsak rájöttek valamire.

- Várjon csak. Mondom tovább. Szóval a kínai elmondta mindezt, majd hozzátette, hogy van egy teóriája, hogyan lehetne megtalálni Huan-ti császár sírját és az agyaghadseréget. Természetesen érdeklődve hallgattunk, bár, őszintén szólva, meg sem fordult a fejünkben, hogy valaha is közelebbi kapcsolatba kerüljünk vele. Igaz, nagyapó?

- Meg sem fordult - bólintott nagyapó engedelmesen.

- A kínai szerint a magával hozott kópénzek mutatják az agyagkatonák és Huan-ti császár sírjának a helyét. A régi irat szerint, amelyet valamilyen tajvani archívumban talált, növekvő számú kópénz jelzi az irányt. A tengerpart egy megadott pontjától kiindulva. Ahol a három-csúcsú hegy van. Világos, nem?

- Egy szót sem értek belőle - mondtam nyugodtan. - Egyetlen szót sem.

- Ez jó! - emelte fel az ujját Dögevő. - Ez nagyon oké! Hallgassák csak! - és dúdolni kezdett. - Például így... tamtatatam... a háromfejű hegynél, tamtatatam... nyugszik az agyaghadserég, tamtatatam... vége lesz a világnak, tamtatatam... ha felélednek a kőfigurák, és ítélnék felettünk... tamtatatam. Még egy kicsit dolgoznom kell rajta.

Behunytam a szemem, és megpróbáltam koncentrálni. Judy észrevette rajtam az erőlködést, mert újra kezdte.

- A kínai szerint nem messze Pekingtől, a tengerparton található egy háromcsúcsú hegy. S nem is olyan régen, a második világháború kitörése előtt egy ásatás során itt bukkantak rá Huan-ti kőpénzeire. Egy egész korszóra valót találtak. Pontosán huszonötöt.

- Stop! Honnan tudják, hogy Huan-ti pénzei voltak?

- Mindegyikre rá volt vésve az uralkodó neve.

- Aztán?

- Itt találták meg azokat az iratokat is, amelyekről már beszéltem. S ezek a papírok azt mondják, hogy a tengerparti háromfejű hegytől kiindulva, több helyen is Huan-ti pénzeit tartalmazó korszókat rejtettek el. S a korszókban található pénzek száma korszónként mindig öttel növekszik. Érti már? Ha valaki a korszóktól vezetettve halad délnek, el kell jutnia egy háromcsúcsú hegyhez, éppen olyanhoz, mint ahol a legkevesebb pénzt tartalmazó korszó és az iratok voltak elásva. Ez alatt a hegy alatt aztán megtalálhatja az agyaghadzsereget.

- Azt akarja mondani, hogy találtak több korszót is?

- Na végre, hogy felfogta! A kínai szerint az ötvenes évek elejéig további három korszót ástak ki. Valamennyi Tajvanon van egy titkos rejtekhelyen. Az elsőben harminc, a másodikban harmincöt, a harmadikban negyven kőpénz volt. Érti? S az irány egyenesen délnek mutat. Délkelet-Ázsia felé. Azért jöttünk a kongresszusra, hogy ismertessük a kínai elméletét.

- És ismertették?

- Ismertettük. Mondhatnám, viharos sikerrel.

Bár biztos voltam benne, hogy mese az egész, egyre jobban érdekelt a dolog. Hátha Huan-ti miatt ülünk nyakig a pácban. Lehetséges, hogy valakik Huan-ti kincse után törnek magukat? Meghallgatták Judy és nagypapa előadását, majd elhatározták, hogy elkötnek egy repülőgépet, és utánanéznek a legendának? Igen ám, de ehhez miért kellett például engem ellopniuk?

Megráztam a fejem, és igyekeztem elhessegetni Judy történetének a varázsát. Mint minden mítoszban, ebben is volt valami naiv báj. A korszók, a növekvő számú kővel... Hm...

Azt fontolgattam magamban, ha visszatérek Londonba, utánanézek ennek a motívumnak. Vajon a földkerekség mítoszai között hol fordul még elő a háromcsúcsú hegy?

S mivel Mal, Lisolette társaságában éppen elsétált mellettünk, akaratlanul is vicces hangszúllyal kiáltottam utána.

- Miss Malgorzata!

Visszafordult, félrehajtva bájos fejecskéjét.

- Kérem?

- Nem látott véletlenül repülés közben egy háromcsúcsú hegyet? Amelyiknek három, egymás melletti szirtfoka van?

Kinyújtotta a kezét, elvette aprópénznyi szendvicsét és gyűszűnyi whiskyjét a pincért játszó Villalobostól, aztán felém intett a pohárral.

- Már hogyne láttam volna! Majdnem sűröltam is a tetejét. Ha nincs óriási szerencsém, fenn is akadhattam volna rajta. A három közül akármelyiken.

Éreztem, hogy lefagy a mosoly az arcomról.

- És... hol?

- Hol? - felemelte a kezét, és előremutatott. - Itt! Az orra előtt! Reggeli fényben megszámlálhatja őket. Épp a lábánál van a repülőtér...

Aztán elsétált előttem, rám villantott egy csábos mosolyt, és visszaült a fája alá.

Mi meg csak bámultuk egymást szótlánul, és még Dögevő kezében is megállt a két ágdarab, amelyek a dobverőket helyettesítették.

22.

Fáradtan csengett a hangom, amikor megszólaltam.

- Mondana valamit az ismeretlen kínairól?

- Többet nemigen tudunk. Igaz, nagyapó? Felajánlottuk, hogy maradjon nálunk, de még azon az éjszakán meglépett.

- Úgy érte, hogy lefekvés után? Megszökött?

- Így is lehet mondani.

- Megvannak még Huan-ti pénzei?

Sajnálkozva nemet intett.

- Nincsenek. Magával vitte őket. És némi készpénzt is...

- Pénzt lopott maguktól?

- Ahogy vesszük. Kivett a kasszából huszonöt dollárt és adott róla egy elismervényt.

- Semmi egyéb? Ha találkozna vele, felismerné?

- Aligha. Tudja miért?

- Nem. Azaz... a kínaiak eléggé egyformának tűnnek a mi szemünkben.

- Egyáltalán nem azért. Ismeretlen ismerősünk bajuszt viselt.

- Na és?

- Reggel megtaláltam.

- A bajuszt?

- És némi festéket a mosdón. Nem az igazi arcát mutatta nekünk.

- És maguk?

- Lassacskán elfelejtettük. A teóriáját azonban nem. S mivel soha többé nem bukkant fel, úgy döntöttünk nagyapóval, hogy felhasználjuk az elméletét. Hátha kijön belőle valami.

- A gépen mintha azt mondta volna, hogy agyagszobrocskákkal is foglalkoznak.

- Csak én. Nagyapó nem. Őt a pénzek érdeklik. Én meg alighanem annyira a hatása alá kerültem Huan-ti legendájának, hogy azóta jószerével csak a szobrok foglalkoztatnak.

Elővettem a zsebemből az agyagfigurákat, és a tenyerembe fektettem őket. Mindkettőt, egymás mellé.

Borzongva nézett rájuk:

- Ezek voltak felakasztva, ugye?

- Ezek. Most, hogy már egy kissé megnyugodott, tudna mondani róluk valamit?

Elvette a női alakot, megfordította, megnézte a talpát, aztán megrázta a fejét.

- Erről nem. Nem tudom, ki csinálhatta, de egészen újnak tűnik. Az arcát sem ismerem.

- Én igen.

- Valóban? Valami istennő?

- Nem hinném. Inkább stewardess.

- Micsoda?

- Emlékszik a stewardessre, akit felakasztottak a teherliftben? - Megborzongott, és visszaadta a szobrocskát.

- Nem akarok rá emlékezni!

- Az a meggyőződésem, hogy az ő arca.

- Úgy érti, hogy őt ábrázolja a szobor?

- Nézze meg a másikat!

Azt is elvette, nézegette, aztán tanácstalanul megvonta a vállát.

- Ezt sem ismerem. Egészen új figurák.

- Nézze csak meg figyelmesebben! - biztattam. - Nem ismer rá közülünk valakire?

Mereven a szobor arcát nézte, aztán rám emelte a szemét, és jéghideg hangon kérdezte:

- Villalobos?

- Én is úgy vélem. Elsősorban az érdekelne, hogy mit tud az agyagfigurákról.

Visszaadta a másik szobrocskát is, aztán felhúzta a lábát, és átkarolta a térdét.

- Mit tudok? Sok mindent és egyúttal semmit. Az agyagfigurák készítése Kínában több ezer éves mesterség. Aligha tévedek, ha azt mondom, hogy a porcelánművesség sem jöhetett volna létre az agyagtechnika ismerete nélkül. Minden kínai kész agyagszobrász. Már évezredekkel ezelőtt csodálatos szobrocskák kerültek ki a kínai műhelyekből. Mi jóformán még kőbaltával kergettük egymást, amikor itt már virágzó képzőművészeti kultúra volt.

- Kapcsolható-e konkrétan valamelyik korhoz ez a stílus?

- Huan-ti korához. Bizonyos stílusjegyek erről árulkodnak. Például a ruha redőzete vagy a fegyvert tartó kéz. Huan-ti-stílusnak nevezzük az effélet.

- Egészen biztos, hogy ezek itt nem régiek?

- Mérget vehet rá. Ha jól látom, elektromos kemencében égették ki őket, az pedig aligha volt Huan-ti korában.

- Van valami jelentősége annak, hogy kit ábrázolnak a szobrok?

- Hogyne. Császárokat és egyszerű embereket. Vagy éppen isteneket. A kínai agyagszobrászat már Huan-ti idejében is emelkedett és profán is volt egyszerre. Agyagba álmodták az erdő istenét, de a Jangcén halászó parasztokat is.

- Lehet, hogy ezek itt a legendás agyaghadzsereg katonáit ábrázolják?

- Mondtam, hogy a szobrok egészen újak. Amennyiben pedig arra gondol, hogy készítőjük ismeri az agyaghadzsereg titkát, és róluk mintázta... hát, nem tudom! Akkor viszont mit keres a stewardess és Villalobos arca rajtuk?

Azt csak magamban gondoltam, hogy a stewardessé még valahogy megmagyarázható, de Villalobosé?

- Mekkora az agyaghadzsereg katonái? A legenda szerint?

- Mint az emberek. Másfél és két méter közöttiek.

- Ejha! És ekkora figurákból több ezer! Hihetetlennek tűnik...

- Annak idején Trójában sem hittek.

- Mi a véleménye arról, hogy ezeket a figurákat felakasztották? A stewardess holttestét is felakasztva találtuk. Előbb persze megfojtották...

- Kérem, erről ne!

- Nem dughatjuk homokba a fejünket, Judy! Ha el akarjuk kerülni...

- Nekem is volt egy barátom, akit felakasztottak - mondta Dögevő, és dühösen eldobta az ágdarabokat, amelyekkel idáig a levegőben dobolt. - Felakasztották...

- Hová? - kérdezte nagyapó, megigazítva a hallókészülékét. - Hová?

- Egy fogásra - mondta Dögevő, és ábrándosan a feltűnedező csillagokra mosolygott, mintha megjelent volna lelki szemei előtt az a bizonyos hely, ahol a végzetes esemény történt.

- Szegény fiatalember - motyogta nagyapó. - Valami rosszat csinált?

- Berúgott - mondta Dögevő. - Hányt. Lehányta a házigazda íróasztalát. Valami Nobel-díjas pasas lányánál voltunk... úgy emlékszem, nagyon oké házibuli volt. Aztán egyszerre csak zutty! A pasas nem volt otthon. Amikor hazajött, és meglátta a kéziratát... hogy is mondjam csak... olvashatatlan állapotban... állati dühbe gurult. Állítólag csak ez az egy példánya volt belőle, és másnap kellett volna leadni valami kiadóba. Erre megfogta a havert, és a nadrágtartójánál fogva felakasztotta egy fogásra. Brutális fráter volt!

- Meghalt? - érdeklődött nagyapó.

- Á, nem. Újra kezdte az egészet. Még egyszer meg kellett írnia. Jó móka, mi?

Nagyapó értetlenül rázogatta a fejét, én pedig ismét éreztem, hogy erősödik a szúrás a fülem mögött.

- Elnézést - fordultam Dögevőhöz -, hogy megzavarom a történetét. Folytathatom?

- Csak tessék - legyintett nagyvonalúan -, én már úgyszólván befejeztem. Különben semmi különös nem történt a haverral, csak kimosták a gyomrát.

- Miss Judy! - sóhajtottam. - Hallott már valaha felakasztott agyagfigurákról? Értem alatta, hogy akár mint legendáról, akár valamiféle művészeti alkotásról?

Gondolkodott, aztán megrázta a fejét.

- Nem én.

Nagyapó megütögette a hallókészülékét, majd rám ordított.

- Én hallottam. Az akasztott figurák érdeklik?

Gyanakodva bámultam a készülékre.

- Azok, miért?

- Hallott az akasztókról?

- Mikről?

- Az akasztók bandájáról. Nem?

- Fogalmam sincs róla, mi az.

Az öreg felhúzta a térdét, és átkarolta reszkető, májfoltos kezével.

- Akkor volt, amikor a Csin-dinasztia trónra lépett.

- A XVII. századot gondolja?

- Éppen azt. A mandzsu dinasztia trónra lépése után történt. Nem látott még metszeteket? Az akasztók kivégzéséről? He?

- Nem én!

- Ha jól tudom, valami népi mozgalom volt, amely a mandzsu hivatalnokok és mandarinok ellen irányult. A földjüktől megfosztott parasztokból bandák alakultak. Felmentek a hegyekbe, és agyagszobrocskákat égettek. Aztán, ha megtudták, hogy valamelyik mandarin túlságosan is sanyargatja a népet, vagy valamelyik földesúr még az akkori mértékkel mérve is gonosz, elkészítették a szobrát, és felakasztották a háza elé. A vezetőjük egy gyönyörű szép nő volt: Jü Tao-csun. És az igazságos császár, Huan-ti nevében akasztotta fel a gyilkosokat, kegyetlen mandarinokat. Azt terjesztette magáról, hogy Huan-ti lelke szállt belé. Ő maga is készített szobrokat a saját kezével.

- Ez az! - derült fel Dögevő képe. - Ezt a bulit már ismerem. Egyszer Rióban játszottunk. A basszusgitárosomnak úgy megfájdult a dereka, hogy nem tudott zenélni. Ha kicsit előrehajolt, úgy maradt. Dörgöltük mindennel, de nem múlt el. Aztán az impresszárió azt mondta, hogy a konkurens banda az oka. Képzeljék, elmentek a rohadtak egy varázslóhoz; viaszból kiformázták a gitárosom figuráját, aztán a derekába szúrtak egy tűt. Megbabonázták, vagy mi a fene! Csak akkor gyógyult meg, amikor eltűntünk Rióból. Akkor már oké lett.

- Tovább! - dörrentem rá nagypapára.

- Hát... felakasztották a szobrát, de nem szúrtak bele tűt. Egyszerűen csak figyelmeztetésnek szánták... Aztán, ha a mandarin nem hallgatott a jó szóra, megölték.

- Hogyan? - kérdeztem izgatottan.

- Mit tudom én? Az is lehet, hogy felakasztották!

Idáig jutottunk, amikor rémült sikoltás verte fel a csendet. A közeli fákról felrebbentek a már alvó madarak, s a környező, láthatatlan hegyek visszaverték a sikoltást.

Felpattantam, hónom alá kaptam a géppisztolyt, és a hang felé rohantam. Dögevő mögöttem futott, s ahogy megtorpantam a betoncsíkot szegélyező bokrok előtt, már Villalobos is melletttem lihegett.

- Mi történt?

- Honnan jött a hang?

Senki nem válaszolt, mert nem is kellett. Nem messze tőlünk szétnyíltak a bokrok, és ki-tántorgott közülük a két teniszező lány. Egészen pontosan csak az egyik tántorgott, a másik a nyakában lógott, és aligha lehetett magánál. Gyorsan a bokrokra fogtam a fegyvert, hátha jön valaki utánuk, de nem mozdultak az ágak.

Dögevő és Villalobos odaszaladt hozzájuk. Dögevő szokatlan gyengédséggel emelte le a kisebbik lányt a nagyobbik hátáról.

Néhány lépéssel én is mellettük termettem. A zenész a földre fektette a lányt, és tanácstalanul nézett rám. Villalobos felmordult, félretolta a lila hajút és gyengéden pofozgatni kezdte a csukott szemű tinédzsert.

A másik remegett, mint a nyárfalevél, s végül is az én karomban kötött ki. Vékony volt és izmos, igazi sportbéli. Nem lehetett több tizenöt évesnél.

Megpaskoltam az arcát: igyekeztem magához téríteni. Nem ajult ugyan el, de többször is úgy kifordult a szeme, mintha ki akarna esni a helyéről. Addig duruzsoltam neki, amíg végül annyira megnyugodott, hogy beszélni is tudott.

- Borzalmas... rettenetes - nyöszörögte. - Ki kellett... mennünk a bokrok közé... és a fán... A fán...

- Mi van a fán?

- A fán...

Mivel Villalobos még mindig a másikkal volt elfoglalva, leültettem a lányt a földre, és megmarkoltam Dögevő karját.

- Tud fegyverrel bánni?

- Hát ha megmutatja, hogy melyik felével kell löni!

- Hol van Wimmer kése?

Dögevő elsuhant, és néhány másodperc múlva visszatért a bűvárkéssel.

Behatoltunk a sötét bokrok közé. Néhány ág az arcunkba vágott, majd Dögevő hatalmas horkantás kíséretében belelépett egy gödörbe.

- Hé! Biztos benne, hogy jó úton járunk?

Bár már rég nem voltam dzsungelban, követni tudtam a lányok nyomát. Letört ágacsok, lehullott levelek mutatták, hogy merre mentek. A hold és a csillagok fényt adtak az éjszakai kiránduláshoz.

Nem is kellett nagyon messzire mennünk. Miután kihúztam Dögevőt a gödörből, kiléptünk egy aprócska tisztásra. Talán ha húsz méterre feküdhettünk a repülőteremtől.

A tisztás szélén ágasbogás fa állt, vastag ágait szétterjesztve a bokrok fölött. A holdfényben kirajzolódó ágkontúrok bizonyosan e csodás látvány megörökítésére készítették volna a festészet iránt vonzalmat érző vándort, ha erre járt volna valaki ezen a kora éjszakai órán.

A felénk nyúló ágat azonban, amely mint ragadozó madár karma meredt az égre, aligha akarta volna vászonra pingálni a vándor festő. Attól félt volna, hogy ha az ágat terhével együtt festi meg, nem lesz az a műpártoló, aki a képet fel meri akasztani szobája falára.

A sápadt, laoszi holdfény ugyanis egy fekete emberi testet világított meg, amint lassú forgással hintázott a faágon.

Messziről, talán éppen a háromfejű hegy irányából felvilljogott egy éjszakai ragadozó madár.

23.

- Ne nevedd korán! - mondta Dögevő.

- Micsoda?!

- Mint a társasjátékban. Egyre fogyunk. Időről időre kiütnek valakit.

Az akasztott ember lába a fejem magasságában himbálódzott. Két, sárga cérnával kivarrt selyemtopánja ott forgott-forgolódott közvetlenül a szemem előtt. Éppen fel akartam nyúlni, hogy erőt véve magamon, megállítsam a forgást, amikor Dögevő fojtott hangon felkiáltott.

- Vigyázzon! A lába!

Akkor már én is észrevettem. Az egyik selyemtopán fölött vékony zsinór hurkolta át a bokát. A zsinór majdnem a földig ért: néhány centiméter hiányzott csak a fűszálakig. S a zsinór végén egy agyagfigura himbálódzott: engedelmesen követte az akasztott test mozgását.

Tenyerembe vettem a bábut, aztán nagyot sóhajtván megrántottam a zsinórt. A boka alatt szakadt el, mozgásba hozva a himbálódzó testet. A halott meglendült, mintha fel akart volna szállni a levegőbe vagy a háromfejű hegy csúcsára. Ott forgott, hintázott felettünk, amíg csak el nem kaptam a lábát.

Dögevő az elmúlt órák során csodálatos változáson ment át. Pár órával ezelőtt, néhány ezer méter magasságban még hányinger fogta el az akasztott stewardess láttán, most azonban már a szeme sem rebtent.

- Mit csináljunk vele? - kérdezte tompán. - Levezzük?

- Próbáljuk meg - mondtam. - Adja ide a kését.

Dögevő bakot tartott, én pedig elvágtam a zsinórt.

Elismerem, máskor kíméletesebben szoktam levágni a felakasztott halottakat. Csak hát Laoszban voltunk, egy használhatatlan repülőgép mellett, ki tudja, milyen távolságban az első lakott helytől. Azonkívül éjszaka volt, ragadozó madarak vijjogtak, és az idegeim kezdtek szét-rongyolódni.

A halott tompa puffanással lehullott a földre. Kiléptem Dögevő tenyeréből, és föléje hajoltam. Az arca az ég felé fordult, teste furcsán megcsavarodott, ahogy csak magasból lezuhanó halottak tudnak csavarodni. Szép, keskeny arca az eget fürkészte, s üveges szemében ott ült a soha ki nem mondott kérdés: miért?

Valóban, miért?

- Darcy? - kérdezte Dögevő teljesen feleslegesen, mert hiszen mindketten tudtuk, hogy a halott lány a stewardess: Darcy.

Dögevő egy fának támasztotta a hátát, és meredten bámult a lányra.

- Mi történik itt? - kérdezte, és rekedten, fájdalmasan csengett a hangja. - Mondja, mi történik itt?

Kaptam már könnyebb kérdést is életemben.

A sápadt holdfény sugarába tartottam az agyagfigurát. Amennyire ki tudtam venni a derengésben, Darcyé volt az arca. Talán csak a haja és a ruhája volt más. Talán olyan, amelyet Huan-ti császár idejében hordtak az előkelő paloták hölgyei.

- Ő? - nyögte Dögevő, aki feszülten figyelte, ahogy a figurát tanulmányozom.

- Ő.

Szétnyíltak a bokrok, és Van Broeken furakodott ki közülük. Se szó, se beszéd, odasétált Darcyhoz, és föléje hajolt. Végighúzta az ujját a nyakán, aztán elismerően bólintott.

- Ezt már fémzsinórral intézték el.

Ekkor kezdett betelni a pohár. Odaléptem hozzá, és egészen közel nyomtam az arcom az övéhez.

- Nem akar nekem elmondani valamit, Mr. Van Broeken?

Mosolygott, és a kezemben tartott figurára nézett.

- Mi érdekl, Lawrence?

- Azonnal felismert, ahogy állítólag felébredt a gépen?

- Természetesen. Lehet magát elfelejteni?

- Hogy került a gépre?

- Ahogy elmondtam. Képzelve, csak az igazságot, a teljes igazságot mondtam. Valaki átvert. Ahelyett, hogy Peking felé járnék, itt vagyok magával a pokol legalsó bugyrában. Jó, mi? Maga is rájött, ki vagyok?

- Csak később. Megváltozott, Van...

- Van Broeken. Most ez a nevem.

- Valamikor...

- Ami elmúlt, az elmúlt, Lawrence. Erről nincs mit beszélni.

- Mi a fene? - álmétkodott Dögevő. - Maguk ismerik egymást?

- Nagyon is jól - mosolygott Van Broeken. - Mr. Lawrence-nek köszönhetem, hogy megismerhettem az Egyesült Államok börtöneit. Négy évig pihentem bennük. De úgy kellett nekem! Aki ügyetlen, fizessen érte!

- Még mindig a hobbjja a műkincsek? - kérdeztem, és igyekeztem valami összefüggést találni Van Broeken jelenléte és az elmúlt események között. - Ha jól emlékszem...

- Azt akarja kérdezni, hogy abbahagytam-e az orgazdaságot? Hát persze. Az én koromban és társadalmi helyzetemben nem engedhet meg magának az ember ilyen könnyelműséget. Tudja, van egy kis pénzem. És a mániám a régi korok művészete. Ha hiszi, ha nem, könyvet akarok írni a kínai agyagszobrászatról. Azért is jöttem a kongresszusra. Azonkívül minden úgy történt, ahogyan elmeséltem. Fogalmam sincs róla, miért vagyok itt, és arról sem, hogy maguk miért. Ismét benn ül valaminek a közepében, Lawrence?

- Hé! Álljon meg a menet! - bökött rám Dögevő. - Maga kicsoda? És mi az, hogy megint itt van? És mi az, hogy börtönbe juttatta ezt az izé... alakot itt? Maga valami zsarú?

- Olyasmi voltam - mondtam, és egyre kevésbé kezdett tetszeni, hogy lassan mindenki tudomást szerez arról, amit pedig szívesen eltitkoltam volna. - Majd elmagyarázom. Egyelőre tartsa a száját.

- Itt valami nem tetszik nekem - mondta a zenész és megcirógatva lila haját. - Lehet, hogy én szemét módon át vagyok ejtve?

- Nincs átejtve, de most nem érek rá mesélni. Ha nem akar maga is egy fán hintázni, befogja a száját, világos?

- Egyáltalán nem világos!

- Pedig jól tenné, ha engedelmeskedne Mr. Lawrence-nak - sietett a segítségemre Van Broeken. - Igazi hullaszakértő.

- Inkább maga - mondtam. - Nézze meg a lány nyakát!

- Mit néztek rajta? Mondom, hogy fémzsinór vagy garrote. Nevezze, ahogyan akarja. Tiszta munka.

- Férfi vagy nő volt?

Felnézett a fára, megbecsülte Darcy súlyát, aztán felvonta a vállát.

- Nő is lehetett. Egy erős nő meg is ölhetette, és fel is húzhatta az ágra.

Gondolatban végigszaladtam a teniszező lányokon, és úgy gondoltam, ők aligha tehették. Még ketten együtt sem.

- Mivel foglalkozik újabban. Van Broeken?

- Mondtam, hogy szobrocskákkal.

- Huan-ti kincsét keresi?

Elismerő mosollyal nézett fel rám.

- Bravó! Ez aztán a jó munka! És ha igen? A kincskeresés még nem büntetendő.

- Honnan tudja, hogy egyáltalán létezik ilyen legenda?

- Na hallja! Hiszen a múkincsszakmában dolgozom évtizedek óta. Tudja, mennyi mende-monda kering elrejtett kincsekről? Kapásból tudnék mondani néhány fáraót és inkát, akiket még nem találtak meg, de a legendák tudni vélik, hol vannak eltemetve.

- Akkor miért nem azokat keresi?

- Jó kérdés - nevetett. - Sorjában megyek. Most az agyaghadserég érdekel.

Dögevő tátott szájjal hallgatott bennünket, aztán felmordult.

- Hé! Miről fecsegnek maguk itt összevissza? És mit jelentsen az, hogy maga - és Van Broekenre mutatott - olyan átkozottul ért a fojtogatáshoz? Mi? Ki vele, ember!

Van Broeken mosolygott, majd széttárta a karját.

- Ifjúkori botlások! - mondta. - Valaha ez volt a szakmám!

- Maga hóhér volt?

Van Broeken felnevetett, vidámnak tetsző, de alighanem keserű nevetéssel.

- Hóhér!?! Hát, majdnem. Zsaru voltam, kedves barátom, ha érdekli... Én voltam Antwerpenben a főzsaru. De ez régen volt, nagyon régen.

- Azóta Van Broeken úr átment a barikád másik oldalára, igaz?

Mielőtt válaszolhatott volna, nagy csörtetéssel többen is körénk gyűltek. Mivel sem a teniszező lányokat, sem Judyt nem láttam közöttük, sikoltozásra sem lehetett számítani. Mal és Lisolette toporgott ugyan, de eszük ágában sem volt kiborulni.

Néhány perc múlva már a kövér férfi és a lila kalapos öregasszony is ott tolongott a többiek között. Szent borzalommal fürkészték a halott lány arcát. Végül is Mal elégelte meg leg-hamarabb a dolgot. Levetette pilótakabátját, és Darcy arcára terítette.

Wimmer elkeseredetten húzta a tengerészsapkáját a szemére.

- Uramisten! Ezt elkapták! Meg is erőszakolták?

Senki nem válaszolt neki.

A lila kalapos öregasszony mellém furakodott, és megbökdöste az oldalam.

- Maga kicsoda, fiam?

Vigyort erőltettem az arcomra.

- Leslie L. Lawrence.

- Ó, a híres bogarász? Meg kell mondjam, hogy amit nálunk csinált, az botrány!

- Tessék?

- Magának persze fogalma sincs arról, ki vagyok, mi?

- Őszintén szólva nincs.

- Wilhelmina von Rottensteiner vagyok. Remélem, mond magának valamit a nevem!

Legszívesebben a föld alá süllyedtem volna. Wilhelmina von Rottensteiner neve életem legnagyobb felsülését juttatta az eszembe. Úristen, hiszen abban az időben személyesen is találkoztunk!

Önkéntelenül egy szék után kutatott a szemem, hogy leülhessen. Egy pillanatra elfeledtem, hogy a dzsungelban vagyunk. Ő ezalatt esernyőjére támaszkodott, és vékony madárkezővel körbemutatott.

- Mi a fene ez az egész?

- Azt én is szeretném tudni - mondtam. - Hogy került Bangkokba, professzorasszony?

- Hogy kerültem volna? Repülőgéppel. Csak egy rendessel, nem ilyennel. Én, ha tehetem, édes fiam, Lufthansával repülök. Abban még nem csalódtam.

- A kongresszuson vett részt?

- Természetesen.

Belemeredtem a sötétségbe, és azon töprengtem, hogy kivel hoz még össze a végzet itt, a háromcsúcsú hegy lábánál. A végén kiderül, hogy az egész világ valamennyi régésze itt adott egymásnak randevút.

Mert Wilhelmina von Rottensteiner régész volt, mégpedig a híresebbik fajtából. A bonni egyetem régészeti tanszékét vezette, számtalan keleti ásatáson vett részt, és mint már említettem, nevéhez fűződik életem legnagyobb tudományos fiaskója. Mentségemre szolgáljon, hogy csak akkortájt kezdtem ismerkedni a rovarokkal, addig csak keleti feliratok megfejtésével foglalkoztam. Londonban dolgoztam az egyetemen, és éppen a múzeumokat károsító egyik szúfajtáról írtam egy ma már meglehetősen tudálékosnak és nagyképűnek tűnő cikket. Nem sokkal a cikk megjelenése után levelet kaptam von Rottensteiner asszonytól, hogy ha akarom, a gyakorlatban is kipróbálhatom a képességeimet. Örök imáikba foglalnak, ha megszabadítom őket éppen attól a szúpopulációtól, amelyikről a cikkemet írtam.

Mondanom sem kell, hogy azonnal Bonnba utaztam. Két hónappal később, amikor távoztam - menekülésszerűen - a rovarok száma jelentősen megnőtt. Úgy látszott, a szülői szerek, amelyeket használtam, nemhogy csökkentették volna, hanem egyenesen elősegítették a szaporodásukat.

- És maga mit keres ebben az őserdőben? - kérdezte.

- Én egy panda-kongresszusra készültem - mondtam.

- Na - biggyesztette le a száját -, az magának való. Azokat valóban szaporítani kell, nem irtani!

Nagyot nyeltem. Kihúzta az esernyőjét a földből, és megveregette vele a vállam.

- Rá se ránts! Az ilyen vén számár, mint én, csak gúnyolódik. Alkalmadtán majd elmeséli, hogy mi az a szörnyűség, amibe belekeveredtünk. Ha jól látom, ezt a szegény kislányt meggyilkolták. És ha jól hallom, odafenn is egyet. Remélem, a maga keze tiszta?

- Persze. De nem válaszolt még rá, hogy...

- Magának megmondom. A földalatti agyaghadzsereg érdekel. Azért jöttem Bangkókba.

- Előre megküldték a programot? - kérdeztem óvatosan.

- Meg hát.

- Onnan tudta professzorasszony, hogy előadás hangzik majd el az agyaghadzseregről?

Úgy nézett rám, mintha készületlen hallgató lennék a legfontosabb szigorlaton.

- Onnan a fenét! A programban szó sem volt róla. Csak később értesítettek. Különben már régóta izgat az agyaghadzsereg problémája. Írtam is róla egy kazal cikket. Mindenki tudja.

- Később értesítettek?

- Távirati úton.

- Kicsoda?

- Hát a szervezőbizottság.

Valami kattant az agyamban. Valami, ami akkor szokott kattanni, ha égbekiáltó disznóságnak jövök a nyomára.

És most kattant.

- Bangkókból?

- Onnan hát. Értesítettek, hogy elhangzik egy előre be nem jelentett előadás is, ami engem bizonyára különösképpen érdekelni fog. Voltak olyan aranyosak, hogy hotelt is foglaltak számomra. Sőt a szervezőbizottság átvállalta a költségeim egy részét. Kedvesek, nem?

- Név szerint?

- Mi az hogy név szerint? Szer-ve-ző-bi-zott-ság! Érthető?

- Az. Erre ön elutazott?

- Hát persze!

- És ki tartotta volna azt az előadást?

- Ki is? Valami kínai. Hogy is hívják? Igen, igen, valami Kao Ven professzor. De hogy honnan, Kínából-e vagy Tajvanról, esetleg Makaóról való, meg nem tudom mondani. Miért van úgy oda? Ismeri talán az illetőt? Tudja, kicsoda?

Alighanem csodamódra meg lett volna lepve, ha azt válaszolom, hogy egy pandamaci. Egy halott panda.

Igencsak ostoba képet vághattam, mert aggodalmasan nézett rám.

- Rosszul van? A fene ezt a sok halottat! Engem is kezdenek már idegesíteni!

- Csak még egy kérdést - szedtem össze magam. - Amikor megérkezett Bangkokba, minden rendben volt?

Dühösen fújt egyet, és ingerülten a bokrokra vágott az esernyőjével.

- Dehogyan volt rendben! Valamit összekevertek a csirkefogók. Először is, az az ember nem tartott semmiféle előadást. Eljöttem idáig, és előadás sehol! Se az előadó. Hallott már ilyet? De ez még mind semmi! A szobafoglalásomról sem akartak tudni, a pénzről, amit ígértek, már nem is szólva! Még szerencse, hogy volt nálam valamennyi! Édes fiam, amióta komputer meg egy csomó vacak gép van, azóta összekutyulnak mindent...

- Értem. És hogy került erre a gépre?

- Fogalmam sincs róla. Ja, igaz is, Pekingbe készültem. Gondoltam, ha már itt vagyok, meglátogatok egy-két kollégát, nem igaz? Az én koromban már nehezen vándorol az ember. Erre mi történik? Kiderül, hogy rossz gépre tettek fel azok a gazemberek! Lövöldözés, meg minden...

Szívesen folytattam volna a beszélgetést, de mivel egészen ránk szakadt az éjszaka, kénytelenek voltunk földhözragadt dolgokkal törődni. Először is azzal, hogy mi legyen szegény Darcy holttestével. Az sem volt különösebben megnyugtató érzés, hogy a fejünk felett, a gépben is halottak hevernek.

Azzal kapcsolatban, hogy mi legyen Darcyval, megoszlottak a vélemények. A teniszező lányok ájultak, végül is kénytelen voltam megfenyegetni őket, hogy állandó bögésük közelünkbe csalja a ragadozókat. Erre elhallgattak, és összebújtak egy takaró alatt, mint a tengerimalacok.

Mal és Lisolette is magukra húztak egy-egy gépről mentett pokrócot és nyomban elaludtak. Azt hiszem, leginkább őket viselte meg a hosszú nap.

Mi, férfiak úgy döntöttünk, hogy őréséget állunk. Mivel csak nekem és Villalobosnak volt lőfegyverünk, leszámítva Mal kis kaliberű revolverét, egyelőre vállaltam, hogy az éjszaka feléig fennmaradok. A történetek ellenére sem voltam álmos egy szemernyt sem. Hónom alá csaptam a géppisztolyt, és megállapodtam Villalobossal, hogy éjfél után felvált.

Odafektettem Darcy holttestét a gép kerekéhez, és betakartam egy takaróval. Egészen addig meditáltam az élet értelméről, amíg csak oda nem jött hozzám Wimmer. Se szó, se beszéd, lekuporodott mellém, és egy fűszálat vett a fogai közé.

- A fene essen ebbe az egészbe - közölte. - Álmos vagyok, de nem tudok elaludni. Azonkívül félek is, hogy egy fán ébredek, felkötve. Maga mit szól hozzá?

- Azért vagyok itt ezzel a miniágyúval, hogy megakadályozzam.

- Eddig sem tudott megakadályozni senki semmit.

- Csakhogy most már tudjuk, hogy veszély fenyeget bennünket.

- Ezt megnyugtatósnak szánta?

- Szeretném, ha beszélne egy kicsit a bácsikájáról.

Nagyot csattant, ahogy a homlokára ütött.

- A jó istenit neki! Én is ezen töröm a fejem már vagy egy órája! Mindenütt azok az átkozott agyagkatonák! És ráadásul mi van? John bácsinak is volt egy üzlete, és voltak ilyen figurái is. Gondolja, hogy énrám is utaznak?

- Nem hinném...

Éreztem, hogy nem túl meggyőző a hangom.

- Nem hinné? Akkor mi ez a cirkusz itt, mi? Hullanak az emberek, mint a legyek... És mindenhol ezek az agyagkatonák bukkannak elő. Ha én ezt egyszer megúsom élve, és visszakerülök a fiúk közé, csak annyit mondok nekik, hogy tojjanak a fekete macskára meg a falábú tengerészre, de ha agyagfiguráról hallanak, húzzák el a csíkot, amíg lehet.

- Inkább a nagybácsikájáról meséljen!

- Mi a fenét mondjak még? Már egyszer beszéltem róla. Ott éldegélt Idahóban John bácsi, az agyagfiguráival. Imádta a kínaiakat. Minden ünnepükön ott volt: pálcikával evett meg ilyesmi. Egyszerűen meg volt veszve a vágottszeműekért.

- Mintha valami szoborgyűjteményt említett volna.

- Valóban ilyesmiket mondogatott. Tudja, gyerek voltam, és érdekelték a keleti dolgok. Azt mondta, hogy sokan szobrokat gyűjtenek. Ha egy hiányzik nekik a sorozatból, a fél világot bejárják érte. Az embereknek mindenféle mániáik vannak. Az egyik haverom például...

Wimmer csak legyintett, és elhallgatott.

- Nem beszélt az agyaghadzseregről?

- Egy szót sem. Mi az? Atyavilág! Mégiscsak terroristák! És engem fognak kinyírni elsőnek, mert én amerikai vagyok. Ráadásul katona is...

- Ez nem olyan hadsereg, ember.

- Hanem milyen?

- Csupa agyagkatona. Olyasféle figurák, mint amelyeneket látott. Csak ember nagyságúak. Semmi nem jut az eszébe róluk?

- Semmi. Ilyen nem volt neki, az biztos!

25.

A következő látogatóm a vörös hajú, magas fickó volt. Theodor Hardy. Leült mellém, átkarolta a térdét, aztán olyan síri hangon szólalt meg, hogy beleborzongtam.

- Mi még nem ismerjük egymást. Pontosabban, *maga* nem ismer engem.

Felkaptam a fejem.

- Miért? Maga talán ismer?

- Persze. Sok mindent tudok magáról.

- Például mit?

- Hogy úgy ismeri Ázsiát, mint a tenyerét. Szeretne hallani egy-két dolgot a múltjából?

Akaratlanul is feléje fordítottam a géppisztolyom csövét.

Észrevette, és elmosolyodott.

- A régi reflexek. Nos, higgye el, jók az információim. Tudom például, hogy a Brit Királyi Légierő, a RAF tagja volt. Hogy Indokínában is megfordult. Hogy ismert itt néhány címeres gazembert. Folytassam?

Valóban megdöbbenő volt, amit mondott. Ráadásul igaz.

- Magáról legendák keringenek, Lawrence - folytatta. - A keleti nyelvek szakértője, a híres bogarász, a RAF elhárítója a világháborúban. Nos, milyenek az információim?

- Mit akar tőlem, és főleg ki maga?

- Ó, én csak egyszerű kis újságíró vagyok. Theodor Hardy, semmi több. Soha nem hallott rólam?

- Melyik lapnak dolgozik?

- Amelyik jól megfizet. Szabadúszó vagyok.

Elfintorítottam a számat. Utálom a sajtó hiénáit, az ilyesféle szabadúszókat, akik előtt nem szent semmi, se magánélet, se egyéb; jószerével még az élet sem. Kivéve persze a sajátjukat.

- Ha jól értem a hallgatását, előítéletei vannak velünk szemben.

- Hogy került ide?

- Alighanem én vagyok az egyedüli, aki önként!

- Maga tudta, mi készül itt?

- Hátha tudni nem is tudtam, de ilyesmire gyanakodtam.

- Hogy elrabolnak bennünket?

- Igen.

- És... és...

Azt akartam kérdezni, hogy miért nem szólt, miért nem figyelmeztetett bennünket, miért nem szaladt a rendőrségre. Aztán nem kérdeztem semmit. Az olyasfajta ember, mint ő, nem szalad sehova. Talán még akkor sem, ha tudja, hogy az a repülőgép, amelyik a kifutópályán áll, tele van pokolgéppel. Nem szól, mert ha nincs robbanás, nincs sztori sem. Sztori, amit legelsőnek ő adhat el valamelyik bulvárlapnak.

- Miért jött ide hozzám?

- Feltétlenül beszélnem kell magával.

- Miről?

- Nézze, tudom, hogy utál engem és a hozzám hasonló firkászokat. Nem akarom meggyőzni arról, hogy nekünk is van helyünk a nap alatt.

- Akkor mi a fenét akar?

- Hallgasson meg! Elvégre közös csónakban evezünk. Akarva-akaratlan. El kell mondanom valamit magának. Vegye úgy, mint egy félig gyónást.

- Félig?

- Mindent nem mondhatok el. Csak a felét.

- És ha nem vagyok kíváncsi magára? Ha összeverem, és behajítom a bozótba?

- Rosszul tenné. Talán az az egyetlen módja a menekülésünknek, ha meghallgat. Nos?

Tapasztalatból tudtam, hogy bárhonnán élénk pottyánhat az a bizonyos szalmaszál, amelybe szükség esetén belekapaszzkodhatunk.

- Mit akar közölni velem?

A holdra függesztette a szemét, és sóhajtva beszélni kezdett.

- Személyem leírásával nem untatom. Aligha érdekelné. Mindenesetre szeretem, amit csinállok.

- Furcsa ízlése van.

- Lehetséges. De én ízig-vérig újságíró vagyok. Engem a téma érdekel. A sztori. Minden áron.

- Ezt ismerem. Még életek árán is!

- Ugyan. Életek... mi nem befolyásolhatjuk a dolgokat. Mi csak ott vagyunk, ahol történik valami.

- Ezt a filozófiát is ismerem. Maga dolgozta ki önmagának?

- Nem érdekes. Csak elfogadtam. És eszerint élek.

- Végül is mit akar tőlem?

- Szeretnék üzletet kötni magával.

- Üzletet? Itt? Velem?

- Tudom, hogy meglepő, de mégis így van.

- Miből állna az az üzlet?

- Van egy lányom, Londonban, Gwendolin.

- Gratulálok.

- Egyedül nevelem, vagyis... mivel alig vagyok otthon, egy nevelőintézetben él. Csak ritkán találkozunk. Szeretném magára bízni. Arra az esetre, ha...

Meglepett képet vághattam, mert sietve megrázta a fejét.

- Ne értsen félre, nem azt akarom, hogy fogadja örökbe, vagy ilyesmi. Csak... tudom, hogy magának kiváló összeköttetései vannak a csatornán túl, nekem meg pokolian rossz a hírem. A lányomra egy egészen csinos kis összeget hagytam. Értékpapírokban, kötvényekben, ebben-abbban. Azt szeretném, ha maga szavatolná, hogy nem forgatják ki belőle. Persze csak akkor, ha én már nem élek. Ami hamarosan bekövetkezhet.

- Miért éppen én?

- Két dolog miatt. Magában megbízom, és az összeköttetéseiben még inkább. Azonkívül, ha már én nem tudtam felgombolyítani ezt az ügyet, legyen valaki, aki megteszi. Áll az alku?

- Mit ajánl érte cserébe?

- Egy halom információt.

- Mindent, amit tud?

- Két részletben.

- Hogyhogy?

- Említettem, hogy ezt az ügyet én akarom felderíteni: egyedül én. Nyomában vagyok az évszázad nagy riportjának, nem engedhetem, hogy bárki elhalássza előlem. Ezért kockáztattam az életem, jogom van hozzá.

A holdat néztem, mintha attól várnék tanácsot.

- Ha jól értettem - mondtam rövid hallgatás után -, maga felajánlja az információi egy részét.

- Úgy van.

- Mi lesz a másikkal? Amely nélkül az első rész feltehetően nem sokat ér?

- Bravó - nevetett halk, elismerő nevetéssel. - Mindig csodáltam, Lawrence. Nos, az információ második csokrát is itt fogja megkapni.

- Itt?

- Laoszban.

- Hogyan?

- Az az én dolgom. Ismétlem, csak esetleges halálom után. Ha megölnének. Áll az alku?

- És ha nem?

- Sajnáltnám. Akkor visszamegyek aludni. Az én életemen vagy halálomon fikarcnyit sem változtat. Talán csak Gwendolinét teszi nehezebbé, bár ki tudja? Egyet azonban pokolian sajnálnék... Tudja, mit?

- Ki velem!

- Hogy ami itt történik, nem tudja meg soha senki. Hogy örökre megíratlan marad az évszázad riportja. Nem tudnék nyugodtan rothadni a síromban, ha tudnám, hogy így lesz.

Feléje nyújtottam a kezem.

- Szavamat adom.

- Rendben van, Lawrence - komolyan csengett a hangja, talán túlságosan is komolyan. - Akkor az elején kezdem... Ön bizonyára nem kíséri figyelemmel a magamfajta munkásságát. Sok szemét ügyet felderítettem már kollégáim és a zsaruk nem kis bosszúságára. És mindig idejében ott voltam, ahol kellett. Tudja, miért?

- Kiepítette az információhálózatát.

- Igen, és mindig ügyeltem arra, hogy ha valamit megoldottam, és leszüreteltem érte a dohányt, azok is megkapják a részüket, akik leadták a drótot. Ez már csak így megy. Egyedül nem boldogulsz. Még a divatszakmában sem, nemhogy a politikai riportok terén. Szóval, körülbelül egy évvel ezelőtt egy informátorom előállt valamivel. Egy hírrel, amellyel a kezdet kezdetén nem tudtam mit kezdeni. Tudja, mi volt az?

- Fogalmam sincs róla.

- A föld alatti agyaghadsereg legendája.

- Micsoda?

- Művészettörténész körökből szivárgott ki. Őszintén szólva egy barátnóm hívta fel a figyelmet rá, egy népszerű amerikai napilap régészeti és művészettörténeti szakértője. Először nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget a dolognak. A fel nem fedezett kincsek nemigen érdekelnek. Telis-tele van a világ ilyesfajta legendákkal. Rejtőzködő fáraókkal, inka múmiákkal, néger birodalmakkal, amelyek a fehérek gyarmatosítása előtt a föld alá költöztek, és máig ott élnek. Csupa marhaság. Kezdetben ide soroltam az agyaghadsereg történetét is. Pontosan két napig.

- Nem hosszú idő - bólintottam.

- Két nap múlva ismét felhívott valaki. Egy másik informátorom, és hasonló szöveggel.
  - A legendák gyorsan terjednek.
  - Csakhogy ez a hír Európából érkezett. Svédországból. Tudni akarja, mit mondott az informátorom? Szórol szóra ugyanazt, amit a másik, az amerikai, a barátnóm, csak éppen sokkal bővebben, és egy kis történetecskével kiegészítve. Kíváncsi rá?
  - Beszéljen.
  - Nos, az informátorom, nevezzük Johanssonnak, egy régiségkereskedésben dolgozik. Nem egy hasznos tippet kaptam már tőle. Közölte velem, hogy a bolt tulajdonosát meglátogatta egy kínai. Szakadt volt, piszkos, elhanyagolt. Azt mesélte, hogy Tajvanról érkezett, vissza akar települni Kínába, de a tajvani titkosszolgálat a nyomában van, és ki akarja nyírni. Hogy eltűnhessen előlük, pénzre volt szüksége.
  - Hm. Roppant érdekes.
  - Aztán a kínai további beszélgetéseket folytatott Johansson főnökével. Mutatott neki egy csomó, kavicsból csiszolt feliratos pénzt. Huan-ti császár pénzeit. Tudja, ki volt Huan-ti?
  - Csak halványan.
  - Nem is fontos. Egyelőre. Aztán elmesélte Johansson főnökének az agyaghadsereg legendáját. Ismeri?
  - Ismerem - bólintottam.
  - Ebben biztos voltam. Állítólag több ezer, életnagyságú égetett és festett agyagkatonáról van szó, Huan-ti idejéből. Ha a hír igaz, ez lenne az évszázad vagy talán az egész újkori régészet legszenzációsabb lelete. Hogy mekkora az értéke a felfedezésnek, az minden képzeletet felülmúl. Olyannyira, hogy nincs is értéke. Meg tudná mondani, mennyit ér a babiloni oltár vagy a maja kincsek?
  - Pénzben nem fejezhető ki - mondtam.
  - Ahogy mondja. Az viszont kifejezhető, ha ellopja valaki. Megtalálja, nem mutatja meg senkinek, hanem szépen, szobronként, a műkincs-kereskedelem láthatatlan csatornáin piacra dobja. Tudja, mit érne egy, csak egyetlen katona? Ilyen életnagyságú agyagbaba? Nos? És ha igaz, több ezer létezik belőlük! Ráadásul nem is egyformák. Mindegyik más és más, hiszen élő emberek, igazi katonák voltak a minták. Modellt álltak a művészeknek.
  - Egyszóval, biztosítani akarja a békés öregkorát, Mr. Hardy?
  - Szó sincs róla! Engem nem a figurák érdekelnek. Ha én találnám meg, bejelenteném az illetékes hatóságoknak. Engem nem a pénz érdekel, hanem a sztori! Én akarok írni róla először! Én, Theodor Hardy, a szabadúszó: én, én, én! Gwendolin apja!
- Volt valami a hangjában, ami megkérdőjelezte elmebeli állapotát.
- Folytatom, ha megengedi. Nos, ez a bizonyos kínai elmondott egy történetet arról, hogy az eladásra felkínált kavicspénzek és az agyagkatonák miképpen függenek össze.
- Úgy döntöttem, hogy felfedem az első kártyámat.
- Azt hiszem, tudom.
  - Hogyan?
  - Agyagkorsók a kőpénzekkel. Erre gondol?

- Az áldóját! Maga sem vesztegette az idejét! De sebaj, legalább kevesebbet kell beszélmem. A kínai azt is elmondta, hogy a föld alatti agyaghadsereg alighanem Laoszban van elásva. Huan-ti sírjával együtt.
- A háromfejű hegynél?
- Itt valahol. Ahol mi vagyunk. Aztán a fickó szórén-szálán eltűnt.
- Vitt magával pénzt?
- Milyen pénzt?
- Készpénzt. Úgy értem, hogy lopott valamit?
- Erről nem tudok. A Huan-ti-féle kavicspénzeket mindenesetre magával vitte. Erre gondol?
- Mondjuk. Mi történt ezután?
- Először is ellenőriztettem a legendát.
- Nem értem.
- Kíváncsi voltam, létezik-e egyáltalán az agyaghadsereg. Vagy csak kitalálta, és bedobta a köztudatba valaki.
- Maga nem is olyan ostoba, Hardy.
- Köszönöm. Elsősorban az érdekelt, hogy van-e valamiféle valóságtartalma az egésznek. S hogy eldöntsem, kapcsolatba léptem néhány sinológussal, a kínai történelem és régészet tudósaival, a Huan-ti kor szakértőivel. Amit elmondtak, némiképpen a kedvemet szegte, de bizonyos mértékig fel is keltette a figyelmemet. Nos, kiderült, hogy az agyaghadsereg legendájának csak halvány és félreérthető nyomai vannak.
- Éspedig?
- Egy ősi feljegyzés az alapja az egésznek. Egy elveszett hadseregről. Hallott róla?
- Nem én.
- Valamelyik *si*-ben, azaz évkönyvben található egy homályos utalás egy bizonyos hercegről, akit Huan-ti a hunok ellen küldött. Őszintén szólva elfelejtettem a nevét, ezekkel a kínai nevekkkel mindig bajban vagyok. Szóval a herceg, aki mellel a Nagy Fal mellett valami helytartóféle volt, azt a parancsot kapta, hogy vegyen üldözőbe egy rabló hun csapatot. Állítólag egyenesen a császártól kapta az utasítást. Valami miatt igen fontos lett volna, hogy megsemmisítsék a hunokat: talán azért, mert megtudtak valamit a kínai védelmi rendszerről. Szóval, a hunok menekültek, a kínai csapatok pedig, több ezer lovas és gyalogos, az említett herceg vezetése alatt, üldözték őket. A hunok egyszer csak eltűntek a Góbi-sivatagban. A tanácstalan herceg nem tehetett mást, mint hogy követte őket, bár szíve és esze szerint inkább visszafordult volna. A katonák éheztek, szomjaztak, s a sivatagnak csak nem akart vége szakadni. Aztán egyszer csak, amikor már a szomjúságtól félholtan tántorogtak, rátaláltak a hunok elhagyott vízesőtömlőire, melyek aljában még ott lötyögött némi folyadék. A herceg minden figyelmeztetése ellenére a katonák rávetették magukat a tömlőkre, és itták a vizet, amíg csak meg nem haltak valamennyien. Így pusztult el a kínai sereg az utolsó emberig. Szép és tanulságos történet, nem?
- Az. De hol vannak az agyagkatonák?
- Hát éppen ez az! Állítólag az elesett kínai katonákból lett az agyaghadsereg.
- Micsoda?

- Az évkönyv szerint néhány évvel később egy, ugyancsak a hunok ellen küldött hadsereg megtalálta az elesetteket. És nem csontokat talált vagy foszladozó emberi maradványokat, hanem magukat az embereket. Halottak voltak ugyan, de olyanok, mintha élők lettek volna. Állítólag a hunok mérgetől. Még a hajuk és a bajuszuk is megmaradt. Ott feküdtek a Góbi porában, mintha csak aludnának. A mérge, a napfény és a száraz levegő örökre konzerválta őket. Mind a tízezer embert.

- Hm. Egészen jól hangzik.

- Ez még mind semmi. Azok, akik felfedezték a halott hadsereget, lóhátra tettek egy holttestet és magukkal vitték, hogy ha beszámolnak a császárnak felfedezésükről, bizonyítékuk is legyen. Csakhogy a természet és az istenek megtréfálták őket. Alig hagyták el a Góbit, a holttest szétesett. Mondhatni porrá lett. A felfedezők bizonyára jelentették a császárnak a dolgot, aki parancsot adott, hogy mentse meg hűséges katonáit az utókornak. A krónika szerint tízezer kocsi agyagot és több száz mestert küldtek a Góbi-sivatagba, hogy végrehajtsák az Ég Fia parancsát.

- Eszerint bevonták őket agyaggal.

- Pontosán ezt tették. Aztán a katonákat kocsikra rakták, és elvitték Kínába. Valahol eltemették őket, mégpedig mélyen a föld alá, hogy senki se zavarhassa örök álmukat. Ennyi a mese.

- Kétségkívül annak hangzik.

- Azóta is szájról szájra terjed az elásott agyagkatonák története. Csakhogy más formában. Úgy, hogy Huan-ti valamennyi katonájáról életnagyságú agyagszobrot készíttetett. A tudósok szerint ez utóbbi változat a valószínűbb. Ennek is utánanézttem. Akárcsak önnek. Ön a keleti kultúrák és elsősorban Belső-Ázsia szakértője. Ezért is kellett nekik.

- Kiknek, az istenért?

Felemelte mutatóujját és türelemre intett.

- Menjünk csak sorjában! Kínában régtől fogva ismerik az agyaghadsereg legendáját. Európában azonban senki nem hallott róla. Vagy ha igen, nem vették komolyan. Akárcsak a többi elrejtett kincset sem. Aztán egyszer csak megjelenik egy kínai, aki állítólag Tajvanról szökött, és végigjárja a világ valamennyi jelentősebb régiségkereskedését. Méghozzá két évet szán rá az életéből, de lehet, hogy többet is. Éppen elég volt utánajárnom. Mindenütt elmeséli az agyagkatonák legendáját, elmeséli a Huan-ti által föld alá rejtett agyagvitézek történetét, felhívja a figyelmet arra, hogy a katonák alighanem Laosz területén keresendők, aztán eltűnik.

- Hát ez valóban eléggé furcsa.

- Amikor meghallottam, hogy legalább tizenöt helyen járt, megpróbáltam utánanézni a fickónak. S tudja, mire jöttem rá? Hogy egy fantom, senki nem tudja, hogy voltaképpen kicsoda. Nem lehet róla személyleírást adni. Még az sem biztos, hogy kínai.

- Maga nyomozott a fickó után?

- Pontosán azt tettem. Összeállítottam egy listát, vagy ha úgy tetszik, menetrendet, hogy merre járt.

- Hogyan csinálta?

- Mondtam, hogy vannak informátoraim.

- Még mindig nem értem, hogy miért. Mi keltette fel a gyanúját?

- Nézze, öreg róka vagyok a szakmában. És jobb, ha tőlem tudja: nincs új a nap alatt. Ha egyszer valaki végigjárja a világ régiségboltjait, és azt játssza, mintha el akarna adni valamit és mégsem ad el semmit, sőt elillan egy holdfényes éjszakán, annak csak két oka lehet. Legfeljebb három.

- Éspedig?

- Vagy információt akar szerezni, vagy felkelteni az érdeklődést valami iránt. - Vagy...

- Vagy?

- Keres valakit.

- Maga melyikre tippelt?

- Őszintén szólva, nem volt tippem. Csak azt tudtam, hogy a fickó akar valamit.

Nem nevettem, és nem is gúnyoltam ki mindezért. Tudtam, hogy egy ennyire tapasztalt és ennyire dörzsölt fickó érzéseire valóban érdemes odafigyelni.

- Gondolom, a nyomába eredt a fantomnak!

- Bravó, Lawrence, és még egyszer bravó! Bizonyára ön is ezt tette volna, nem?

- Bizonyára.

- Mert én ezt tettem. Nem kímélve erőt és anyagiakat, elindultam a pasas után. Nem volt könnyű, elhiheti. Ráadásul úgy kellett érdeklődnöm, hogy akitől tudakozódok, ne sejtsem meg semmit.

- Ebben nagy segítségére lehetett maga a legenda.

Elhülve nézett rám, s mit tagadjam, jólesett a csodálata.

- Maga aztán igazán elmehetne újságírónak, Lawrence. Az ördögbe is, pontosan ezt tettem. Agyagszobrok után érdeklődtem, és a második mondatom után mindenki azonnal kipakolt. Anélkül, hogy kérdeztem volna.

- Merre járt?

- Hawaiiitól Svédországig.

- Megtudott valamit?

- A régiségboltokban nem sokat. Említettem már, hogy jószerével személyleírást sem tudtak adni róla. És csak annyira volt kínai, amennyire annak akarták látni.

- Mégis, mit szűrt le a látogatásaiból?

- Hát ez volt a fő kérdés. Láthatóan nem *valamit* keresett, mert meg sem nézte a boltok kollekcióit. Volt olyan hely, ahol a tulajdonos meg is jegyezte, hogy a kínai láthatóan nem akart vásárolni semmit. És minden biztonnyal eladni sem. A Huan-ti pénzek eladása csak ürügy volt arra, hogy beszédbe elegyedhessen a tulajdonosokkal.

- Hát, ha se venni nem akart, se eladni, sem egy bizonyos régiség nem érdekelte, akkor...

- Nos, Mr. Lawrence?

- Akkor csak *valaki* után érdeklődhetett.

- Igaza van. Pontosán így gondoltam én is. Aztán gondoltam még valamit. Ha az illető keres valakit, és megtalálja, akit keres, akkor abba is hagyja a keresést. Ha szerencsém van, nem kezd elterelő hadműveletbe. Nem megy még három helyre csak azért, hogy elterelje az esetleges szaglászók figyelmét.

- Önnek tehát sikerült megállapítania, ki volt az, akit utoljára meglátogatott?
- Úgy van, Mr. Lawrence, sikerült.
- És ki volt az?
- Ez egyike volt azoknak a dolgoknak, amelyekről csak halálom után szerezhethet tudomást.
- No igen... Mi van még?
- Maga mit tett volna a helyemben?
- Rámentem volna a fickóra. Utánajártam volna, ki az ördög valójában.
- Hát ezt tettem én is - mondta hangsúlyozott büszkeséggel. - Pontosan ezt. Ismét elkezdtem kutatni utána. Ismét összeszedtem minden lehetséges kapcsolatomat és... elértem a lehetetlent. Kapcsolatba kerültem a tajvani titkosszolgálattal.
- Maga megőrült, Hardy!
- Majdnem bizonyosan állíthatom, hogy fogalmuk sincs róla, kicsoda a fickó. Viszont egy ottani informátorom felhívta valakire a figyelmemet. Egy kínaira, aki a régmúlt időkben sokat foglalkozott az agyaghadseréggel. És... kitűnően értett a maszkírozáshoz! De nem feszítem tovább az idegeit! Lej Csung-taónak hívták és Csang Kaj-sek bizalmi embere volt. Ezredes. A kémelhárítás szürke eminenciása. Az Arcnélküli Ember.
- Mit értsek ezalatt?
- Senki nem látta az arcát. Még a tábornok legközvetlenebb munkatársai sem. Dolgoztam, mint egy megszállott, de nem volt könnyű összeszedni az anyagot. A legfontosabb dokumentumok vagy Kínában, vagy Tajvanon vannak. Egyik hely sem igazán alkalmas az ilyesfajta szaglászásra. Mit mondjak, be sem engedtek egyik országba sem... Kénytelen voltam a British Múzeumban kutatni. A papírok szerint, amelyek, hogy úgy mondjam, nem feltétlenül megbízhatóak, a következő kép tárult a szemem elé: Lej Csung-tao a Kínai Kommunista Párt tagjaként bukkant elő a semmiből. Részt vett a Kuomintang harcaiban, aztán egyszerre csak ott találjuk Csang Kaj-sek közvetlen környezetében. Ettől az időtől fogva nem írnak róla. Nem tudjuk, mit csinált, csak sejtjük...
- Kémelhárítással foglalkozott, gondolom...
- Valószínűleg. Aztán tudja, mire bukkantam még rá? Nem sokkal azelőtt, hogy Csang Kaj-seket kiverték Kínából, elveszett egy régészeti expedíció.
- Expedíció? Abban az időben? Hányan voltak?
- Tizenöten.
- Milyen nemzetiségűek?
- Többségükben amerikaiak és németek.
- Honnan tudja ilyen pontosan?
- A Kínai Népköztársaság kikiáltása után kerestették őket. A Nemzetközi Vörös kereszt kérte a kínai kormányt, hogy legyen segítségére az eltűntek felkutatásában. Mao Ce-tung személyesen adott utasítást az illetékes kínai szerveknek, hogy működjenek együtt a Vörös keresztrel. Valahol a tengerparton meg is találták a sírjukat. Egyértelműen kiderült belőle, hogy a gyilkosság a japán megszállók műve.
- Tulajdonképpen milyen tudósok voltak?
- Régészek, de művészettörténészek is akadtak közöttük.

- Furcsa história.

- Még furcsább lesz, ha elmondom, hogy csak tizenkét holttestet találtak a sírokban. Három hiányzott.

- Mi a fene! Honnan tudja ilyen pontosan, hogy eredetileg tizenöten voltak?

- A dokumentumokból. Tizenöten ástak Kínában, de a Vöröskereszt csak tizenkét eltűntet kerestetett. Ez pedig nem jelenthet mást, mint hogy három közülük elkerülte a halált.

Éreztem, hogy a hold hideg sugarai végigfutnak rajtam, és simogatásuk távolról sem volt barátságos. Ellenkezőleg. Mintha késpenge karcolta volna végig a bőröm.

Hardy váratlanul felállt, megütögette nadrágja szárát, mintha leporolná.

- Hát... én megyek aludni. Jó éjszakát!

Nem tudtam mire vélni a sietségét.

- Ha mégiscsak történne valami magával - szoltam utána -, hogyan jutok a jegyzeteihez?

- Meg fogja találni őket! Nézzen körül a holttestek környékén!

Meg sem fordult: sietve eltűnt a pálmák árnyékában. Tovább ültem a ragyogó hold alatt és megkíséreltem megemészteni a hallottakat.

26.

Tenyerembe hajtottam a fejem és gondolkodni próbáltam. Hogy is van ez? Állítólag szájról szájra jár egy ősi legenda Huan-ti császár agyaghadseregéről, amelyet a császár a föld alá rejtett. Aztán itt vannak az akasztók, akik Huan-ti nevében öldösik a kegyetlen mandarinokat, s figyelmeztetésül mindegyikük ablaka alá fellógnak egy agyagfigurát. Előtűnik a semmiből egy titokzatos kínai, aki végigjárja a világ legnevezetesebb régiségboltjait, és megpróbálja bemészni a tulajdonosoknak, hogy az agyaghadsereg valóban létezik, és meg is lehet találni. Ezek után Bangkokban sinológiai konferenciát rendeznek, amelyre odacsallják Rottensteiner asszonyt, aki az agyaghadsereg legendájával foglalkozik. Ezután elrabolják, s oda viszik, ahol állítólag az agyaghadsereg rejtőzik: lásd háromcsúcsú hegy mítosza. Végül felbukkan egy rejtélyes fickó, az Arcnélküli Ember, Lej Csung-tao és egy eltűnt expedíció.

Uramisten! Mibe keveredtem már megint?

Addig töprengtem, amíg árnyék csusszant a hold elé. Ösztönösen felemeltem a géppisztolyt és addig tartottam felfelé, amíg a nagydarab, kövér ember le nem tottyant mellém.

Pontosan oda, ahol Hardy ült még néhány perce.

Kifejezéstelen arccal a géppisztolyra pillantott, aztán ő is felhúzta a lábát és összekulcsolta a kezét a térdén.

Erősen izzadt a füledt melegben: nadrágtartóján fényesen csillogtak a nikkelszatok.

- Maga Leslie L. Lawrence? - kérdezte szinte gorombán.

- Az vagyok. És nekem kihez van szerencsém?

- A nevem nem mond magának semmit.

A kövér szó nélkül ült mellettem egy darabig, és az erdőt bámulta. Követtem a tekintetét. Ekkor a zsebébe nyúlt, mintha meg akarná vakarni izzadó combját. Előbb még csattintott egyet a nadrágtartójával s ez a csattanás egy kicsit elaltatta az éberségemet. Amikor fel-eszméltem, észrevettem, hogy egy revolver csövébe nézek. Egy 38-as forgópisztolyéba.

- Húzódjon odébb és eressze el a fegyverét - mondta fenyegető hangon. Homlokáról szakadt a verejték, orromat megütötte az izzadság nehéz szaga.

Mit tehettem volna? Átkoztam magam ostobaságomért és odébb húzódtam. Elrántotta előlem a géppisztolyt és maga mögé hajította a fűre.

- Szép csendesen feláll és elindult előre.

Három lépés után összecsaptak mögöttem a bokrok. A kövér ott fújtatott a nyomomban: úgy éreztem, az egész laoszi fennsík verejtékszagban úszik.

- Álljon oda a fához!

Odaálltam.

- Most pedig ugasson! Nyissa ki a pofáját!

Átkozottul nem szeretem, ha így beszélnek velem. Ilyenkor meg szoktam sértődni. És ha megsértődöm, aligha nyitom szóra a számat. Mint például most sem.

Odajött hozzám, arcomhoz nyomta az arcát, hogy egészen közélről figyelhettem az orra mellett legördülő verejtékcseppeket.

- Ugasson! Hol vannak a fickó papírjai?

- Talán nála - mondtam, miközben lázasan törtem a fejem a menekülés útján.

- Nincs nála semmi. Mielőtt idejöttem volna magához, jól fejbe csaptam és kotorásztam is egy kicsit a zsebében.

- Akkor átvert engem is és magát is - mondtam, és közben azt fontolgattam, mi lenne, ha megpróbálnám kirúgni a stukkert a kezéből.

Sajnos a kövér vérbeli profinak tűnt. Mi több, profi bérgyilkosnak. Lassú és mégis takarékos mozdulatai olyan ember benyomását keltették, aki pontosan tudja, mit csinál.

Hogy így volt, arról rövidesen meggyőződhettem. Kissé hátralépett és gyors mozdulattal fel-ütötte az állam. Feljajdultam és lezuhantam a fűre. Éreztem, hogy sós íz önti el a számat, s az orromból vér csöpög a tenyerembe.

Más ilyenkor szokott megvadulni. Én csak megnyugszom tőle, ha vernek. Hideg fuvallat simított végig a bőrömön, mint már annyiszor életemben.

Ültem a földön és nem moccantam. Nem jajgattam vagy kiáltoztam, hiszen profi voltam én is.

Nem jött közel hozzám, rúgótávolságon kívül maradt.

- Álljon fel!

Felálltam.

- Ugasson!

Tudtam, hogy beszélnem kell. Beszélni, beszélni, beszélni! Mindenáron meg kell akadályoznom, hogy meghúzza a ravaszt.

- Értse meg ember - mondtam könyörögve és kiköptem egy tekintélyes vértócsát. - Nem tudok semmit! Ha végighallgatta a beszélgetésünket, tudnia kell, hogy a vörös nem mondta meg pontosan, hová tette a papírjait! Azt sem tudom, miről van szó...

Fölém magasodott és vesén rúgott. Égő fájdalom nyilallt belém: azt hittem, elveszítem az eszméletem. Összegörnyedtem, csak a fejem próbáltam meg felemelni. Tudtam, egyetlen esélyem van a menekülésre. Ha úgy teszek, mintha megtörtem volna és megpróbálom a közelemben csalni. Ha nem sikerül, végem.

- Rendben - mondtam látszólag feladva a céltalan ellenállást. - Beszélék.

- Halljam!

Nem jött közelebb, és nem fordította el rólam a fegyver csövét.

- A dokumentumok... izé... nincsenek nála.

- Ezt én is tudom... - mondta fenyegetően. - Hol vannak?

- A... repülőgépen.

- Hol?

- Az egyik ülés alatt.

- Melyik ülésről beszél?

- Menjünk fel, megmutatom...

Ekkor ért a második rúgás. Ugyanott, ahol az első. A hirtelen jött fájdalomtól elszibbadt a testem, a fák forogni kezdtek a fejem felett, és már nem is éreztem, amikor a dagadt hatalmas súlyával ránehezedett a gyomromra.

- Ugass!

Elkaphattam volna a lábát és megpróbálhattam volna lefordítani magamról, ha a stukker nem néz a szemembe. De odanézett.

- Az... ülés... alatt...

Leszállt rólam és hátrébb lépett néhány lépéssel.

- Állj fel!

Megpróbáltam, nehezen ment.

Ekkor futott át agyamon a baljós gondolat, hogy alighanem vesztettem. Hiába csalom fel a gépre, nem lesz erőm leszámolni vele. A fák forogtak, a bokrok elferdültek, a hold körtáncot járt az égen. A kövér pasas feje óriásira nőtt: kitérte a száját, mintha le akarna nyelni. Tudtam, hogy mond valamit, parancsol, de a hangja nem jutott el a fülemig.

Homlokomnak szegezte a stukkert, és én megértettem, hogy löni fog. Ekkor már arra gondoltam, hogy Hardy alighanem halott. Ha nem lenne az, tőle tudakolná, amit tudni akar, nem tőlem.

Idáig jutottam, amikor valami megmozdult mögöttem. Két homályos árnyékfolt osont át a fák között, mintha báránnyelű került volna a hold elé. Az árnyékok azonban furcsán mozogtak, éppen úgy, ahogy egy olyan ember lopakodik, aki nem akarja, hogy idő előtt észrevegyék.

A kövér odalépett hozzám. Tudtam, hogy ismét megüt a fegyver csövével. Felkaptam volna a kezem, hogy védekezzek, ha lett volna erőm. Így azonban tehetetlenül vártam, hogy lesújtson rám a végzet a fényes acélcső formájában.

Előrelépett, de nem ütött. Ehelyett kinyílt a szája, megtántorodott és elejtette a revolverét. Rémült tekintettel nézett rám, mintha szárnyam nőtt volna és éppen felemelkednék a levegőbe.

Ebben a pillanatban tért vissza a hallásom. Hallottam, hogy hosszú, keserves nyögésféle hagyja el az ajkát, aztán széles sugárban elkezdett vért hányni.

Az első meleg cseppek az arcomba vágódtak és elvakítottak. Emberfeletti erővel sikerült csak felemelni a kezem, hogy kitöröljem szememből a vércseppeket.

A kövér a földre zuhant és rugdalózott, mint a leszúrt disznó. Fel akart tápázkodni, elkeseredett kísérleteket tett, hogy belemarkoljon a keze ügyébe kerülő fücsomókba. A fűszálak azonban kicsúsztak görcsbe merevedett ujjai közül, és minden egyes meddő kísérlete, hogy felálljon, újabb vérsugarat lökött ki a fogai közül.

Összegörnyedtem, gyomromra szorítottam a kezem, megpróbáltam máshová nézni. Fogalmam sem volt róla, mi történhetett, de abban biztos voltam, hogy a kövértől nem kell többé tartanom.

Ebben a szempillantásban két árnyék lépett ki a bokrok közül. Gyorsan mozogtak, mint akik úgy ismerik a terepet, mint a tenyerüket. Amikor egyikük kezében megcsillant a széles pengéjű nádvágó késre emlékeztető fegyver, tettem egy bátortalan kísérletet, hogy megkaparintsam a kövér földre ejtett fegyverét. Első, meggondolatlan mozdulatomra azonban olyan fájdalom nyilallt a hátamba, hogy feljajdultam. Köd szállt a szemem elé, s másodpercekig tartott, míg eloszlott. Akkor viszont élesebben láttam, mint bármikor az utóbbi fél órában. Az elillanó fájdalom, úgy látszik, magával vitte a rosszulétet is.

A két alacsony termetű férfi a kövér fölé görnyedt.

Igyekeztem nem mocorogni, nehogy felhívjam magamra a figyelmüket. Persze tudtam, hogy bármennyire is próbálok észrevétlen maradni, annyi esélyem van rá, mintha egy elefánt néhány falevél mögé próbálna elrejtőzni. Mégsem tehettem mást. Visszafojtottam a lélegzetelem és figyeltem, mit csinálnak a halott mellett.

A két kis fickó először is csodálkozott. Rám néztek és egyikük még felém is mutatott. Aztán vakkantottak néhányat, amit akár beszédnek is vehettem. Ahogy megütötték fületem a furcsa hangok, már tudtam is, kicsodák. S nem mondhatnám, hogy fergeteges örömmel töltött el a jelenlétük. Annak ellenére sem, hogy minden kétséget kizáróan megmentették az életemet. *Meókkal* még akkor sem szívesen találkozik az ember, ha életveszély fenyegeti.

Valaha, a múltba süllyedt évtizedek során, többször is összefutottam velük. Alacsony, madár-csontú emberek ennek a hegyi törzsnek a fiai, turbánszerű sapkával a fejükön, mesterei a késnek, a bambuszlándzsának és a fűvócsőnek. Nehezen alkalmazkodnak az életterüket körülölelő világhoz, s mégis a kormányok - akár laosziak, akár thaiföldiek vagy éppen kínaiak - fáradságot nem kímélve igyekeznek megnyerni a jóindulatukat. A meók kiváló katonák, és nincsenek gátlásaik. Ha valaki maga mellé állítja őket, biztos lehet hűségükben és állhatatosságukban.

A meók kegyetlenek és fáradhatatlanok. Törzsi isteneiket imádják, az ősök szellemeit és a dzsungel démonait. Füttyölnek az iszlámra, a buddhizmusra vagy a keresztény szentekre. Emberemlékezet óta kendert és mákot termesztenek a dzsungel tisztásain, hasist és ópiumot készítenek belőlük.

Ahogy jobban magamhoz tértem, és az utolsó ködpamacsok is elszálltak előlem, meglepetten láttam, hogy az apró emberek csodálkozástól kiguvadt szemmel állnak a halott mellett, késeiket a környező bokrokra szegezve. Mintha tartanának valakitől, aki ott ólálkodik az ágak mögött.

Nem értettem semmit, de világosan láttam arcukon a meghökkenést.

Megpróbáltam a kövér stukkerére koncentrálni. Kinyújtottam a lábam, hogy elérhessem. A meók beszéde felgyorsult, s amikor végre cipőm orrával elértem a fegyvert, egyikük rám vakkantott.

Megmerevedtem, de nem húztam vissza a lábam. Úgy éreztem, hogy most már minden mindegy. Ezen az éjszakán nem érhet semmiféle újabb meglepetés.

Pedig a döbbenet éjének még csak a küszöbén álltam.

27.

Behunytam a szemem, és milliméterről milliméterre továbbcsúsztattam a lábam. Vártam, hogy elérje a bokám a fegyvert, s amikor megtörtént, gyors kaszáló mozdulatot tettem. A revolver megcsúszott a fűvön és felém szánkázott.

Kinyitottam a szemem. A kövér 38-asa ott hevert néhány centiméterre ökölbe szorított kezemtől. Szempillantás alatt ragadtam meg, s amilyen gyorsan csak tudtam, felálltam.

Őszintén szólva gyorsaságom hagyott némi kívánnivalót maga után. Ha a meók komolyan vették volna a dolgot, aligha úszom meg szárazon. A széles pengéjű kések hamarabb átvágták volna a torkom, mintsem rájuk foghattam volna a fegyvert.

A meók azonban füttyültek arra, hogy összevissza ugrálok és egy stukkerral hadonászok. Újra elvakkantották magukat, aztán egyikük mintha megvonta volna a vállát.

Nem tudom, bölcs dolog volt-e, amit tettem; ha teljesen magamnál vagyok, talán nem is próbálkoztam semmivel, de a fájdalom és az elmúlt percek rémülete annyira megzavart, hogy rájuk fogtam a fegyvert. Egyikük halk, figyelmeztető hangon felkiáltott. Valami elsuhant az arcom mellett és hangos csattanással belevágódott a mögöttem álló fa törzsébe.

Lebuktam a földre. A vesémbe nyilálló fájdalom miatt csillagokat láttam. Meg akartam húzni a ravaszt, de görcsbe feszült mutatóujjam nem engedelmeskedett. Éreztem, hogy verejtek borít el, és csak most értettem meg, hogy micsoda örültséget csináltam.

Ami ezután következett, olyan volt, mint egy zavaros, megmagyarázhatatlan álom. Az egyik meo, kezében a csillogó késsel fölém magasodott. A széles pengén fenyegető villogással törtek meg a holdsugarak.

Behunytam a szemem, és gyanítottam, hogy mindennek vége. A forgópisztoly, mutatóujjammal a ravaszán, a földön hevert. Annyi erő sem volt bennem, mint a fák leveleit borzolgotó szellőben.

A meo gondolkodott egy kicsit, aztán széles övébe csúsztatta a kését. A másik már a bokrok között csörtetett; hallottam, amint a vékony, száraz ágak recsegnek a talpa alatt.

A meo fölém hajolt, és megsimogatta a homlokomat. Kicsi, hűvös keze volt, akár egy gyereknek. Amikor a homlokom közepére ért, megállt a simogatása, és hosszú másodpercekig nem mozdította el a kezét. Amikor elvette, megszűnt a fejfájásom. Sokkal jobban nem lettem ugyan, de éreztem, hogy fel tudnék állni.

A meo, mintha megértette volna ki nem mondott kívánságomat, a hónom alá nyúlt. Mire egészen felocsúdtam, már a fánál álltam, közvetlenül a törzsbe hajított kés mellett. A kis fickó mondott valamit, aztán elmosolyodott, és kirántotta a kését a fatörzsből.

A tisztásra holdfény hullt. Olyan valószínűtlen volt minden, mintha álmodnék. Ekkor a másik meo a bokrok közül halk kiáltást hallatott. Amennyire csak sajgó nyakamtól telt, feléje fordítottam a fejem. Nem messze a halott kövér embertől és a vértócsától, pálmafa állt, széles leveleivel elfogva előlünk a csillagfényt. A két kis fickó földbe gyökerezett lábbal bámult a pálma ágaira.

Ha egyáltalán képes lettem volna még bármiféle fizikai tevékenységre, alighanem az én lábam is a földbe gyökerezett volna. A fa ágairól ugyanis lassan, mintha csak lusta pók mászott volna le a saját készítésű hálón, leereszkedett valami és himbálózva megállt néhány centiméterre a halott férfi teste felett.

A barna, hosszúkás, sötét tárgy lengett-lengedezett, mintha akasztott ember lógott volna a vékony kötélén.

Minden erőmet megfeszítve felnéztem a pálmafára. A ritkás ágak között csak a szél mozgott; a holdsugarak beüzüstözték a széles, rojtos szélű leveleket.

A meók felkiáltottak, és hátrálni kezdtek a sűrűség felé. Ügyet sem vetettek rám, pedig ismét lövésre készen tartottam a stukkert.

Alighanem ebben a pillanatban erősödött fel az eddig csak a leveleket mocorgató szél, meghajlítva a bokrok ágait. A pálmafa törzse megreccsent és a korona bólogatva hajladozott. A zsinóron függő tárgy megrezgett, majd követve a fa hajladozását, egyre szélesebb ívben kezdett himbálózni. A meók dermedten figyelték a látványt, majd valamelyikük élesen felkiáltott, s a következő pillanatban már nem voltak sehol.

Mintha erdei szellemek lettek volna, úgy tűntek el a bokrok között.

A zsinóron függő agyagfigura pedig, egyre nagyobb röppályát írva le, ott hintázott a halott fölött.

Elkeseredetten néztem az eltűnt meók után. Megpróbáltam felemelni a revolvert. Csodálkozva éreztem, hogy az addig sem könnyű fegyvernek alaposan megnőtt a súlya; mázsás teherként húzta lefelé a kezem.

Megpróbáltam a fűre ejteni: nem ment. A ravasz ráfonódott az ujjamra, belém kapaszkodott, nem engedte, hogy megszabaduljak tőle. Éreztem, hogy a pokoli súly a föld felé ránt. Néhány másodpercig megpróbáltam harcolni ellene, aztán megadtam magam.

Halk nyögéssel, ájultan roskadtam a gyökerek közé.

28.

Amikor kinyitottam a szemem, semmi sem változott a tisztáson. Fogalmam sem volt róla, meddig feküdtem öntudatlanul a gyökerek között. Felnéztem a holdra: mintha jóval lejjebb ragyogott volna, mint amikor összeestem. Felemeltem a fegyvert s csodálkoztam, hogy milyen könnyű. Nyoma sem volt már annak az óriási súlynak, amely a földre kényszerített.

Behajlítottam a mutatóujjam: könnyen és ruganyosan hajlott. A ravasznak esze ágában sem volt utánakapni, hogy körülkulcsolja. Megpróbáltam lépni néhányat; meglepően jól sikerült. Lassan, óvatosan a fejemhez nyúltam. Akkor nyilallt csak belém gyenge fájdalom, amikor az államhoz értem.

Óvatosan körülkémleltem. A fák hajladoztak, a bokrok susogtak, az agyagfigura továbbra is ott hintázott az orrom előtt. Élő emberi lénynek nem éreztem a közellétét.

Gondosan megvizsgáltam a szobrocskát. Kissé nagyobb volt, mint az eddigiék, és a kidolgozása sem olyan aprólékos. Kövér, nagy hasú, gonosz képű embert ábrázolt. Minden kétséget kizáróan azt, aki ott feküdt alatta holtan. A bábu európai ruhát hordott, és ingén egy nadrágtartó mintázata látszott.

Megfogtam a zsineget és megrántottam. Húsomba vágott, de nem szakadt el. Csak másodszori próbálkozással sikerült eltépnem.

Lefektettem a szobrocskát egy bokor alá, és minden figyelmemmel a halott felé fordultam. Kicsit aggasztott ugyan, hogy a meók bármelyik pillanatban visszatérhetnek, de nem volt más választásom. Először is maga a fickó érdekelt. Halálában még visszataszítóbb volt, mint életében. Vastag zsírpárnák borították a képét, a nyakát, mindenét. Szemei szinte belevesztek az arca vastag zsírrétegébe. Orrát fekete fejű miteszterek százai díszítették: némelyiknek sárgásan csillogott a csúcsa.

Ettől még persze tisztességes ember is lehetett volna.

De nem volt az. Ahogy tüzetesebben átvizsgáltam, egyre inkább meggyőződtem róla. Amit én ingnek hittem rajta, erős lenvászonból készült kabát volt, kemény, mintha szándékosan kikeményítették volna. S a nadrágtartó sem nadrágtartó volt, hanem egy övrendszer, amely átmegeg áttekeredett a felsőtestén, és két jókora, barna bőrtáskát szorított a hóna alá. Az egyik üres volt: korábbi lakója alighanem az én kezemben nyugodott. A másik 38-as forgópisztoly azonban ott lapult a tokban.

A halott rezzenetlen, savószínű szeme a zsinórt figyelte, amint terhétől megfosztva felette himbálózott a szélben. Rövid, tömpe orrából száraz vérpatak húzódott egészen az álláig. Bármennyire is nem volt kedvem hozzá, megfogtam a kezét és minden erőmet összeszedve hasára fordítottam. Attól, amit megpillantottam, nem mondhatnám, hogy megjött a kedvem és harsogó optimizmus áradt volna belőlem.

A kövér hátából majdnem tövig benyomódva a bordái közé, egy vasdarab állt ki, olyan, amilyet még életemben nem láttam.

Letérdeltem, megfélekedve a meókról és a bokrok között leselkedő egyéb titokzatos lényekről, s ámulva néztem a lövedéket. Mert hogy lötték, abban nem lehetett semmi kétségem.

Olyasféle vasdarab volt, mint egy nyílvevő feje. Csakhogy alatta a rövid szár üreges volt, mintha abban rejtőzött volna a hajtóanyag.

Rövid habozás után két ujjam közé csippentettem a tollszerű fejet, és megpróbáltam kihúzni. Nem ment. Megértettem, hogy a lövedék nyílhegyben végződik és csak úgy tudnám eltávolítani, ha a körülötte levő hússal együtt tépném ki a sebből.

Nyeltem egyet és lebeszéltem magam róla, hogy megtegyem. Nemcsak azért, mert undorodtam a mutatványtól, hanem mert egyelőre nem kecsegtetett különösebb haszonnal. Mi van akkor, ha megtudom, hogy milyen a vége?

Kikutattam a dagadt zsebeit: nem találtam bennük semmi érdekleteset.

Ekkor ismét minden figyelmemmel a szobor felé fordultam. Éreztem, hogy hihetetlen és egyben kísérteties is, ami történik velünk. S a legkísértetiesebbek maguk a szobrok.

Sarkamra guggoltam és törtem a fejem. Tegyük fel, hogy valaki kitervelte az egészet. Tegyük fel, hogy a szobroknak kultikus, vagy ki tudja, milyen jelentőségük van. De hogy az ördögből tudja bárki is előre, hogy az áldozat hogyan lesz öltözve azokban a percekben, amikor meghal?

Hány szobrot is találtunk eddig? Hármat. Az első a fantom-stewardessé volt és abban a ruhában ábrázolta, amelyben mint stewardess teljesített szolgálatot. Bárki követte is el a merényletet, tudnia kellett, hogy a stewardess milyen szerelésben dolgozik majd egy meghatározott napon.

Hm.

Lehetséges ez?

Feltettem magamnak a kérdést, és nyomban válaszoltam is rá. Igen: lehetséges. A gyilkos ismerte a tervet, tudta, hogy a lány stewardess ruhában lesz a gépen. Előre elkészítette a szobrot, kiégette, beletette a bőröndjébe. Aztán kinyírta a lányt és fölé akasztotta az agyagfigurát.

Lehetséges ez?

A másik szobor dolga kissé bonyolultabb ennél. Azé, amelyik Villalobos tábornokot ábrázolta.

A harmadik, ha lehet, még bonyolultabb. Azt aztán valóban nem tudhatta senki, hogy a kövér ingkábátban, hóna alatt revolverekkel mászkál majd a laoszi dzsungelben.

Vagy igen?

Elképzelhető, hogy az ő szobrát is előre megcsinálták? Hogy miért, arra nem tudok válaszolni. Ha tudnék, mindent tudnék. Mert az biztos, hogy az agyagszobrok jelentik a rejtély kulcsát.

Előre elkészítették a kövér szobrát, tudván, hogy ingben lesz, nadrágtartóban, hóna alatt a pisztolyokkal... Ostobaság!

Megfogtam a szobrocskát és letettem a földre. Miért is hittem, uramisten, hogy agyagból készült? Mert a súlya olyan, mintha agyagból lenne? Vagy mert megtévesztett az agyaghadserég története?

Letettem a földre, és meglehetősen kíméletlenül ütögetni kezdtem a stukker nyelvvel. Ütöttem, ahogy csak bírtam, olyan erővel, mintha annak a feje feküdt volna a fűvön, aki idehurcolta a laoszi őserdőbe.

A szobrocška ugrált, remegett az ütések alatt, de még egy akkora darab sem tört le belőle, mint a gyufa feje. Megfogtam, felemeltem. Apró horpadások látszottak csak rajta. Legszívesebben behajítottam volna a fák közé, de mégsem tettem. Talán jó lesz még valamire.

A szobrokat tehát nem agyagból készítik. Feltehetően olyan műanyagból, amely folyadékkal keverve képlékennyé válik, aztán igen gyorsan csontkeménységűre szilárdul. Esetleg percek alatt.

Ha ez így van, akkor nem *előre* csinálják őket, vagy nem *annyira* előre, mint gondoltam. A helyszínen mintázza őket az ismeretlen szobrász. Ezért öltöztette azt a lányt stewardess ruhába, a kövérré pedig azért adott inget és nadrágtartót...

Sóhajtottam, és éreztem, hogy bár rájöttem valamire, fikarcnyit sem jutottam közelebb a megoldáshoz. Mert egyáltalán miért csinálja őket?

És ha figyelmeztetni akar?

Hm. Nem rossz. De kit és mire?

Például engem.

Hogy mire, arra pedig rá fogok jönni.

Felemelkedtem és behúztam a halottat a bokrok közé.

29.

Úgy döntöttem, hogy először Hardynak nézek utána. Átkoztam magam ostobaságomért, amiért egyáltalán hagytam elmenni.

Töprengésre azonban nem volt idő. Már csak azért sem, mert akár a kövér gyilkosa, akár a meók bármelyik percben visszatérhettek. Nem is tudtam hirtelenjében, melyiküktől tartsak jobban.

Kisiettem a bokrok mögül, kezemben a kövér revolverével. Átléptem valakinek a pokrócán és Hardy vacca mellett termettem.

A holdfény rávetődött az újságíró arcára. Szemét lehunyva aludt, ha az örökkévalóságban való sétálást alvásnak lehet nevezni. Egyik karja a takaró fölött pihent, a másik a takaró alatt. Közel hajoltam hozzá, és fellebbentettem pokróca szélét. Csak azért nem hőköltem hátra, mert számítottam rá, milyen látvány fogad. A szerencsétlen flótás nyakát egy acélzsineg hurkolta át, mindörökre belefojtva a lélegzetet. Vért nem láttam sehol.

Legszívesebben üvölni szerettem volna. Most, amikor rájöttem valamire, valaki...

Eddig jutottam, amikor a „halott” felemelkedett, és úgy vágott állon, hogy hanyatt zuhantam a föbe. Mielőtt feltápáskodhattam volna, a mellemre térdelt, és a garrottét a nyakam köré csavarta.

Küzdöttem, ahogy tudtam, ordítani akartam, de nem tudtam attól a hatalmas lapáttenyértől, amellyel befogta a számat.

Feldobtam magam, rugdalóztam, egészen addig, amíg meg nem enyhült a szorítása. Hardy a kezét a számon hagyva suttozta:

- Csitt! A fene vigye el, maga az?

Levette a kezét a számról, én pedig megpróbáltam lélegzethez jutni.

Lenyúlt értem, és a karomnál fogva felrántott.

- Gyerünk! A bokrok közé!

Nem tagadom, kissé nehezemre esett a járás. Ha jól számoltam, már harmadszor ütöttek le ezen a napon. De lehet, hogy rosszul számoltam.

Megálltunk a holdsütötte tisztás szélén, s én azonnal leroskadtam a bokrok alá.

Aggódva hajolt fölém.

- Rosszul van?

Csak integettem, hogy hagyjon levegőt venni. Két-három percig türelmesen guggolt mellettem, és csak akkor könnyebbült meg, amikor végre válaszolni tudtam a kérdésére.

- Hol az ördögben járt?

- Elkapott a kövér.

- Micsoda?!

- Menjen oda a bokrok közé. Saját szemével is meggyőződhet róla.

Odament, széttolta az ágakat, és meggyőződött róla. Amikor visszajött, borús volt a tekintete.

- Maga csinálta?

Amennyire csak tudtam, néhány mondatba sűrítve elmondtam, mi történt a kövérrel. Hogy majdnem hidegre tett.

- Engem is csaknem kikészített a gazember!

- Mikor?

- Közvetlen azután, hogy otthagytam magát. Észrevettem ugyanis, hogy leleskedik, gondoltam, visszamászom a takaróm alá, és megvárom a fejleményeket. Azt gondoltam, hogy előad magának valami harmadosztályú szöveget. Csakhogy dörzsölt volt a rohadék. Én bemásztam a helyemre, ő viszont nem magához ment, hanem odajött hozzám. Esküszöm, azt hittem, maga az. Ez a halvány holdvilág is jól átejtett. Egyszer csak rám vetette magát, majd eltörte a gerincemet, és a nyakamra tette a zsineget. Húzta, ahogy csak bírta. Normális ember pillanatok alatt beledöglött volna.

- És maga hogyhogy?...

- Mert már az első gyilkosságnál rájöttem, hogy a legliberálisabb biztosító sem kötne velem életbiztosítást. Ismeri ezt?

Felém nyújtotta a tenyerét. Vékony plasztiklapocska hevert rajta.

Elmosolyodtam.

- Hát persze.

- Nos, az első gyilkosság után odaragasztottam a nyakamhoz. Még hozzá nem is egyet, hanem hármat, három oldalra. Elég primitív dolog, de nem volt más választásom. S amint a mellékelt ábra mutatja, nem is jártam rosszul.

- A kövér eszerint azt gondolta, hogy megfojtotta magát.

- Nyilvánvaló.

- Engem is ki akart készíteni. Ha nem lövi valaki hátba egy rakétával...

- Tessék?!

- Előbb arra feleljen, mi a fészkes fenéért nem jött vissza hozzám, ha tudta, hogy a kövér rosszban sántikál?

- Mert elájultam. Az a rohadék fojtogatás közben majdnem kinyírt. No, nem a nyakszorítóval, mert ott voltak a plasztik lapok, hanem máshogy...

- Máshogy? Mi az ördögöt csinált magával?

- Hát... - megvakarta a fejét és kínos vigyorral nézett rám. - Tökön rúgott. Beletérdelt a heréimbe. Tudja, milyen érzés, ha másfél mázsával a tőkébe térdelnek valakinek?

Nem tudtam, és valahogy nem is óhajtottam megtudni. Mindazonáltal elég élénk képzelőerővel rendelkeztem.

- Különben miféle rakétáról beszél?

- Nézze meg a pasas hátát!

Odamentünk, megnézte, füttyentett és elképedve bámult rám.

- Ez meg mi a fene?

- Talán valami nyílpuska lövedéke. Az a gyanúm, hogy sűrített levegővel lövik ki. Hangtalan és pokolian pontos.

Megsimogatta a kiálló rész vastollát, megpróbálta kihúzni, aztán felhagyott a próbálkozással. Feltehetően ugyanarra az eredményre jutott, mint én.

- Mikor vette észre, hogy a fickó ott hasal a közelünkben? - kérdeztem sajtó államot tapogatva.

- Sajnos csak azután, hogy beszámoltam magának a dokumentumokról.

- Miért nem figyelmeztetett?

- Hogy figyelmeztetnem volna? A fickó mindent látott. Különösképpen engem, hiszen a maga háta mögött dekkolt.

- Így már értem. De most inkább azt mesélje el, hogyan került a repülőgépre?

- A maga nyomában, Lawrence!

- Hogyan?

- Üssön le, vagy rúgjon belém. Ha lehet, ne oda, ahová a kövér. De részben nekem köszönheti, hogy itt van.

- Magának?

- Be kell ismernem valamit. Amikor elhatároztam, hogy a végére járok az agyagkatonák ügyének, arra gondoltam, egyedül nem megyek semmire. Ahogy aztán egyre jobban belebonyolódtam a dologba, megerősödött bennem a meggyőződés, hogy szükségem van valakire, aki profi is, és ért is ezekhez a keleti dolgokhoz. Régtől fogva ismerem magát, Lawrence! Ismerem és csodálom!

- Köszönöm!

- Amikor felbukkant a föld alól néhány agyagkatona...

- Micsoda? Mit beszél?

- Várjon egy kicsit. Szóval, amikor felbukkantak a katonák, meg voltam győződve róla, hogy valaki kivetette a horgát. Csak éppen nem tudtam, kire. Arra gondoltam, hogy a világ legkiválóbb régészei közül azokat akarja elkapni, akik érdeklődnek az agyaghadzsereg után.

- Ember, én azt sem tudtam, hogy eszik vagy isszák őket!

- Csakhogy ők ezt nem tudhatták. Sőt! Éppen az ellenkezőjéről voltak meggyőződve.

Mocorogni kezdett valami a fejemben, s ez éppen elég volt ahhoz, hogy összeszorítsam az öklöm. Mégpedig azért, hogy akkorát mázoljak be neki, amitől Bangkokig repül.

- Maga csirkefogó! Képes volt bemártani?

- Ugyan, ugyan. Arról van szó csupán - mondta szégyenlősen -, hogy agyagkatona-szakértőt csináltam magából. Írtam néhány cikket ide meg oda, s úgy felmagasztaltam magát, hogy büszke lehet rá. Megírtam, hogy a kisujjában van minden, amit az agyaghadzseregről tudni lehet. Szerencsére más lapok is átvették a cikkeimet. Maga híres agyagszakértő lett, Lawrence!

- Szétverem a képét!

- A végén megteheti. Képzelve, bejött a húzásom: a fickók ráharaptak a cikkeimre. Elhatározták, hogy magát is elkapják a többiekkel együtt. Nem volt más dolgom, mint magára ragadni és követni minden lépését. Hónapok óta járunk a nyomában!

- Járunk?

Elcsuklott a hangja és szomorú árnyék futott végig az arcán.

- Egy... thaiföldi kolléganővel szövetkeztem. A Bangkok Newstól.

- Itt van közöttünk?

Bólintott, de mintha jéggé fagyott volna barátságosan gúnyos, szeplős arca.

- Itt. Csak halott. Megölték.

- Ki volt az?

- A stewardess. Kalima. Én kergettem a halálba. Nem kellett volna magammal hoznom.

Tulajdonképpen meg kellett volna könnyebbülnöm. Egy rejtéllyel kevesebb. Ehelyett még sötétebb és súlyosabb bánat szállt rám. Félelemmel elkeveredve.

- Szegény. De hol vannak a dokumentumok?

- Fenn a gépen. Éppen el akartam mondani, hova dugtam őket, amikor észrevettem, hogy a kövér alighanem kihallgatja a beszélgetésünket. Tudja, miről vettem észre?

- Miről?

- Megcsillant a nadrágtartója csatja. A holdfény árulta el.

- Hol a gépen? - kérdeztem türelmetlenül.

- Az ülésen. Egy újságba csomagolva. Amikor kicsúszkáltunk, nem tudhattam, hogy ki nyújtja ki értünk a markát. Célszerűbbnek találtam otffelejteni.

Sóhajtottam és a vészcsúszdára néztem. Szerencsére a gép éppen holdárnyékban állt, így elképzelhető volt, hogy feltűnés nélkül felmászhatunk rajta. Csakhogy nem nagyon akarózott mászni. Vesém és állam egyaránt sajgott, mintha máris tiltakoztak volna az akrobatamutatóvány ellen.

Nagyot nyelve legyűrtem sejtjeim ellenkezését és felálltam.

- Hát akkor gyereünk!

Én kétszer csúsztam vissza, Hardy egyszer. Tenyeremről ledörzsölődött a bőr, és a fejem is beütöttem valamibe. Végül is, negyedórányi kemény küzdelem után fenn gubbasztottunk a kettes számú utastérben.

- Hol a helye?

- Itt. Látja?

Valóban ott volt az összehajtogatott újság. A bangkoki reggeli lap. Felemeltem, mire egész fotókópia-eső hullott az ülésekre.

- Vigyázzon, ember! - suttogta Hardy. Lehajolt és összegereblyézte a lehullott lapokat. - Magára vár a feladat, hogy rendet teremtsen a káoszban. Most akarja elolvasni?

- Minél előbb - mondtam. - Az az érzésem ugyanis, hogy reggel valami meglepetés ér bennünket...

- Ezt hogy érti?

- Ezt jósolja a sajgó térdem.

- Tréfál?

- Ahogy vesszük. Mindenesetre az, hogy a meók felbukkantak, nem jó jel. Az az érzésem, hogy valaki küldte őket. Meg akart győződni róla, hogy épségben szálltunk-e le.

- Hm. Ebben lehet valami. Hát akkor lásson neki!

Az ablakokon beszűrődött ugyan a holdfény, de csak annyira, hogy a nagyobb tárgyakat meg tudtam különböztetni egymástól. Olvasásról szó sem lehetett. Próbaképpen az olvasólámpa kapcsolójához nyúltam. Én lepődtem meg a legjobban, amikor bágyadt fény öntötte el a környéket.

- Ebben bíztam - morogta Hardy. - Az akkumulátorok még kitartanak egy darabig. A lapok különben meg vannak számozva. Ajánlom, hogy menjen sorba. Én addig körülnézek.

Mielőtt tiltakozhattam volna, eltűnt a csomagter lejárójában.

30.

Az első, számozott oldal egy kézírásos kronológiai táblázat volt. Végigfutottam, de nem találtam különösebben érdekesnek. Valószínűleg Hardy készítette magának, hogy könnyebben eligazodjék bizonyos eseményekben. A táblázat így festett:

1911 Megbukik a kínai császárság. Kikiáltják a köztársaságot. A köztársasági elnök *Jüan Si-kaj* tábornok.

1912 Megalakul a Kuomintang (Nemzeti Párt). Jüan Si-kaj feloszlatja a parlamentet, bevezeti a katonai diktatúrát. A közigazgatás szétesik: Kína egymással marakodó tábornokok vezette tartományokra hullik szét.

1921 Megalakul a Kínai Kommunista Párt.

1927 A Kuomintang *Csang Kaj-sek* tábornok vezetésével szakít a kommunista párttal.

1931 Japán megtámadja Kínát. Megalakul Mandzsukno bábcászárság Mandzsúria területén. Japán megtámadja Sanghajt.

1937 Japán megtámadja Pekinget.

1949 Kikiáltják a Kínai Népköztársaságot.

Figyelmesen nézegettem a papírt, de nem lettem okosabb tőle. Olyan dátumokat sorolt fel, amelyeket mindenki tud, aki kicsit is foglalkozott Kína történetével.

A kettes számmal jelzett fényképmásolat egy újságkivágás volt, amelyet Hardy széljegyzete szerint egy hamburgi újság 1930-as számából vágta ki. A rövid cikkeske arról szólt, hogy valamilyen alapítvány közgyűlést tartott Hamburgban, és az azon felszólaló bizonyos W. Warnecke kérdést tett fel a közös amerikai-német Kína-expedíció munkájával kapcsolatban. Az újság híradása szerint a név szerint meg nem nevezett képviselő válaszában elmondta, hogy az expedíció már terepen dolgozik, de csak ritkán jutnak friss információkhoz róluk. Legutoljára Mandzsúriából hallattak magukról.

Ennyi. A keltezés 1930. december 3.

A harmadik papírlap ugyancsak újságkivágás volt egy másik hamburgi lapból. Egy bizonyos Elsa Winter nyílt levelet intézett a hamburgi polgármesterhez. Winter asszony sürgette, hogy a hamburgi városi tanács járjon közbe a kormánynál az eltűntek felkutatása érdekében. Követelte, hogy a német kormány lépjen kapcsolatba a Mandzsúriát megszálló japánokkal, és tudja meg, az expedíció valóban elhagyta-e az országrészt.

Keltezés: 1933. december 14.

A régészek további sorsával foglalkozó kivágásokat felesleges ismertetnem.

Az összegyűjtött adatok birtokában a következő kép tárult elém: 1937 őszén, többévi hányattatás után, előkerült az expedíció. A korábbi adatokból nem volt világos, hány tagja volt egyáltalán, és kik alkották a tudósgárdát. Úgy látszott, Hardynak ezzel kapcsolatban nem sikerült előásnia semmit. Az 1938-as újságcikkek tizenöt tudósról beszélnek, majd egy későbbi tudósítás már tizenhatról - ha egy magánlevélrészletet egyáltalán tudósításnak lehet nevezni. Az íromány 1939 júniusából datálódott: bizonyos Luise Martin asszony írta ismeretlen címzettnek. A levélrészlet, amelyet ki tudja, honnan bányászott elő a szorgalmas Hardy, további érdekes adatokkal szolgált az expedíció sorsát illetően.

Luise Martin, egy Kínában tevékenykedő kereskedő felesége, Európába való visszaérkezése után levelet írt barátjának. A fénymásolt lapon nem az egész levél volt olvasható, hanem csak az a töredéke, amelyet Hardy érdekesnek talált.

Ahogy belenéztem, rádöbentem, hogy Hardy csodálatosan értett a mozaikkockák összeválogatásához. Munkájával együtt járt, hogy látszólag össze nem illő részleteket is egymás mellé tegyen, és megpróbáljon belőlük épkezláb következtetést levonni. Nem kétséges, hogy ez esetben is jól működött a szimata.

A nehezen olvasható szövegben vastag, fekete ceruzával aláhúztak néhány sort - feltehetően maga Hardy. Egyre növekvő érdeklődéssel futottam át a dokumentumot, s amikor befejeztem, nem egészen értettem a dolgot. Mintha mindenki, aki tudott valamit az expedícióról, kötelességének érezte volna, hogy rébuszokban beszéljen.

Nos, Luise Martin levele említést tesz bizonyos sajnálatos eseményről, amellyel kapcsolatban azzal hitegették őket, hogy soha nem fog bekövetkezni. Pár napjuk maradt csak a csomagolásra. Már éppen indulni akartak, amikor felkereste őket a francia követségről egy bizonyos Lenoux. Luise hosszasan tárgyalt vele. Hogy miért éppen ő és miről, erről nem esett szó. Arról viszont igen, hogy Lenoux aggodalmát fejezte ki La Coster hadnagy sorsát illetően. A hadnagynak ugyanis rég vissza kellett volna érkeznie a járvány sújtotta területéről Pekingbe. A követség evakuálása napokon belül várható volt: La Costert pedig kénytelenek Kínában hagyni, ha nem tudják felvenni vele a kapcsolatot. Végezetül Lenoux arra kérte Luise-t, üzenje meg egy bizonyos Müllerrel La Costernek, hogy csatlakozzék az expedícióhoz.

Ölembe ejtettem a papírt és megpróbáltam kiötlöni valamit. Hiába törtem a fejem, nem jöttem rá semmire. Hacsak arra nem, hogy a titokzatos La Coster esetleg csatlakozott az expedícióhoz, melynek a létszáma vele együtt tizenhat főre emelkedett.

És akkor mi van?

Továbblapoztam. A következő néhány oldal Lej Csung-tao ezredessel kapcsolatos cikkek gyűjteményéből állt. A legelső gyűrött, tintafoltos, kínai nyelvű papírlap inkább röpcédulának tűnt, mint újságnak. Már éppen azon voltam, hogy minden kínai tudásomat összeszedve nekiálljak kisilabizálni, amikor felfedeztem, hogy a gondos Hardy fordítást is mellékelte hozzá. Az angol nyelvű, érezhetően literátus ember által készített fordítás sem tudta azonban elnyomni az eredeti hevenyészett stílusát.

A lap egyetlen óriási vádirat volt Lej Csung-tao ellen. Írója, a Kínai Kommunista Párt valamelyik helyi szervezetének a titkára, ismertette az ezredes pályafutását, majd „lerántotta a leplet” a „japán ügynökről”. Azzal vádolta, hogy gazdája utasítására összeállt a japánokkal. Rablónak, harácsolónak, a japánok lakájának és sokszoros gyilkosnak nevezte.

Ölembe ejtettem a papírt és ismét töprengeni kezdtem. Az Arcnélküli Ember. Tehát átállt a japánok oldalára... Vagy csak megjátszotta ezt is?

A következő papírlapok száraz, hivatali nyelven íródtak. A szenvtelenség talán még fokozta is hatásukat.

A Nemzetközi Vöröskereszt 1950-ben azzal a kéréssel fordult a kínai kormányhoz, hogy engedélyezze az 1930-as évek végén Kínában eltűnt amerikai-német közös régészeti expedíció nyomainak a felkutatását.

1951 márciusában a kínai kormány értesítette a Vöröskeresztet, hogy a lakosság útmutatása alapján, Hangcsou város közelében tömegsírra bukkantak, amelyet az áldozatok exhumálása során napfényre került bizonyítékok alapján egyértelműen a japán megszállókkal azonosítható gyilkosok ástak. A sírban tizenkét holttestet találtak, melyekről kiderült, hogy az amerikai-német régészeti expedíció tagjaié. A vizsgálatok szerint valamennyiüket tarkón lőtték.

1951 szeptemberében a Nemzetközi Vöröskereszt köszönetét fejezte ki a kínai kormánynak az eltűnt expedíció felkutatására tett erőfeszítéseikért és azért az önzetlen támogatásért, amelyben a Vöröskereszt képviselőit részesítették.

A továbbiakban - úgy tűnt - megszakadtak a kapcsolatok a Vöröskereszt és a kínai kormány között. Nem maradt nyoma annak sem, hogy a holttesteket hazaszállították-e.

Annak pedig még kevésbé, hogy mi lett a hiányzó három tudós sorsa. Továbbá La Coster hadnagyé, ha az egyáltalán csatlakozott az expedícióhoz.

Megtöröltem a homlokom és folytattam az olvasást. A következő fényképlap egy francia nyelvű újságcikk másolata volt. Egy másodrendű bulvárlapé, melynek magam is megvásároltam egy-egy számát, ha éppen Párizson át vezetett az utam. Olyasfajta lap volt ez, amelyet többnyire vonaton vagy repülőgépen olvas az ember. Elolvassa, aztán amit olvasott, gyorsan elfelejti, a lapot pedig behajítja az első szemétkgyűjtőbe.

Csak hogy ez a cikk nem arra való volt, hogy elfelejtsen. Ellenkezőleg. Éreztem, hogy minden idegszálam megfeszül, ahogy rápillantottam.

„Az agyaghadzsereg nem legenda: valóság!” - hirdette a vastag betűs főcím. Alatta a vékonyabb alcím még többet mondott: „Megtalálták Huan-ti császár agyagkatonáit?”

Letettem a többi lapot a mellettem levő ülésre és olvasni kezdtem a gyakorlott, jótollú újságíró sorait.

A már említett kettős cím után következett a szembeötlő, esetenként dőlt betűvel szedett szöveg.

„Hamburgi tudósítónktól. Titokzatos legendára derülhet fény az után a sajtóértekezlet után, amelyre egy elhagyott földalatti bunkerban került sor Hamburg belvárosában. Ismeretlen személyek szombaton, az esti órákban keresték fel tudósítónkat azzal az ajánlattal, hogy megmutatják neki a legendás agyaghadzsereg egyik katonáját. Tudósítónk, aki a müncheni Művészettörténeti Akadémia hallgatója volt, és ismeri az agyaghadzsereg történetét, kapott az alkalmon, hogy részt vehessen a találkozón.”

A cikkíró ezután részletesen ismerteti az agyaghadzsereg legendáját, és néhány mondattal utal Huan-ti császár korára is. Megjegyzi, hogy a történelem folyamán több alkalommal is megkísérelték feltárni az agyagkatonákat, de sikertelenül. A sírok, amelyekben az agyagkatonákat sejtették, minden esetben csalódást okoztak a kutatóknak. Ezután a sajtóértekezlet leírása következett. Lilly Kohn riporternő szavai nyomán bizarr kép tárult elém. A tudósítónőnek, akinek megadott időben megadott helyen kellett várakoznia, harisnyaálarcos személyek bekötötték a szemét, autóba ültették, és jó másfél órás utazás után egy földalatti helyiségbe vezették. A riporternő megjegyzi, hogy a hosszú utazás feltehetően csak megtévesztésül szolgált, hiszen három alkalommal is vonatfütyöt hallott, amiből arra a következtetésre jutott, hogy háromszor hajtottak el a hamburgi főpályaudvar mellett.

Amikor levették a kötést a szeméről, azt hitte, hogy szándékosan vagy tévedésből valamilyen titkos szertartására hozták. A terem, amelybe a sajtótájékoztató résztvevőit vezették, korábban alighanem légvédelmi bunker lehetett: a durva betonfalak és obszcén rajzok erről tanúsítottak.

A falakra szerelt vastartókban fáklyák égtek, sejtelmes fénnel árasztva el a föld alatti világot. Több alkalommal is patkány futott el a tudósítónő lába mellett.

A terem egyik felében padok húzódtak: ezeken ültek a tudósítók, szám szerint négyen. A másik három riportert Lilly Kohn még soha nem látta és csak később merült fel benne a gondolat, hogy hátha az egész színjátékot *egyedül az ő kedvéért* rendezték meg.

A tudósítók padjaival szemben hosszú, fekete selyemmel takart asztal állt, amelyen gyertyák lobogtak. Az asztal mögött harisnyaálarcos alakok ültek.

Lilly Kohnnak megengedték, hogy írásos feljegyzéseket készítsen, majd az asztalnál ülők egyike felállt és beszélni kezdett.

Röviden ismertette az agyaghadsereg történetét, ejtett néhány szót Huan-ti császár koráról, aztán elmondta, hogy egy magántársaságnak sikerült rábukkanni az agyaghadseregbe. Számot nem említett, de érzékeltette, hogy igen nagy mennyiségről lehet szó, esetleg több ezer agyagkatonáról is. A katonák mérete megegyezik az emberével, s a legendák igazat beszéltek, amikor arról szóltak, hogy mindegyik agyagharcosnak egyéni vonásai vannak, tehát valódi, élő személy volt a modellje.

A férfi, akinek szavain erős amerikai akcentus érződött, elmondta, hogy a katonákat egy expedíció tárta fel még a világháború előtt. Lilly Kohn szerint csakis az eltűnt német-amerikai expedíció jöhet számításba. A riporternő itt rövid kitérőt tesz, és megemlíti, hogy a tömegsír exhumálása során három személy hiányzott a sírból. Tudomása szerint soha nem is kerültek elő; rokonaik a világháború után néhány évvel beszüntették keresésüket. Mindörökre a véglegesen eltűnt személyek listájára kerültek.

Abbahagytam az olvasást és kibámultam a holdfényes dzsungelre. La Coster hadnagyról nem történik említés a cikkben. Vajon miért?

Ami ezután következett, Lilly Kohn szerint maga volt a mese. A szóvivő közölte, hogy a megtalált szobrok nem a Kínai Népköztársaság területén vannak elásva. Huan-ti sírja jelenleg kívül esik a Kínai Népköztársaság közigazgatási határain. A katonákat a megtalálók nem óhajtják semmiféle múzeumnak átadni: nem ismerik el egyetlen ország illetékességét sem a lelet felett, hanem áruba bocsátják őket. A befolyt összeget humanitárius célokra kívánják felhasználni: részben rákkutatásra, részben pedig különböző békeszervezetek tevékenységét akarják finanszírozni belőle.

A találkozó fénypontjaként egy kocsin két harisnyaálarcos betölt egy fekete selyemleppellel letakart ember nagyságú tárgyat. Az eddig beszélő férfi leült, átadva a szót egy másik harisnyaálarcosnak. Ez az álarcos nő volt. Elmondta, hogy egy agyagszobrot sikerült Európába hozatniuk, és néhány pillanat múlva a sajtó képviselőinek abban a megtiszteltetésben lesz részük, hogy a felfedezők után első ízben pillanthatnak meg egy több mint kétezer éves agyagkatonát.

Lilly Kohnon olyan izgalom vett erőt, hogy úgy érezte, elszédül. Az álarcos nő ezután leült, a kocsi mellett állók pedig lassan, ünnepélyes mozdulatokkal lecsúsztották a selyemleplet a szoborról. A fáklyák sejtelmes fényében Huan-ti császár életnagyságú íjásza nézett velük farkasszem.

A tudósítók felugráltak és kérték, hadd mehessenek közelebb hozzá. A selyemálarcosok hozzájárultak, hogy minden tudósító három percet tölthessen a katona közelében.

Lilly Kohn úgy összegezte benyomásait, hogy alighanem az ókori íjással való találkozása volt élete legnagyobb művészettörténeti élménye.

Az agyagkatona különös technikával égetett agyagból készült. Az agyagot megfestették, a festék azonban az évezredek alatt elveszítette eredeti színét, elhalványult: néhol már csak nyomokban volt felfedezhető.

A katona íjász volt, amit tegeze és hátára vetett íja bizonyított. Marcona, tömpe orrú, bajuszos férfi, hosszú hajjal. Arca inkább indoeurópai, mint kínai típus.

Lilly Kohn összetett kézzel kérte a felfedezőket: engedjék meg, hadd rajzolja le a szobrot. Az álarcosok először megtagadták a kérést, majd a riporternő hosszas rimánkodására végül is beleegyeztek a dologba.

Az idő rövidege miatt természetesen csak a legfontosabb kontúrokat sikerült lerajzolnia, de így is szenzációszámba ment a kép. Megnéztem a meglehetősen elmosódott rajzot: olyasféle figurát ábrázolt, mint amilyenek - persze jóval kisebb méretben - ott lapultak a zsebemben.

Lilly Kohn ezután leírta távozását a sajtóértekezletről, majd néhány következtetéssel zárta cikkét. Biztos benne, írta, hogy eredeti szobrot látott, nem hamisítványt. Erre többek között az is bizonyíték, hogy búcsúzóul megmutattak neki egy fényképet, amely az ásatás helyszínén készült. A képen legalább tizenöt, ugyancsak ember nagyságú szobor volt látható, földdel félig betemetve. A szobortemető egy hegy vagy domb közelében terült el, s a kép sarkában három, szorosan egymás mellett álló hegycsúc volt megfigyelhető.

A cikk azzal zárult, hogy bizonyára hamarosan a világ nagy múzeumaiban találkozhatunk az agyagkatonákkal.

Megnéztem még egyszer a katona arcát: jól az agyamba akartam vésni a vonásait. Aztán letettem a képet és felvettem a következő papírt.

Gyászjelentés volt. A család szomorú szívvel tudatta, hogy Lilly Kohn művészettörténeti riportert és újságíró közlekedési baleset áldozata lett. Egy járdára felfutó gépkocsi gázolta halálra. A gázoló kocsit vezetőjének személyazonosságát nem sikerült megállapítani.

A fenébe is! Lassan kezdtem megérteni, hogy Hardy miért harapott rá az ügyre. Hiszen alighanem egy újabb Tutankhamon-rejtéllyel állunk szemben. Nemcsak a fáraó gyilkol, hanem az agyagkatonák is? Gyerünk! Jöjjön a következő lap!

Felvettem, olvasni kezdtem, s az első sorok után majdhogynem kiejtettem a kezemből. Éreztem, hogy megszédülök és ismét lüktetni kezd az állam.

A következő lap is újságcikk volt. Bud Gregory Los Angeles-i tudósító írta 1952 szeptemberében. Leírása kísértetiesen emlékeztet Lilly Kohn riportjára. Gregoryt, a Los Angeles Time riportert ugyancsak éjszakai sajtóértekezletre invitálták ismeretlen harisnyaálarcosok. Neki megengedték azt is, hogy fényképfelvételt készítsen az agyagkatonákról.

A fénykép minden kétséget kizáróan másik katonát ábrázolt, nem azt, amelyet Hamburgban mutattak be. Hegyes lándzsa nyugodott a vállán: szélesarcú, vágottszemű, tipikusan mongolid típus nézett velem farkasszemet.

Letettem a fénymásolatot és felvettem a következőt.

Természetesen ez is gyászjelentés volt.

31.

Közelebb emeltem a gyengén pislákoló lámpához, és torkomban kalapáló szívvel olvastam a szomorú szavakat. A megrendült család tudatta mindenkivel - baráttal, ismerőssel, kollégával -, hogy Bud Gregory, a Los Angeles Time művészettörténeti riportere szerencsétlenség áldozata lett. Éjszakai fürdőzés során a tengerbe fulladt. Béke poraira!

Hátradőltem az ülésen, és gondolkodni próbáltam. Bárhogyan is erőltetem azonban az agyam, nem mentem semmire. Mintha sűrű, áthatolhatatlan köd ereszkedett volna a világra.

Nem tudom, meddig ültem mozdulatlanul, tenyerembe hajtott fejjel. Lehet, hogy fél óra is elmúlt, amíg elmélkedtem, lehet, hogy csak a percek vánszorogtak agyaglábakon.

Arra riadtam fel, hogy Hardy jelenik meg a széksorok között. Szaporán lélegzett, mint aki jól kifutotta magát.

- Vigyázzon! - kapkodta a levegőt. - Alighanem látogatót kapunk!

A kapcsolóhoz ugrott és rácsapott. A halványan beszűrődő holdfényben olyannak tűnt a szalon, mintha föld alatti sírban feküdtünk volna egy háromcsúcsú hegy lábánál.

De hiszen ott is voltunk! Pontosan a háromcsúcsú hegy lábánál. Hardy kilesett a hátam mögötti ablakon.

- Esküdni merem volna, hogy valaki fel akar mászni a csúszdán. Még a kaparászását is hallottam!

- Mit látott odalenn?

Elfintorította az orrát.

- Mit láttam volna? A pandák hulláit. Nem szép látvány.

- És... a kollégája?

Nem válaszolt: kinézett az ablakon.

- Maga talált valami érdekeset? - fordult aztán felém.

Mit mondhattam volna? Hogy csupa lélegzetelállítóan izgalmas dolgot találtam, és ugyanakkor ugyanennyire érthetetlen is minden?

- Alaposabban meg kellene beszélnünk a dolgot - vakartam meg fejem búbját.

- Mindent elmondtam, amit csak tudok. Mondja, miért?...

- Mit miért?

- Miért nyírták ki Kalimát? - kérdezte Hardy.

- Mert olyasmibe dugták az orrukat, amihez semmi közük. Honnan tudhatták *azok*, hogy kicsodák maguk és mit akarnak?

- És a pandákat?

Széttártam a karom.

- Minek néz engem? De egy biztos. Itt van a háromcsúcsú hegy az orrunk előtt. Láta a fényképet az ásatásról. Aligha vagyunk messzire attól a helytől.

Hardy ekkor hirtelen fülelni kezdett, majd felemelte a mutatóujját.

- Hallja? Újra kaparásznak!

Most már én is hallottam.

Valaki felfelé igyekezett a vészcsúszdán.

- Mit csináljunk?

Mivel a második számú szalonban tartózkodtunk, s aki felfelé mászott, éppen ide igyekezett, jobbnak láttam átmenni az első szalonba. Éppen akkor tűntünk el a két szalont elválasztó függöny mögött, amikor halk csikorgással kitárult a vészkijárat ajtaja.

Valaki belépett a kettes számú utastérbe.

Vagy valakik?

32.

Behúzódtunk a széksorok közé. Tíz-tizenöt perce dekkolhattunk már, és még mindig hallottam a vészkijárat ajtó nyikorgását.

Hardy türelmetlenül szuszogott mellettem. Többször is lopva rám nézett. Őszintén szólva nemigen tudtam, mit csináljak. És azt sem tudtam, mi a fenét művel a jövevény az ajtóval.

Miután az ajtó változatlanul tovább nyikorgott, úgy döntöttem, nem várok tovább. Előrenyújtottam a kövér hangtompítását, és kilestem a függöny nyílásán. Hardy kezében egy tiszteletet parancsoló 45-ös csillant meg.

Kidugtam a fejem, aztán halkan elkáromkodtam magam. A vészkijárat ajtó megállás nélkül nyikorgott; csak hogy nem emberek vagy kísértetek nyikorgatták, hanem a szél. Az egyre erősebben fúvó éjszakai, vagy immár inkább hajnalira váltó szellő játszott velem.

Hardy kérdően felhúzta a szemöldökét. Éppen mondani akartam valamit, amikor a csomagtér felől halk beszédfoszlányok szűrődtek felénk. Mintha éjszakai kísértetek tartottak volna haditanácsot odalenn.

Hardyval a nyomomban lelopóztam a lépcsőn. A lépcsőfokok halkan pattogtak a talpunk alatt: a zörejek géppuskasorozatoknak tüntek. Sötét volt, mint a pokolban. Őszintén szólva a pandák hullái sem derítettek jobb kedvre.

Az egymásra hányt csomagok fekete szikláként tornyosultak az orrunk előtt. A tompán kongó férfihangok és a jóval kellemesebb női suttozás egészen valószínűtlenné olvadtak a sötétben. Mintha a túlvilág elevenedett volna meg előttünk. Körös-körül halottak és a megfoghatatlan, rejtelmes suttozás.

Hardy megtorpant mögöttem és nyugtalanul szuszogott.

- Mi a fene ez? Magnetofon?

Valóban úgy hangzott, mintha valaki magnót rejtett volna el a sarokban.

A hangok körülfontak, körülöleltek, suttoztak és hívogattak. Éreztem, hogy hideg borzongás fut végig rajtam.

Aztán egy kemény hang széttörte a suttozást. Kérdezett valamit, mire női hang válaszolt. Ha jól sejtettem, angolul, de nem értettem pontosan a szavakat.

Felkaptam a fejem, és beleszimatoltam, a levegőbe. Megpróbáltam kitalálni, hol beszélhetnek. Úgy hangzott, mintha itt lennének közvetlenül mellettünk, ugyanakkor biztos voltam benne,

hogy valami elválaszt tőlük. Nem gondolhattam másra, mint hogy odafenn vannak. A kettes számú szalonban.

Két feltartott ujjammal mutattam Hardynak, hogy a kettesbe megyünk vissza. Bólintott és elindult előre.

Visszalopakodtunk a lépcsőn. Ahogy átléptem a pandákon, megütötte az orrom az elmúlás nehéz szaga. Meleg volt, mintha alulról fűtötték volna a gépet.

A szalon függőnye előtt megtorpantunk. Hardy felhúzta a vállát és mutatta, hogy nincs más megoldás; ki kell használnunk a meglepetés erejét. Bólintottam, megfogtam a függöny két szárnyát, aztán Hardyra néztem. Teleszívta magát levegővel és biccentett.

A többi már úgy ment, mint a karikacsapás. A rajtaütés klasszikus szabályai szerint. A függönyök szétrepültek, mi pedig berohantunk a szalonba. Hardy a térdére zuhant; előretartotta a revolverét, én pedig a széksorok között törtetem előre.

A hold halvány sugarai csúfondárosan megvilágították az üléseket, s a függönyszárnyak éjszakai lepke szárnyaként lebegtek.

A szalonban teremtett lélek sem volt. Csak a hangok. A titokzatos hangok, amelyek körülöleltek bennünket.

Hardy nagyot fújt, megtörölgette a homlokát, félre fordította a fejét és hitetlenkedve rázogatta.

A hangok suttogtak, gúnyosan röpködtek körülöttünk. S mintha mágnesként vonzottak volna vissza a csomagterbe.

Ekkorra már elveszítettem minden óvatosságomat: Hardy nemkülönben. Nem törődve velem, hogy zajt ütünk-e vagy sem, lerobogtunk a lépcsőn, át a gyanús szagokat árasztó pandákon, el a csomaghegy mellett. Aztán ott álltunk, ahol az előbb. A sötétség közepén. Nem volt senki az utastérben, csak a hangok. Az egymásnak felelgető, kórust alkotó hangok.

A bőröndkupac oldalának támaszkodtam, és belebámultam a sötétbe. A hangok mintha a föld alól jöttek volna, néhány méter mélységből és több ezer év távlatából. Mintha valamilyen ősrégi, ókínai nyelvjáráson beszéltek volna...

Hardy csípőre tette a kezét és eltátotta a száját.

- Csak nem... az agyagkatonák?

A hangok felerősödtek, mintha egy szellemkéz nagyobb hangerőre állította volna a magnetofont. Furcsa egyveleget alkottak: néha úgy hangzott, mint egy monológ, máskor mintha több százan is beszéltek volna egyszerre.

- Az istenit... - morogta az újságíró. - Sohasem hittem volna. Miféle misztifikáció ez? Mintha liftaknából beszélnének - morogta az újságíró.

Ebben a pillanatban elszállt a varázs, az agyagkatonák varázsa. Ahogy Hardyra pillantottam, láttam, hogy ő is rájött a titokra. Felhördült és átfutott a bőröndhegy túlsó oldalára.

Kétoldalról fogtuk közre a vasajtót, amely a csomagfelvonót rejtette.

Óvatosan, fegyverem csövét az ajtóra szegezve megnyomtam a kilincset helyettesítő gombot. Halkan megreccsent, de nem csúszott befelé, mint tegnap. Merev volt és feszes.

Nekifeszítettem a vállam: megpróbáltam befelé tolni. Nem engedett. Hardy kicsit tétovázott, aztán ő is odanyomta a vállát az enyém mellé.

- Nem megy - suttogta rövid próbálkozás után. - Alighanem megállították... A szalon és a csomagter között.

Elképzelttem azokat, akik ott szoronganak a keskeny liftben, egymáshoz préselődve, néhány tucat centiméterrel a fejem felett. És beszélnek, beszélnek, feltehetően olyasmiről, amit nekem is hallanom kellene.

Intettem Hardynak, hogy maradjon mozdulatlanul, és a fémajtóra szorítottam a fülem.

Ekkor csoda történt. Pontosan úgy hallottam a beszédjüket, mintha rádió közvetítette volna. Minden szavukat értettem, csak a hangszínt nyelték el a fémfalak. Világosan kivehető volt, hogy két nő és két férfi beszél.

Hardy az ajtóra hajolt, és ő is ráfektette a fülét.

Mielőtt teljesen átadtam volna magam a hallgatónak, felöltött bennem a kérdés, hogy vajon a halott stewardess hol lehet, de elűztem magamtól a gondolatot.

A halottak úgysem hallgatónak.

Erős, katonás női hang vitte a szót. Gondolatban végigfutottam női utastársaimon, de egyikük hangjára sem emlékeztetett.

- Embert kell ölniük... a saját kezükkel - mondta a nő. - Vért kell ontaniuk. A játék komolyra fordult. Biztosak benne, hogy képesek lesznek gyilkolni?

- Igen - mondták a hangok.

- Rendben van - sóhajtott a nő és mintha habozott volna egy kicsit. - Azért aggódom valami miatt... Van itt valaki, aki nem tetszik nekem. Aki összezavarhatja a dolgokat.

- Kicsoda? - kérdezte az egyik férfi.

- Lawrence. Az a fickó, aki pandaszakértőnek mondja magát. Én tudom, kicsoda.

- Kicsoda? - kérdezte a másik nő megszeppenve.

- Valaha a Brit Királyi Légierő, a RAF elhárítótisztje volt. Kemény, mint az acél. Hozzá képest a mérgekgyógy ártatlan húsvéti nyuszi. Ha megszagol valamit, tönkreteszt mindent.

- Akkor pedig pusztulnia kell! - mondta a férfihang.

- Így gondolom én is - helyeselt a nő. - Ki vállalja a likvidálását?

Érdeklődéssel hallgattam, ahogy az életemről döntöttek. Mintha nem is rólam lett volna szó. Közben azonban minden örömmel azon voltam, hogy megpróbáljam azonosítani a hangokat.

Csend volt, senki nem igyekezett, hogy felcsapjon hóhéromul.

- Na, igen - mondta a nő. - Megértem az érzelmeiket. Nem könnyű megölni valakit, aki semmi rosszat nem tett nekünk. De gondoljanak arra, hogy tehet.

- Rendben van - mondta habozva az előbbi férfi. - Én megölöm.

- Vagy én - mondta a másik.

Elhúztam a számat és nem viszonztam Hardy elismerő kacsintását. Nem tudtam igazán örülni sem az irántam feltámadt érdeklődésnek, sem annak, hogy végül többen is készek voltak átsegíteni a másvilágra.

Néhány másodpercnyi zavart csend támadt, mintha nem mertek volna egymás szemébe nézni.

- Köszönöm - mondta végül a katonás női hang. - Ezt vártam maguktól. De alighanem mégis az én dolgom lesz. Nekem kell megtennem. Mire a hajnal első sugara felkúszik az égre, Lawrence meghal!

Megtöröltem a homlokom és összeszorítottam a szám.

Mire feljön a hajnal? Ahhoz azért nekem is lesz néhány szavam!...

33.

Ismét hosszabb hallgatás következett. A katonás nő törte meg végül a csendet.

- Ha Lawrence-től megszabadultunk, kezdődhet az akció.

- De mikor?

- Nem tőlünk függ. Az óraszerkezet ketyeg. Idő kérdése, hogy mikor robban.

- Csak nehogy vele robbanjunk mi is - mondta az egyik férfigang aggodalmasan.

- Fél?

- Ugyan. Csak... nem látom biztosítva a visszautat.

- Nincs is visszaút!

- Hogyhogy nincs visszaút? - kérdezte rémulten a másik női hang.

- Úgy értem, hogy nekem nincs visszaút!

Ha lett volna időm, tanulmányt írhattam volna a hangokról. Már néhány mondat után is világossá vált előttem, hogy a katonás nő és az egyik férfi becsapja a másik kettőt. A másik férfit és a másik, alt hangú nőt. Azt is éreztem, hogy a játék életre-halálra megy.

- Szóval - habozott a férfigang -, amikor annak idején belementem ebbe...

- Tehát meggondolta magát? - kérdezte a katonás nő. - Tudja, mi jár...?

- Tudom, persze, hogy tudom - szakította félbe a férfi. - De arról nem volt szó, hogy esetleg mi is otthagyhajjuk a fogunkat.

- Én nem akarok élni - mondta a katonás nő. - Nem akarok *azután* élni.

Ebben a pillanatban Hardy megcsúszott és nekiesett az ajtónak. Ami ezután következett, olyan volt, mint egy rossz álom. Hardy a földre zuhant, s hangos káromkodással igyekezett lábra állni. Ugrottam egy óriásit, hogy a lépcső felé iramodjak, de a bőröndhegy mögöl kinyúlt egy láb és elgáncsolt. Felemelkedtem a levegőbe, nekiestem Hardynak, aki már éppen egyenesbe hozta magát és zuhanás közben ismét odakentem a padlóhoz. Úgy bukfenceztünk egymáson, mint a pajkos kedvű pandabocok.

Először Hardy fejébe vertem be a fejem, aztán a fémpadlóba. Végezetül saját térdembe, amely isten tudja, hogyan keveredett az orrom elé.

Amikor lerázva magamról az újságíró felemelkedtem, elhatároztam, hogy megölöm, aki még egyszer megpróbál feltartóztatni. Mindenekelőtt azt, aki a bőröndök mögöl rejtőzik.

Mivel meglehetősen sötét volt ideleln, nehezen találtam meg. Ügyes kis vackot csinált magának a csomagok között. Behúzódott oda, mint a farkas a lyukába. Amikor megpróbáltam elkapni a kezét, úgy homlokon rúgott, hogy csak úgy csattant.

Éreztem, hogy pillanatok alatt szétvet a düh. Hogy ne történjék visszavonhatatlan baleset, elhelyeztem egy kemény jobb egyenest a farkastanya bejáratának a közepébe.

Az, hogy a rejtőzködő szöges csizmatalpát találtam telibe, nemigen fokozta a jókedvemet. Csak a tisztesség kedvéért ütöttem még egyet: sajnos, ezt is a csizmatalp kapta.

Hardy közben feltápáskodott, és tisztos távolságból figyelte a harcot. Leguggoltam a farkasvacok elé: megpróbáltam benézni rajta. Az eredmény mindössze annyi volt, hogy kaptam egy óriási pofont. Hardy elhúzta a száját, sajnálkozva csóválta meg a fejét, és közben kérdezett valamit, de nem hallottam a hangját.

Alighanem ilyen pillanatokban veszítik el még a legfegyelmetesebb zsaruk is a fejüket. Fogják a pisztolyt és meghúzzák a ravaszt. Én szerencsére megelégedtem annyival, hogy megragadtam a bőröndöket, és elkezdtem módszeresen betemetni a rejtőzködőt. Valami olyasmit kiáltoztam, hogy adjanak egy gyufát, mert fel akarom gyújtani a repülőgépet.

Jövendő áldozatom erre üregi nyulat megszegényítő gyorsasággal kimászott a poggyász alól. Hardy pechjére - és talán az én szerencsémre - immár a másik oldalon. Annyit láttam csak, hogy egy árnyék emelkedik fel Hardy előtt, aztán csattant valami, ami nem mindennapi pofonra emlékeztetett.

Hardy feljajdult, és eltűnt a szemem elől: hallottam, amint a pisztolya végigszánkózik a padlón.

Ekkor döntöttem úgy, hogy elég volt a közelharcból. Elővettem a stukkerom és ráfogtam... volna a láthatatlan ellenségre. Az oszladozni nem akaró félhomály azonban úgy elrejtette, mintha csak képzeletem játéka lett volna. Hogy azonban mégsem az volt, azt részben csengő fülem, részben pedig Hardy szakadatlan káromkodása bizonyította.

Pisztollyal a kézben odaoldalaztam hozzá. A fülét tapogatta, és rondán szitkozódott.

- Hol van?

- Mit tudom én - nyögte -, de ha elkapom, megölöm!

- Ha elkap! - mondta egy csengő hang mögöttünk, majd gyorsan hozzátette: - Fel a kezekkel!

Hardy engedelmesen felnyújtotta a karját, én viszont megfordultam és hasra vágtam magam. Bár tudtam, hogy az életemmel játszom, nem tehettem mást. Elkaptam csizmás lábát és magam felé rántottam. Ami ezután következett, az kizárólag pankrációs filmekben szokott előfordulni. Az illető rúgott, csípett, harapott. Ezenkívül Hardyt jól ágyékon is rúgta.

Már sejtettem, hogy kicsoda, de még nem voltam biztos benne. Hogy megbizonyosodjam róla, adtam neki egy jól irányzott pofont. Kicsit megemelkedett és fejjel előre beesett a bőröndök közé.

Hardy nyögött, a hasát tapogatta, majd szenvedő képpel a földön bucskázó valaki után mászott és kivette a kezéből a revolvért.

- A fene egye meg, ki ez a hülye? - káromkodott.

- Az anyád! - mondta egy lihegő hang a bőröndök közül. - A jó édesanyád!

Megfogtam a karjánál fogva, és kirántottam a cuccok közül. Amikor felismert bennünket, kikerekedett a szeme.

- Maguk azok?

Malgorzata volt, a pilótánk.

34.

Leguggoltam a padlóra Hardy mellé, hogy kilihegjem magam. Mal büntudatosan odakuporodott mellénk és aggódva jártatta rajtunk a szemét.

- Mit keresnek itt egyáltalán? - kérdezte halkan.

- Éppen ezt akartam kérdezni én is magától - nyögte Hardy.

- Na hallja! Hiszen ez az én gépem!

Az újságíró csak legyintett; nyilván nem óhajtott tulajdonjogi vitákba bocsátkozni egy békaszállító repülőgépet illetően.

- Hát... az az igazság, hogy néhány takaróért jöttem - suttogta a lány.

- A takarók odafenn vannak - mondtam, és megrázogattam a fejem, hogy kimenjen a fülemből a csengés. - Lehet, hogy nem ismeri a saját gépét?

- Dehogynem. Csak éppen összeszedtem a takarókat, amikor jött valaki. Illetve valakik. Alighanem maguk.

- És?

- Mit tehettem volna? Maguk mit csináltak volna a helyemben? Lerohantam ide, és bebújtam a bőröndök közé. Úristen! Majd elájultam ezektől a halottaktól!

- Rajtunk kívül látott még valakit?

- Nem én. Hiszen valójában magukat sem láttam. Csak a hangjukat hallottam messziről.

- A többi hangot is hallotta?

- I-igen. Borzalmas volt. Tudják, én... hát igazán nem vagyok gyáva, ha valaki fél, az repülni sem mer, de... ez valami egészen más volt. Mintha valami kriptából beszéltek volna. Mint a halottak. Ne nevéssenek ki, de egészen túlvilági volt.

- A liftben lapultak - mondta Hardy. - Az akna felerősítette a hangokat, a fém pedig elvette a hangszínt. Ezért hangzott túlviláginak.

A lány felállt és csípőre tette a kezét.

- A liftből? Kicsodák?

- Éppen erről akartam meggyőződni, amikor volt szíves és elgáncsol. Azt már meg sem kérdezem, hogy miért.

- Mert féltem.

- Ha fél, mindig elgáncsol valakit? - érdeklődött ártatlan képpel Hardy.

A lány azonban nem vette a lapot.

- Nem is tudtam, mit csinálok. Láttam egy árnyat elsuhanni, és azt hittem, hogy az árnyék, illetve maga lát engem. Úristen! Maga meg elszalasztotta miattam...

- Elszalasztottam bizony.

- Nem is sejti, kik voltak?

- Nem.

- Miről beszéltek?

- Fogalmam sincs róla - hazudtam. - Egyetlen szavukat sem lehetett érteni. Különben nincs semmi baj. Lehet, hogy néhány utastársunk ugyancsak takarót keresett.

- Amikor feljöttem a gépre, mindenki aludt.

Volt valami apró disszonancia a hangjában, amire világos nappal talán fel sem figyeltem volna. Az éjszakai sötétség azonban úgy látszik, jelentőségteljessé teszi a hangok minden rezdülését.

Egészen biztos voltam benne, hogy feltűnt neki valami odalenn: talán éppen emiatt mászott fel a gépre.

Soha nem bocsátom meg magamnak, hogy nem ütöttem tovább a vasat, és nem szedtem ki belőle, mit látott. Ha akkor megtudom, amit nem tudtam meg, talán jóval egyszerűbbé és főleg vértelenebbé válhatott volna ez az egész valószínűtlen és borzalmas történet. Csakhogy akkor nem gondoltam semmi ilyesmire. Tudomásul vettem, hogy nem mond egészen igazat és elraktároztam magamban a dolgot. Úgy gondoltam, hogy megfelelő időpontban majd visszatérek rá.

Mal közelebb húzódott hozzám. Kontya kibomlott, csapzott fűrtjei a homlokába hulltak. Őszintén szólva nem sokat láttam belőle, de amit láttam, elég volt ahhoz, hogy feltétlenül rá adjam a voksomat, ha harcba indult volna a világ legszebb pilótanőjének megtisztelő címéért.

- Most hol vannak?

- Felmentek a lifftel, és gondolom, már régen lecsúsztak a csúszdán.

- Mit csináljunk?

- Felmegyünk mi is és lemászunk. Rövidesen itt a hajnal. Ha mindenki felébredt, meg-hányjuk-vetjük a dolgot.

- Maga szerint van erre valami lakott terület?

- Egészen biztosan.

- Honnan tudja?

Már-már számon volt, hogy megemlítem a meókat, de végül mégsem szóltam, csak meg-vontam a vállam. Hajnalban úgyis kiderül minden. Én mentem elől, Mal jött középen és a még mindig sziszegő Hardy zárta a menetet.

- Valami baja történt? - érdeklődött Malgorzata sajnálkozva. - Talán megütötte magát?

Hardy felmordult, én aggódva fordultam hátra, de nem kellett közbeavatkoynom. Az újságíró gyilkos pillantást vetett ugyan Mal csizmájára, de nem tett megjegyzést.

Felmentünk a lépcsőn a kettes szalonba. A vészkijárat ajtaja most is nyitva volt; a holdsugarak szabadon áradhattak be a terembe. Az ajtó halkán meg-megnyikordult, ahogy mozgatta a szél.

Nem tudtam miért, de sokkal barátságosabb és félelmetesebb volt minden, mint amikor feljöttünk. Felszedtem Hardy papírcsomagját és az ingem alá dugtam. Aztán megfordultam és odabámultam, ahova a többiek.

A teherlift sötéten ásító torkára.

35.

Hardy kezében megcsillant a revolver, bár mindketten biztosak voltunk benne, hogy nem lesz szükségünk rá.

Halottak ellen ugyanis mit sem ér a stukker.

A hold halvány fénye csak a teherlift alsó harmadát világította meg, a felsőbb régiókig már nem értek el a sugarai. Ezért nem is láhattuk a kötélén himbálózó hullát, csak két aranycipő lengett ide-oda, ahogy a beáramló szellő megmozgatta a levegőt.

Hardy úgy állt mellettem, mintha sóbálvánnyá merevedett volna.

- Úristen! - nyögte. - Ez nem lehet! Nem lehet igaz!... Neeem!

Attól tartottam, hogy lövöldözni kezd. Megfogtam Mal karját, és óvatosan magam felé húztam.

A hulla zavartalanul himbálózott, természetellenesen összecsavarodott lábaival.

Hardy lekuporodott, és a homlokát verte az öklével.

- Lehetetlen... nem lehet igaz! - nyögte. - Mondják, hogy nem igaz!

Elindult volna a lift felé, de még idejében elkaptam a zakója végét. Ha nem hallottam volna percekkel ezelőtt a hangokat, talán magam futottam volna oda legelőször.

Hogy is mondta a katonás női hang? Mire a hajnal első sugarai felcsillannak, Lawrence halott lesz...

Önkéntelenül is az ablak felé kaptam a fejem. Keleten bíborszínben játszott az ég alja.

Álltunk mozdulatlanul, és nem mertünk közeledni. Legszívesebben belelöttem volna a fülkébe, de több okból sem tehettem. Nem akartam felverni a többieket, arról nem is beszélve, hogy esetleg valaki berakott a halott lány alá néhány kiló dinamitot.

De mi van akkor, ha így is ketyeg odabenn egy robbanószerkezet?

Az ég alja egyre vörösödött. Nem volt idő habozásra.

- Hardy!

Az újságíró felnyögött és hitetlenkedve rázogatta a fejét.

- Eltemettem...

- Mit csinált?

- Eltemettem.

- Kit?

- Kalimát.

- Hogyhogy eltemette?

- Levittem a gépről és eltemettem. Bevittem a fák közé.

- Nem értem.

Felnézett rám, és esküszöm, a közeli idegösszeroppanás könnyökölt ki a szemén.

- Mit nem ért? Nem akartam, hogy itt rohadjon meg a gépen. Ennyivel igazán tartoztam neki.

- Mikor?

- Mielőtt magával beszéltem. Nem figyelt rám senki. Lecsúsztottam a csúszdán... a másik oldalon. Bevittem a fák közé.

- Mivel temette el?

- A késemmel. De a kezemmel is megtehettem volna. Egészen puha a talaj.

Villámsebességével kergették egymást a fejemben a gondolatok. Vagy kiásta valaki a szerencsétlen lány holttestét, vagy...

Kirántottam a kezéből a revolvert és zsebre vágтам. Aztán óriási lélegzetet véve egyetlen ugrással a teherlift mellett termettem, és bedugtam a fejem az ajtón.

Kellemes szantálillat csapott meg. Alighanem a szerencsétlen lány ruhájából áradt. Az arany-szálakkal díszített topán ott hullámozott a levegőben, mintha holdsugarak verte hídon járna bennük a gazdája furcsa, szokatlan koreográfiájú táncot.

Nem volt mese: fel kellett nézmem az arcára.

Sok mindenre gondoltam ebben a pillanatban: éppen úgy, mint a fuldokló, mielőtt lenyelné az utolsó csepp vizet. Lelki szemeim előtt megjelent az a néhány halott, akiket pedig örökre el akartam felejteni.

Felnéztem a lány arcára és belém fagyott a kiáltás. Az aranycipős hulla ugyanis nem Hardy munkatársa, Kalima volt, hanem valaki más.

A kettes számú stewardess, Sikara.

Megszédültem: a lift acélfalának kellett támasztanom a fejem. Néhány másodpercig tartott csak a gyengeség, aztán egy csapásra messzire röppent.

Nem messze tőlünk, talán már csak néhány száz kilométerre lángok gyúltak a napszekér kerekei nyomán.

Hardy nagyot csuklott, amikor kezébe nyomtam a revolverét.

- Lefelé!

- Kalima...

Nem volt idő hosszadalmas magyarázkodásra, ezért csak megráztam a fejem.

- Nem. A másik stewardess. Gyerünk!

A vészkijáráshoz léptem és kikémleltem rajta. A szürkület foszladozni kezdett. Tudtam, hogy azonnal előnti a fény a tábor.

- Gyerünk!

Elsőnek Hardy szánkázott le a csúszdán. Megfordultam. Mal mögöttem állt, és ujját a fogai közé harapva, a liftajtót nézte. Szeméből hullottak a könnyek.

- Gyorsan, Mal!

Bólintott és lecsúszott a földre.

Ebben a pillanatban megtörtént a csoda. A keleti égen mintha egy óriási narancs robbant volna fel. Sárga sugarak szöktek az égre, arannyal vonva be a hegyek csúcsait. Mintha dalolt volna az egész világ: az aranyfényben fürdő pálmalevelek hangtalanul harsogták a nap szimfóniáját.

Mindhárman a felkelő napra néztünk. Hardy borostás, koszos arcán keserű mosoly ült, két karját lelógatta, görbe hátára púpot varázsolt az éjszaka. Mal kontya kibomlott, vörös haja pilótazubbonyára terült, szemében még ott ültek az éjszaka könnyei.

A nap óriási korongja előtt fenyegető, égre tartott három ujjként nézett velünk farkasszemet a háromcsúcsú hegy.

Hardy volt az első, aki megmoccan. Talán rá hatott legkevésbé az újjászületett nap varázsa.

- Pisztollyal a kezében akarja megvárni a napnyugtát is?

Nem volt gúny a hangjában, inkább fáradtság, halálos fáradtság. Körülnéztem és zsebre vág-
tam a fegyvert. A nap az égen ragyogott: a halvány, hajnali sugarakat elnyelte a tomboló sárga fény. És én még mindig éltem...

A nap első, forró sugaraira megmozdultak a takarók. Előbb Wimmer mászott elő, aztán Dögevő, és sorjában a többiek. Ekkor éreztem csak igazán, hogy micsoda ólmos fáradtság nehezedik rám.

Görcsösen szorongattam a fegyvert a zsebemben, miközben a többiek lassan körénk gyűltek. Nem tudtam, ki próbál majd megölni, és megpróbál-e egyáltalán. Talán csak képzelődés volt az egész. Gondosan végigfürkésztem valamennyiük arcát, de nem láttam egyikén sem csalódást vagy gyűlöletet.

A teniszező lányok bögtek, mint rendesen: hajdan fehér, de ma már foltosra koszolódott ruhájukban, aransárga hajukkal úgy festettek, mint bukott angyalok, akiket egy haragos istenség első dühében lehajított a földre. Hardy mosolyt erőltetett az arcára és gondjaiba vette őket. Láttam, hogy együtt ülnek le egy bokor tövébe és az újságíró élénk vitába bocsátkozik velük valami teniszszakkérdést illetően.

Mal visszatántorgott a helyére és felkeltette Lisolette-et. Odakuporodott mellé és a fülébe sugdosott valamit. Láttam, hogy Lisolette határozottan megrázza a fejét, és a fák felé mutogat. Éppen azt fontolgattam, hogy mégiscsak aludnom kellene egy keveset, amikor Dögevő sétált oda hozzám.

- Mr. Lawrence... Nagy bajban vagyunk?

Meglepett, hogy milyen komolyan cseng a hangja. Mintha az elmúlt órák lekoptatták volna róla az infantilizmust, amelyet popzenészsége akasztott rá.

- Alighanem.

- Történt valami az éjszaka?

Nem tudtam, mit mondhatok el neki. Semmi értelme pánikot kelteni. Éppen valami kitérő válasza készültem, amikor rám emelte hideg, kék szemét.

- A kövér fickót... tudja... azt, aki nadrágtartót hordott, megölték.

Céltalan lett volna ködösítenem. Így hát beleegyezően bólintottam:

- Tudom.

- Maga tette?

Szótlanul megráztam a fejem.

- Kicsoda volt a fickó?

Felvontam a vállam:

- Honnan tudjam? Csak annyit gyanítok, hogy nem a methodista egyház lelkésze.

- Valami probléma merült fel maguk között?

Ha nem lettem volna olyan helyzetben, amilyenben voltam, hangosan felnevettem volna.

- Probléma? Hátha maga problémának nevezi, ha valaki ki akarja nyírni!

Tágra nyílt a szeme a meglepetéstől.

- A jó anyját! Az a rohadt csibész magára vadászott?

Most jöttem csak rá, hogy Dögevő volt az, aki először említette, hogy a kövér halott, nem én.

- És maga? Maga honnan tudja? - támadtam rá.

- Egyszerű - mondta, és még mindig meglepetten rázogatta a fejét. - Éjszaka fel kellett kelnem és kimenni hu... Szóval kimentem, és a bokrok között nekimentem a fickónak. Úgy keresztül-estem rajta, mint a pinty!

- Aztán mit csinált?

- Majdnem behu...

- Nem arra vagyok kíváncsi. Hanem azután. Visszajött ide?

- Naná. Csak előbb megnéztem a pasast.

- Mit nézett rajta?

- Először is az üres revolvertok tűnt fel, aztán a nadrágszíja. Rájöttem, hogy a pasas a hóna alatt stukkerokat hordott.

- És?

- Én amerikai vagyok, és sok tévékrimi nézek. Tudom, hogy kövér turisták nemigen rejtegetnek stukkerokat a hónuk alatt. Ráadásul kettőt. Aztán még jobban megnéztem a fickót. És tudja, mire jöttem rá?

- Mire?

- Alighanem ismerem a gazembert.

Eddig szemmel tartottam a többieket, amint kikászálódnak a takarók alól, most viszont egy csapásra visszatért a figyelmem Dögevőre.

- Ismeri?

- Úgy tűnik. Többször is mutogatták a pofáját a tévében. Valami nagymenő volt valamelyik családban. Talán a Genovese-bandában, ki tudja.

Úristen! Csak nem a maffia tette keresztbe a lábát előttem?

- Biztos benne?

- Már amennyire az ilyesmiben biztos lehet az ember. Nincs ráírva a homlokára, annyi szent, de én mégis...

Elhallgatott, amiből arra következtettem, hogy áll valaki a hátam mögött. Nem is tévedtem. Van Broeken volt egy pisztollyal.

Ismét a földre akartam vetni magam, mint fél órája a repülőgépen, amikor Mal csizmás lábával kötöttem mélyreható ismeretséget. Izmaim azonban egyszerűen nem akartak engedelmeskedni. Hiába indultam el gondolatban, még hozzá villámgyorsan, a fű felé, ott maradtam állva a pisztolycső előtt.

Van Broeken megfordította a pisztolyt, gondosan belenézett a csövébe, aztán belefűjt. Majd, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, zsebre vágta, és üres tenyerével úgy bókolt, mint egy középkori muskétás.

- Jó reggelt, uraim. Elnézést, hogy megzavarom a társalgásukat, de talán érdeklő önöket, hogy kövér és halott útitársunkat Tarantellinek hívják, s valóban a Genovese család kápója. Egyébként elnézést, hogy beleavatkozom a beszélgetésükbe, de a hajnali csend messzire viszi a hangot.

Ekkor már olyan népes volt körülöttünk az erdő, mint a Hollywoodból Los Angelesbe vezető országút. Madarak ünnepelték harsogva a felkelő napot; valahol a távolban rókák ugattak.

- Maga honnan tudja?

- Mindenki tudja. Fiatal barátomnak igaza van. Gyakran mutogatják Amerikában a képernyőn. Tavaly úgy év vége felé az a hír járta, hogy örökre eltűnt. Ha jól emlékszem, új kápót is neveztek ki a helyére. Nagy öröömre szolgált viszontlátni.

- Maga is látta?

- Miért, még ki?

- Például én.

- Hm. Életben, vagy már holtan?

- Ha arra gondol, nem én nyírtam ki.

Megvonta a vállát, aztán legyintett.

- Nem arra gondoltam. Felőlem akár ki is nyírhatta. Arra gondoltam, hogy vajon mit keresett közöttünk? Ő volt ugyanis a Genovese-banda művészeti szakértője.

- Úgy érti, hogy a maffia lopott műkincsekkel is kereskedik?

- Miért ne? Csak nem éppen úgy, ahogy maga gondolja. Nem Picassókkal vagy ilyesmikkel. Csak a be nem jegyzett műkincsek érdeklik. A maffia, kedves barátom, ásatásokat finanszíroz: Egyiptomban, Mezopotámiában, szerte a világon. A kiásott műkincseket aztán forgalomba hozza.

Van Broeken ismét elővette a stukkerját, a másik zsebéből a tárat és belecsattintotta. Még egyszer mosolygott, meghajolt és eltűnt a bokrok között.

Dögező elgondolkozva bámult utána lila taraját simogatva.

- Gondolja, hogy tényleg a maffia akart ellopni bennünket? Lehet, hogy én... hogy miattam... Az én bandámat akarják?

Hagytam, hadd viaskodjék a félelmeivel. Néhány lépéssel a takarómnál termettem és úgy döntöttem, hogy lesz, ami lesz, ráheveredem néhány percre. Aki hajnalhasadáskor meg akart ölni, igazán megvárhatja a következő hajnalt.

Ha ugyan felvirrad még neki is és nekem is.

Odaléptem a takaró mellé, amelynek fejrésznél összehajtogatott zakóm sötétlett. Régi szokásom, és nem is haszontalan, hogy ilyesféle helyzetben, mint ez a mostani, igyekszem azt a látszatot kelteni, mintha aludnék. A zakó csak igen halvány holdfénynél, igen sötét árnyékban keltette emberi fej illúzióját. Csakhogy az is gyakran előfordult, hogy a holdfény nem mindig ad elég világosságot, az árnyék gyakran nagyon is sötét, és a merénylő esetleg ideges.

Leguggoltam a takaró mellé és nem tudtam, hogy sírjak-e vagy nevessek. A takarót átszúrva ugyanis ugyanolyan furcsa lövedék szegezte földhöz zakóm egyik ujját, mint amilyen a másvilágra küldte a kövér Tarantellit.

Enyhén remegő kézzel fogtam meg a vastollat és rántottam ki a lövedéket a földből. Megszagoltam: nem érződött rajta puskapor.

- Az istenit! - szólalt meg mögöttem valaki és hangos szitkozódással mellém rogyott. - Magának aztán mázlijja volt, ember! Mikor eresztették bele a pokrócába?

Hátra sem kellett fordulnom; a hangjáról megismertem Wimmert. Eleresztettem a fülem mellett a kérdését. Ehelyett a markába nyomtam a lövedéket.

- Nézze meg alaposan!

Felhúzta a szemöldökét, a tenyerére tette, feldobta a levegőbe, aztán elkapta.

- Hát... kétségkívül alkalmas rá, hogy átsegítsenek vele valakit a túlvilágra!
  - Maga szerint mi ez?
  - Lövedék.
  - Kivettem a kezéből és zsebre vágtam.
  - Maga víz alatt dolgozik, igaz?
  - Igaz, de...
  - Mi történik, ha egy víz alatt használatos puskával víz felett lőnek valakire?
  - Hát... ha a fegyver megfelelően át van alakítva, akkor az illetőnek befellegzett!
  - Mit ért azon, hogy át van alakítva?
  - Nézze... némi bütykölést kell rajta végezni. Át kell állítani egyet-mást.
  - Hm. *Maga* tudna ilyen fegyverrel lőni?
  - Még sohasem próbáltam.
  - Azért bizonyára tudna.
  - Mit akar ezzel mondani? Csak nem képzeled, hogy én eresztettem bele a takarójába ezt az izét? Mi a fenéért csináltam volna?
  - Nem tudom - mondtam. - És azt sem tudom, ha maga nem, akkor kicsoda és miért. Ma éjszaka valaki azt mondta, hogy nem érem meg a hajnalt. És nem rajta múlt, hogy nem lett igaza... Mindenesetre itt és most közlöm önnel, hogy...
- Idáig jutottam, amikor nem is nagyon messzire tőlünk, a háromcsúcsú hegy irányából zöld rakéta emelkedett a levegőbe.

36.

Úgy gyűltünk a repülőgép köré, mint reszkető birkanyáj. Mal odasomfordált mellém, és mintha csak véletlenül tenné, ráfektette a tenyerét a karomra.

Mivel láttam, hogy mindenki elhúzódik a kerek mellé fektetett pokróctól, megkértem Villalobost, hogy Dögevővel húzzák be a halott Darcyt a bokrok közé.

Amikor a hulla eltűnt a szemünk elől, behúzódtunk a Boeing hasa alá. A nap sugarai vakítóan csillogtak az alumíniumlemezeken. Tudtam, hogy jó félóra múlva tűrhetetlen lesz a hőség. Géppisztolyom a vállamra csaptam, a kövér fegyverét a hullaszállításból visszatérő Dögevő kezébe nyomtam.

Körém gyűltek valamennyien, rongyosan, koszosan, mosdatlanul és éhesen, ahogy voltak.

- Látták a rakétát? - tettem fel a költői kérdést, amely annyira költői volt, hogy nem is válaszolt rá senki. - Alighanem azt jelenti, hogy egy órán belül ideérhetnek.
- Gondolja, hogy nekünk jelzett valaki? - kérdezte Wilhelmina von Rottensteiner.
- Ki másnak?
- Ez nem feltétlenül jelent jót, ugye?

Sikerült a fején találnia a szöveget. Igazán nem szeretek pánikot kelteni, de most nem lehetett finomkodni. Mégis, a lehetőségekhez képest igyekeztem tompítani szavaim élet.

- Kérem, hölgyeim és uraim, hallgassanak meg! A helyzet az, hogy amint bizonyára maguktól is rájöttek, nem saját jószántunkból kerültünk ide.

- Haha! - mondta Dögevő és keserű vigyort varázsolt az arcára. - Saját jószántunkból? Haha!

A két teniszező lány egymásra borult, és folytatta a tegnapi óta tartó bögést.

- Úgy is lehet mondani, hogy idekényszerítettek bennünket. Hogy miért, nem tudjuk.

- Dehogynem! - kiáltott közbe Wimmer. - Ezek a döglegyek rá akarnak szállni Amerikára! Ha nem vágunk a pofájukba, túsul ejtik az egész világot!

- Nem hagynák végre beszélni? - dörrent rájuk fenyegetően Villalobos, és dühösen előremeresztette a bajuszát.

- Beszéljen már! - toppantott harciasan von Rottensteiner, és rám emelte az esernyőjét, mintha bizony én lennék a hibás azért, hogy eddig nem tudtam egyetlen értelmes mondatot se kinyögni. - Rajta, ember! Mondja már, mit csináljunk!

- Vissza kell mennünk a gépbe!

A két teniszező lány visítani kezdett: egyikük a földre vetette magát és hisztériás rohamában a füvet verte. Judy és Villalobos megpróbált a segítségére sietni, de csak annyit értek el, hogy mindketten kaptak egy-egy rúgást. A másik lány a társa fölé hajolt és artikulálatlan hangon kiáltozta:

- Soha! A gépre neeeem! Ott huuuullák vannak!

- Öntse le őket egy vödör vízzel - javasolta csípőre tett kézzel Van Broeken.

- Adjon vizet! - mordult rá Villalobos.

A két lány - mintha csak összebeszéltek volna - felugrott és elkezdett rohanni a bokrok felé. Éreztem, hogy minden eddiginél ólmosabb fáradtság zuhan rám. Attól tartottam, fejemre dől a repülőgép. Mintha üvegfal lett volna közöttünk, tompán hallottam Villalobos hangját.

Mire kinyitottam a szemem, a két lány nem volt sehol.

Néhány perc alatt felkapaszkodtunk a vészlejáraton. A gumicsúszda olyan forró volt, hogy rántottát lehetett volna sütni rajta. A repülőgép belseje dögletes meleggel üdvözölt, s a meleghez semmihez nem hasonlítható szag csatlakozott.

- Le lehet zárni a csomagtérbe vezető nyílást? - kérdeztem Maltól, aki átkutatta a vezetőfülkét, de egyetlen üveg forró Coca-Colánál többet nem tudott összeszedni. Rám nézett, és nem is leplezett riadalommal a szemében nemet intett.

A szag egyre erősebb lett. Édeskés volt és hányingert keltő. Senki nem szólt, de mindenki tudta, honnan jön.

Odamentem a felvonóhoz és már csak megszokásból is az ajtajára tartottam a géppisztolyt. Ahogy közeledtem, a szag is erősödött. Mal ott jött mögöttem: sápadtan, mindenbe bele-törődve.

Nagy lélegzetet véve, gyorsan cselekedtem. Odaléptem a lifthez, és igyekezve csak a kapcsolóra koncentrálni, benyújtottam a kezem. Az aransárga cipők megmozdultak: valami hideg és merev az arcomba csapódott. Éreztem, hogy horgas, behajlított ujjak karcolják végig a nyakam. Mintha egy szempillantásra meg is állapodtak volna a torkomon. Hangos kiáltással hőköltem hátra, miközben megnyomtam a felvonó gombját. Az ajtó olyan gyorsan csapódott

be, hogy a nyílásban maradt a kezem. Hasztalan próbáltam meg kihúzni, a lift lefelé mozgott. Azt hittem, hogy a felvonó letépi a karom. Az automatika azonban megállította, amikor az akadályt észlelte, és visszavezérelte eredeti helyzetébe. Az ajtó kinyílt, én azonban ahelyett, hogy még egyszer megkíséreltem volna leküldeni, ismeretlen kényszerből hajtván beugrottam a holttest mellé. Hallottam Mal sikoltását, aztán benyomtam a gombot.

Az ajtó bezárult, és én ott maradtam az éjszakai sötétségben a stewardess hullájával.

37.

Arra emlékszem csak, hogy néhány másodperc múlva lenn voltam a csomagterben. A himbálózó lány búcsúzóul felém lebbent, és megsimogatta az arcom.

Fejjel estem a bőröndök közé. Sötét volt, meleg, és mindent előntött a hullabűz. Arcom elé kaptam a zsebkendőt, és megpróbáltam megtalálni a feljáratot. Először a két egymás mellé fektetett pandaholttestbe botlottam. Mondanom sem kell, úgy éreztem, mintha átkarolták volna a lábam.

Gyorsvonati sebességgel száguldottam fel a szalonba, ahol a férfiak Villalobos irányítása mellett tüzelőállásokat foglaltak el az ablakoknál. Dögevő kezében is ott csillogott egy pisztoly, s a nemrég még szelíd zenész kedvtelve nézegette. Amikor felbukkantam mellette, elégedetten vigyorgott.

Géppisztolyom tusával kitörtem az ablakot, és kilestem rajta. Odakinn nem mozdult semmi, csak a nap ragyogott, és a pálmák hajladoztak a reggeli szélben.

Dögevő nézte a pálmákat, vigyorogva rájuk fogta a fegyverét, aztán egyszerre csak lehervadt a mosoly az arcáról.

- Az istenit, emberek - sóhajtott és letette a pisztolyt a mellette lévő ülésre. - Én még nem is reggeliztem. Hogy a fenébe lehet éhgyomorral harcolni?

Wilhelmina von Rottensteiner a vállamra ütött az esernyőjével.

- Hé! Maga ezt komolyan gondolja?

A fejemben feléledt a tegnapi lüktetés, szempillámat mintha ólomsúly cibálta volna lefelé.

- Mire gondol, professzorasszony? - kérdeztem óriási erőfeszítéssel.

Kidugta az esernyőjét a kitört ablakon.

- Erre a háborúdira. Azt hiszi, megyünk vele valamire?

Igaz, ami igaz, ez már az én fejemben is megfordult. Inkább vidéki közkórház ápoltságra hasonlítottunk, mint harcra kész alakulatra. Lisolette az ülések között feküdt, szemmel láthatóan lázasan; Mal borogatást rakott a homlokára; nagypapa a hallókészülékével babrált, s egy pillanatra sem vált volna meg a mankójától, mintha azzal akart volna szembeszállni a ránk törő ellenséggel. Judy zsebkendőt szorított az orrára, és olyan szemrehányó arccal nézett rám, mintha én lennék felelős az egyre erőszakosabb hullámokban ránk törő hullaszagért.

Mindezek mellett hiba lett volna megfeledkezni a legyekről. A szag és a megalvadt vér hívására a hajnali óráktól kezdve tömegesen lepték el a legyek a gépet; alighanem vonzó és sima leszállópályának tekintették a bőrünket. Nem volt kellemes rá gondolni, hogy a szemtelenül ajkunkra szálló légy néhány másodperccel korábban még valamelyik hullá megalvadt vérében sétálgatott.

Mi férfiak azonban csoda keményen néztünk ki. Dögevőről és magamról már szoltam, Villalobos bajusza a szokott harciassággal meredt előre. Nyugalmazott tábornokhoz méltó higgadtsággal álldogált az ablak mögött, Wimmer egy fadarabbal a körmét piszkálta, láthatóan nem hitt az ellenség közeledésében. Hardy álmosan meredt maga elé: időről időre szája elé kapta a kezét.

Wilhelmina von Rottensteiner ismét megveregette a vállam az esernyőjével.

- Hallja, főbogarász! Hol van a kövér?

Félrefordítottam a fejem: mindenki engem nézett, még a lázas Lisolette is. Szó sem lehetett róla, hogy diszkréten megsúgjam neki.

- Ott kinn! Az erdőben... - mondtam halkán.

A professzorasszony összevonta szemöldökét, szimatolt néhányat vékony karvalyorrával, aztán mellemnek szegezte az esernyőjét.

- Hallja, ez aztán egyáltalán nincs így jól! Azok a szerencsétlen lányok, és most a kövér is! Menjen értük és terelje fel őket!

Éreztem, hogy a halk dobolás megerősödik, és lassan fortissimóba csap át a halántékomon. Minden erőmet össze kellett szednem, hogy ne ordítsak és ne kezdjek haditáncba az akasztott lány és a halott pandák között.

- A kövér meghalt - mondtam, remélve, hogy szenvtelenre sikeredik a hangom.

- Mit mond? - tántorodott hátra. - Maga megbolondult!... Meghalt?

- Meghalt - bólintottam.

- Úristen! Mikor?

- Az éjszaka.

- És... hogyan?

- Belelöttek. A háta közepébe.

Lisolette behunyta a szemét; ömlött az izzadság az arcáról. Wimmer abbahagyta a köröm-tisztítást és szájtátva bámult rám.

Nagyapapa felállt és mankójára támaszkodva odabicegett hozzám.

- Meghalt, he? Meghalt? A kövér?

Nagyot nyeltem:

- Meg.

- Én tudtam, hehehe, tudtam! Tudtam, hogy hamarosan vége lesz...

- Tudta? - néztem rá elhűlve. - Honnan a fenéből?

- Megnéztem a kezét, hehehe... És túl rövid volt az életrajza. A tenyerében tudniillik. Még így is sokat élt, ahhoz képest, amilyen rövid volt a vonal.

Von Rottensteiner feje búbjára tolta lila kalapját és rám förmedt.

- Beszéljen már, maga kuka!

Nem tehettem mást, kellő részletességgel elmeséltem éjszakai kalandomat. A meókat is, és azt is, ahogyan a kövéret hátba lötték. Azt azonban nem mondtam el, hogy kicsoda volt Tarantelli.

- Meók - suttogta a professzorasszony és nagyot nyelt. - Meók! Istenem! Mennyire szerettem volna mindig is eljutni közéjük! Rengeteget olvastam róluk.

- Attól tartok, hogy hamarosan részletekbe menően is tanulmányozhatja őket. Lehet, hogy éppen ők lötték fel a rakétát.

- Emberevők? - fordult felém érdeklődve Dögevő.

- Ócska terroristák - mondta ellentmondást nem tűrő hangon Wimmer. - Az amerikai nép ellenségei!

Von Rottensteiner megsemmisítő pillantást vetett rá, mire a bűvár tovább piszkálta a körmét.

A professzorasszony kinyújtotta a kezét.

- Mutassa a lövedéket!

Kezébe vette, rápillantott, megforgatta, aztán visszaadta.

- Ismerem.

- Ismeri? - képedtem el.

- Szafariparkokban használják. Injekciós tűt szerelnek ide a végére, teletöltik altató folyadékkal, és zutty! Például, ha meg akarnak műteni egy állatot vagy ilyesmi.

- És miből lövik ki?

- Hát, ha emlékezetem nem csal, elég terjedelmes puska kell hozzá.

Villalobos elgondolkodva tépkedte a bajuszát.

- Mit gondol, ki nyírhatta ki?

- Fogalmam sincs róla.

- Esetleg a meók?

- Kötve hiszem. Náluk csak bozótvágó kés volt.

- Akkor ki?

- Akárki. Akár maga is megtehetette.

- Én? Honnan vettem volna hozzá ezt a különös fegyvert? Tán a fülem mögött rejtegettem?

Wilhelmina von Rottensteiner felemelkedett, és megindult a csúszda irányába.

- Hát nekem ebből elegendem van! Elegendem volt a maguk idióta háborúsdíjából!

Mielőtt megakadályozhattam volna, harciasan előremeresztette az esernyőjét és ráült a csúszdára. Néhány másodperc múlva lent állt a betonon és csúfondárosan felénk integetett.

- Nem jönnek, cowboyok?

Wimmer, Hardy és Dögevő tanácstalanul pislantottak rám. Éppen válaszolni akartam valamit, de hogy mit, a következő percek tökéletesen kiverték a fejből.

Hosszan elnyúló, kétségbeesett női sikoly hasított a csendbe, s a bokrok közül kivágódott a betonra a két teniszező lány.

- Jaaaaj! - üvöltötte az első. - Egy huuuuullaaaa! A bokrooooook közööööööött!

- Vadeembereeeeek! - kiáltotta a másik, és mint az örültek vágattak a professzorasszony felé.

Aztán tovább lengtek-lengedeztek a bokrok, és alacsony, félmeztelen, izgatottan mutogató férfiak özönlötték el a repülőgép környékét.

Meók voltak.

Levettem a géppisztolyt a nyakamból és Villalobos kezébe nyomtam.

- Alkalomadtán használhatja is.

Bólintott és szokása szerint megrángatta a bajuszát.

Ráültem a csúszdára, és levitorláztam a betonra. A meók úgy tíz méterre álltak a géptől. Hiába próbáltam meg valami főnökfelét felfedezni közöttük, teljesen egyformák voltak valamennyien. Kiszúrtam egyet, aki mintha kissé előrébb állt volna a többiekénél, és hozzá fordultam.

- Beszélsz kínaiul?

Nézett rám, és mosolyra húzta a száját.

- Angolul?

Tapsolt és hátrafordult a többiekhez. Mondott valamit saját, dallamos nyelvükön, amiből egyetlen szót sem értettem.

Hallottam, hogy megreccsen mögöttem a csúszda. Mire hátrapillantottam, Villalobos már ott állt mellettem.

- Hol a géppisztoly? - sziszegtem dühösen. - Nem mondtam, hogy fedezzen?

- Nyugalom - suttogetta, aztán legnagyobb meglepetésemre beszélni kezdett a meóval. Még-hozzá az ő nyelvükön.

A meo válaszolt: két-három percig tarthatott a társalgás.

- Maga... - kezdtem csodálkozva, de a tábornok leintett.

- Erre most nincs idő, majd elmagyarázom. Azt mondja, látták a gépet, amikor leszállt, de éjszaka nem akartak elindulni. A tegnapi éjszaka nem volt szerencsés.

- Az hétszentség! - mondta mögöttem Dögevő. - A többiek is ilyen kiváló jócsok?

- Azt mondja - folytatta zavartalanul a tábornok -, hogy ők valamennyien Vang Pin és dr. Camus emberei.

- Kérdezze meg, kik azok?

- Felesleges - szólalt meg egy határozott hang a hátunk mögött. - Személyesen számolok be mindenről, barátaim.

Villámsebessen fordultunk hátra. Alacsony, trópusi sisakot viselő, kövérkés kínai mosolygott ránk. Meghajolt és előrenyújtotta a kezét.

- Asszonyom! Hölgyeim!

A tinédzserek abbahagyták a bögést és megbabonázva meredtek rá. Mosolya azt sejtette velük, hogy egyelőre nem fogják felkoncolni őket a félmeztelen, óriási késeket cipelő törpék.

- Uraim!

Valamennyien meghajoltunk. Villalobos méltósággal, Dögevő viszont annyi bájjal, mint egy víziló a balettintézetben.

A kínai a gépre pislantott, és megcsóválta a fejét.

- Szép munka. Hogyan tudták letenni erre a zsebkendőre?

- Ragyogó pilótánk van - mondtam, és tölcserűt csináltam a kezemből.

- Helló! Jöjjenek le!

- Terroristákkal nem tárgyalok! - ordított vissza Wimmer.

- Ez kicsoda? - érdeklődött a kínai udvariasan.

- Órült - mondtam. - Ne törődjön vele. Ön Vang Pin?

- Úgy van. Ennek a területnek a gazdája.

Mialatt társalogtunk, Mal is lecsúszott a gépből. Odalibeggett hozzánk, és kacéran rámosolygott a kínaira.

Vang Pin, ha lehet, még mélyebbre hajolt előtte, mint előttünk.

- A kisasszony a személyzethez tartozik? Igazán csoda, amit csináltak.

- Én hoztam le a tragacsot - mondta nem minden büszkeség nélkül Mal.

A kínai eltátotta a száját.

- A kisasszony pilóta? Nahát... - megfordult és mondott valamit a meóknak. A bozótvágó kést tartó félmeztelen, marcona fickók áhítatos tisztelettel bámultak a lányra.

- Végül is mi történt önökkel?

Mal belekezdett volna a mesébe, de leintettem.

- Hosszú történet. Ha megengedi, majd később... - Aztán ismét felordítottam a gépre. Olyan hangosan, hogy pillanatokon belül mindenki a betonon állt, a beteg Lisolette-et kivéve.

A kínai egyre szörnyülködőbb képet vágott. Wimmer viszont nem törődve semmivel, kezembe nyomta a géppisztolyomat.

- Bocsánat, ön...

- Leslie L. Lawrence vagyok - mondtam.

- Elnézésüket kérem, később lesz alkalmunk alaposabban is megismerkedni egymással - mondta a kínai. - Egyelőre annyit, hogy földbirtokaim vannak errefelé, és önök nagyjából a közepén ereszkedtek le. Tekintsék magukat a vendégeimnek. Attól tartok, hosszabb ideig lesznek kénytelenek szerény vendégszeretemet élvezni... Megbocsátanak egy kis időre, de a társam, dr. Camus rövidesen itt lesz, és...

Szavait félbeszakítva harsány elefánttrombitálás hangzott fel a bokrok mögött, majd néhány, eddig még nem látott meo vonult ki a betonra. Nyomukban egy fehér, csodaszép elefánt, hosszú, egészen valószínűtlenül szabályos agyarakkal.

Nem túlzok, ha azt mondom, hogy tátott szájjal bámultuk. A reggeli nap már ott ragyogott a pálmák felett, és az elefánt olyan fehér volt, mint a frissen esett hó. Szeme piros, mint az angóranayúlé.

- Istenem, de szép! - tört ki az önkéntelen kiáltás Malból.

- Megörülök, tisztára az ezeregyéjszaka - lelkesedett Dögevő is, és dúdolni kezdett. - Prampapam... prampapam...

- Nem hagyná ezt abba? - förmedt rá Villalobos. - Mi a fenét kornyikál?

Dögevő felháborodva csattant fel:

- Mi az, hogy kornyikálás? Magának botfüle van, jóember! Ez a legokébb számom. „Háromlábú fehér elefánton jön érted a szerelem...” Saját szerzeményem. Világsiker. Ne mondja, hogy nem hallotta!

Villalobos behunyta a szemét. Az elefánt közel jött a géphez; akár meg is érinthette volna az ormányával. Néhány meo odafutott hozzá, és egy trópusi sisakos, rövidnadrágos öregurat segített le az elefánt hátára épített sátorból.

Megisméltődött az előbbi ceremónia. Christopher Camus bemutatkozott, gálánsan kezét csókolt a hölgyeknek, beleértve a tinédzsereket is. A két bögőmasina abbahagyta a sírást, és úgy mosolygott, mint érett alma a fűben. S csodák csodája, most egészen csinosak voltak. Vang Pin is mosolygott, majd megfogta a karom és félrehúzott.

- Mr. Lawrence - kezdte, lárvaszerű mosolyt erőltetve az arcára. - Nem tudom, tudja-e... vég-eredményben magánügy, és eszem ágában sem lenne megemlíteni, ha történetesen nem az én..., illetve a mi birtokunkon lennénk... izé... egy halott ember fekszik a bokrok között.

- Tudom - bólintottam.

- Hogyan? Ön... ismerte?

- Volt szerencsém hozzá. Bizonyos Tarantelli. Állítólag. És ugyancsak állítólag maffiózó.

Nem tudom, miért mondtam el neki; talán mert kellemesen csalódtam a mai napban. Elkese-redett harcra számítottam, ehelyett két kifogástalan úriember invitált vendégségbe.

- Úgy érti, hogy... miatta kellett leszállniuk?

Nem tehettem mást, gyorsan, néhány mondatba foglalva elsoroltam az eseményeket. Szó nélkül hallgatott végig. Amikor befejeztem, nem voltam biztos benne, hogy megértett-e min-dent. Pandák, eltűnő, majd visszatérő, liftező hullák, akasztott stewardessek, sűrített levegővel működő fegyver; elismerem, kicsit sok volt öt perc alatt. Vang Pin tekintélyes nagyságú kék selyemzsebkendőjével megtörölgette a homlokát és nagyot nyelt.

- Azt akarja mondani, hogy odafenn hullák vannak... Hm. Mennyi?

- Várjon csak... Utána kell számolnom. Már kezdek belezavarodni. A két panda, az kettő...

- Panda? - kérdezte a kínai fátyolos szemmel.

- Medvék. Azaz emberek. Azaz emberpandák. Az álarcosbál miatt.

- Álarcosbál - bólintott szomorúan, és mintha leheletnyit hátrébb húzódott volna tőlem. - Azt mondja, hogy álarcosbál?

- Az csak lett volna, mármint a kongresszuson, de ez most nem érdekes.

- Ahogy gondolja - helyeselt.

- Azonkívül volt a stewardess. Azaz Kalima. De ő már nincs fenn. Eltemettük. Azt hittem, hogy ő fogta meg a liftben a nyakam, de nem ő volt.

- Megfogta a nyakát - ismételte. - Kalima.

Éreztem, hogy egyre zavarosabbá és tompábbá válok.

- Nem Kalima volt - mondtam. - Csak azt hittem. Őt eltemettük. Marad tehát a stewardess és... ja, a két panda. Az három. A másik stewardess itt van a kerekék mögött. Az annyi mint négy.

Vang Pin tett néhány lépést előre, a kerekék mögé nézett, aztán szenvtelen arccal visszatért hozzám.

- Biztos benne, hogy odafenn...

- Csak nem kételkedik a szavamban?

Mentegetőzve tárta szét a karját.

- Ó, a világért sem. Csak azt hiszem, pihennie kellene. Ennyi megrázkódtatás után...

Kísértetiesen úgy hangzott, mint amikor örültekkel társalognak az ápolóik.

- Mr. Vang Pin - mondtam a háborodottak makacsságával -, a keréknél heverő hulla a bizonyíték rá, hogy igazat beszélek. Győződjék meg róla.

- Már meggyőződtem - mondta bánatosan.

- Hogyhogy?

- Kedves Mr. Lawrence, kérem, ne idegeskedjék. Rossz idegállapota világosan magyarázható azzal, amin önök keresztülmentek. Pihenés, finom ételek, jázmintea...

- Az istenit neki! - káromkodtam, és mielőtt a meók közbeavatkozhattak volna, odarángattam a kínait a kerékhez. - Hát ez magának semmi? Ez sem...

Bennem akadt a szó. A keréknél nem láttam holttestet.

Vang Pin visszaparancsolta a meókat, és megnyugtatóan felemelte a kezét.

- Semmi baj, Christopher. Csak Mr. Lawrence...

Nekidőltem a keréknek, és szakadt rólam a verejték.

- Ne haragudjon - mondtam - Persze, hogy nincs itt a hulla. Benn van a bokrok között. Behúztuk ugyanis. Ez akkor volt...

A repülőgép ebben a pillanatban megemelkedett: hajtóművei iszonyatos zajjal működésbe léptek. Ismeretlen, erős kar kapott el, és felrántott a gépbe. Amikor feleszméltem, már az utastérben ültem, kezemben egy pohár whiskyvel és figyeltem, amint feltűnik a Temze ezüst csíkja, a Big Ben tornya és a Westminster.

Aztán jó darabig nem emlékeztem semmire.

39.

Késő délután volt, amikor felébredtem. A nap a szemembe sütött. A még mindig erős sugarak nagy, fehér keretes ablakon áradtak be. A középkori, francia kastélyokéra emlékeztető ablakkeret azt az illúziót keltette bennem, hogy Európában vagyok.

Az ablak előtt hajladozó pálmafa és távolból idelátszó társai azonban hamar eloszlatták a téveszmémet. Arról nem is beszélve, hogy iszonyatos nyilallásokat éreztem a fejemben. Becsuktam a szemem, és amikor ismét kinyitottam, a nap már jó könyöknyivel lejjebb állt az égen.

Megtapogattam a koponyám, és csodálkozva tapasztaltam, hogy jókora kötés éktelenkedik rajta. Tovább tapogattam volna, de valaki a kezemre ütött.

- Hagyja békén, jó?

Nagy nehezen a hang irányába fordultam. Előbb egy keleti kimonófélét pillantottam meg, aztán két arannyal kivarrt topánt. S mintha a két papucska ott lengedezett volna az ágyam széle mellett. Rémülten felkiáltottam és fel akartam ugrani.

- Mi ütött magába, hé!

Nagyon nem úgy szólt a hangja, mint egy akasztott lányé. Egyáltalán nem volt túlvilági, sőt eviláginak is eléggé erőszakos.

Malgorzata ült az ágyam mellett, a széken; kimonóban, arannyal kivarrt topánban, könyvvel a kezében.

Fel akartam ülni, de nem nagyon ment. Kétszer is visszaestem, és csak harmadszorra, akkor is az ő segítségével voltam képes végrehajtani a műveletet.

Amikor már ültem, megpróbáltam beszélni.

- Jó... estét! Hogy van?

Ölébe ejtette a könyvet és csodálkozva nézett rám.

- Én hogy vagyok? *Maga* hogy van? Már azt hittem, elpatkol.

- Mi történt velem?

- Dr. Camus azt mondja, hogy agyrázkódást kapott.

- Elindult a repülőgép?

- Milyen repülőgép?

- Hát... a maga gépe. Emlékszem, hogy beindultak a hajtóművek... - Itt abbahagytam, mert egészen furcsának találtam a pillantását.

- Az én gépem hajtóművei? Azok már aligha indulnak be többé. Legfőképpen hajtóanyag nélkül.

- Hm. És mitől kaptam agyrázkódást?

Ennivaló volt, ahogy rám nézett. S az még kedvesebb, ahogy kislányos zavarral kimonója szélét babrálta. Vörös haját és kék szemét nem számítva olyan szende volt, mint egy géstanuló a felvételit követő első napon.

- Hát... alighanem tőlem.

- Magától? Én? Mit csinált velem, amíg aludtam?

További piros hullámok öntötték el az arcát.

- Ne ízléstelenkedjék! Az még tegnap történt...

- Micsoda, az istenért?

- Hát hogy képen rúgtam. Dr. Camus szerint eltaláltam a csizmámmal a fejét. Tudja, amikor megpróbáltak kiráncigálni a bőröndök közül.

A nap egyre halványuló sugarai megtörtek a kimonóján. Elöl, a két keble között óriási sárkány terpeszkedett, és mintha nyelvet öltött volna rám. Farkát hátracsavarta, és bármennyire is nyújtózkodtam, nem láttam a végét.

Még mindig piros volt az arca, amikor rám förmedt.

- Mit bámul?

- Azon töprengek, hol érhet véget a sárkány farka?

Fölém hajolt, és rátette a tenyerét a homlokomra.

- Érdekes, pedig nem tűnik lázasnak. Dr. Camus utasítására...

Megfogtam homlokomra fektetett tenyerét, és bágyadt csókot leheltem rá. Úgy kapta vissza, mintha megharaptam volna.

- Mit csinál?

- Szeretnék felkelni - mondtam.

- Dr. Camus azt mondta, hogy...

Nem vártam meg, amíg befejezi, hanem kibújtam a takaró alól. Bizonyára látott már férfit alsónadrágban, mégis riadt menekülésbe kezdett. Két ugrással az ajtónál termett, és csak amikor már biztonságban érezte magát, fordította vissza a fejét.

- Mr. Camus várja vacsorára. Viszlát.

Elégedetten tapasztaltam, hogy kézitáskám az ágyam mellett hever géppisztolyommal együtt. Töprengtem néhány pillanatra, aztán otthagytam a helyén.

Vacsorára nem illik, legalábbis jobb körökben, géppisztollyal menni. Ami az öltözködést illeti, két lehetőség között választhattam. Vagy felveszem tegnap még sportosnak és elegánsnak látszó, mára viszont már alaposan megviselt nadrágomat és leberdzsekemet, vagy azt a selyemkimonót öltöm fel, amelyet ott találtam szobám végében a fogásra akasztva.

Rövid habozás után a kimonót választottam. Ahogy lágy redőkben rám hullt a lenge selyem, gondolatban visszazálltam azokba a régi-régi időkbe, amikor még magam is ilyet hordtam a Góbi-sivatag környékén. Igaz, hogy ott *delnek* hívták és nem kimonónak. Mintha távolról, a felhők mögül szűrődtek volna a fülembe Galszandordzsi, szapora beszédű mongol barátom tanácsai.

„Ha delbe öltözöl, Lubszang - ez volt a mongol nevem -, megszabadulsz korábbi énedtől. Aki delt ölt magára, magára ölti a pusztát, a hegyeket, a nagy tavak csendjét és a sivatagban vonuló tevék lármáját. Aki delt ölt magára, új világnézetet kap. Európai ruhában nem lehetsz igazán mongol. Hogy lehetne szabadon élned, hogy szárnyalhatna szabadon a lelked egy olyan ruhában, amelynek zsebe van!... Egyszerűen nevetséges. Gyufád után nyúlsz: nem találsz, cigarettádat keresed: a zsebkendőd akad a kezvedbe. Mennyivel jobb az öv, rajta a késsel, a dohányzacskóval és a tűzszerszámmal. A többinek meg ott a ruhád öble. Belenyúlsz és minden egy helyütt van. Ezek az átkozott zsebek pedig...”

Talán még tovább is mondta volna, ha halk kopogtatás nem szakítja félbe monológját.

- Tessék!

Az ajtó kinyílt, Hardy dugta be rajta a fejét. Mondanom sem kell, hogy ő is kimonóban volt. Vörös, jellegzetesen ír feje szöges ellentétben állt az ásító sárkányokkal ékesített zöld ruhakölteménnyel.

- Jobban van?

Bejött a szobába, és otthonosan letelepedett az ágyam szélére.

- Hát maga?

- Aludtam egy keveset. Tegnap óta egyfolytában.

- A többiek?

- Alighanem mindenki kipihente magát. A lila hajú fickó felderítette a terepet.

- Dögevő? Mit csinál?

- A háziasszony körül legyeskedik.

- A háziasszony körül? Még azt sem tudom igazán, ki a házigazda.

- Hát... kérdezzem könnyebbet. Rövidesen kiderül. Igaz is, azért jöttem, hogy szóljak magának: tíz perc múlva kezdődik a vacsora.

Tíz perc éppen elég volt, hogy rendbe tegyem magam. Hardy közben Mal széken felejtett könyve után nyúlt és belelapozott...

- Mi a fene, repülni tanul?

- Honnan veszi?

- Innen. „Navigációs problémák éjszakai repülésnél.” Hm.

El akartam magyarázni a tényállást, de ismét kopogott valaki az ajtón. Mielőtt válaszolhattam volna, Dögevő már benn is állt a szobában. Börzakóján fényesen csillogtak a gombok, bőrnadrágja ragyogott, szögekkel kivert csuklóvédője halálba induló gladiátorokat idézett. Ámbár a gladiátoroknak aligha lehetett lila, felfelé álló kakastaréjuk... Kinyújtotta a karját és torna-gyakorlathoz hasonlító mozdulatot csinált.

- Helló! Oké helyre csöppentünk, nekem elhihetik. Egészen fantasztikusan muzikális a nő. És a segge se rossz. Mondtam neki, hogy kilyukad a gyomrom az éhségtől, hozott is egy köpő-csészényi rántott csigát vagy mit, teljesen elment tőle az étvágyam. Egyébként jól vannak?

- Egyébként jól - morogta Hardy. - A többiek?

- Én mondom magának, ennyi elefántot még nem láttam egy helyen. Kimegyek az ajtón, jön egy elefánt, és képzeljék, kocog utánam, mintha pincsikutya lenne. Mondtam neki, hess! De csak jön. Frankó lenne, csak túl nagy az agyara. Azért egy ilyen agyarnak nekiszaladni nem nagyon oké, igaz?

- Hol vannak az elefántok?

- Mindenfelé. Úgy jönnek-mennek, mint a csirkék az udvarban. Erről jut eszembe, hogy már megint éhes vagyok. A nőnek van egy zongorája, de olyan állapotban, hogy...

Csak akkor hagyta abba, amikor kiléptünk az ajtón és beleütköztünk az értünk küldött szolgálóleányba.

Ha nem tudom, hogy Délkelet-Ázsia ember nem járta helyén vagyunk, több száz kilométerre a nagyobb településektől, azt hihettem volna, hogy valamelyik előkelő angol klubba hívtak meg vacsorára.

Abból az épületből, ahol betegszobám volt, zárt, üvegfalú folyosón jutottunk át egy másikba. A folyosót halvány fény világította meg: mintha magából az üvegfalból áradt volna. Rövid gyalogtúra után hatalmas, kétszárnyú üvegajtó zárta el előttünk az utat. A szolgálólány megállt az ajtó mellett, és ránk mosolygott. Visszamosolyogtam és benyomtam az ajtószárnyakat. Aztán földbe gyökerezett a lábam, és talán még a szám is tárva maradt.

A hatalmas terem mennyezetéről óriási, metszett üvegcsillárok ontották a fényt, melyet hatalmas falitükrök vertek vissza. Mivel szinte minden tenyéryi falfelületet tükör borított, úgy látszott, mintha több százan szorongának odabenn.

Dögevő barátságosan megveregette a laoszi lány fenekét, és összecsapta a tenyerét.

- Abrak!

A hatalmas terem egyik oldalát ovális asztal foglalta el; becslésem szerint legalább tíz méter hosszú lehetett. Ami pedig az asztalon hevert, maga volt az ezeregyéjszaka. Húsok, sajtok, gyümölcsök, tengeri herkentyűk óriási tömegben. Az asztalok előtt poharakkal a kezükben a gép megmaradt utasai lődörögtek.

Belépésünkre mindenki felkapta a fejét. A korábbról már ismert, kövérkés kínai kivált közülük, és kezét kinyújtva odasietett hozzám.

- Csakhogy itt van, Mr. Lawrence! Elmondani sem tudom, mennyire aggódtam magáért. Főleg, amikor dr. Camus elmondta, hogy agyrázkódást kapott. Gondoltam, meg kell ünnepeelnünk szerencsés megmenekülésüket.

Melegen megráztam a kezét.

- Köszönöm, Mr. Vang Pin. És Mr. Camus?

- Óh, a doktor is rövidesen itt lesz. Javaslom, hogy addig is foglaljanak helyet. Azonnal felszolgálják a teknőclevest. Ha megbocsátanak, én a hölgyekhez ülök, de vacsora után feltétlenül beszélnünk kell egymással!

Meghajolt, mosolygott és odébb sodródott.

Az „ezeregyéjszakával” szemben, a terem másik felén apróbb asztalok sorakoztak. Mindegyik asztal mellett három szék állt. Láttam, hogy Vang Pin karon fogja Judyt és Lisolette-et. Mivel Dögező felszívódott az étkecsodákkal borított asztal környékén, Hardyval ültem le az egyik asztalkához. Már-már úgy tűnt, hogy kettesben maradunk, amikor Wilhelmina von Rottensteiner tűnt fel mellettünk. A professzorasszony is kimonóban volt, mint valamennyien. Ahogy megállt előttünk és rápillantottam, szinte belém fagyott a lélegzet. Mintha egy ismeretlen valaki mosolygott volna ránk. Keveset mondok, de legalább tíz évvel látszott fiatalabbnak a keleti öltözékben. Öregasszonyos kalapja eltüntével napvilágra bukkant rövid, göndör haja, nemesen metszett homloka, és élénk, okos szeme is mintha üdébben csillogott volna. Vékony, hajlott orrával körbeszimatozott, és elismerően csóválta meg a fejét.

- Nem is csinált rossz cserét. A maga kongresszusán bizonyára nincs teknőcleves. Legalább öt dollárba kerül csészéje...

Amikor kikanalazta, végighúzta az ujját kimonója selymén.

- Látják? Kék sárkány.

- Ő hozza az erőt - mondta Hardy.

- Valóban. Honnan tudja?

- Gyakran megfordulok Thaiföldön.

- Érdekes... nemrégén hosszasan időztem ott én is.

Hardy von Rottensteiner asszony arcába meredt, aztán lecsapta a kanalát és a homlokára ütött.

- Hát persze! Azért volt olyan pokolian ismerős! Emlékszik? Találkoztunk is egy fogadáson!

- Maga pedig utána interjút csinált velem!

- Én pedig emlékszem, magát fenyegették meg, hogy bombát dugnak a kiállítás alá. Kiderült már, hogy kik voltak?

- Alighanem modern művészek vagy anarchisták.

- Mi a fenét akartak magától?

- Személy szerint semmit. Csakhogy, tudja kedvesem, én a kapitalizmus, az akadémikus művészet és az ördög tudja micsodának a megtestesítője vagyok. Ha levegőbe röpitik a kiállításomat, a világ minden valamirevaló lapjának az első oldalán szerepelnének, nekik pedig, ugye, alighanem nagyon is szükségük van a nyilvánosságra.

Kapkodtam a fejem, de nemigen értettem, miről beszélnek. Hardy, látva kínlódásomat, végül is megsajnálta.

- Maga persze nem tudja, miről van szó. Nos, von Rottensteiner professzornő és én már korábban is találkoztunk, még hozzá Bangkokban.

- Pontosan három évvel ezelőtt - mondta az asszony.

- Én voltam megbízva, hogy készítsek riportot a kiállításáról.

- Milyen kiállításáról?

- Ó, hát ezt sem tudja? Von Rottensteiner professzorasszony kiváló képzőművész!

- Ne túlozzon, Mr...

- Hardy. Eszem ágában sincs túlozni. A professzorasszony csodálatos keleti zsánerképeket fest. És azok a gyönyörű érmék! Emlékszem például egy Szun Jat-szen-fejre. Gyönyörű volt. Kínában is kiállított már?

Wilhelmina von Rottensteiner erőteljesen az asztalra ütött.

- Nem vagyok más, csak egy egyszerű öregasszony! Se tudós, se művész, semmi! Bocsásanak meg!

Azzal se szó, se beszéd, felállt, és otthagyt bennünket. Éppen jókor jött arra egy fiú, tálcával a kezében. Gyorsan leemeltem róla két poharat és az egyiket Hardy kezébe nyomtam. Az újságíró ivott, aztán letette a poharát és megrázta a fejét.

- Ebbe meg mi ütött? Mondtam valamit, ami... isten bizony, nem is mondtam semmit!

- Érzékeny húrokat pendíthetett meg a lelkében.

- Miféle húrokat?

- A múltra emlékeztette.

- Miféle múltra? Hiszen csak három évvel ezelőtt volt.

- Ne feledje, idős korban már három év is régmúlnak számít. Különben mi történt akkor, ha szabad tudnom?

- Tulajdonképpen semmi. Ezért nem is értem az egészet. Gondolja, hogy megorrolt rám?

- Nem hiszem - mondtam türelmesen. - Nyilván nem szereti, ha a múltra emlékeztetik.

- Maga szerint mit csináljak?

- Mesélje el, mi történt.

- Nem lényeges. Von Rottensteiner asszony kiállítást rendezett Bangkokban. A nyugatnémet kulturális egyesület szervezte, ha jól emlékszem, igazán szép képei és kispasztikai vannak. Aztán a németek kaptak egy levelet, hogy a levegőbe fog repülni az egész. Valakik fel akarják robbantani.

- Mit mondtak, miért?

- A szokásos hadova. Világimperializmus, világforradalom, meg ilyesmi. Marhaságot. Ott ismerkedtem meg a professzorasszonnyal. Érdekes, hogy tudós és művész is egyben.

Idáig jutottunk, amikor Vang Pin felállt, és kezében whiskypoharával, óvatosan meghajolt. A tükrök visszaverték az alakját: mintha mindegyikünk közvetlen közelében legalább két Vang Pin hajlongott volna.

- Hölgyeim és uraim! - kezdte. - Üdvözlöm önöket szerény hajlékomban. Engedjék meg, hogy szerencsés földet érésükre ürítsem poharamat, s elsősorban is Miss Malre, aki lehozta önöket a csillagokból a birtokomra.

Malgorzata irult-pirult, de kijutott az ünneplésből Lisolette-nek is. A navigátor, ha lehet, még Malnél is csinosabb volt: telt, de tökéletes alakját, dús idomait csábosan takarta a sárkánydíszes kimonó.

- Már a repülőgépnél említettem, hogy hm... bizonyos ideig kénytelenek lesznek a vendég-szeretetemet élvezni. Amíg nem térhetnek haza Laoszból, kérem, érezzék magukat otthon. S ha visszatértek hazájukba, emlékezzenek jó szívvel rám. Ígérem, mindent meg fogok tenni, hogy kiérdemeljem az önök szeretetét. Kérem, ha valamilyen problémájuk vagy kérésük van, forduljanak bizalommal családom bármelyik tagjához.

- Mit szól hozzá? - kérdezte a második whisky után Hardy.

- Mihez?

- Olyan az egész, mint Drakula várában. Ő is csak ígéreti vendégeinek a társaságot, de végül is soha nem jelenik meg senki.

Ebben a szempillantásban kinyílt az ajtó, és fiatal, húsz év körüli kínai nő lépte át a küszöböt, egy másik, valamivel idősebb, de ugyanolyan gyönyörű hölgy kíséretében.

Önkéntelenül valamennyien felálltunk. A nők mosolyogtak és meghajtották magukat. Vang Pin odasietett hozzájuk. Megfogta a fiatalabb nő kezét és meghajolt előtte.

- Ez a hölgy, a tiszteletre méltó Paj Miang, a feleségem, ő pedig Ho Ling, a sógornóm. Kitűnően beszélnek angolul. Kérem, foglaljanak helyet.

Hardy leült és megvonta a vállát.

- Kénytelen vagyok visszaszívni a Drakulát.

Röviddel ezután megérkezett dr. Camus is. Ő volt az egyedüli, aki európai ruhát viselt. Kopott rövidnadrágban, kinőtt ingében nagyra sikeredett törpéhez hasonlított.

A teknőceves után még egy fogás következett, amelyet úgyszintén ülve fogyasztottunk el. Ezután a felszolgálók szíves mosollyal az „ezeregyéjszaka” asztalához invitáltak bennünket. Éppen teleraktam a tányérom minden földi jóval, amikor Vang Pin bukkant fel a közelemben. Kedvtelve, a szíves vendéglátó melegszívű tekintetével nézegette, ahogy eltüntetek egy jó adag kaviáros tojást, és csak akkor jött oda hozzám, amikor meggyőződött róla, hogy több már nem fér belém.

- Válgék egészségére, Mr. Lawrence - mosolyogta, miután illendőnek tartottam megköszönni a vendéglátást. - Válthatnánk néhány szót? Jöjjön kérem!

Megfogta a könyököm, és átkormányozott egy szomszédos szobába, ahol óriási, öblös karosszékek várták a súlyos ételektől elnehezült testeket, és ha valakinek netalán szellemi táplálékra lett volna szüksége, a fal mellett sorjázó könyvespolcon azt is megtalálhatta. Vang Pin hellyel kínált egy karosszékekben, és maga is beleereszkedett a másikba. Lapos fadobozt emelt fel egy asztalkáról, felpattintotta a fedelét és felém nyújtotta.

- Szivart?

- Inkább, ha megengedi, pipáznék.

- Csak tessék - mondta udvariasan, miközben kivett egy szivart magának. Leharapta a végét és meggyújtotta. Megvárta, míg én is elkészülök a pipámmal, és feleresztem a mennyezet felé az első füstkarikákat.

- Nem tudom, hogy is kezdjem - szólalt meg, miután ő is odafűjt egy karikát az enyém mellé.
- Nem szeretném, ha félreértene, de tulajdonképpen örülök, hogy az a szörnyűség történt magukkal. Már persze nem a gyilkosságokra gondolok. Borzalmas! Mi mindent állhattak ki odafenn!... Az ittlétüknek örülök. Kicsit magunkra hagyott bennünket a világ az utóbbi években a vietnami háború miatt.

- Mikor vette a birtokát? - kérdeztem udvariasan.

- Négy-öt éve.

- Miért éppen itt telepedett le? Azt hiszem, ez a vidék mindig is egy kicsit az isten háta mögött lehetett.

- Talán éppen azért. Nézze, nem vagyok már fiatal ember. Egész életemet végigkereskedtem. Bejártam a fél világot, és higgye el, belefáradtam. Jólesik visszavonulni a világ zajától. Csakhogy... tudja, a feleségem... nos, jóval fiatalabb, mint én. Azt hiszem, kicsit hiányzik neki a város, az emberek, az autók, a színház. Magukkal sok mindenről elbeszélgethet, amiről egy magamfajta öregemberrel aligha tudna szót váltani. Ezért mondtam, hogy örülök maguknak.

- Nagyon kedves.

- Másrészt viszont mélyen felkavart, ami magukkal történt. És bármennyire is töröm a fejem, nem tudok rájönni, miért történhetett mindez. Maga sejti, Mr. Lawrence?

Őszinte kíváncsisággal nézett rám. Szívtam egyet a pipámon, aztán megráztam a fejem.

- Nem. Tulajdonképpen én sem. Persze...

- Igen?

A hatás kedvéért szívtam még egyet.

- Persze, vannak bizonyos jelek, amelyekből bizonyos dolgokra következtethet az ember.

- Van egy régi kínai mondás, Mr. Lawrence. Homályos üvegkancsón nem lehet átlátni...

- Azonnal eloszlatom a homályt. Szóval, semmi biztosat nem tudok. Tulajdonképpen még azt sem, hogy én miért kerültem a repülőgépre.

- Nem tudja?

Nekifohászkoztam és röviden, csak a tényekre szorítkozva, elmondtam, mi történt velünk attól kezdve, hogy a stewardess, aki, mint később kiderült, Hardy munkatársa volt, rám kacsintott. Nem tagadom, több mindent elhallgattam. Hogy miért? Egyszerűen az az elvem, hogy egyetlen szóval sem érdemes többet mondani, mint amennyi a dolgok megértéséhez feltétlenül szükséges. Elhallgattam például Hardy nyomozását és az agyagkatonákkal kapcsolatos dokumentumokat. Nem szóltam arról sem, hogy engem az újságíró kevert a pácba.

Vang Pin fejcsóválva hallgatta a történetet. Szomorú kis madárcán francia négyest jártak a ráncok. Kimonója ujjáról vörös sárkány okádtá az arcom felé a tüzet.

- Különös - törte meg aztán a csendet. - Roppant különös. Mintha szervezett akcióról lenne szó.

- Egészen bizonyosan így is van - helyesletem. - Valaki azt akarta, hogy ide szálljunk le. Az ön birtokára.

- Ezen töprengek én is - mondta, és tanácstalanul tárta szét a karját. - De miért éppen ide? Vajon mit akarhat bárki is tőlem?

- Azt nem tudom - mondtam bölcsen. - De ha csak öntől akarna valamit, azt nélkülünk is megtehetné volna. Első feltételezésünk az lehetne talán, hogy van valamilyen kapcsolat köztünk és ön között.

Értetlen mosoly ült ki az arcára.

- Ugyan már. Mi lenne?

- Talán a repülőtér - mondtam. - Van erre valahol másutt is leszállóhely? Mondjuk néhány száz kilométeres körzetben?

- Nem tudok róla - rázta meg a fejét Vang Pin és elgondolkodva forgatta a szivarját az ujjai között. - Látja, egészen logikusnak tűnik, amit mondott. Ez az egyetlen lehetséges kapcsolat köztünk és önök között. A repülőtér. Az ördögbe is... tegnap óta töröm a fejem, és tessék, ön jött rá!

Halk kopogtatás után beosont egy inas és kávéhozott.

- Azt hittem, teázik - jegyeztem meg csodálkozva. - Alig láttam még kínait, aki kávézott volna.

- Rossz szokás - mondta, és egy ínycsokor mosolyával szimatolta a kávé illatát. - Tudja, még kereskedő koromban ragadt rám. Az európaiak mind kávéztak, és én addig utánoztam őket - először, megvallom kényszerből -, míg magam is rászoktam. Tiszteletre méltó őseim bizonyára forognának a sírjukban, ha tudomást szereznének róla. No, de minden újévkor papírpénzt égetek a tiszteletükre és bűnbocsánatukért esedezem. Viszont ez a repülőtér-teória roppant érdekes.

- Maga építtette?

- Én? Ugyan minek? Hiszen gépem sincs. Nem is kedvelem túlságosan a röpdösést, amit meg önöktől hallottam, végérvényesen elvette a nem létező kedvemet is. Azt hiszem, még a franciák csinálták. A jó öreg gyarmati időkben. Azért is olyan kicsi.

Ez valóban megmagyarázta nemcsak a reptér apró méretét, hanem elhanyagoltságát is.

- A repülőtér az ön tulajdona?

- Természetesen. Lehet, hogy bekerülök a Rekordok Könyvébe? Én vagyok az egyetlen reptértulajdonos, aki nem használja semmire a tulajdonát.

- Tud róla más is, hogy létezik?

- Elvileg mindenki, aki veszi magának a fáradságot, hogy arra bóklásszon. Bár magánterület, de nem mindenhol van pontosan kitűzve a határa. Még ha akarnám sem tudnám megakadályozni, hogy bárki is arrafelé vegye az útját. Egyébként nem is akarom. Elsősorban fakitermeléssel és mezőgazdasággal foglalkozom. Gyönyörű rizsültetvényeim vannak például. Egyszóval mindenki láthatja a repülőtér, aki arra jár.

- A meók is?

- Hát hogyne. Ők aztán igazán.

- Milyen viszonyban van velük?

- Semmilyenben. A meókkal nem lehet „viszonyban lenni”. Ők élik a maguk életét, én az enyémet.

- Legalább harmincat láttam a repülőtér körül.

- Azok az én külön meóim. Néhányat a szolgálatomba fogadtam.

- Úgy tudtam, a meók nincsenek oda a munkáért.
  - Hát nem is... Csakhogy nálam nem dolgoznak, hanem őrszolgálatot látnak el. Némi készpénzért. Nem kapnak sokat, de nem is kérnek. Hagyomány náluk a katonáskodás.
  - És a kábítószertermelés is...
- Hallgatott egy kicsit, leverte a hamuját, aztán egyenesen a szemembe nézett.
- Az én birtokomon nem termel senki kábítószer. És másutt sem termeltetek. Gyűlölöm a narkót. Régtől fogva. Volt valaki az életemben, aki... akit nagyon... kedveltem, és az ópium áldozata lett. Semmi közöm a kábítószerhez.
  - Bocsásson meg - szabadkoztam.
  - Ugyan már. Persze, a meók egészen mások. Ők abból élnek. Termelnek is és árusítanak is. Minden meo született katona, kábítószercsempész és vadász. Ezt tanúsíthatom.
  - És a hatóságok?
  - Milyen hatóságok? Ide ritkán ér el a laoszi hatóságok keze. Ez a terület gyakorlatilag Boun Oum herceg fennhatósága alá tartozik. Boun Oumot pedig egyszerűen csak kábítószerhercegnek hívják. És ne feledje, hogy nem messze innen folyik a háború.
  - Így már értem. De mondja, ön szerint meddig kell élveznünk a vendégszeretetét?
  - Tíz napig, két hétig bizonyosan.
  - Nincs rádiója?
  - Nincs.
  - Akkor hogyan tartja a kapcsolatot a vientianéi kormánnyal?
  - Sehogy. Ha akarnak valamit, idejönnek helikopterrel és leszállnak az udvarban. Aztán elmennek, és ki tudja, mikor jönnek ismét.
  - Ha valamire szüksége lenne?
  - Élelemre gondol? Részben önellátók vagyunk, részben viszont a feleségem minden évben négy-öt hónapot külföldön tölt. Kínában, Thaiföldön, Malaysiában. Amikor visszatér, mindazt meg hozza, amire fél évig szükségünk lehet.
  - Akkor már csak az a reményünk marad, hogy felfedezik a repülőgépet.
  - No igen. Ha keresik magukat, végül is megtalálhatják a gépet. Elég nagy ahhoz, hogy látni lehessen odafentről. Biztos, hogy keresni fogják?
  - Egészen biztos.
  - Akkor nincs nagy baj. De még valami mást is tehetek önökért. Holnap reggel elküldök valakit a legelső településre, hogy értesítse Vientianét.
  - Ez meddig tart?
  - Attól tartok, legalább tíz nap kell, amíg odaér. Ha odaér egyáltalán...
  - Ezt hogy érti?
  - Nézze, Mr. Lawrence, ez nem a Piccadilly, hanem a laoszi fennsík. Őserdőkkel, hegyekkel, meókkal. Sohasem lehet benne biztos senki, hogy ha elindul valahova, biztosan meg is érkezik.
  - Hm. Mindenesetre köszönöm a többiek nevében is. A háromcsúcsú hegy az ön birtoka?

- Csak egy csúcs belőle.

- Hogyhogy?

- Ahogy mondom. A háromból egy. A legszélső. Ott húzódik a birtokhatár az első csúcsot a másodiktól elválasztó völgyben. Így is büszke vagyok rá, hogy a három csúcsból egy az enyém.

- És a másik kettő?

Elkomorult az arca, mintha nem szívesen válaszolna a kérdésekre. Sokáig matatott a dobozban, mielőtt új szivart vett volna ki belőle. Az volt az érzésem, csak azért csinálja, hátha közben megfeledkezem a kérdésemről. Én azonban makacs voltam, és hallgattam, mint a csuka.

Fújt egy-két füstkarikát, aztán aggodalmasan felpislantott.

- Mit is kérdezett?

- Hogy kié a másik két hegycsúcs.

- Ja, igen. - Hát... az egyik egy kolostoré. - Buddhista szerzetesek lakják. Csak egyszer jártam náluk.

Kényszeredetten lökte ki magából a szavakat, amitől, mondanom sem kell, csak megnövedett az érdeklődésem.

- Ez figyelemre méltó - mondtam. - Mindig is érdekelték a kolostorok. Mondana valamit róla?

Nagyot sóhajtott: úgy tűnt, megadja magát.

- Én sem tudok sokat. Néhány évvel ezelőtt települtek ide. Állítólag a vientianéi hatóságok támogatásával. Ugyancsak állítólag Kínából szöktek át a határon. Őszintén szólva nemigen kedveljük egymást. Pontosabban ők engem.

- Történt valami maguk között?

- Ez az, hogy semmi! Ők valamivel korábbi jövevények, mint én. Amikor letelepedtem itt, udvariassági látogatást akartam tenni náluk. Annak ellenére, hogy nem vagyok buddhista. De be sem engedtek...

- Nem engedték be a kolostorba? Érthetetlen.

- Pedig még ajándékot is vittem nekik. Azt hittem, egy ilyen isten háta mögötti kolostor nem dúskál a földi javakban. Gondoltam, támogatom őket egy kicsit. De nem nyitották ki az ajtót. Csak kiüzentek, hogy menjek a pokolba!

- Szó szerint?

- Ez volt a lényege.

- Hm. Felfoghatatlan.

- Ezután írtam egy levelet a vezetőjüknek, és elküldtem egy emberemmel. Ennek már jó egy éve. Azóta is várom a választ.

- Végül is miféle kolostor az?

- Nézze, nem vagyok buddhista. Egyesek szerint Maitréjának, az eljövendő Buddhának szentelték. De amit elmondtam, még nem minden.

Ismét füstkarikákat fújt az ég felé, én pedig boldog voltam, hogy végre megnyílt a szíve és a szája.

- Azt mondják, hogy a szerzetesek... hm... megszállottan ásnak.
  - Mit csinálnak?
  - Ásnak. Ahogy mondom.
  - Mit ásnak? Árkot?
  - Ki tudja? Bár árkot aligha. Inkább mintha keresnének valamit.
  - Kincset?
  - Olyasmit. Lapáttal járják a környéket és ásnak. A meóim kilesték őket. Azt is elmondták, hogy egyikük-másikuk néha távcsőféle szerkezetbe néz.
  - Tájéoló! - csúszott ki a számon.
  - Ehhez én nem értek. De valami bűzlik a dologban, ahogy maguk európaiak mondanák. Egyszerű buddhista szerzetesek földmérő műszerekkel?!
  - Hátha tovább akarják építeni a kolostorukat? Igaz is, ezt ki építette, amiben most laknak?
  - Ki tudja? Évtizedek óta üresen állt. Ők csak rendbe tették.
  - Ez annyit jelent, hogy idejövetelük előtt már tudták, hogy itt áll egy kolostor üresen?
  - Nyilvánvaló.
  - Hátha öntözőcsatornát vagy valami hasonlót készítenek?
  - A meóim szerint keresnek valamit. Bizonyos pontokon feltúrják a földet, ásnak egy darabig, hogy másutt folytassák. Többnyire a hegycsúcsok körül ásogatnak. Nemrégén már az én területemre is bemerészkedtek.
  - És ön?
  - Hagytam őket, hadd csinálják. Kárt nem okoznak vele. De ha a *Fekete Herceghez* is átmennek, az alighanem ellátja a bajukat.
  - Fekete Herceg? Az meg ki?
  - A harmadik hegycsúcs tulajdonosa.
  - Miért Fekete Herceg?
  - A lakosság hívja így. Állítólag fekete ruhában jár. Már ha jár egyáltalán.
  - Hogyhogy?
  - Nem látta még senki. Csak mendemondák keringenek róla. Olyasmik, hogy csak éjszaka hagyja el a birtokát, és akkor is feketében. Egyszer Hongkongban láttam egy filmet. A Zorrót. Abban volt egy férfi, aki éjszaka járkált álruhában, hogy igazságot osszon.
  - Hm. És a maga hercege is oszt valamit?
  - Aligha. A meók szerint nem törődik semmivel. Egész éjszaka a környéket járja. És most kapaszkodják meg a székében, Mr. Lawrence.
  - Megtettem - mondtam, és valóban megmarkoltam a szék karfáját.
- Vang Pin egészen közel hajolt hozzám, mintha attól tartana, hogy kihallgathatnak bennünket. Még a hangját is suttogóra fogta.
- A meók azt állítják, hogy a Fekete Herceg is ás!
- Igaza volt. Tényleg meg kellett kapaszkodnom a karfában.

- Hogyhogy ás?

- A meók szerint lóhátra ül, és szerszámokat visz magával. Csákányt, ásót, lapátot. Aztán itt-ott ő is megáll és ásni kezd. Viszont a szerzetesekkel ellentétben ő legalább betemeti, amit kiásott.

- Eszerint ő is keres valamit.

- Úgy látszik.

- Ön szerint mit?

- A meók egy legendáról beszélnek. Állítólag a hegy gyomra valamelyik csúcs alatt kincseket rejt. De én nem adok az ilyesmire. Tudja, ahol én felnöttem, Dél-Kínában, majd minden valamirevaló dombocskának van egy helyi legendája. És mindegyikben arról van szó, hogy a domb alatt császárok és császárnék vannak eltemetve, természetesen kincseikkel együtt.

- Mindig hazudnak a legendák?

Töprengett egy kicsit, aztán felvonta a vállát.

- Többnyire. De azért adódhatnak kivételek. Nem igaz?

Sok minden megfordult az agyamban, éppen ezért változatlan érdeklődéssel folytattam a kérdezősködést.

- Mégis... miről beszélnek a meók?

- Valami agyaghadseregről. Hogy itt van elrejtve.

- Agyaghadsereg? - adtam az ártatlant. - Érdekes legenda.

- Ne kérdezzen róla, mert többet én sem tudok. Állítólag Huan-ti császár készítettett egy agyaghadsereget. Több ezer égetett, ember nagyságú agyagkatonát rejtett a föld alá. Később őt is melléjük temették. Kincskeresők mindig is voltak, és az a gyanúm, hogy lesznek is. Lehet, hogy a kolostor lakói és az a férfi, akit Fekete Hercegnek hívnak, komolyan vették a legendát. Azért persze udvariasabbak is lehettek volna azok a papok... Talán konkurenciát sejtettek bennem. Ez még némiképpen magyarázná a bárdolatlanságukat... Végül is honfitársak vagyunk!

Ekkor értettem meg elkeseredésének valódi okát. Alighanem az fájt neki a legjobban, hogy *kínaiak* nem akartak szóba állni vele. A saját honfitársai.

Reszkető kézzel emelte szájához a szivarját, és csendben pöfékelt. Nyilván elmondott mindent, amit csak tudott a szomszédairól. Éppen azt fontolgattam, hogy mit kérdezzek még, amikor dr. Camus toppant a szobába. Levette a cvikkerét, megtörölgette, miközben vaksin pislogott ránk.

- Nem zavarok?

Vang Pin bodor füstfelhőt fújt feléje. A rövidnadrágos férfi esetlen, kacszázó járással jött egyre közelebb, végül egy karosszékre zuhant. Ha nem látom, hogy maga esett belé, azt hittem volna, hogy belelőkték.

- Nos, dr. Camus? - kérdezte Vang Pin olyan hanghordozással, amelyből egyértelműen kiderült, hogy ki az úr a háznál. - Mi jóval tud biztatni bennünket?

Camus doktor is kivett egy szivart és meggyújtotta.

- Alaposan megvizsgáltam a gépet - mondta, miközben szivarja izzó végére bámult. - Elképesztő, egyszerűen elképesztő. Úristen, hogy micsoda bűz terjeng odabenn...

Összeszorult a szívem, ha a valaha csinos, sőt kifejezetten szép stewardessekre gondoltam.

- Valóságos mézárszék - folytatta Camus. - Mintha démonok garázdálkodtak volna közöttük. Nemde, Mr. Lawrence?

- Azok - bólintottam. - Kétségkívül démonok voltak. Valamennyit megtalálták?

- A gépben három halott volt. Két fickó azokban a komikus medveruhákban, és egy lány... Szörnyű... Aztán még egy lány a bokrok között, és egy kövér pasas. Figyeljen, Vang Pin, ilyet még nem hallott. A fickót minirakétával lötték agyon.

Vang Pin szomorúan bólintott.

- Az istenek és az ősök előre meghatározzák halálunk módját.

Dr. Camus-nek azonban alapvetően más lehetett a véleménye az ősökről, mert értetlenül rázogatta a fejét.

- Még sohasem láttam ilyen lövedéket. Miből löhették ki?

- Valaki azt mesélte, hogy elég terjedelmes szerszám kell hozzá - mondtam.

- Hm. Lehetséges. Aztán, természetesen, megtaláltuk a harmadik lány sírját is. Ha nem haragszik, kicsit mélyebbre segítettük, akárcsak a többi. Trópuson vagyunk, Mr. Lawrence.

- Tisztában vagyok vele - bólintottam.

- Mr. Lawrence érdeklődött a szomszédainkról - fordult dr. Camus-höz Vang Pin. - A kolostorról és a Fekete Hercegről.

- Ó.

- Mr. Lawrence szerint talán csatornát ásnak.

Camus nem mutatta, hogy meglepődött volna.

- Érdekes teória. És mi lenne a csatornában? - Óriási füstkarikákat fűjt felém, de láthatóan nem érdekelte, hogy válaszolok-e vagy sem. Valami más jobban izgatta.

- Mr. Lawrence - kezdte rövid habozás után -, be kell vallanom, hogy képtelen vagyok felfogni, mi történhetett a maguk repülőgépén.

- Nem áll egyedül vele - biztosítottam. - Én még azt sem értem, hogy mit kerestem én a gépen. Utastársaim közül korábban egyedül Wilhelmina von Rottensteiner asszonnyal találkoztam. Vele is jó egy évtizeddel ezelőtt.

- Mégis, mire gondol?

- Fogas kérdés. Nem gondolhatok másra, mint hogy belekeveredtem valaminek a kellős közepébe, amiről sejtelmem sincs, hogy micsoda. És természetesen arról sem, hogy kik és miért kevertek bele.

- Mi is az ön foglalkozása, Mr. Lawrence?

- Entomológus. Rovartudós. Azonkívül keleti kultúrákkal is foglalkozom. Valaha a School of Oriental Studies hallgatója voltam.

- Sokáig élt Keleten?

- Éveket töltöttem Ázsiában.

- Akkor talán ez lehet a magyarázat.

- Nem tudom, hogyan hozhatnám összefüggésbe korábbi keleti éveimet a gépen történetekkel.

- Néha csak a kulcs hiányzik - mondta Vang Pin -, hogy elforduljon a zár és kitaruljon az ajtó.
- Igaz. Csak a kulcs - helyeselt Camus doktor, aztán mellére hajtotta a fejét és rajtaütésszerűen elaludt.

40.

A társaság feloszlott, ki-ki visszavonult a szobájába. Szerencsére a kínai rezidenciája elégségesnek bizonyult befogadásunkra.

Éjfélre állítottam karórám csörgőjét, és elhatároztam, hogy megpróbálok néhány órát aludni. Óvatosan lebontottam a fejemről a kötést, és megtapogattam a sebem. Szépen gyógyult.

Lefeküdtem, magamra húztam a takarót, és éppen a századik hófehér kisbirkánál tartottam az ilyenkor esedékes számolásban, amikor halkán megkopogtatták az ajtót.

A birkák szanaszét futottak, pedig éppen most jött volna az első fekete. A százegyedik tudniillik.

Kiráncigáltam a géppisztolyomat az ágy alól, és az ajtóra fogtam. Aztán fél kézzel szép nyugodtan elfordítottam a kulcsot. Ha kézigránátot hajítottak volna felém, akkor sem lepődtem volna meg jobban, mint attól, amit a küszöbön láttam. Pedig csak Malgorzata állt ott az arcán bocsánatkérő mosollyal.

Leeresztettem a fegyvert és szélesre tártam az ajtót.

- Hello, Mal... Lépjen beljebb.

Bejött, körülnézett.

- Foglaljon helyet! - kínáltam, és két ujjal lepöcköltem a nadrágomat a szobában található egyetlen szék karfájáról. - Mivel szolgálhatok?

Mal bánatos tekintettel nézett rám.

- Azt hiszem, súlyos bűnt követtem el.

- Megerőszakolt valakit? - tudakoltam.

- Egyelőre még nem - bűgta sejtelmesen. - Sokkal rosszabb...

- Éspedig?

- Loptam.

- Ékszert?

- Whiskyt.

- Kitől?

- Vang Pintől.

- Mennyit?

- Egy üveggel. Éppen elég lesz kettőnknek.

Végignéztem rajta, de csak a lazán lehulló kimonót láttam, s a kimonó kivágásában is felsejlett valami. Nem whiskysüveg volt, és különben sem egy, hanem kettő.

- Hol van?

Olyan gyors mozdulatot tett, hogy szemmel alig tudtam követni. Mire magamhoz tértem, már a kezében volt az üveg, amelyet kimonója ujjából varázsolt elő.

- Hopplá!

A következő két perc az italmérés jegyében telt el. Mivel nem volt poharunk, kénytelen voltam papírkelyhet készíteni. Szerencsére értek hozzá, még ázsiai éveim alatt tanultam.

Mikor megittuk az elsővel, mintha megenyhült volna a tekintete.

- Tudja, miért jöttem?

- Csak remélem - vigyorogtam. - És azt is remélem, hogy nem csalatkozom a reményeimben.

- Disznó - mondta, de nem csengett sem vidáman, sem igazán sértődötten a hangja. Éreztem, hogy a felszín alatt komolyan foglalkoztatja valami.

Nagyot nyeltem, és egy fokkal komolyabbra állítottam magam.

- Nem ülne át az ágyam szélére?

- Nem!

- Ne értse félre, ott kényelmesebb. És kezdje el Mal, amiért jött.

Letette a kelyhet az asztalra, aztán a szemembe nézett. Mintha félelmet vettem volna észre a tekintetében.

- Mr. Lawrence...

- Leslie - javítottam ki.

- Ó, Leslie... én úgy félek! Egyszerűen beleőrülök a félelembe.

Csak annyira simogattam meg a haját, hogy ne riadjon meg tőlem.

- Mitől fél. Mal? Itt biztonságban vagyunk. A gyilkosok alighanem már hetedhét országon túl járnak.

Felnézett rám, és elhúzta a fejét.

- Nem vagyok gyerek... Ki jár hetedhét országon túl? Hiszen itt vagyunk valamennyien. Kivéve a halottakat. Én pedig tudok valamit, Leslie, ami... ami...

- Ami? - segítettem.

- Istenem, istenem - hajtotta tenyerébe az arcát. - Miért kellett nekem ezt az elátkozott fuvart elvállalnom?

Odaültem mellé és átkaroltam a vállát. Hozzám dőlt, melleme hajtotta a fejét. Hagytam, hadd nyugtassa meg magát, ha már én képtelen vagyok rá.

Néhány pillanat múlva újra kezdte.

- Tudok valamit. Láttam valakit, aki... akinek... és ezt ő is tudja. Szörnyű, Leslie, igazán szörnyű...

- Nem lenne jobb, ha mindent elmondana, Mal?

Felelet helyett felállt.

- Oltsa el a villanyt!

Engedelmeskedtem.

Gyors mozdulattal kibújt a kimonójából és lecsúszta a földre. Természetesen semmi nem volt a kimonó alatt. Néhány másodpercig lehajtott fejjel állt, aztán odalépett hozzám.

- Engedjen - suttogta, azzal félretolta, magára húzta a takarómat, és eltűnt az ágyam mélyén.

Csak ültem megkövülten; zavaromban az órára néztem. Éppen tizenegy volt.

Nagyot sóhajtottam és szelíden belecsíptem a fenekébe, majd zavartan felnevettem.

- Most mit vigyorog?

- Kedves Mal... izé... nagy megtiszteltetés, hogy beköltözött hozzám. Ennek ellenére, az a helyzet...

Lesöpörte magáról a takarót, kiugrott az ágyból, megfogta a kezem és engem taszított a lepedőre kimonóstól, papucsostól. Aztán visszamászott mellém, és úgy ránk rántotta a paplant, hogy sötét éjszaka hullt rám.

- Hogy te milyen hülye vagy! - nyöszörögte, és beleharapott a vállamba. - Semmit sem veszel észre... Miért nem tudsz szerelmet vallani egy lánynak? Nekem kell közelednem hozzád?

Aztán közeledett. Jó alaposan, és többször is.

41.

Arra ébredtem, hogy csörög az óra a csuklómon. Mal elkapta a kezem, füléhez emelte, majd beleszólt a tenyerembe:

- Halló? Ébresztőszolgálat? Köszönöm.

Kimásztam az ágyból, mire egészen felébredt.

- Jézusom, mi van?

Föléje hajoltam és megcsókoltam.

- Semmi, Mal. Aludj nyugodtan!

- Hová mész?

- Van egy kis dolgom.

- Veled megyek!

- Szó sem lehet róla! Feltétlenül meg kell néznem a gépet. Ott pedig... - Nem vallottam be neki, hogy dr. Camus már eltemettette a hullákat.

- Oda nem megyek - vonult vissza, és hátrahanyatlott a párnákra. - Kérlek, ne hagyj itt!

Öt percembe telt, amíg megmagyaráztam neki, hogy mindenképpen körül kell néznem odakint. Hogy csak így derülhet fény mindarra, ami a levegőben és később történt, ha egyáltalán fény derül rá valaha is. Meghagytam neki, hogy távozásom után zárja be az ajtót és ne nyissa ki senkinek.

Hosszú és intenzív búcsúcsók után végre kinn találtam magam a folyosón. Megvártam, míg elfordul odabenn a biztonsági zár, aztán magam is kipróbáltam az ajtót.

Végigsiettem az üvegfalú folyosón. A holdfény átszűrődött a falon, borzongató, sejtelmes fénnel árasztva el a sarkokat. Arra gondoltam, hogy nincs az a rossz céllövő, aki eltévesztene a fényes holdvilágnál.

A folyosó balra fordult. Számoltam az ajtókat, majd megálltam a harmadiknál és bekopogtattam. Halkan kinyílt: Hardy állt velem szemben, pisztollyal a kezében.

- Készt, Lawrence - morogta szemrehányóan.

- Volt egy kis dolgom - dörmögtem. - Dögevő?

- Jelen - suttogta valaki a szoba belsejéből.

- Oké, én kész vagyok.

- Volt már odakinn?

- Vagy fél órája. A kaput nem zárják be, csak az elefántok kóborognak összevissza.

- Gyerünk!

Pár perc múlva a házcsoportot körülölelő pálmák alól néztük a házakat.

Most nyílt csak alkalmam rá, hogy kívülről is megszemléljem Vang Pin birodalmát. Legalább tíz épülettömbből állt. Több ablakban még fény világított; egyben éppen abban a pillanatban oltották el, amikor odanéztam.

Dögevő egy fának támaszkodott és halkán dudorászott.

- Nem tud egy pillanatra sem csendben maradni? - sziszegett rá Hardy.

- Ismeri azt, hogy Világos ablakok mögött búvik meg a sátán?

- Nem ismerem, hála istennek - dörmögte az újságíró. - Ámbár ami a jelenlegi helyzetünket illeti, előfordulhat, hogy kedvenc dala beletrafált az igazságba.

- Elefánt! - súgta a lila hajú.

- Úristen! - riadt meg Hardy. - Remélem, nem akar kikezdeni velünk...

Az elefánt iszonyú csörtetéssel elhúzott előttünk. Ránk vetette ugyan vörösen fénylő pillantását, de semmi jelét nem adta, hogy felkeltettük volna az érdeklődését.

- Merre? - kérdezte megkönnyebbülten Dögevő. - Ez nem normális dolog. Bele lehet bolondulni. Kilép az ember a ház mögé, hogy hu... szóval kilép, erre ott egy elefánt. Odamegyek egy fához, és már majdnem elkezdek hu..., amikor jön egy másik elefánt.

- Ha nem vigyáz, leharapják a micsodáját - mondta kedvesen Hardy.

- Ha ideges vagyok, folyton kell hu... Az istenit, ez meg mi?

Valami bagolyféle huhogott felettünk az ágakon. Ettől eltekintve gyönyörű éjszaka volt. A hold óriási tányérja méltóságteljesen úszott az égen. A körülöttünk elterülő dzsungel éjszakai életét élte: úgy nyikorgott valami a fejünk felett, mintha szél nyögette volna az ágakat.

De tökéletes volt a szélcsend. A levegőben enyhén édeskés gyümölcsszag terjengett.

- Tud tájékozódni? - kérdezte suttogva Hardy.

- Olyan vagyok, mint egy iránytű - morogta elégedetten Dögevő. - Alig voltam nagyobb egy csecsemőnél, mégis hazataláltam, akárhova is csavarogtam el. Egyszer, amikor a nagybátyám...

- Később - intette le Hardy. - Merre?

Dögevő körbeforgott, dúdolt valamit, aztán pontosan az ellenkező irányba mutatott, mint amerre a repülőgépet sejtettem.

Egyáltalán nem az ő hibája volt, hogy nem találtuk meg.

Mintegy félórai gyaloglás után elértük annak a pálmaerdőnek a szélét, amely a repülőgépet rejtette. A hold vakítóan világított, s amerre csak a szemem ellátott, millió elefántcsapás keresztezte az utunkat. Lehajoltam, megvizsgáltam a letaposott, letört fűvet. Nem volt ideje még elfonnyadni.

Valami azt súgta, hogy legyek óvatos. Hallgatóztam, de Dögevő dúdolásán kívül nem hallottam semmit. Sokért nem adtam volna, ha egyedül lehettem volna, bár mindenképpen magammal kellett hoznom őket. Már csak azért is, hogy idővesztés nélkül idetaláljak.

- Mi van? - suttogta a zenész. - Mit talált?

- Ezt - és a földre mutattam.

Leguggolt, nézte egy darabig a zöldesbarna kupacot, aztán lelohadt az arcáról az érdeklődés.

- Elefántszar - mondta csalódottan. - Mit akar vele?

- Már nem gőzölög - mondtam -, de még egészen friss.

- Na és? - húzta fel a vállát. - Annyit jelent, hogy erre járt egy elefánt. Na és?

Céltalannak tartottam a további magyarázatot. Hardy nem kérdezett semmit, csak sietősre fogta lépteit. Dögevő úgy botladozott mögöttünk, mint egy rosszul idomított házörző a körvadászaton. Néhány perc múlva elértük a repülőtér szélét. A hold nappali fényt árasztva függött felettünk. Nem mozdult semmi, csak az éjszakai madarak kórusa hallgatott el.

Amikor kiléptem a bokrok mögül, nem is lepődtem meg igazán. Útközben már számba vettem a lehetőségeket, és rájöttem, hogy bárki rabolt is el bennünket, első lépésként ezt kellett tennie.

Hardy sóbálvánnyá dermedt mellettem, Dögevő szusszant egyet-kettőt, amíg végül felfogta, mi történt.

A repülőtérnek csúfolt betonzsebkendő üresen árválkodott.

Az óriási gép, amely idehozott bennünket, nem volt sehol.

Hardy egy fának támaszkodott, és megtörölgette a homlokát.

- Csípjen meg, pajtás! - fordult Dögevőhöz. - Maga se látja, amit én nem látok?

- Ezt megfűjták! - hörögte a dobos kétségbeesetten. - Ezzel aztán nem kerülünk vissza Bangkokba! Hogy a fenébe tudták elvinni?

- Alighanem darabokra szedték - mondta Hardy.

- Azt a marha nagy gépet? És hová tették?

- Látták az elefántnyomokat! Az ormányosokra rakták és elszállították.

- Ki a fenének lehetett rá szüksége?

- Valószínűleg elásták vagy behajították egy szakadékba.

- De miért? - tátogott Dögevő.

- Hogy ne találhassa meg senki. Ha keresnének bennünket, ne bukkanhassanak ránk. A levegőből könnyen fel lehetett volna fedezni a gépet.

- A fene egye meg! - háborgott a zenész és összeborzolta lila haját. - Hát azért van a pasasnak annyi elefántja!

- Annyira biztos benne, hogy Vang Pin tüntette el a gépet?

- Ha személy szerint nem is ő, akkor doktor Camus! Ideje volt rá bőven. Míg mi vacsoráztunk, szétszedette a masinát. Ő maga dicsekedett vele, hogy itt volt a gépnél, maguk is hallhatták!

Arra gondoltam, hogy visszatérésünk lehetősége most már kizárólag Vang Pin kezében van. Ha a gépet nem találja meg egy mentőalakulat - márpedig nem találja meg, arra bárki mérget vehet -, akkor csak az ő küldöncei nyithatnak utat számunkra a külvilág felé. Ha a kínai egyáltalán komolyan gondolta a dolgot.

43.

Hagytam őket, hadd dühöngjék ki magukat. Amerre csak néztem, elefántnyomokat láttam. Széttépett szövetdarabokat, alumíniumroncsokat, egy helyütt nagy halom papírpoharat.

A nyomok egyértelműen arról tanúskodtak, hogy Malgorzata gépe soha többé nem emelkedik a levegőbe.

Nekidőltem egy fának, és megpróbáltam felvenni az erdő ritmusát. A dzsungel ugyanis ott élt és lélegzett a közelünkben, ha eddig meg is feledkeztünk róla. A fákon éjszakai madarak rikoltoztak, majmok zörögtek, apró emlősök indultak hajnalig tartó vadászatra.

De régen is volt, amikor utoljára álltam trópusi őserdőben holdfényes, magányos éjszakán! Éreztem, ahogy fokozatosan, sejtről sejtire belém árad a dzsungel. Gyorsabban és könnyebben vettem a levegőt: ismét azokat a szagokat szimatoltam, amelyeket évtizede éreztem utoljára.

Lehajoltam, letéptem egy páfránylevelet és az orromhoz emeltem. A kesernyés lé, amely a tépés nyomán kicsordult a páfrány szárából, megtisztította az orrom. Virágillatot éreztem, a fákon a majmok szagát, és valahonnét a távolból mintha mocsár kénköves bűze csapott volna felém.

Igyekeztem meggyőzni róla az erdőt, hogy hazatértem. Talán tovább is folytattam volna az ismerkedést, ha Dögevő és Hardy nem csörtet utánam.

- Hé, Lawrence! Most mi lesz?

Gyorsan döntöttem, mert még hosszú út állt előttem.

- Maguk visszamennek. Reggel találkozunk.

- És maga?

- Van még egy kis dolgom.

- Nem lenne jobb, ha magával maradnánk?

- Ide figyeljenek - sóhajtottam. - Éveket töltöttem őserdőben. Ismerem, mint a tenyeremet. Bízbanak bennem...

Dögevő a haját simogatta, Hardy zsebre vágta a fegyverét és megvonta a vállát.

- Alighanem igaza van. Azonkívül töri is a lábamat a cipő. Mikorra várható, hogy visszatér?

- Reggelre mindenképpen.

- Mondana valamit, hogy hova készül?

- Megpróbálom megkeresni a gépet.

- Helyes - bólintotta. - Én is ezt tenném a maga helyében.

Nekem viszont eszem ágában sem volt azt tenni!

Dögevő megfordult és búcsúzóul felém lengette a karját. Aztán lila taréjával együtt belevesztett a semmibe.

Vártam néhány percig, majd beültem egy bokor alá. Valami azt súgta: lehet, hogy más is kíváncsi a repülőgépre, nemcsak én.

44.

Az első éjszakai látogató Wimmer volt. Úgy csusszant ki a bokrok közül, hogy csak ámultambámultam. Gally nem reccsent, levél nem zörrent a lába nyomán. Lehajolt, megnézett egy-két apróságot a betonon, aztán elmosolyodott. Széles, jókedvű mosollyal, amelyet még nem láttam rajta. Arcát a hold felé fordította és hangtalanul nevetett, hogy majd a könnye csordult ki tőle. Aztán egyszerre csak a hideg futott végig a hátamon.

Odajött a bokor széléhez, amely alatt lapultam, és talán két méterre tőlem, egy másik bokor alól kihúzott egy csomagot. Ha jól láttam, fekete, hosszúkás sporttáska volt.

Úgy ölelte magához, mintha rég elveszett gyereket látta volna meg az árvák otthonában.

Igyekeztem olyan kicsire összehúzni magam, amekkorára csak tudtam. Ha csak kettőt lép, belém botlik. Felemeltem a géppisztolyt, hogy fejbe csapjam a tusával, ha közelebb jönne, de szerencsére ott maradt, ahol volt. Vigyorgott még egy darabig, aztán a hátára emelte a táskáját és eltűnt a bokrok között.

Ültem meredten és egészen addig néztem utána, amíg a bokrok ágai mozdulatlaná nem dermedtek.

Kezdem kételkedni benne, hogy elméletem, amelyet gondosan felépítettem, ér-e valamit egyáltalán. Vagy magam is valami iszonyatos átéjtés áldozata vagyok?

Amikor Villalobos feltűnt, már meg sem lepődtem. Meghúzogatta a bajuszát, körülnézett, de nem jött közel hozzám. Táskája sem volt, melyet a bokrok alatt rejtegetett volna.

Komor tekintettel bámult a kifutópályára, az erdőre, aztán visszasüllyedt a bokrok közé.

Újra egyedül maradtam kínzó gondolataimmal.

Tovább várok, de mivel nem jött senki, úgy határoztam, hogy elindulok. Kezembe vettem a géppisztolyt, ellenőriztem, minden rendben van-e vele. A tár halk kattanása új erőt öntött belém. Bár úgy éreztem, egyre kevesebbet értek mindabból, ami körülöttem történik, eszem ágában sem volt feladni a játszmat.

A hold világított, mintha megrendelésre tenné. A fák levelei lustán lengedeztek. Odafenn, a pálmák magasában mozgott a levegő, a föld felett azonban állt, mintha nekem akart volna segíteni azzal, hogy nem viszi el a szagom.

A közeli mocsár bűze azonban a szélcsend ellenére is elért hozzám. Jóval korábban megéreztem már, mint ahogy az elefántcsapás elfordult velem. Sejtettem, hogy gépünk roncsai valahol a mocsár mélyén pihennek, s bár nem sok információt remélhettem tőle, ha saját szememmel is meggyőződom feltételezésem igazáról, mégis, mintha valami vonzott volna arrafelé.

Álltam egy darabig a holdfényben, és csak akkor húzódtam be a bokrok mögé, amikor egy elefánt ballagott elő a fák közül. Ha csak egy pillanatig is tétovázom, egészen biztosan felfedezett volna a két meo, akik ott gyalogoltak mellette. Halkan, dallamos hangon beszélgettek: kár, hogy nem értettem belőle egy szót sem.

Alighogy az ormányos eltűnt, felbukkant egy újabb, aztán még egy. Megerőltettem a szemem, és sikerült is felfedeznem az elefántok hátára erősített kosarakat. Kétség sem fért hozzá, hogy ezekben vitték a repülőgép darabjait a mocsárhoz.

Amikor elcsendesedett minden, a csapással együtt elfordultam én is. Nem kellett sokáig lopakodnom: néhány száz méteres út után elértem a mocsár szélét. Összetört ülések, kisebb-nagyobb fémdarabok, nyitott bőröndök heverték szerteszét; éppen olyan kép fogadott, mintha légikatasztrófa történt volna.

Aztán megpillantottam valamit, amitől elveszítettem az óvatosságomat. Esküdni mertem volna rá, hogy nem messzire tőlem, közvetlenül a mocsár szélén saját, New Yorkban vásárolt bőröndömet látom, ráadásul sértetlenül.

Ha korábban történik mindez, ügyet sem vettem volna rá. Azok az esztendőök azonban, amelyeket Ázsiától távol töltöttem, sok mindent elaltattak bennem: többek között az őserdőkben kötelező óvatosságot is. Nyakamba csaptam a géppisztolyom, és lehajoltam, hogy közelebről is megvizsgáljam jogos tulajdonomat.

Ha nem világít erősen a holdfény, vagy ha apró felhő úszik az égi tányér felé, néhány másodperc múlva már alighanem én is odafentről néztem volna lefelé. A véres bozótívágó késre, amely levágta a fejem és a hullámra, amely mellett elégedett mosollyal állt volna a meo, aki megszabadított attól a kötelességtől, hogy továbbra is a nyakamon hordozzam a fejem.

A hold azonban világított, s amikor a bozótívágó kés felemelkedett mögöttem, árnyéka a bőröndömre esett. Ahogy megláttam az árnyékot, már repültem is: keresztül a bőröndön, bele a mocsárba.

Ahogy beletocsantom a bűzös folyadékba, hallottam, hogy a kés lecsap a bőrönd tetejére. Valami reccsent, engem pedig nyálkás, sűrű lé ölelt körül. Rémülten kaptam a fejem körül ingadozó vízisás után, de nem volt okom aggodalomra: a másfél méternyi kulimász alatt szilárd talajt ért a lábam.

Kitörültem a sarat a szememből, és rögtön meg is fagyott a vér az ereimben. Géppisztolyom a parton hevert, néhány méterre a meótól, aki felemelt késsel a kezében mosolyogva közeledett felém.

Semmi esélyem sem volt rá, hogy megkaparintsam a fegyvert. Az alacsony, gyerekméretű férfi kezében megrezzent a bozótívágó, és leheletnyit feljebb emelkedett.

Aligha éreztem valaha is ilyen tanácstalannak magam. Egyszerűen képtelen voltam gondolkodni: mintha minden gondolat egyetlen fagyos gombóccá sűrűsödött volna össze bennem. Itt lenne a vég? Hátrébb léptem, hogy minél nehezebben érhesse el. Letettem a lábam, és önkéntelenül felkiáltottam. Egyetlen lépés után már csak cipőm orrával értem el a feneket.

A meo egészen közel jött a mocsár széléhez, és kifejezetten élvezte a helyzetet. Ekkor jöttem rá, hogy micsoda iszonyatos csapdába estem. Ha itt maradok, ahol vagyok, elér a bozótívágó késsel, ha viszont csak egy lépést is teszek befelé, leránt, és mindörökre magába zár a mocsár.

A meo megállt, mosolygott, és mondott valamit. Talán bátorított, hogy tegyem már meg azt az egyetlen, halaszthatatlan lépést. Vidám, gyerekes mosolya azt ígérte, hogy esze ágában sincs feleslegesen megölni. Öljem meg magam: mindkettőnk számára ez a legjobb megoldás.

Tudtam, hogy nem sokáig bírom lábujjhegyen, arról nem is beszélve, hogy bármelyik pillanatban elfogyhat a meo türelme.

Nem volt mese, meg kellett tennem a döntő lépést hátrafelé. Őszintén szólva, nem tudom, miben reménykedtem. Talán abban, hogy én leszek az első a világon, akinek sikerül átúsznia egy mocsarat, vagy hogy valami csoda folytán megjelenik egy angyal, és kimenekít szorult helyzetemből.

Azt hiszem, nem is voltam egészen magamnál. Különben aligha tettem volna meg az utolsó lépést.

Hátraléptem és vártam, hogy összecsapjanak a fejem felett a bűzös sárhullámok. A rothadó, kénzagú lekvár egészen a számig ért. Ha nem vagyok olyan helyzetben, amilyenben voltam, alighanem öklendezni kezdek.

A meo érdeklődve figyelte, mikor fulladok meg. S hogy siettesse, aminek be kell következnie, gyorsan felém bökött. Behunytam a szemem, mert a borotvaéles penge ott csillogott az arcom előtt. Néhány milliméteren múlt csak, hogy nem vakított meg.

Bugyborékoló hangot hallatva hátraléptem. Megpróbáltam úszni, bár tudtam, hogy annyi esélyem van rá, mint a mézbe hullott légynek. Nagyokat csaptam az egyre iszonyúbb bűzfelhőket lövellő kulimászba, amikor csoda történt. Éreztem, hogy valami van a talpam alatt, valami szilárd, kemény, és nem engedi, hogy elsüllyedjek.

Tovább csapkodtam és bugyborékoltam, közben eszeveszett gyorsasággal igyekeztem meggyőződni róla, hogy a támasz valódi-e vagy csak a képzeletem játszik velem.

Valódi volt.

Megtámasztottam a lábam, aztán hatalmasat kiáltva lebuktam a szörnyű szutykos mocsárba. Mielőtt azonban elmerültem, annyi levegőt préseltem a tüdőmbe, amennyit csak bírtam.

Behajlítottam a térdem, és ráguggoltam a kemény tárgyra. Arra gondoltam, hogy alighanem egy repülőgépdarab vagy ülés lehet, amely lehullhatott az elefánt hátáról, vagy talán valamelyik meo közelebb hajította, mint kellett volna. Akárhogy is történt, a parton álló fickó aligha sejtette, hogy szilárd anyag van a talpam alatt ott, ahol a bűzös kulimászon kívül semminek sem lett volna szabad lennie.

Guggoltam a szilárd testen és imádkoztam, hogy türelmesebb legyek, mint a meo. Ha előbb jövök fel, mint ő elmegy, alighanem elvesztem.

Számolni próbáltam, és időről időre feleresztettem egy-egy buborékot. Éreztem, hogy a sáros lébe befújt levegő hangos böffenéssel durran szét a mocsár felszínén. Reméltem, hogy a meo előbb-utóbb elunja haláltusám bámulását, és a többiek után ered.

Százötvennél tartottam a számolásban, amikor éreztem, hogy már nem bírom soká. Agyamban vad dübörgéssel áramlott a vér, s a dübörgés felszállt a levegőbe a buborékokkal együtt.

Amikor kétszázhoz értem, a tüdőmben levő összes levegőt feleresztettem. A meónak azt kell látnia, hogy végleg kész vagyok. Belefulladtam a mocsárba: nincs tovább.

Óvatosságból vártam még néhány másodpercig, aztán eszeveszett gyorsasággal felbuktam a sártenger felszínére. Nem törődtem már se a meóval, se a nádvágó késsel, egyetlen dolog foglalkoztatott csak: minél gyorsabban, minél több oxigénhez jutni.

Miután teleszívtam a tüdőm a mocsárgáztól nehéz levegővel, amelyet most mégis csodálatos tisztaságú hegyvidéki illatnak éreztem, kitöröltem a szememből az iszapot. Rémülten láttam, hogy a meo ott ül közvetlenül a mocsár partján, és egy vastag törzsű bokornak vetett háttal rám vigyorog. Keze mellett a fűben ott villogott a bozótvágó kés.

Újra lebuktam, mint egy halra vágyó vízimadár. Ismét kétszázig maradtam lent, bár egyre nehezebben ment a dolog. Rettegéssel töltött el a felismerés, hogy a meo átlátott a szándékomon. Ha rájött, hogy első lebukásom alkalmával nem fulladtam meg, aligha fog eltűnni addig, amíg meg nem győződött róla, hogy minden kétséget kizáróan végem van.

Kitöröltem szememből a sarat, és a part felé pislogtam. Sokért nem adtam volna, ha hült helyét találok ellenfelemnek.

Csakhogya meo most is ott ült és vigyorgott.

Harmadszor is leguggoltam, egyre kétségbeesettebben bugyborékolva. Hiába engedtem fel a legszebb levegőgömböket, hiába pattantak szét a mocsár felett, kezdett megerősödni bennem a tudat, hogy akármit csinálok, a meo nem tágít. Ezzel a szimpla trükkel nem tudom félrevezetni.

Amikor aztán harmadik felbukkanásom alkalmával is ugyanolyan helyzetben találtam, ugyanolyan vigyorral a képén, s ugyanúgy csillogott a kés a keze mellett, kezdett valami nagyon nem tetszeni. Furcsállottam, hogy a fickó nem jön utánam és nem akar megölni. Hiszen így akár reggelig is a pocsolyában ülhetek...

Míntha valami azt súgta volna, hogy amíg a víz alatt ücsörögtem, történt valami a parton, ami gyökeresen megváltoztatta a helyzetet. Talán nem is akar megölni, csak rám ijeszteni? Talán Vang Pin szolgálai közül való, és én csak félreértettem a közeledését? De a bozótvágó kést mégsem lehet félreérteni, cáfoltam meg rögtön magam.

Most már nem buktam le, hanem hanyatt feküdtem, hogy kilihegjem magam. A kulimász azonban nem engedélyezett semmiféle lebegést. Lehúzott és azon igyekezett, hogy ne is bukkanhassak fel többé. Egyre nagyobb rémülettel kapálóztam, és megpróbáltam megtalálni a szilárd testet, amely mind ez ideig megmentett a vízbefúlástól. De hiába kotorásztam a lábammal, az ülés vagy repülőgépdarab eltűnt a mélyben.

Óriási erővel dobtam fel magam, és markoltam bele egy sáscsomóba. S bár a csomó rövid habozás után gyökerestől kiszakadt, adott annyi lendületet, hogy vagy másfél méterre előre dolgozhassam magam. Amikor ismét szilárd talajt éreztem a lábam alatt, majdnem sírva fakadtam az örömtől és a kimerültségtől.

A meo érdeklődéssel figyelte a küzdelmemet, de nem sietett sem a segítségemre, sem pedig nem próbálta kihasználni szorult helyzetemet. Szenvtelen mosollyal figyelte, ahogy hörögve, krákogva, fuldokolva közeledem a part felé.

A hold ragyogása egyre erősebb lett, mintha szupernova lángolt volna a fejünk felett. A meo arcán fenségessé szelídült a gúnyos mosoly, s a ragyogó bozótvágó kés misztikus filmek csodakardjára emlékeztetett.

Az arcomat borító sár nemcsak a szemembe folyt bele, hanem a fülembe és a számba is. A mocsár íze undorítóan keserű volt, bár ha reumám lett volna, feltehetően kigyógyulok belőle örökre.

Addig-addig kapálóztam, amíg valami kemény és hosszúka tárgy akadt a kezembe. Megfogtam, és minden erőmet összeszedve kirántottam az iszap alól. Karnyi vastag, mintegy másfél méter hosszú faág volt.

Ha valaki látott volna, amint kikászálódok a mocsárból, esküt tehetett volna rá, hogy több tízezer éves neolitikus ősemberrel találkozott. Ha viszont hadilábon állt a természettudományos műveltséggel, a mocsár szellemének hihetett volna.

Előbb négykézlábra álltam, szemem egyetlen pillanatra sem véve le a meóról, aki úgy látszik, nemigen érzekelte a veszélyt. Talán túlságosan is biztos volt magában, és bozótvágó késében. Hagyta, hadd másszak ki a pocsolyából. Csak mosolygott elkeseredett igyekezetemen.

Tántorogva bár, de felemelkedtem. Előrenyújtottam a botot, és lassan, semmivel sem gyorsabban, mint ilyenkor kell, elindultam felé. Oldalazva közeledtem hozzá: egy lépés... még egy... majd ordítottam egy nagyot, és a meo felé hajítottam az ágot. Aztán gyorsan lehajoltam, felkaptam a lábamnál heverő géppisztolyt. Sorozatra állítottam, és dühömben angolul üvöltöttem rá:

- Fel a kezekkel! Felállni és fel a kezeket az égbe!

Az elhajított ág közvetlenül a meo mellett hullott a före. Néhány sarcsepp felcsapódott a ruhájára: egy csepp a homlokára is jutott belőle. A meo csak mosolygott: nem mozdult, hogy letörölje az arcát.

Ekkor már sejtettem, hogy valami nincs rendben az emberemmel.

Még néhány lépést tettem feléje, pillanatra sem fordítva el róla a géppisztolyt. Ő meg ahelyett, hogy menekülni próbált volna vagy felkapni a kését, csak mosolygott. Mintha ez a közömbösen hideg mosoly lett volna minden fegyvere.

Még léptem kettőt, aztán megálltam. Alig voltam másfél méternyire tőle. Éppen elég közel ahhoz, hogy felkapja a bozótvágót és felém sújtson vele.

A mocsárban nagyot buggyant valami, mintha még valaki lett volna a mélyén, aki időről időre felereszt egy kis levegőt. Csak egy pillanatra fordultam arra, de nem láttam semmit. A meót láthatóan nem érdekelték a mocsárzajok. Nem vette le a szemét rólam.

Aztán lassan észrevettem, hogy nem is engem néz. Elnéz valahová a messzeségbe, a vállam felett, a mocsáron túlra. S mosolya sem igazán békés, szenttelen mosoly, hanem vicSORÍTÁS: elkeseredett tiltakozás a halál ellen.

Föléje hajoltam és géppisztolyom csövével megbökdöstem az oldalát. Nekidőlt a bokornak, feje a mellére hullott.

Ha nem félek attól, hogy az arcomról csepegő rettenetes ízű folyadék beleszorog a számba, hangosan felkiáltottam volna. Így azonban csak nyögtem, mint a gyomorfájós kutya.

A meo halott volt: az arcára fagyott jeges rémületet néztem én mosolynak.

Bár most kellett volna igazán megkönnyebbülnöm, egyáltalán nem éreztem jobban magam. A mocsár büze fojtogatott; testem égett, mintha csalánban hemperegettem volna. Fegyverem árnyékán láttam, hogy remeg a kezemben a géppisztoly.

Vállamra akasztottam a sorozatlövőt, és erőt véve magamon, letérdeltem a halott mellé. Feje oldalra billent: nyitott szemével mintha engem bámult volna.

Megfogtam a nyakát: még meleg volt.

A hold vadul ragyogott, a mocsár fortyogott, vállamon remegett a géppisztoly. Aztán megszólalt valahol egy béka. Brekegése jeladásféle lehetett, mert egész kórus felelt rá.

Megvakartam az oldalam, és arra gondoltam, hogy a meo gyilkosa alighanem már eltűnt a közelből. A békák is azért kezdtek éjszakai énekükbe, mert tisztának érzik a levegőt. Persze csak átvitt értelemben. S bár nemigen ismerem a laoszi békák lelkivilágát, igazán szerettem volna hinni a megérzésükben.

Lehajoltam a meóhoz, és ismét megérintettem a nyakát. Vékony, véres csík húzódott rajta végig; elől alaposan belevágódott a nyelöcsövébe. S amit korábban nem láttam: eltépett ütőeréből kifolyt vére vörös tócsaként csillogott a fűben.

Semmi kétségem sem lehetett afelől, hogy nyakszorítóval ölték meg, mint a lányokat a gépen.

Jóságos isten, de kicsoda?

Ki tudta, hogy éjszaka elhagyom Vang Pin vendégszerető házát? Ki tudta, hogy nekivágok az éjszakának? Ki tudta, hogy idejövök a mocsár partjára? Hogy meg akarom keresni a repülőgép maradványait? De hiszen nem is akartam! Csak amikor megláttam az elefántokat a kosarakkal a hátukon, akkor döntöttem úgy, hogy letérek a mocsár felé.

Ha nem félek, hogy rajtam üt valaki, tovább gondolkodom. A nyitott partszakasz és a ragyogó holdfény azonban arra készítetett, hogy tűnjek el innen, amilyen gyorsan csak lehet.

Még egyszer tüzetesen szemügyre vettem a halott meót. Most is mosolyogni láttam, mint korábban. Aztán mintha apró árnyék suhant volna el az arca előtt. Mintha gyors szárnyú denevér sötétítette volna el egy pillanatra a holdat.

Éppen el akartam fordulni, amikor az árnyékocska ismét elsuhant a levegőben. Máskor talán oda sem figyelek az ilyen apróságra: a vakítóan éles holdfény azonban mindennek megnövelte a jelentőségét.

Amikor harmadszor is felbukkant a gyors kis árnyék, már tudtam, hogy ott himbálózik valami a meo orra előtt a bokor ágaira akasztva. Alighanem már ott volt akkor is, amikor letérdeltem, hogy megvizsgáljam, csak hogy akkor pont az én fejem felett függött. Lenéztem az ágakra, és azonnal fel is fedeztem az agyagfigurát, amely unottan himbálózott, pedig tökéletes volt a szélcsend.

Lekaptam a géppisztolyomat, és ráfogtam a bokorra. Nagyot akartam ordítani, de csak rekedt nyögésre sikeredett.

- Fel a kezekkel! Előjönni!

A meo az oldalára dőlt. Akaratlanul is feléje kaptam a fegyver csövét. A hulla azonban nem akart semmit tőlem: békésen hevert a fűben.

Bozótvágó kése ott csillogott mellette. Felemeltem és behajítottam a mocsárba.

Ami ezután következett, az első osztályú rémregénynek is beillett volna. Alighogy a kés elsüllyedt, éles sikoltás verte fel a csendet. A békák abban a szempillantásban elhallgattak, s anélkül, hogy egyetlen vattányi felhőpamacs is felbukkant volna az égen, úgy éreztem, legalább felére csökken a hold fényereje. Mintha hideg szellő futott volna végig a mocsár felett, végigsimította az arcom és megborzongatott.

Aztán elhalt a sikoly, és megszólalt egy lágy, régies hangsúllyal beszélő hang. Mintha mindennünnen szólt volna: a mocsárból, a bokrok közül, talán még a pálmafák tetejéről is. Lágy volt és behízeglő, nem tudtam volna megmondani, hogy nő vagy férfi hangja. Kínaiul beszélt: talán éppen azon a dialektuson, amelyen Huan-ti idejében társalogtak a mandarinok.

- Üdvözlégy, Lawrence - mondta a titokzatos, földöntúli hang. Felkaptam a fejem, és ámultan meredtem a semmibe.

Aztán halk nevetés hangzott fel. Bármerre fordultam, mindenhol hallottam.

A mocsár, a fák, talán még a sás is visszaverte a nevetést és az utolsó szavakat, amelyek ott forogtak körülöttem a levegőben.

- Lawrence, Law-rence...

- Ki vagy? - kiáltottam, és leeresztettem a fegyvert. - Honnan ismeresz engem?

- Én mindenkit ismerek - válaszolta a hang. - Nincs semmi ezen a világon, ami ismeretlen lenne előttem.

- Ki vagy? - ismételt meg a kérdést.

- Egykoron császár voltam - mondta a hang. - Azt akartam, hogy Kína nagy legyen. Falat emeltem a barbárok ellen... Császár voltam... Huan-ti!

45.

Ha nem éltem volna hosszú ideig Keleten a Brit Királyi Légierő felderítő szolgálatában, bizvást hihettem volna, hogy megőrültem. Vagy, hogy a kiállott izgalmak következtében, esetleg a beszívott mocsárgáztól kényszerképzeitem vannak.

Na és természetesen azt is hihettem volna, hogy valóban Huan-ti császár szólalt meg a kedvemért a túlvilágról.

- Elkészítettem az agyaghadsereget, hogy velem legyen az idők végezetéig - suttogta a hang. - Azt akartam, hogy katonáim őrizzék a síromat, és meséljenek nekem a gyorsan rohanó évekről, az égen szálló felhőkről, a virágokon zümmögő méhekről. Arról a világról, amelyet otthagytam mindörökre. Azt akartam, hogy soha ne bukkanjanak a síromra, ne háborgassák katonáim álmát, szolgálóm békességét. Átkot mondtam arra, aki valaha is megzavarja a nyugalmaimat. Aztán háború dúlt Kína földjén, és valaki rábukkant a síromra.

- Kicsoda?

A hang válasz nélkül hagyta a kérdésemet.

- Többé nem rejtőzhetek a föld alatt... Évezredes pihenőmnek vége. Azt akarom, hogy keress új nyugvóhelyet a katonáimnak.

- Miért éppen én?

- Azt akarom, hogy kövesd a jelet. Ha megpróbálnak az életedre törni, én megsemmisítem őket. Azt kívánom, ha megtaláltad a síromat...

Zúgott a levegő, mintha a léghullámok hátán szállna az üzenet. Aztán egyszerre ismét kitisztult a hang.

- ...menj a háromcsúcsú hegy második csúcsa alá. Ott találsz a fehér követ.

Ismét eltorzult a hang, és csak foszlányokat hallottam.

- ...hajtsd végre az akaratomat. Te tiszteld a kínai szokásokat, megtanultad a nyelvünket, akárcsak én... Én sem voltam kínai. Barbár volt az apám... és bosszút állok azokon, akik megzavarták a nyugalmaimat. Te leszel a...

Valami kattant, a hang elhallgatott.

A szobor mozdulatlanul függött egy ágon. Békés arcú mandarinféle férfit ábrázolt, kinyújtott karral.

A mocsár óriásit böffent mögöttem. A hold megvilágította a háromcsúcsú hegy mindhárom sziklameredélyét, melyek barátságosan ragyogtak a hívogató fényben.

A műanyag zsinóron függő agyagmandarin kinyújtott karja pontosan a középső hegycsúcs felé mutatott.

46.

Ahogy száradt rám az iszap, úgy kezdett pokolian viszketni a bőröm. Óvatosan a bőröndhöz osontam, amely ott hevert a halottól nem messze a fűben.

Legelőször is arra kellett rádöbbennem, hogy a bőrönd mégsem az enyém. Csendesen imádkoztam, hogy ha már nem az, legalább férfié legyen. Vadul belekotortam: elegáns, kétsoros, sötétkék öltöny akadt a kezembe; kár, hogy egyik ujját tőből lemetszette a meo kése. Tovább kutattam, de a többi ruha még rosszabb állapotban volt. Cipőt nem találtam benne egyetlen egyet sem.

Leereszkedtem a víztükörhöz, elzavartam a békákat, és amennyire csak tudtam, lemostam magam. Közben a géppisztolyt a bokrok felé tartottam. Soha nem gondoltam volna, micsoda pokoli mutatvány géppisztollyal a kézben mosakodni.

Pár perc múlva kész voltam. Kis túlzással azt is mondhatnám, hogy újjászülettem. Bűdös voltam, az igaz, de legalább a sár nagyját sikerült levakarnom magamról.

Ha a sötétkék, kétsoros öltönynek nem hiányzik az egyik ujja, egészen jól festettem volna benne. A cipőmmel azonban nem tudtam mit kezdeni. Letisztítottam, ahogy tudtam, aztán beleléptem. Cuppogott a sártól, különben használható volt.

Zsebre vágtam a szobrocskát, még egyszer végignéztem a mocsáron, amely kis híján a sírommá lett, majd megfordultam, és elindultam előre.

A háromcsúcsú hegy középső csúcsa felé.

47.

Egészen addig gyalogoltam, amíg el nem értem egy ösvényt. Talán kétméternyi széles lehetett, és egyenesen a hegycsúcs felé vezetett. Éppen egy fának dőltem, hogy kifújjam magam, amikor mintha a földből nőtt volna ki, két meo bukkant fel előttem. Halkan beszélgettek, kezükben ott csillogott a bozótvágo kés.

Még a lélegzetemet is visszafojtottam, nehogy árulóm legyen. A páfrányok levelei összehajoltak: mintha azok is meo nyelven suttogtak volna. A legelő haladó férfi megtorpant, felemelte a kését, és pontosan az én páfrányom felé fordította a fejét. A páfránylevelek izgatottan tovább suttogtak felettem. Ha valamilyen természetkultusz híve vagyok, kétségem sem férhetett volna hozzá, hogy el akarják árulni, hol rejtőzöm. A természetfeletti kommunikáció azonban mégsem lehetett tökéletes, mert a meo végül is elfordította a fejét. Tizedmásodpercek múlva olyan kihalt volt az ösvény, mintha évek óta nem járt volna erre senki.

Engem azonban nem tévesztett meg a kísérteties némaság. Tudtam, ha egy keleti ember gyanakszik valamire, nemigen nyugszik addig, amíg végére nem jár a dolognak. Nyugodtan lapultam hát tovább, és vártam, hogy a meo visszatérjen.

Mintegy öt percig kellett várakoznom. A meo éppen velem szemben dugta ki a fejét a páfrányok közül, s kését maga előtt tartva kilopakodott az ösvényre. Ott azonban csak egy megtermett, fehér fenekű majmot láthatott, amely éppen ebben a pillanatban mászott le lustán egy faágról.

A meo mosolyogva dobbantott egyet. A majom ránézett, kivicsorította a fogait, aztán a sietség legkisebb jele nélkül visszakapaszkodott a fájára. A meo övébe dugta kését, és besüllyedt a bokrok közé.

Valami azt súgta, hogy szabad az út: mehetek, ahova kedvem tartja. Nekem pedig úgy tartotta kedvem, hogy ismeretséget kössek a Fekete Herceggel.

48.

A holdvilág, ha lehet, még fényesebben ragyogott, mint korábban. Az a furcsa érzésem támadt, mintha filmfelvétel folyna a közelben, s jupiterlámpák ragyogásában lépegetnék előre, miközben ezer szempár figyel minden mozdulatomat.

Igyekeztem úgy mozogni, hogy minél kevesebbet mutassak magamból. Gyakran vágódtam hasra, ha úgy éreztem, közeledik valaki. Mondanom sem kell, nem jött senki.

A Fekete Herceg háza kísértetiesen hasonlított Vang Pin birtokára. A hosszú, több kőépületből álló komplexumot sűrű, fákkal és bokrokkal tarkított park szegélyezte. Az épületeket elválasztó belsőudvarokat magas kőkerítés ölelte körül.

Odalopakodtam egy fához, és megpróbáltam gondolkodni. Az elmúlt események meglehetősen kifárasztottak: nemcsak fizikailag, hanem szellemileg is. Nem voltam egészen biztos benne, helyesen cselekedtem-e, hogy idejöttem. Mintha a gondolataim felett uralkodó kontrollt is elvesztettem volna.

Álltam a fánál és azon gondolkodtam, hogy végül is mi a fenét akarok? Törjek be egy épületbe? Lessek be egy ablakon? Hátha meglátom, kicsoda a titokzatos herceg?

Az épületkomplexum központi magja egy kétemeletes, jellegzetesen délkelet-ázsiai ház volt, pagodatetővel. A tető feltüremkedő sarkaira apró csengőket akasztottak, amelyeknek csilingelniük kellett volna, ha fúj a szél. Most azonban némán, mozdulatlanul csüngtek a levegőben.

A nagy, vörös mintákkal festett fakapura fém sárkányfejeket erősített az építőmester. A sárkányok szájából bronzkarikák lógtak alá. Alig bírtam megállni, hogy oda ne osonjak az egyik karikához, és az ajtó fájához ütögetve bebocsátást kérjek. Eljátszottam a gondolattal, vajon mit szólna a Fekete Herceg éjszakai látogatásomhoz.

Ahogy a fa mögött lapulva megtelt az orrom az ágakon hintázó virágok illatával, egyszerre csak bölcs gondolatok raja bukkant fel bennem. Alighanem Buddha érezhetett így, amikor a fügefafa alatt meditálva rátört a megvilágosodás. Felismerte az élet értelmét, s a szenvedések körforgásából való kilépés útját.

Az én megvilágosodásom azonban korántsem volt ennyire elvont és filozofikus. Egyszerűen csak összevettem az eseményeket, amelyeken eddig keresztülmentem és villámcsapásként hasított belém a felismerés. Rájöttem, hogy mire megy ki a játék. Mi történik körülöttem, és hogy mit jelentenek az agyagkatonák.

Csak még azt nem tudtam, kicsoda a Fekete Herceg.

49.

Sokszor megtörtént már velem, hogy csalódtam elképzeléseimben. Az is, hogy néhány pillanat alatt omlott össze egy-egy gondosan és hosszasan felépített elméletem. Az azonban még gyakrabban, hogy amikor már azt hittem, megoldottam egy nehéz feladatot, és csak az eredmény ismertetése volt hátra, a sors szellemkeze rátett még egy lapáttal. Újabb akadályt állított eléem.

A holdfény rásütött a kapun vicsorgó sárkányokra, a szürke kerítésfalra és a vörös cseréptetőre. Megpillantottam egy aranybetűs kínai feliratot is a pagodatető alatt. Régies írás volt, alig tudtam kibetűzni. Kien-lun, a mandzsu dinasztia egyik császáranak a mondását tartalmazta, s valami ilyesmit jelenthetett: ezen a helyen elszáll a remény.

Lehajtottam a fejem, mert az orromba szálló virágpor tüszögésre ingerelt. Megpróbáltam visszafojtani; nagyokat nyeltem, s a szemem megtelt könnyel.

Mire ismét a kapu felé pislantottam, eltelt egy-két perc. S ez az idő éppen elég volt ahhoz, hogy valami történjék a közelemben: valami lényeges és visszavonhatatlan.

Előredugtam a fejem, megpróbáltam tisztába jönni a dolgokkal. Ember most sem mutatkozott, a csengők nyelve bénultan lógott, a sárkányok hang nélkül üvöltöttek.

Kezem ügyébe csúsztottam a géppisztolyt és még egyszer gondosan megvizsgáltam mindent. A sárkányokat, a tetőt, a karikákat, a vörösben játszó cserepeket, a feliratot az aranybetűkkel...

A felirat!...

Visszakaptam a szemem az aranyozott írásjelekre. Első pillantásra nem láttam rajtuk semmi rendkívülit. Néhány ismeretlen írásjel, aztán ismertek...

Úgy éreztem magam, mintha rejtvényt fejtenék. Olyan rejtvényt, amely két rajzból áll, s a rajzoló gondos munkával tíz alig látható eltérést csempészt be a különben azonos rajzokba. A megfejtő feladata, hogy amilyen gyorsan csak tudja, felsorolja az eltéréseket.

Még egyszer végigfutott a szemem az írásjeleken, aztán hideg borzolta végig a hátam.

A feliratból eltűnt Kien-lun császár neve.

Megtöröltem a homlokom és nagyot nyeltem.

Régóta nem hiszek varázslatban és mágiában, bár Keleten óvatosan kell bánni az olyasfajta kategorikus kijelentésekkel, hogy nem hiszek valamiben. Arra azonban esküdni mertem volna, hogy az előbb még ott ragyogott a felirat szélén a két írásjel.

Behunytam a szemem, elszámoltam tizenötig, aztán kinyitottam. Ismét láttam Kien-lun császár nevét.

Most már végképp nem tudtam, hányadán állok. Rutinszerűen csuktam be újra a szemem, és már nem is csodálkoztam, hogy amikor kinyitottam, a császár neve nem volt sehol. Mintha egy óriási kéz hol letakarta, hol pedig látni engedte volna.

Bár tudtam, hogy kockázatos vállalkozás egészen közel menni a kapuhoz, nem tettem mást. Hiszen minden apróságnak jelentősége lehet ebben az elátkozott ügyben. Még hozzá óriási jelentősége.

Négykézlábra álltam, és mint egy nagyra sikeredett éjszakai majom, átügettem azon a lapos, fény által bevilágított néhány négyzetméteren, amely a bokrokat a kaputól elválasztotta.

Ami ezután következett, már korántsem volt ilyen egyszerű. A csúcsos kaputető árnyékában felemelkedtem, s első mozdulatommal mindjárt bele is vertem a fejem egy kiálló deszkába, amely a tető végéről lógott lefelé, hatalmas szélmalomlapátként.

Sziszegve a fájdalomtól oldalt hajtottam a deszkát. Halkan, egészen halkan nyikorogni kezdett. Megtapogattam a homlokom, és örömmel állapítottam meg, hogy a közepes nagyságú búb, amely most született rajta, többi sérülésemhez képest semmisség.

Felálltam a tető árnyékában, és a feliratra meresztettem a szemem. Az aranyjelek csillogtak-villogtak a fényben, Kien-lun nevének azonban nyomát sem láttam.

Csípőre tettem a kezem. Megpróbáltam rájönni a titok nyitjára. Addig-addig bámultam, amíg lassan kibontakozott egy fél írásjel a szemem előtt. Esküdni mertem volna rá, hogy Kien-lun két írásjeléből az elsőnek a fele.

Aztán egyszerre mintha jeges kéz markolta volna meg a torkom. Megszorongatott, hagyott egy kis levegőt, de csak azért, hogy azt is kiszorítsa belőlem.

Mint éles kés hasított belém a felismerés. Azért nem látom a feliraton Kien-lun császár nevét, mert valamilyen sötét tömeg lóg a levegőben köztem és a felirat között. Valami ott himbálózott a kapu feletti tetőre akasztva, hol eltakarva, hol pedig látni engedve a két írásjelet. Nem is néztem igazán meg, de tudtam, hogy egy halott.

Önkéntelenül hátraléptem. Felemeltem a kezem: éreztem, hogy lágy fuvallat érinti meg a tenyerem.

Arra gondoltam, hogy talán nem is kellene odanéznem. Meg kellene fordulnom, és itt hagynom ezt az egészséget. Hiszen tudom, hogy merre folyik a Mekong. Ha elindulok, néhány hét múlva ott lehetek. Nem először fordulna elő velem, hogy heteket töltök egyedül az őserdőben. De vajon meg tudnám-e enni a rovarokat, mint néhány évvel ezelőtt? Meg tudnám-e fogni és nyersen felfalni a madárfiókákat? Ki tudnám-e válogatni a mérges bogyókat az ehetőek közül? S végül ki tudnám-e kerülni a dzsungellakók halálos csapdáit?

Valahol a fejem felett kinyílt egy ablak. Csengő női hang mondott valamit egy másik nőnek. Aztán mintha a belső udvarok valamelyikében beszélt volna valaki.

Lábujjhegyre álltam, megfogtam a halott lábát, és magam felé húztam a testét. Lassan megfordult, ujjával megérintve az arcom. Amikor aranygyűrűkkel terhes, öreges kezére esett a pillantásom, már tudtam, hogy kicsoda. Akár az arcába sem kellett volna néznom.

Mégis belenéztem. Szeme mereven bámult a semmibe, feje oldalra hajlott, mintha érdeklődve hallgatná valakinek a szavait. Két ősz bajuszszárnya lekonyult, megadva magát az elkerülhetetlennek.

Villalobos tábornok volt.

50.

Ami ezután következett, fel kellett volna hogy borzolja az idegeimet. Ha korábban és főleg minden előzmény nélkül történik mindez, talán nagyobb hatással lett volna rám. Az elmúlt nap és az a néhány hulla azonban, amelyet e nap produkált, annyira kikészített, hogy talán már az sem döbrentett volna meg, ha angyal száll le az égből, kezében hosszú réztrombitával, és hosszas trombitálás után tudtára adja élőnek és holtak, hogy ideje gyülekezni, mert megkezdődött a világvége.

Léptek koppantak a kapun belül, méghozzá nem is egy, hanem egész csapaté. Suttogás, halk beszéd, parancsszavak ütötték meg a fülem. Ezzel egy időben a hátam mögött is zaj támadt, mintha ökölvívó-mérkőzés folyt volna a bokrok között.

Előbb azok értek a kapuhoz, akik belülről, az udvar felől jöttek. Kulcs fordult a zárban, aztán hallottam, hogy leemelnek egy súlyos vasreteszt. Egészen a földhöz lapulva, aggodalmasan pislogtam hátra, nehogy a hátulról közeledők belém botoljanak.

A kapu halk nyikorgással kitárult. Az ajtószárnyak befelé nyíltak, így a közeledők nem vehették észre azonnal a széles, faragott díszekkel ékes kaputetőre akasztott holttestet.

Aki legelől jött, visszafordította a fejét, mondott valamit a kísérőinek. Kínaiul beszélt, elég magas hangfekvéssel, ahogy vagy csak egészen fiatal férfiak, vagy nők beszélnek. Középtermetű, vékony fickó volt: hosszú haja a tarkójára omlott.

Az ismeretlen, fekete ruhás, vékony alak visszafordult, aztán nekicsattant a hullának. Rémműlten hátraugrott és felkiáltott. Magas, ideges kiáltás volt. Nem pekingi, hanem sanghaji dialektusban ejtett ki néhány szót, amiből alig értettem valamit. Árnyékszerű kísérői, akikben meókat véltem felfedezni, körülrajzolták a szerencsétlen Villalobos testét, és izgatottan sugdolóztak.

Ebben a pillanatban a hátam mögött is megerősödött a láрма, s kénytelen voltam arrafelé fordulni.

Amit láttam, megdermesztette bennem a vért, és csak kevésen múlt, hogy nem eresztettem oda egy sorozatot.

A bokrok közül néhány meo bukkant elő, csillogó késsel a kezében. Késeik hegyét két, közöttük botorkáló férfira szegezték. A testüket nehezen vonszoló és talán sebesült foglyok közül az egyik vékony volt és vörös hajú. Ahogy a holdfény ráesett az arcára, jól láthattam, hogy vércsík szivárog a szája szegletében, és végigcsorog az állán. Megtörölni nem tudta, mert hátrakötözték a kezét.

A másik jól megtermett volt, széles vállú, s ahogy felém fordította a fejét, szemernyi félelmet sem láttam az arcán. Inkább kíváncsian figyelte a körülötte serénykedő meókat, és időről időre megcsóválta a fejét.

A legkülönösebb azonban a haja volt. A vakító holdfény ráesett lilára festett sörényére, s olyan színárnyalatokat produkált, hogy egy igazán színérzékeny festő hangosan felsikított volna örömeiben.

Hardy és Dögevő botladozott a meók kései között.

51.

A foglyokat kísérő meók megtorpantak, amikor megpillantották a zűrzavart a kapu közelében. Nekem viszont ez volt a szerencsém. Olyan közel vonultak el ugyanis mellettem, hogy a szélső meo majdnem rám lépett. Ha nem köti le a figyelmüket az akasztott Villalobos látványa, alighanem felfedeztek volna.

Néhány pillanat múlva Villalobos teste a földön feküdt. Hogy ki vágta le, nem láttam. Azt azonban igen, hogy a fekete árnyék ráborul, és mintha zokogás rázta volna.

Felemeltem a fejem, hogy jobban megfigyelhessem, mi történik. Az árnyék úgy hajolt Villalobos teste fölé, hogy fekete kalapjának karimája eltakarta az arcát. Nem tudtam megállapítani, álarcot visel-e, mint Zorro, vagy csak a kalap árnyékában bízok. Abban azonban biztos voltam, hogy sír. A meók és talán néhány kínai körülállták, de szólni nem szólt egyik sem. Azok sem, akik Hardyt és Dögevőt hozták.

A két fogoly kimeredt szemmel bámulta a jelenetet. Dögevő volt az, aki elsőnek ismerte fel a tábornokot.

- Uramatyám, a bajuszkirály! - nyögte, és óriásit nyelt. - Látja, kinyírták a tábornokot is... Fellógatták az öreget. Gondolja, hogy bennünket is...

- Kuss! - mordult rá Hardy.

A fekete ruhás ebben a pillanatban felemelkedett. Nem tudom miért, de esküdni mertem volna rá, hogy nő. Talán könnyed mozgása emlékeztetett nőre. Mintha nem is hatott volna rá a nehézségi erő. Felemelkedett, szembe állt a Hardyt és Dögevőt kísérő meókkal.

- Hol fogtátok el őket?

Kínaiul hangzott a kérdése; egy meo tört kínai nyelven válaszolt rá.

- A mocsár közelében, herceg.

A Fekete Herceg alig pillantott a foglyokra, sőt mintha igyekezett volna elrejteni előlük az arcát.

- Mit csináljunk velük?

Lassan lecsúsztottam a vállamról a géppisztolyt, és a kezembe vettem. Ha ne adj' isten, valami olyan parancsot hallanék, hogy végezzenek velük, kénytelen lennék tűzijátékot rendezni, márpedig mi sem állt távolabb a céljaimtól, mint hogy felhívjam magamra a figyelmet. A fekete alak felemelte a kezét, és még lejjebb húzta a kalapját.

- Zárjátok be őket! Kung Tung-fej lesz a felelős értük.

Egy meo ruhás kínai előrelépett és meghajolt.

- Igenis, herceg. Mit kívánsz még, uram?

- Ha... - remegett a hangja, ami nemigen illett egy fantomherceghez -, ha holnap napnyugtáig nem jönnek vissza... akkor...

A kínai ismét meghajolt, és fejét felemelve várta a választ.

- Akkor, herceg?

- Öljétek meg őket! - mondta a Fekete Herceg, és összehúzta magán a köpenyét. - A holttestüket pedig vessétek a mocsárba!

Felemelte a karját, mintha búcsút intene, aztán egyetlen ugrással eltűnt a bokrok között.

A meók elindultak befelé, a magas kerítéssel körülfogott belső udvarba, magukkal rángatva Dögevőt és Hardyt.

A ragyogó hold közönyösen, én viszont kétségbeesve bámultam utánuk.

Amikor eltűntek a kapu mögött és ismét csend borult a környékre, szerét ejtettem, hogy gondolkozzam néhány rövid percig. Szó se róla, volt miről.

Megkísérelhettem volna kiszabadítani a foglyokat, de azt is tudtam, hogy ez lenne a legkevésbé okos lépés. A Fekete Herceg megparancsolta, hogy holnap napnyugtáig várjanak rá, ami annyit jelent, hogy addig - de csak addig - Dögevő és Hardy biztonságban érezheti magát. Megpróbálhattam volna megtalálni az agyagkatonákat, mert ha hinni lehet Huan-ti császár szellemének, rajta kívül egyedül én tudtam csak, hol vannak elrejtve. Továbbá üldözőbe vehettem volna a Fekete Herceget is, hogy elkapjam, és megpróbáljam kipréselni belőle az igazságot.

Rövid habozás után úgy döntöttem, hogy mégis inkább visszatérek Vang Pin szerető otthonába. Végtére is felelős vagyok a többiekért, még akkor is, ha önként vállaltam a felelősséget. Felbukkant előttem az ágyamban alvó Mal képe is, és megszaporoztam a lépteimet. Nagyon féltettem őt. Bevallom, ez volt a legfőbb ok.

Óvatosan közelítettem meg Vang Pin birodalmát. Ha nem feltétlenül szükséges, miért tudja meg, hogy éjszakai sétákat végzek a környéken. Körülszimatoltam a kertben, találok egy ide-oda bóklászó elefánttal, különben csendes volt minden.

Az elefánt odasomfordált hozzám, és tisztes távolságból felém nyújtotta az ormányát. Zsembembe nyúltam, hátha találok benne valamit, de tévedtem. Szomorú képpel veregettem meg az ormányát, és megvakartam a homlokát. Az elefánt körülszaglászott, aztán halkán feltrombitált. Amikor otthagytam, bánatosan nézett utánam.

Minden különösebb nehézség nélkül bejutottam az épületbe, végiglopakodtam az üvegfolysón, egészen a szobáimig. Közben imádkoztam, hogy ne találkozzam senkivel, mert biztos voltam benne, hogy aki meglát, hangos üvöltéssel veri fel a környéket. Koszosan, sárosan, bűdösen, félujjú kabátban, ronggyá ázott cipőmmel, nyakamban egy rövid csövű mexikói géppisztollyal, nem lehettem valami bizalomgerjesztő látvány.

Szerencsére nem látott meg senki. Eljutottam az ajtóig és halkán bekopogtattam.

- Mal!

Semmi válasz.

Még egyszer kopogtattam: hasonló eredménnyel.

Letérdeltem, benéztem a kulcslyukon. A kulcs benne volt a zárban.

- Mal!

Nem mozdult semmi.

- Mal!

Jóval erélyesebben kopogtattam, mint eddig, de még erre sem moccan semmi.

Hátamra csaptam a géppisztolyt, kiügettem a folyosóra, át a másokra, majd a kapun keresztül a szabadba. Néhány pillanat alatt megtaláltam az ablakomat, aztán felágaskodtam és belestem rajta.

A holdfény úgy világított, hogy nem láthattam Mal arcát. Karja azonban furcsán kifordulva, egészen természetellenes pózban hevert a teste mellett.

Alighanem ekkor kerített hatalmába a pánik. Gondolkodás nélkül az ablakhoz ugrottam és géppisztolyom agyával bevartam az üveget. A szilánkok csörömpölve hullottak le melletttem.

Hatalmas ütéseket mértem az ablakkeretre is és csak akkor hagytam abba, amikor egy távolabbi épületben fény gyúlt néhány ablakban.

Tigrisugrással vettem be magam a szobába. A következő pillanatban már az ágy mellett térdeltem és Mal karját tapogattam. Hála istennek, meleg volt. Föléje hajoltam, és egyetlen mozdulattal széttépve hálóinge felső részét, szívére fektettem a tenyeremet.

Ha gyengén is, de vert.

Leroskadtam a földre. Éreztem, hogy előtt a veríték. Fekete karikák úsztak előttem a holdfényben, s legszívesebben én is Mal mellé feküdtem volna. Csakhogy az ablak nyitva állt, ráadásul betörtem az üvegét...

Mal mellére hajtottam a fejem. Lélegzése szabályos volt, bár szagatottabb a normálisnál. Mintha rosszat álmodna, vagy lefekvés előtt megijesztették volna.

Megfogtam a karját és gyengéden megráztam.

- Mal!

Ahogy kimondtam, furcsa, émelyítő szag csapta meg az orrom. Felemeltem a takarót, de Mal gyönyörű testén kívül nem láttam semmit. Dereka alá nyúltam, és az oldalára fordítottam. Felnyögött, de nem ébredt fel. Felemeltem a párnáját: a szag egyre erősebb lett. Letettem a géppisztolyt: úgy, hogy a csöve az ablak felé nézzen.

Rövid kotorászás után megtaláltam, amit kerestem. Félig a lepedő alá csúszva, vékony, kék csíkos zsebkendő nézett velem farkasszemet. Minden kétséget kizáróan ebből áradt a szag. Két ujjam közé csíptettem és felemeltem. Éppen csak megszagoltam, de ez is elég volt hozzá, hogy megtántorodjak.

Kihúztam Mal feje alól a kispárnát, letéptem a huzatját és a vízcsap alá tartottam. A víz alig csöpögött: éjszakára a helyi áramfejlesztő szüneteltette a működését. Jó időbe telt, amíg sikerült a huzatot annyira megnedvesítenem, hogy Mal homlokára tehessem.

Ha a víz hideg, talán hamarabb is felébredt volna. Így azonban jó időbe telt, amíg lelket vertem belé.

- Jézusom! - nyögte. - Az ébresztő... - aztán meglátott engem és halkán felsikoltott. - Úristen! Maga kicsoda?

Visszazuhant az ágyra és magára rántotta a takarót.

További néhány percembe került, amíg vissza tudott emlékezni mindenre. Akkor viszont ledobta magáról a paplant, és a nyakamba vetette magát. Egyáltalán nem zavarta, hogy arcomon száradt izzapcsomók ülnek és hogy bűzlök, mint egy latrina.

- Úristen, Leslie! - nyöszörögte, miközben eleredtek a könnyei. - Csakhogy itt vagy... Annyira féltem. Isten bizony annyira, ahogy még a levegőben sem, soha. Az a szörnyű férfi...

Magamhoz vontam és a hátát simogatva igyekeztem megnyugtatni.

- Most már minden rendben van. Mal.

Ekkor érezhette meg rajtam a mocsárszagot, mert szimatolni kezdett, mint kisnyúl a ketrecében.

- Mi olyan bűdös?

- Alighanem én...

- Óh... - nyöszörögte, de nem húzódott el tőlem. - Merre jártál?

- Majd később, drágám. Előbb te jössz. Mi történt, Mal? Beengedtél valakit?

Nagyot sóhajtott és megrázta a fejét.

- Senkit. Csak... azután jött, miután elaludtam.

- Úgy érted, hogy bejött valaki az ablakon?

Nyelt néhányat, aztán a csap felé intett.

- Adnál egy kis vizet?

Egy papírpoharat a falikútnál telecsöpögtettem. Mal ivott néhány kortyot, aztán undorral visszaadta.

- Fúj! Pocsék és meleg... Mi ez a fura szag?

- Beleestem egy mocsárba.

Tovább szaglászott és megrázta a fejét.

- Valami más... Uramisten!...

Torkához kapott, s én attól tartottam, hogy hányini fog. Kigúvadt a szeme, de szerencsére nem történt baleset. Néhány óriási nyeléssel helyrehozta a dolgot.

Meglengtettem az orra előtt a kendőt.

- Emlékeztet ez valamire?

- Mintha valami ilyesmit nyomott volna az orrom alá.

- Hogy jött be a pasas?

- Alighanem az ajtón - mondta.

- Nem az ablakon?

- Nem tudom. Mintha nyitva lett volna mögötte az ajtó.

- Hm. Persze ekkor te már aludtál.

- Röviddel azután, hogy elmentél, elaludtam. Arra ébredtem, hogy... - felnyögött, eltakarta az arcát, aztán elkapta a kezét a szeme elől, és meztelen talpával hatalmasat dobantott a szőnyegen. - A fene egye meg!... Miért nem vágysz pofon? Kérlek, vágj pofon!

Szinte könyörgött a hangja a pofonért.

- Csak nem lettél mazochista? - vigyorogtam savanyúan.

- Ugyan. Alapvetően sadista vagyok. Nem emlékszel? Majd még megtudod! Csak... szégyellem magam, hogy ilyen ostoba liba vagyok! Nyöszörgök összevissza, ahelyett hogy...

- Akkor ne nyöszörögj - mondtam némi türelmetlenséggel a hangomban. - Tehát hogy történt?

Lehunyta a szemét, s amikor kinyitotta, kemény volt az arca, mint a gránit.

- Arra ébredtem, hogy van valaki a szobában.

- Miből jöttél rá?

- Nos, ahogy visszagondolok rá... Alighanem lehúzott egy cipzárat. Legalábbis olyan volt a hangja. Mit keresel?

Ezt már akkor kérdezte, amikor a kezításkám mellett térdeltem.

Jól sejtettem. Azok az agyagszobrocskák, amelyeket a gépen és a gép környékén szedtem össze, egy kivételével nem voltak sehol.

- Hiányzik valami? - kérdezte Mal leplezetlen szorongással a hangjában.

- A szobrocskák...

- Azok, amelyek...

- Tehát hogy volt?

- Szóval, ahogy elmentél, elaludtam. Meg akartalak várni, de egyszerűen ki voltam merülve. Nem tudtam nyitva tartani a szemem.

Bármennyire is bajban voltunk, képtelen volt megtagadni önmagát. Szempillái mögül egy hamis pillantást vetett felém.

- Szóval, kivoltam, na. Aztán egyszerre csak arra ébredtem, mintha egy cipzárat húznának fel vagy le. Nem is tudom, hogyan volt erőm kinyitni a szemem. De kinyitottam. Aztán alighanem visítottam is egy nagyot. Képzeld, egy alak állt a szobában. Egy... nem is férfi, hanem, tudod, mint a repülőgépen...

- Hogyhogy? Ezt nem értem.

- Egy panda! Egy pandamackó!

Mintha gőzkalapáccsal vágtak volna mellbe. Éreztem, hogy elfogy a levegőm.

- Micsoda? Egy panda? Hogy az ördögbe?

- Szerintem az ajtón át. Mintha nyitva lett volna mögötte. Vékony fénycsík látszott a szőnyegen. A folyosói lámpa csíkja.

- És te? Mit csináltál?

- Sikítottam. És meg akartam rúgni. Egészen biztos, hogy felé rúgtam, mert közel állt az ágyamhoz.

- Ezután?

- Alighanem nem találtam el... Várj csak, hogy is volt? Ha nem jössz, holnapra talán el is felejtettem volna. Biztosan azt hittem volna, hogy álmodtam az egészet. Őt is, és a másikat is... aki... aki...

- Várj csak! - emeltem fel a kezem, mert egyelőre meglehetősen zűrzavaros volt minden. - Tehát a fickó a táskámban kotorászott, aztán amikor észrevette, hogy felébredtél, otthagya a táskát és...

- Most már emlékszem! Az ajtóhoz ugrott.

- Elmenekült?

- Még nem. Azt hiszem, csak becsukta az ajtót.

- Hm. És te?

- Alighanem egyfolytában kiabáltam. Nem emlékszem, hogy mit.

- A revolvered?

- Itt volt a matracom alatt... Úristen! Hát persze! A kezemben volt, amikor nekem ugrott. Aztán nem emlékszem semmire.

- Milyen magas volt? - kérdeztem. - Úgy értem, hogy európai vagy ázsiai?

Megrázta a fejét és keserveset sóhajtott.

- Honnan tudjam? Először is, majd össze csináltam magam attól a szörnyű maszktól. Hiszen egy szempillantás alatt eszembe jutott minden, ami a gépen történt. A sok halál. Azt hittem, a panda azért jött, hogy megöljön. De még mindig nem volt olyan szörnyű, mint az a...

- Folytasd, Mal!

- Szóval elkábított a panda. Most már emlékszem, hogy azt a rémes vacakot odanyomta az orrom alá. Alighanem lőnöm kellett volna.

- Jól tetted, hogy nem lőttél. Én tettem rosszul, hogy magadra hagytalak.

- Amikor felébredtem, azt hittem, meghalok.

- A panda?

- Ő már nem volt sehol. Rettenetesen szomjas voltam, és ez az ocsmány kendő is ott volt az arcomon. Jó, hogy nem fulladtam meg.

Egyetértőleg bólintottam.

- Azt hittem, szomjan halok. És rettenetesen fájt a fejem. A nyelvem egyszerűen odaragadt a számhoz. Aligha voltam egészen magamnál. Odamentem a csaphoz. De nem jött elég víz. És meleg volt. Ezután... Valahogy kimentem a folyosóra a WC felé...

- Stop! - szakítottam félbe. - Be volt zárva az ajtó?

Sajnálkozva rázta meg a fejét.

- Erre már nem emlékszem. Olyan... mozaikszerű minden. Csak részletekre emlékszem, az egészre nem. Tudom, hogy kinn álltam a folyosón és láttam valakit.

- Kit?

- Egy kínai asszonyt.

- A folyosón?

Lehunyta a szemét, összeráncolta a homlokát: koncentrálni próbált.

- Sajnálom. Mintha forgott volna körülöttem minden. Mint a körhintán. Egy arc bukkant fel előttem: annak a nőnek az arca. Akkor még a folyosón volt.

- Szólt valamit hozzád?

- Nem tudom. Nem emlékszem. Forgott körülöttem minden. Nekitámaszkodtam a falnak és... Igen! Valamit mondott... kiáltott vagy ilyesmi... Mintha menekült volna. Nem tudom.

- A pandát nem láttad többé?

- Nem.

- Láttál valakit a kínai asszonyon kívül?

- Nem tudom - mondta szenvedő hangon, és két tenyere közé szorította a fejét. - Nem tudom. Olyan az egész, mintha sokat ittam volna. Lehet, hogy volt még valaki...

- Jól van, kicsim - bátorítottam és megfogtam a tenyerét. Hideg volt és nedves.

- Aztán csak arra emlékszem, hogy bementem a WC-be, és mintha ott ébredtem volna fel a csapnál. Ittam a vizet. És megmostam az arcom. Aztán egyszerre csak... megláttam azt az asszonyt, és sikoltoztam. Aztán nem tudom, hogyan kerültem vissza a szobába. Nem tudom.

Éreztem, hogy remegni kezd, mintha hirtelen lehült volna a levegő.

- Mit csinált a kínai asszony a WC-ben?

- Forgott.

- Micsoda?!

Éreztem, hogy hideg verejték folyik végig a hátgerincemen.

Mal felállt és felém nyújtotta a karját. Belém kapaszkodott, miközben izzadságcseppek csorogtak végig az arcán.

- Azt az asszonyt megölték, Leslie - mondta, és egyre erősebben szorította a karom. - Megölték és felakasztották. És az a gyanúm, hogy én is ott voltam, és... láttam a gyilkost. De nem emlékszem rá, ki volt. Nem emlékszem. Mintha valami kitörölte volna az emlékezetemből. Pedig éppen akkor ölheték meg, amikor... amikor...

Kiszakítottam magam a szorításából, és két lépéssel az ajtónál termettem. Nem törődtem vele, hogy követ-e vagy sem, végigvágattam a folyosón a női mosdó irányába. Amikor megtaláltam, nem sokat teketóriáztam. Hatalmas, kilincs alá mért rúgással beszakítottam az ajtót, és berobbantam a helyiségbe.

Már az első másodpercben láttam, hogy Mal igazat mondott: nem vízió vagy rémálom tette nyomasztóvá az éjszakáját.

Egy kimonót és vékony selyempapucsot viselő nő holtteste függött vörös selyemkötélen egy vaskampóra akasztva. Fejét oldalra hajtotta, és merev, szomorú szemekkel bámulta a nyitott ajtók mögött sorakozó WC-csészéket.

Ránéztem, aztán lihegve a falnak dőltem.

Paj Miang volt; házigazdánk ifjú felesége.

54.

Nem tudom, mennyi idő múlhatott el addig, amíg Mal megszólalt mögöttem. Talán csak másodpercek, de lehet, hogy hosszú percekig álltam a falnak dőlve. Egy ideig meg sem próbáltam gondolkodni. Úgy éreztem, mintha az én nyakamra is hurkot vetett volna valaki, és csak tőle függ, hogy mikor kegyeskedik szorosra rántani.

Arra riadtam, hogy Mal átkarolja a vállam.

- Jézusom, Leslie... ez ő!

- Nem tudtad?

Gyorsan és határozottan megrázta a fejét.

- Nem, dehogy! Én csak arra emlékeztem, hogy fiatal kínai nő. Persze, akár laoszi is lehetett volna. Nem is tudom, miért voltam biztos benne, hogy kínai.

- Talán azért, mert tudat alatt felismerted.

- Ez borzasztó, Leslie! Miért... miért?...

- Amiért a többit - mondtam. - Valószínűleg éppen azért.

- És én itt voltam és nem tettem semmit. Talán, ha nem vagyok olyan kábult, megakadályozhattam volna.

Vagy téged is felakasztottak volna, gondoltam, de mondani nem mondtam semmit. Ehelyett kísértél a folyosóra, átmentem az üveg-átjárón, ki az udvarra. A holdfény most is vakítóan ragyogott, bár a holdtányér készen állt rá, hogy lebukjék a horizont mögött.

Megálltam a házzal szemben, levettem vállamról a géppisztolyt, és a levegőbe eresztettem egy sorozatot. Aztán leültem a lépcsőre, hogy megvárjam, amíg az alvók felébrednek és kiözönlenek az udvarra.

A felugató sorozat nyomán elhallgattak a fákon vadászó éjszakai majmok. Néhány pillanattal később viszont iszonyú hangzavar támadt. Égő vörös pontok bámultak rám a fák koronái közül; mérges kezek-lábak rázták az ágakat. Az épületekben lámpák gyúltak, s izgatott futkosás kezdődött a folyosókon.

Néhány perc múlva megzörrentek mellettem a bokrok, és egy elefánt ballagott ki a holdfényre. Szuszogott; valószínűleg zavarta az orrát a lőporfüst. Toporgott egy darabig, aztán mulatságosan mozgatva fülét és farkát, visszahátrált a fák közé.

Nem sokkal később selyemköpenybe burkolt alacsony, középkorú férfi bukkant fel az ajtóban, szeme fölé ernyőzve a kezét. Riadtan megtorpant, amikor észrevett. Nem is merészkedett közelebb, amíg nem intettem neki. Láttam rajta, hogy legszívesebben megfordulna és bemenekülne a házba.

- Ne félj - mondtam angolul, és leeresztettem a géppisztolyt. - Beszélsz angolul?

- Igen, uram.

- Én lőttem a levegőbe.

- Igen, uram.

- Valami nagy baj történt odabent. Azért lőttem, hogy felébredjete. Érted?

- Igen, uram.

- Megmutatnád dr. Camus szobáját?

Levettem a vállamról a géppisztolyt, és a kezébe nyomtam.

- Nem akarok rosszat. Nem akarom bántani dr. Camus-t. Beszélni akarok veled. Valami baj történt... Baleset.

Nézte a géppisztolyt, aztán megnyugodva visszaadta.

- Értem, uram! Siessünk!

Átmentünk az üveg folyosón, át a másik épületbe, majd egy harmadikba. A folyosókat halvány fény világította meg. Kanyarogtunk egy kicsit, majd egy óriási, vitrinekkel és pamlagokkal zsúfolt hallfélében kötöttünk ki. A laoszi férfi a hallból nyíló ajtókat egyikére mutatott.

- Az ott dr. Camus-é, uram. Nem szereti, ha éjszaka háborgatják.

Odamentem az ajtóhoz, és megzörgettem. Méghozzá nem túl kíméletesen. Talán a harmadik ütésre mocorgás támadt odabenn, majd krákogva-dörmögve odacaplatott valaki az ajtóhoz.

- Ki a fene az? - kérdezte franciául és egészen barátságtalanul.

- Lawrence - mondtam. - Dr. Camus, kijönne egy pillanatra?

- Lawrence? - szinte magam előtt láttam meglepett arcát, ahogy a nevemet ismétli. - Természetesen... Valami baj van?

- Attól tartok, igen.

- Várjon, azonnal jövök.

Harakolt még egy kicsit, aztán résnyire nyitotta az ajtót. A laoszi férfi ugrásra készen állt mögöttem.

Dr. Camus hunyorgott, majd feltette a csiptetőjét. Beletelt fél percbe is, amíg alkalmazkodott a szeme a fényhez. Amikor aztán meglátott tépett, piszkos öltözékemben, géppisztollyal a kezemben, visszalépett, és igyekezett eltűnni az ajtó mögött. Gyorsan mellette termettem és megragadtam az ajtószárnyat. Erőlködött egy kicsit, aztán feladta a küzdelmet. Éreztem, hogy a hátam mögött történik valami, ezért fél kézzel a doktort tartva hátrafordultam. Pillanatokon múlt, hogy a laoszi belém nem vágta a kését.

Rúgtam egyet a csuklójába, mire hangos kiáltással összegörnyedt. A kés nagyot koppant a vitrinek között.

Dr. Camus kapálózott egy kicsit, majd rám függesztette rövidlátó szemét.

- Mit akar tőlem, ember?

Eleresztettem, de azért arra vigyáztam, nehogy be tudjon menekülni a szobájába.

- Segítségre van szükségem - mondtam. - Maga orvos, ugye?

- Persze, de...

- Valakivel baleset történt.

A laoszi négykézlábra állt és megpróbálta elkapni a lábam. Nem tehettem mást, fejbe rúgtam.

- Nem tudná rábírnivalahogy, hogy hagyjon békén? A fenébe is, nem akarom bántani magát!

Dr. Camus ráébredt, hogy aligha az életére török. Rávakkantott a szőnyegen ücsörgő férfira, aztán a közvetlenül mellettünk álló kanapéra roskadt.

- Mi lenne, ha elmondana mindent?

- Erre most nincs idő. Jöjjön velem... Kérem!

Morgott valamit, tétován szobája nyitott ajtaja felé pillantott, felállt, aztán megvonta a vállát.

- Hova megyünk?

- A mi épületünkbe. A WC-be.

Megtorpant és gyanakodva összehúzta a szemét.

- Mit mondott?

- Mondja meg ennek a fickónak, hogy kísérjen oda bennünket.

- Felesleges - dünnyögte mogorván. - Magam is tudom, hol van.

Átmentünk az üveg folyosón, rátértünk a mi folyosónkra. Körülnéztem: Malt nem láttam sehol.

Dr. Camus idegesen megtorpant, ahogy észrevette a földön heverő kilincset és az ajtószilánkokat.

- Robbanás?

- Én rúgtam be. Azt hittem... De nézze meg maga!

Szándékosan nem akartam felkészíteni rá, hogy mit fog látni. Feszülten figyeltem a reakcióját.

Benézett, meglátta a hullát, felkiáltott és megtántorodott. Harmonikázni kezdett a térde, s már-már attól tartottam, hogy összecsuclik.

Ráncos kis majomarcáról több tanulmányt is lehetett volna írni, bár alighanem valamennyinek ugyanaz lett volna a végeredménye. Rettenet a látottak felett. Értetlenség és mély döbbenet. Ilyesmik.

Egészen furcsa volt, ahogyan ott állt néhány centire a halott asszonytól. Úgy nézett fel rá, mint ahogy istenszobrokra néz az áhítatos hívő. Szeretettel és félelemmel vegyesen.

Nem fordult felém, úgy kérdezett.

- Hogyan történt?

- Annyit tudok, mint ön. Malgorzata kisasszony fedezte fel.

- Úristen! Vang Pin már tudja?

- Senki nem tudja, csak Mal, én és ön.

- Meg kell mondani neki!

- Megtenné?

- Uramisten, persze. Rettenetes! Bele fog halni!

- Megnézné közelebről? Azért magához mentem először, mert... nem is tudom. Talán abban bíztam, hogy lehet még kezdeni vele valamit.

Hihetőnek hangzott, amit mondtam: reméltem, el is hiszi. Bár, természetesen, a mondottak elég messze voltak az igazságtól. Egyszerűen arról volt szó, hogy mielőtt Vang Pin látja a holttestet, szerettem volna néhány kérdést feltenni dr. Camus-nek.

Megfogta az akasztott nő kezét, aztán megrázta a fejét.

- Vele már nincs mit kezdeni. Szerencsétlen Paj Miang. Nem tudom, hogy fogja kibírni...

- Úgy érti, hogy Mr. Vang Pin?

- Hogy a fenébe érteném másként! - fakadt ki dühösen. - Végtére is öreg ember. Ebben a korban már nehezen viseli el az ember az ilyen csapásokat... Mindig mondtam neki, hogy adjuk el az egészséget és tűnjünk innen. De ő nem! Hát most tessék!

- Dr. Camus... Feltehetnék önnek néhány kérdést?

Döbbenet meredt rám.

- Éppen most? Hogy az ördögbe jut eszébe?

- Dr. Camus - folytattam csendesen -, sok minden történt az éjszaka, ami magyarázatra vár. Egyébként nem ő az egyetlen halottunk.

Akkorát ugrott, mintha kígyó csípett volna a fenekébe.

- Mit beszél?!

Bár távol állt tőlem, hogy elmeséljem az éjszaka történeteket, néhány apróságot mégis kénytelen voltam közölni vele. Csak azért, hogy tudja, nem viccelek.

- Látja, hogy nézek ki?

- Persze hogy látom! Már fel is akartam rá hívni a figyelmét, bár nem értem, hogy mi az összefüggés...

- Valaki meg akart ölni engem is - folytattam zavartalanul.

- Magát? - rémüldözött. - Kicsoda?

- Egy ismeretlen meo. Bozótvágó késsel...

- Itt a házban?
  - Tettem egy kis sétát.
  - Rosszul tette. A laoszi fennsík éjszaka nem sétatér.
  - Azonkívül megölték Villalobos tábornokot is.
  - Mit beszél?!
  - Felakasztották. Ugyanúgy, mint Paj Miangot.
  - Atyaisten! - kapkodott levegő után. - Hol?
  - Odakinn. Valaki gyilkol bennünket. És alighanem mindannyiunkat meg fog ölni, ha nem jövök rá, hogy miért. Érti? Válaszolnia kell a kérdéseimre!
  - Oui - mondta és megpróbált erőt venni magán. - Kérdezzen!
- Nem akartam arra vesztegetni az időt, hogy ülőhelyet keressünk magunknak, ezért csak nekitámaszkodtam a falnak, kerülve tekintetemmel a halott asszony arcát.
- Mióta ismeri?
  - Paj Miangot? Legalább öt éve.
  - Hol ismerkedett meg vele?
  - Bangkokban. Az apja üzlettársam volt. Pontosabban, üzleti kapcsolatban álltunk egymással. Egy alkalommal meghívott a lakására. Paj Miang szolgálta fel a teát.
  - Hm. Vang Pin önnel volt?
  - Nem. Egyedül voltam.
  - Ők hogyan ismerkedtek össze?
  - Fontos ez? - kérdezte türelmetlenül.
  - Tehát?
  - Hát... Én beszéltem neki a lányról.
  - Értsem úgy, hogy ön hozta össze őket?
  - Oui. Így is értheti.
  - Úgy ítélte meg, hogy Mr. Vang Pinnek van valakire szüksége... mondjuk egy új feleségre?
  - Pontosan. Így ítéltem meg a dolgot.
  - És miért éppen Paj Miangra esett a választása?
  - Miért, miért? Miért arra esik az ember választása, akire esik? Mert ismertem a családját, ismertem az anyagi körülményeit...
- Tétovázott egy kicsit, s ez elég volt ahhoz, hogy lecsapjak rá.
- Milyenek voltak a körülményei?
  - A fenébe is... mire jó ez az egész?
  - Nem válaszolt - mondtam konokul.
  - Hát... rosszak.
  - Mennyire?

- Katasztrófálisan. Apja, az én tiszteletre méltó barátom, tönkrement. Egyetlen garas nélkül maradt. Ha tudni akarja, a szerencsétlen Paj Miang hozománya is elúszott. Az utolsó centig.

Pontosan értettem, bár fogalmam sem volt róla, mire lesz jó mindez. Dr. Camus szavaiból könnyen kihámoztam, hogy Paj Miang apja, aki Camus ismerőse volt, rajtavesztett az üzletein. Megkérte dr. Camus-t, szerezzen egy gazdag férjet szép és jó neveltetésű lánya számára, egy férjet, aki kihúzhatja a családot a bajból. Hogy azonnal Vang Pinre gondoltak-e, ki tudja. Dr. Camus mindenesetre kapott az alkalmon, és megismertette Vang Pint a lánnyal. Kedvem lett volna megérdeklődni, vajon részesült-e valamilyen díjazásban szolgálataiért, de végül is nem kérdeztem meg. Ha igen, sem kötné az orromra.

- Aztán mi történt?

- Paj Miang hozzáment Vang Pinhez, és boldogan éltek.

- Valóban?

- Mérget vehet rá. Itt mások az erkölcsök, mint Európában.

- Volt ellenségük?

- Nem tudok róla.

- El tudja képzelni, ki ölhetette meg?

Rám nézett; hideg, rezzenéstelen volt a tekintete.

- Maguk hozták ránc a bajt, hogy az ördög vigye el magukat! Miért kellett idejönniük? Miért?

- Ószintén szólva ez már megfordult az én fejemben is. Lehetséges, hogy az eltemetett agyaghad-sereg miatt van mindez?

- Maga megőrült! - mondta. - Maga hisz ebben az ostobaságban?

Kivettem a zsebemből az agyagfigurát, amelyet a halott meo mellett találtam, és az orra elé tartottam.

- Ehhez mit szól?

Megnézte, kinyújtotta a kezét, végighúzta az ujját a bábu arcán.

- Mit szóljak? Csak nem bukkant rá valamire?

Néhány szóval elmeséltem megmenekülésemet a mocsárból és a meo halálát. Figyelmesen hallgatott, s csak néha-néha törölte bele a cvikkerét kimonója ujjába.

Amikor befejeztem, töprengett egy kicsit, aztán megrázta a fejét.

- Érthetetlen. Ez az átkozott Huan-ti... Még Kínában hallottam a legendát az agyaghad-seregről. Valahol egy könyvet is láttam, amelyben azt írták, hogy meghal, aki megpillantja a katonákat. Huan-ti megátkozta a felfedezőket. Eh, ostobaság! A végén még magam is hitelt adok a babonának.

- *Neki* mi köze lehet hozzá? - próbálkoztam, de Camus nem felelt. Lehajtotta fejét, és a fülére szorította a tenyerét. Így is maradt egészen addig, amíg körénk nem gyülekeztek a rémült arcú szolgák.

Ott voltam akkor is, amikor megérkezett Vang Pin és sógornője, Ho Ling. A hulla ekkor már a földön feküdt: Camus doktor vette le néhány laoszi segítségével.

Ho Ling zokogva borult a testre, Vang Pint egy szolga támogatta.

Most láttam csak, hogy milyen gyönyörű asszony volt a megboldogult. Még az erőszakos halál sem tudta elcsúfítani a vonásait. Mintha évezredekkel ezelőtt élt császárné feküdt volna előttünk.

Vang Pin nem sírt, de látszott rajta, mennyire megviseli a dolog. Igyekezett tartani magát, kezének és arcának remegése azonban elárulta a vihart, amely a lelkében dúlt.

Néhány perc múlva odasomfordáltam Vang Pin mellé és megkérdeztem, hajlandó lenne-e elbeszélgetni velem. Legnagyobb meglepetésemre igent mondott.

- Azt hiszem, rövidesen itt a hajnal, és most jobb, ha nem maradok egyedül. Jöjjön csak... készítették teát.

Fájdalommal volt teli a hangja, de én valami mást is éreztem benne. Valamit, amiről nem tudtam, hogy micsoda.

Vang Pin és néhai felesége egy egész épületet elfoglalt. A ház kínai pagodatemplomokat idézett: az egymásba nyíló szobáknak nem volt külön ajtajuk, mintha belső udvarokként szerepeltek volna. A szobasor legvégén két vörösre festett ajtószárny állta el az utunkat, ugyanolyan sárkánydíszítéssel és kopogatóval ékesítve, mint odakinn.

Házigazdánk lakószobája hasonlatos volt azokhoz, amelyekben gazdag kínaiak élnek szerte a világon. A sarokban házioltár; színes lampionok, papírból készült kisebb-nagyobb emléktárgyak, elefántesont-faragványok borították az asztalokat és komódokat. A falakon drága szőnyegek függtek, a vitrinekből porcelánfigurák és edények bámultak rám. A termékenységet jelképező nagy szakállú öregember, hátán a sok-sok meztelen kisgyerekekkel, mintha vidáman integetett volna.

Vang Pin helyet mutatott, és szótlanul, magába roskadva várakozott egészen addig, amíg elénk nem tették a teát. Az öregember maga töltött. Megfigyeltem, hogy meg sem rezzen kezében a teáskanna.

Mielőtt ivott volna, felnézett rám a csészeje felett.

- Meglepődött, ugye?

Belekortyoltam a jázminteaiba, aztán letettem a csészét az asztalra.

- Miért kellett volna meglepődnöm?

Elmosolyodott, egészen finom, keleti mosollyal.

- Hogy én nem vagyok annyira meglepődve, igaz?

Magam elé néztem, aztán megvontam a vállam. Kétségkívül észrevettem, amit észre kellett vennem. Minden igyekezete ellenére sem láttam rajta azt az óriási kétségbeesést, amelynek el kellett volna öntenie felesége halála reggelén.

- Nem vagyunk egyformák - mondtam. - Van, aki jobban meg tudja őrizni a lelkierejét, mások kevésbé.

- Köszönöm, de nem erről van szó. Gondolom, érdekelni fogja, hogy... szóval számítottam valami ilyesmire.

Majdhogynem felugrottam a meglepetéstől.

- Maga számított rá, hogy megölik a feleségét?

Elmosolyodott, fáradt, öreges mosollyal.

- Ahogy mondja. Tudtam, hogy előbb-utóbb megölik.

- Úristen, és maga...

- Azt akarja mondani, hogy nem tettem semmit a gyilkosság megakadályozására? Dehogynem. Azért költöztem ide.

Valami kezdett megvilágosodni bennem. Az tudniillik, hogy miért rejtőzött el a világ elől a háromcsúcsú hegy lábánál.

- Mr. Vang Pin - mondtam és a csészémre sandítottam, bár nem volt benne már egy csepp tea sem. - Mielőtt bármit is elmondana... hm..., gondolja meg, hogy el akarja-e mondani. Nekem nincs jogom...

Elutasító, türelmetlen mozdulatot tett a kezével.

- El kell hogy mondjam valakinek. Most már elmondhatom. Azt hittem, meg tudom akadályozni, de rájöttem, hogy tévedtem. Lelkem mélyén mindig is tudtam, hogy ez lesz a vége.

Felállt, odalépett egy vitrinhez, megszemlélte az odabenn álldogáló kínai harcos porcelán-szobrát, aztán bocsánatkérő arccal fordult vissza.

- Mondja, Mr. Lawrence... nem akarna megfürödni?

Eltátottam a szám a meglepetéstől.

- Hogyan? Éppen most...

- Borzalmasan néz ki - mondta, és szabadkozva széttárta a karját. - És olyan bűdös...

Negyedóra múlva ismét ott ültem vele szemben, elegáns selyemkimonóban, és végre igazán tisztán. Géppisztolyom a lábamnál hevert, mintha nem is tartozna hozzám. Vang Pin közben újabb teát készítettett, és meggyújtott néhány füstölőt. Kellemes, bódító illat töltötte be a szobát.

Meglepve láttam, hogy napsugarak szöknek be az ablakon.

Házigazdám hátradőlt a karosszékében, és érzékeny orrával beleszimatolt a levegőbe. Nyilván meg lehetett elégedve az eredménnyel, mert újra töltötte a teáscsészéket.

- Ön kicsoda, Mr. Lawrence?

- Biológus. Tulajdonképpen bogarász.

- Hm. És ezen kívül?

- A pandakongresszusra igyekeztem Nankingba. De ezt már meséltem egyszer.

- Igen. Ezt elmesélte. Tulajdonképpen arra lennék kíváncsi, van-e valami az ön múltjában, ami... hm... arra készíttetett valakiket, hogy elrabolják önt.

Gondolkodtam, pedig pontosan tudtam, mit válaszoljak. Azt semmi esetre sem, hogy egy Hardy nevű hírlapíró kevert bele a slamasztikába.

- Lehetséges - mondtam -, bár őszintén szólva, nemigen tudom elképzelni. Valaha a RAF tisztje voltam itt a Távol-Keleten. Gondolja, hogy a személyemmel függ össze a gép elrablása?

Felvonta a vállát, és belebámult a tömjénrudacska gomolygó füstjébe.

- Ki tudja? Nem is kérdezi, hogy miért érdekel mindez?

- Nyilván tudni szeretné, hogy nincs-e közöm a felesége halálához.

- Pontosan ez volt a szándékom. És nincs?

Határozottan ráztam meg a fejem.

- Tudtommal nincs. Soha, mielőtt ide nem vetett a végzet, még csak nem is hallottam a feleségéről. Erre szavamat adom.

- Rendben van. Akkor hallgassa meg a történetemet, hátha ki tud bogozni belőle valamit. Apropos, milyen minőségben szolgált a brit légierőnél?

- Elhárítótiszt voltam...

- Szép mesterség. Nos, a dolog úgy kezdődött, hogy nyolc évvel ezelőtt megözvegyültem. Mondanom sem kell, vagyonos ember voltam... Igen vagyonos. Gyerekünk viszont nem volt.

- Hol élt akkoriban, Mr. Vang Pin?

- Hogy hol volt a vagyonom, erre gondol? Sokfelé. Minél több helyen van érdekeltségünk, annál nagyobb a valószínűsége, hogy nem veszítünk el mindent egyszerre.

- Ősi bölcsesség - ismertem el.

- De, hogy a kérdésére válaszoljak, Hongkongtól egészen Szingapúrig számtalan vállalkozásba fektettem be a pénzem. És tulajdonképpen ma is ez a helyzet.

- Miből szerezte a vagyonát, Mr. Vang Pin?

Összehúzta a szemét és piros hullám futott végig az arcán. Néhány másodpercig tartott csak, aztán ismét visszatért egykedvű mosolya.

- Kemény kérdés, ahogy maguk mondanák. Részben örököltem, részben magam szereztem.

- Foglalkozott valaha is műkincsekkel?

Ez volt a másik, és ha lehet, még keményebb kérdésem.

Megsimogatta az arcát, aztán felvonta a vállát.

- Természetesen. Aligha talál olyan gazdag kínait, aki valamilyen formában ne ártotta volna bele magát a műkincs-kereskedelembé. Ne feledje, a császárság bukása előtt nem létezett olyasmi, hogy nemzeti kincsek védelme. Ha valahol kiástak valamit, mindenki ott értékesítette, ahol tudta. Élelmesebb emberek felvásárolták a parasztoktól a leleteket és továbbadták őket.

- Legálisan?

- Kedves Mr. Lawrence, akkor ez a kifejezés még ismeretlen volt errefelé. 1911 és 1947 között senki nem ért rá műkincsekkel törődni. Ámbár... nem hiszem, hogy ennek bármi köze is lenne a feleségem halálához. Nos, hol hagytam abba?

- Hogy nyolc évvel ezelőtt megözvegyült.

- Igen. Így történt. Elveszítettem a feleségemet, Cseng Niangot. Nyugodjék békében az ősök földjén.

Felemelt egy füstölópálcikát, és a házioltár felé intett vele. A füst szétterült a levegőbe, beleszállt az orromba, megkaparta a torkom.

- Három évig voltam özvegy. Nem volt jó, Mr. Lawrence. Megszoktam, hogy valaki van mellettem, aki tanácsokat ad az élet kisebb-nagyobb kérdéseiben.

- Vagyoniakra gondol?

- Arra is. Cseng Niang azokhoz is értett. És még valami munkált bennem. Ne nevéssen ki, de házasságunkat nem kísérte gyermekáldás. Még rokonaim sincsenek...

Elhűlve meredtem rá. Inkább a nyolcvanhoz állt közelebb, mint a hetvenhez, és mégis abban reménykedett, hogy második házasságát gyermekáldás kíséri majd.

- Úgy gondoltam - folytatta -, hogy még egyszer megnősülök. Camus doktor megismertetett Paj Mianggal.

- Mióta ismeri dr. Camus-t?

- Egyszer üzlettársak voltunk, aztán összebarátkoztunk. Házi orvosom, bizonyos esetekben az üzlettársam, és hogy is mondjam csak... társalkodóm is lett egy személyben. Sőt azt hiszem, valami barátságféle is összefűz bennünket.

- Mennyire vagyonos Mr. Camus?

- Ezt talán tőle kellene megkérdeznie. Mindenesetre, ha arra gondol, nem függ tőlem. Van annyi pénze, hogy ha megunná a társaságomat, bárhol elboldogulna.

- Bocsánat... Nem szeretnék feleslegesen kíváncsiskodni. Mégis... Mekkora lehet dr. Camus vagyona?

Vang Pin tűnődve a levegőbe nézett, és megvakarta az állát.

- Nem tudom, Mr. Lawrence. Alighanem milliós nagyságrendű.

- Dollárban?

- Valószínűleg fontban is.

- Értem. Tehát dr. Camus ajánlott önnek valakit. Az ön elhunyt feleségét: Paj Miangot.

- Pontosan ezt tette. Dicsérni kezdte előttem Paj Miang szépségét, üdeségét és báját. Első szavai után tudtam, hogy... hm... valaki kivetette rám a hálóját.

- Úgy érti, hogy dr. Camus... vállalkozott arra, hogy...

- Tudom, mire gondol. Én is gondoltam rá. Nem tételeztem ugyan fel a barátomról, de az ördög nem alszik. Hongkongban történt a dolog. Fogadtam két magán detektívet, és munkába állítottam őket. Dr. Camus még ma sem tud róla. Nos, ők kiderítették, hogy Paj Miang tiszteletre méltó szülei már régen kinéztek maguknak. Történetesen ugyanis elvesztették minden vagyonukat. Semmijük sem maradt. Kapcsolatba kerültek dr. Camus-vel, naiv barátomat, hogy úgy mondjam, lépre csalták. Bemutatták neki Paj Miangot, és nyilván példálózgattak előtte, hogy a lánynak gazdagon illene férjhez mennie, csak hát manapság nehéz tiszteletre méltó és vagyonos férjet találni, főleg egy jó házból való és kiváló neveltetésű fiatal lány számára. Dr. Camus azonnal rám gondolt. Meg sem fordult a fejében, hogy előre megírt forгатókönyv szerint zajlik minden.

- Bocsásson meg, de dr. Camus nős?

- Nőtlen.

- Akkor hogyhogy nem önmagára gondolt? Miért akart önnek feleséget szerezni? Nem akarom felkavarni az érzelmeit, de elhunyt felesége csodaszép nő... volt.

Nagyot nyelt és kissé elvörösödött az arca. - Dr. Camus-t nem érdeklik a nők.

- Úgy érte, hogy... inkább a férfiak?

Mintha futó mosoly csillant volna meg a szemében.

- Dr. Camus nem homoszexuális, ha erre gondol. Egyszerűen csak magának való. Aligha tudná elképzelni, hogy valaki csak úgy beleszólhasson az életébe, mint egy feleség.

- Értem. Tehát ön kiderítette, hogy a tönkrement család önhöz akarja adni a lányt. Így volt?

- Pontosan. Én akkor már mindent tudtam róluk.

- Hogy a családnak nincs egy fityingje sem?

Elmosolyodott furcsa, rezignált mosollyal.

- Ó, az volt a legkevesebb.

- Hogyhogy a legkevesebb?

- A nyomozóim mást is kiderítettek. Amiről a jó dr. Camus-nek fogalma sem lehetett.

Éreztem, hogy hideg kúszik végig a hátgerincemen. Megborzongtam, annak ellenére, hogy a nap egyre melegebben tűzött be az ablakon. Vang Pin teát töltött a csészékbe, s amikor egy szolgálta valahonnan az ajtó mögül előlopakodott, hogy kivigye a teáskannát, visszaparancsolta.

- Nyomozóim jó munkát végeztek. Ellentétben dr. Camus-vel. Bár ki tudja? Paj Miang szüleinek a szemszögéből ő is jó munkát végzett. Nos, kiderítették, hogy Paj Miang, a jó nevelésben részesült, bájos és jó házból való úrilány évek óta a szeretője egy Vörös Sárkány nevű gengsztervezérnek.

- Erre ön mit tett? - igyekeztem, hogy tárgyilagos maradjon a hangom, bár sejtettem, hogy erőfeszitésemet nem sok siker koronázza. Nyilván érződik rajtam az izgalom.

- Gondolkodtam. Aztán megnéztem magamnak Paj Miangot.

- Addig még nem is látta?

- Csak képen. Tudom, hogy ostobaság egy öreg embertől, amit most mondok, de... beleszerettem.

Igyekeztem nem mosolyogni, ehelyett a körmeimet vizsgálgattam, melyek alól rövid fürdöm sem tudta eltüntetni a mocsár maradványait.

- Azt akarja mondani, hogy úgy csinált, mintha nem tudna semmiről?

- Igen, azt.

- És dr. Camus?

- Boldog volt, hogy egyszerre két jó cselekedetet is végrehajthatott. Segített egy üzlettársán és a barátján is. Rajtam.

- Tudta, hogy mitől ment tönkre Paj Miang apja?

Elismerően pillantott rám.

- Bravó, Mr. Lawrence! Érte a dolgát! Nos, nem is kétséges, hogy a Vörös Sárkány tette tönkre.

- Miért?

- Bosszúból. Paj Miang ugyanis szakított vele.

- És Paj Miang is akarta ezt a házasságot?

- A miénket? Nem volt más választása. Vagy a nyomor, vagy én.

- Ön szerette őt?

- Természetesen. Mondtam már, hogy öregember létemre beleszerettem.

- Bocsásson meg és... ő?

Felnevetett, halk, reszelős nevetéssel.

- Hogy szeretett-e? Nem, egyáltalán nem. Talán tisztelt, mint az apját. Józan ésszel nem is várhattam, hogy egy ilyen viruló szépség beleszeressen egy magamfajta öregemberbe. Nem, fiatal barátom, én egyszerűen megvettem őt, ahogy Kínában évezredek óta szokás. De mentésemre legyen mondva, nagy szabadságot adtam neki. Fél évet ott tölthetett, ahol akart.

- A sógornőjével?

- Igen. Ho Linggel. Ő volt Paj Miang hozománya. A sógornóm.

- Az az érzésem, hogy nem egészen felhőtlen a viszony ön és Ho Ling között.

- Hogy is mondjam csak, Mr. Lawrence... Az az igazság, hogy a sógornóm és én nemigen szívelhetjük egymást. Paj Miang valaha tisztességes lány volt. Ho Ling ismertette meg a gengszterekkel. És ez a kapcsolat azóta sem szakadt meg.

- Úgy érti, hogy az alatt a fél év alatt, amit a felesége és Ho Ling nem töltenek önnel...

- Erről ne beszéljünk, Mr. Lawrence. Ennek már úgyis vége.

- Igen... Mintha azt említette volna beszélgetésünk kezdetén, hogy megérezte felesége halálát. Tudta, hogy előbb-utóbb be fog következni.

- Igen. Tudtam, hogy megölik.

- Kicsoda?

- Természetesen a Vörös Sárkány.

- De miért?

- Hogyhogy miért? Bosszúból! Lélekben fel is készültem rá. Persze azért egészen más a felkészülés és - enyhén megcsuklott a hangja - a valóság.

Éreztem, hogy mennem kellene, de ki akartam használni az alkalmat, hogy - talán utoljára - zavartalanul beszélgethetünk.

- Csak még egy-két rövid kérdést - mondtam sietve. - Miért vonult vissza ennyire a világtól? Kizárólag Paj Miang miatt?

- Kizárólag.

- Honnan tudta egyáltalán, hogy létezik ez a birtok itt, Laoszban, a kínai határon?

- Honnan is? - kérdezte tétován. - Óh, alighanem Ho Ling, a sógornóm hozta a hírt. Ő és a feleségem bonyolították le a vásárt. Teljes titokban, hogy a Vörös Sárkány ki ne szagolja a dolgot. Persze, a lelkem mélyén tudtam, hogy úgyis hiába minden. Csak idő kérdése, hogy ránk találjon.

- Nem tudja, ki adta el a birtokot?

- Fogalmam sincs róla. Végül is nem az én tulajdonom.

- Hát kié? - kérdeztem ámulva.

- A feleségemé, a tiszteletre méltó Paj Miangé... volt. Ez volt a nászajándékom.

Éreztem, hogy mennem kellene, mivel Vang Pin egyre idegesebben fészkelődött a székén. Elfújta a füstölőt, és alig titkolt türelmetlenséggel nézett rám.

- Van még valami, Mr. Lawrence?

- Szeretném megtudni a véleményét az agyaghadseregről.

Letette a füstölőt az asztalra, és elgondolkozva nézte, ahogy az utolsó füstcsík is belevész a semmibe.

- Mit akar tudni róla?

- Mindent, amit ön tud!

Elmosolyodott: ismét fáradt, öreges lett a mosolya.

- Attól tartok, hogy nem én vagyok a maga embere, Mr. Lawrence. Szinte egész életemet Kínán kívül töltöttem, elszakadva a kínai kultúrától. Talán másoknál több szerencsével kopogtathatna.

- Én arra lennék kíváncsi, amit ön tud.

- Hát, ha ragaszkodik hozzá... Bár nem értem, miért éppen én? Nos, mint bizonyára ön is hallott róla, Huan-ti császár készítettett egy agyaghadsereget és a föld alá rejtette. Állítólag őt magát is oda temették, katonái mellé.

- Nem tudja, hol lehet a sírjuk?

- Kedves Mr. Lawrence, ha tudnám sem érdekelne. Kereskedő vagyok, nem régész.

- Hallott a háromcsúcsú hegy legendájáról?

- Hallottam.

- És?

- Csak megismételni tudom előbbi szavaimat. Ha pedig arra céloz, hogy a szomszédaim az agyaghadsereget keresik, hát az az ő dolguk! Elmondtam magának, hogy az a fickó, aki Fekete Hercegnek nevezi magát, még az én birtokomra is átjár ásni. Engem nem érdekel a dolog.

- Hallott Huan-ti átkáról?

- Mire gondol?

- Hogy a császár állítólag megátkozta azokat, akik megzavarják a nyugalmát.

Felállt és járkálni kezdett előttem a szobában.

- Konkrétan nem hallottam. Nem vagyok tudós, de valószínűnek tartom, hogy ilyesféle átkok mindenütt előfordulnak.

- Értem. Hát akkor, Mr. Vang Pin, több kérdésem nincs is. Engedje meg, hogy kifejezzem őszinte részvételemet és... igyekszünk minél hamarabb eltűnni a szeme elől. Nem hiszem, hogy a legjobbkor zavarjuk. Aztán ez a bűnügy is... Gondolom, értesíti a laoszi rendőrséget?

Megtorpant, maga elé meredt, majd határozottan megrázta a fejét.

- Nem értesítek senkit. Ami történt, baleset. Az én ügyem, semmi köze hozzá másnak. Arról nem is beszélve, hogy a rendőrség... Ugyan! A határon naponta irtanak ki fél falvakat. Mit számít ilyenkor egy emberélet? Amikor feleségül vettem Paj Miangot, mindennel megalkudtam. Megalkudtam a múltjával, a jelenével, és kénytelen voltam megalkudni a jövőjével is.

Tudtam, hogy nem tudom megvédeni. Ha a Vörös Sárkány a nyomára bukkan, megöli. Hát most megtette. Az ügy lezárult. Önök elmennek, és elfelejtik őt is és engem is.

- Ha elmegyünk - mondtam kétértelműen.

Gyanakodva kapta fel a fejét.

- Hogyan?

- Ellopták a repülőgépet. Feldarabolták, elefánthátra rakták, és alighanem leeresztették egy mocsár fenekére.

Lassan belecsusszant a székébe, és úgy nézett rám, mintha kísértetet látna.

- Mit beszél?

Kellő részletességgel beszámoltam neki éjszakai kalandjaim első felvonásáról. Arról, hogy a repülőgép eltűnt, és a nyomok a mocsárhoz vezettek... Életemben nem láttam még ennyire meghökkent kínait.

- Ez egyszerűen hihetetlen - suttopta. - Fel nem foghatom, ki tehette.

- Csak két tényező jöhet számításba - mondtam. - A Fekete Herceg és a kolostor.

- De miért tüntették el a gépet?

- Hogy ne találjanak ránk. Ha nincs repülőgép, soha nem tudják meg, hol vagyunk.

- Holnap reggel elküldök egy embert a Mekonghoz.

- Legalább két hét, amíg odaér. Akárki is szedte szét a gépet, az volt a célja, hogy két hétig ne mozdulhassunk innen.

- Még mindig nem értem, hogy miért?

- Nem érti? - kérdeztem könnyedén, és felemelkedtem. - Azonnal megmagyarázom. Meggyőződéselem ugyanis, hogy az agyaghadzsereg nem legenda, hanem létező valóság. Huan-ti császárral együtt az is itt van eltemetve a háromcsúcsú hegy valamelyik csúcsa alatt. Továbbá meggyőződéselem, hogy többen is pontosan tudják, hol a sír, de hallgatnak róla, mint a csuka. Hogy miért, ne kérdezze! Mások viszont meg akarják szerezni a kincset, amelynek az értéke pénzben szinte ki sem fejezhető. Tehát: vannak, akik tudják, hol van, de nem akarják, hogy bárki is megtalálja, mások viszont meg akarják találni, de nem tudják, hol rejtőzik. Kicsit rejtvénytyszerű, amit mondok, de meg fogja érteni. Nos, azok, akik meg akarják szerezni a kincset, valamilyen ürüggyel idecsalták azokat, akik ismerik a kincs rejtkehelyét. Aztán várják az alkalmat, hogy az utóbbiak segítségével napfényre kerüljenek az agyagkatonák. Hogy miben reménykednek, nem tudom. Pillanatnyilag így áll a helyzet.

Tenyerébe támasztotta a fejét és összehúzta a szemöldökét.

- Ha jól értettem, ön azt állítja, hogy önök között, az én házámban, kegyetlen küzdelem folyik az agyaghadzseregért. Hogy önök között ott vannak azok is, akik tudják, hol vannak az agyagkatonák, és azok is, akik semmitől nem riadnak vissza, hogy megszerezzék?

- Így valahogy.

- És gondolja, hogy a feleségem is...

- Nem tudom - mondtam őszintén. - Lehet, hogy a Vörös Sárkány is tudomást szerzett a dologról. Ő is beszállt a ringbe. Persze az is lehet, hogy a felesége halálának semmi köze az agyagkatonák titkához.

- Ez mégiscsak elkészerítő - nyögte, alig érezhető felháborodással. - Gyilkosok a házamban! Mi lesz, ha elkezdik ölni egymást?

- Már elkezdtek - mondtam lakonikusan.

- Hogyan? Mit beszél? - pattant fel, és úgy nyújtotta felém mindkét karját, mintha a gonoszt akarná elhessegetni magától. - Mit beszél?

- Villalobos tábornokot megölték az éjszaka. Felakasztották a Fekete Herceg pagodájának a kapujára. A játszma tehát megkezdődött. Ráadásul éppen úgy ölték meg, mint az ön feleségét.

- Ez lehet véletlen is - motyogta Vang Pin.

- Természetesen - helyeseltem. - Ámbár gondolkodásra készíti az embert, hogy röviddel egymás után két személyt is meggyilkolnak, jóformán ugyanazon a helyen, és mindkettőt ugyanazzal a módszerrel.

- Ennek ellenére lehet véletlen is - erősködött.

- Valóban - adtam meg magam. - Csakhogy...

- Csakhogy?

- Mindkét kötélre ugyanazt a csomót kötötték. Nehezen utánozható tengerészcsomót, amelyet leginkább a maláj vizeken hajózők ismernek. Egészen valószínűtlen, hogy két, egymást talán nem is ismerő gyilkos ugyanazt a csomót kösse az áldozat nyakára.

- Uramisten! - nyögte Vang Pin, és egy elefántcsont faragványokkal zsúfolt vitrin oldalának támaszkodott. - Uramisten! Mit jelentsen mindez?

- Alighanem azt, Mr. Vang Pin, hogy vagy Villalobos tábornokot is a Vörös Sárkány ölte meg, vagy a feleségét sem.

- Ez lehetetlen! Elképzelhetetlen! Ki más tette volna?

- Ennek próbálok utánajárni. Még egyszer köszönöm, hogy elbeszélgetett velem...
Meghajoltam és elhagytam a szobát.

Amikor visszanéztem, a füstölővel bajlódott. Mintha évszázadokat öregedett volna.

56.

Mal a nyakamba repült, és majd felborított, amikor kinyitottam az ajtót.

- Istenem, Leslie! Csakhogy itt vagy! Azóta ki sem mertem kukkantani. És ez a rettenetes, törött ablak! Attól félttem, hogy bemászik rajta valaki.

Ledobtam a géppisztolyomat az ágyra, és magam is mellé roskadtam.

- A többiek?

- Néha lépteket hallottam a folyosón, de nem kopogott be senki.

Néztem magam elé, és fogalmam sem volt róla, hogy mit csináljak. Villalobos meghalt, Hardyt és Dögevőt elkapták. Ha nem változik a helyzet, estig biztonságban vannak.

És ha változik?

Tenyerembe hajtottam a fejem. Jóságos isten, mit csináljak? Sok mindenre rájöttem, amióta a gép leszállt az őserdőben; sok mindent tudtam vagy sejtettem, de még nem eleget. Abban biztos voltam, hogy valamennyien halálra vagyunk ítélve. Ha igaz, amire gondolok, nem szabad szemtanúnak maradnia. Ha megtörténik, aminek történnie kell, hullák borítják a háromcsúcsú hegy lábát.

Gondolatban végigfutottam a repülőgép életben maradt utasain. Mal mellettem van, benne minden további nélkül megbízhatom. Megbízhatnék Dögevőben és Hardyban is, de hát ők... Mi lenne, ha megpróbálnám kiszabadítani őket a Fekete Herceg rabságából?

Csábítónak tűnt az ötlet, de óriási volt a kockázata. Ha engem is elkapnak, valamennyien itt pusztulunk. Túlságosan is jól őrzik a pagodát, és túlságosan is sok a meo a környéken. Csak a legvégső esetben szánhatom rá magam arra, ha már minden kötél szakadt, hogy megpróbáljam kihozni őket a pagodából.

Kire számíthatok még? Wilhelmina von Rottensteinerre az esernyőjével vagy a nagypapára a mankójával? Eszeveszett ötlet. Akárcsak a két teniszező lány... És Judy? Nem hagyhatja ott nagypapát.

Mi lenne, ha megkérném Vang Pint, adja kölcsön a meóit, hogy megostromoljuk a Fekete Herceg pagodáját. Csakhogy Vang Pin aligha egyezne bele a háborúba - érdekei azt kívánják, hogy ne húzzon ujjat a laoszi kormánnyal -, azonkívül alighanem ez sem vezetne eredményre. Hardyt és Dögevőt megölhetnék vagy úgy elrejtethetnék előlünk, hogy soha nem találják rájuk.

Tovább törtem a fejem, mert nemcsak ez a kérdés foglalkoztatott. Néhány olyan dolog történt velem az elmúlt néhány éjszakán, amelyekre nemigen tudtam logikus magyarázatot adni. Mintha valaki szántszándékkal próbálna megkeverni.

Hm. Gondoljunk csak arra az éjszakára a repülőgépen! Négy hang beszélgetett a felvonóban. Valaki azt mondta - mégpedig egy nő -, hogy én vagyok számukra az első számú veszélyforrás, mivel csakis én tudom megakadályozni őket terveik végrehajtásában. Mire lejttem a gépről, át is lőtte valaki a takarómat azzal a furcsa lövedékkel, és ha én vagyok a takaró alatt, aligha törhetném most itt a fejem. Ezek után azt vártam volna, hogy további merényleteket kísérelnek meg ellenem. Nem így történt. Valaki megmentette a mocsárban az életemet. Ráadásul alighanem az, aki garrotéval gyilkol boldog-boldogtalant.

Úgy éreztem magam, mintha szembekötősdit játszanánk, és én lennék az, aki bekötött szemmel, reménytelenül bóklászik a kör közepén. A többiek nevetnek, kukorékolnak, füttyögetnek és időről időre belecsípnek a fenekébe.

- Mit tegyünk, Leslie? - kérdezte Mal remegve, és hozzám bújt. - Nem lenne jobb eltűnni innen?

Órára pillantottam. Rövidesen mehetünk reggelizni, hacsak a ház úrnőjének a halála nem bolygatta fel annyira a kedélyeket, hogy szép csendben megfeledeznek rólunk.

Átkaroltam a vállát és magamhoz húztam.

- Mal... szükségem van a segítségedre.

Futó csókot nyomott az arcomra.

- Tudod, hogy bármit megteszek, amit csak akarsz.

- El akarom kapni Wimmert!

Elrántotta a karját és rémülten nézett rám.

- Micsoda? Wimmert? Talán ő?...

- Semmi ilyet nem mondtam, Mal. Csak el akarom kapni a fickót!

- Leslie, kérlek... Kérlek, mondj el mindent! Nem bírom tovább a bizonytalanságot! Hát nem látod, hogy sorban megölnek valamennyiünket? Egyszer olvastam egy könyvet, egy hajóról, ahol elszabadult valami őrült. Mire beért a hajó a kikötőbe, ő maradt egyedül. Nem tudom, hogyan csinálta, de egészen normálisnak is tudott látszani. Felvette a kapitány egyenruháját, kiszállt a partra, és senki sem gyanakodott, hogy valami nincs rendben vele. Csak akkor tűnt fel, hogy baj van, amikor két nap elmúltával sem mozdult semmi a hajón. A kikötői hatóságok felmentek rá, és pokoli látvány tárult a szemük elé. Csak azért meséltem el... tudom, hogy minden összehasonlítás sántít, de esküdni mernék rá, hogy ugyanaz a helyzet. Valaki el akar pusztítani bennünket.

Haboztam egy kicsit, hogy elmondjam-e neki az éjszaka történetet, aztán úgy döntöttem, elmondom. Joga van tudni az igazságot. Megsimogattam a haját, és mindent elmeséltem. Nem hagytam ki semmit; a titokzatos hangot sem, amely tudomra adta, hol rejtőznek az agyagkatonák.

Nem túlzok, ha azt mondom, hogy tátott szájjal hallgatott. Amikor befejeztem, némán az ágyamra borult.

A falikúthoz léptem és kifacsartam belőle egy pohár vizet. Megfordultam és majd' földbe gyökerezett a lábam. Mal kezében ott csillogott a revolvere, éppen a tárat ellenőrizte. Olyan gránitszerűen nyugodt volt az arca, amilyennek csak egyszer láttam, mióta közelebből is megismertem.

- Mal...

Hűvös mosollyal mosolygott rám.

- Parancsolsz, drágám?

- Mi történt veled, Mal?

Az ablak felé fordította a fegyver csövét, bólintott, aztán kimonója zsebébe dugta.

- Mi történt volna? - Jeges és hideg volt a hangja, olyan hideg, amelyet el sem tudtam volna képzelni róla. - Csak rájöttem, hogy ostoba voltam. Ostoba liba. Rádöbbentem, hogy harcolni kell az életemért. Hát harcolni is fogok! Jaj annak, aki az utamba kerül!

Őszintén szólva megkönnyebbültem, hogy kevesebb gondom lesz vele, de el is kedvetlenített a metamorfózisa. Úgy szeretem, ha a nők néhány fokkal nőiesebbek annál, mint amit Mal produkált.

- Jól van, Mal - mondtam, és megveregettem az arcát. - Köszönöm. Sietnünk kell. Persze, ha akarod, hogy elmondjam, mit akarok Wimmertől...

Leszállt az ágyról és szorosán elém állt.

- Nem akarom. Megbízom benned, Leslie. Megteszek mindent, amire kérsz. És nem kérdezem, hogy miért. Majd utána elmeséled, drágám, ha egyáltalán kijutunk valaha is ebből a pokolból.

- Ki fogunk jutni, Mal!

- Jól van, drágám, nincs semmi baj. Mit kell tennem?

- Hozd ki Wimmert a fák közé.

- Hová?

- Tudod, merre volt a gép?

- Azt hiszem, igen.

- Valahol félúton leszek. Ne lepődj meg, ha elkapom a fickót! Gondolod, hogy sikerülni fog elcsalni odáig?

Rám nézett, és mintha pillanatra megolvadt volna arcán a kemény, szoborszerű mosoly.

- Ezt bízd csak rám, Leslie... Van még egy kis időnk?

- Mennyire gondolsz?

- Az tőled is függ...

- Hogyhogy? Hogy érted?

Ledobta magáról a kimonót, és visszafeküdt az ágyra.

- Így!

Sóhajtottam, de nem mertem az órára nézni.

Csak fél órával később kopogtatott be Wimmer ajtaján.

57.

Igyekeztem úgy eltűnni a környékről, hogy senki ne figyeljen fel rám. A háziszolgák vagy futkostak, vagy izgatottan, fejüket összedugva sugdolóztak a fák alatt. Éreztem, hogy pokolian éhes vagyok, de nem tehettem ellene semmit. Mindennél fontosabb volt, hogy idejében elkapjam Wimmert!

Fél órája dekkoltam már hevenyészett fedezékemben, amikor végre feltűntek. Mal jött elől és kézzel-lábbal magyarázott valamit. Wimmer meg-megállt, gyakran körülnézett. Láttam az arcán, hogy nemigen akaródzik neki követni a lányt.

Megvártam, míg mellém érnek, akkor előléptem a bokrok közül és Wimmerre fogtam a géppisztolyt.

- Jó reggelt, Wimmer!

A tengerész rémulten meredt rám, majd a sapkájához kapott, levette és széles mozdulattal a földhöz vágta. Sima gyerekképe sírósra torzult.

- Az istenit neki! Megettedél, te hülye ribanc! - Azzal Mal felé rúgott, de szerencsére nem találta el.

Odasétáltam hozzá és bordája közé vágtam a géppisztoly csövét.

- Állítsa le magát, Wimmer! Az a helyzet, hogy besétált a csapdámba. Jobb, ha tisztességesen viselkedik!

Mal rámosolygott Wimmerre, és átkarolta a derekam.

A tengerész szemét elfutották a könnyek.

- A rohadt életbe! Egy strici és a nője!

- Kuss! Még egy becsmérő szó és szitává lyuggatlak! Úriemberrel van dolgod, te csirkefogó!

Szorult helyzete ellenére is vigyorra húzta a száját.

- Ne röhögtesse! Egy terrorista úriember?

Úgy döntöttem, hogy keményen megdolgozom a fickót. Mindenképpen szükségem van az együttműködésére. Azt is tudtam azonban, hogy egy tengerészgyalogos megnyerése nem kis feladat.

- Szükségem van a segítségére, Wimmer!

- Amennyiben?

- El akarok kapni egy-két fickót.

- Valóban?

- Valóban.

Intettem Malnak, hogy lépjen hátrébb. Magam is eltávolodtam Wimmertől, de a fegyver csövét még mindig felé irányítottam.

- Szóval?

- Mit szóval?

- Hajlandó segíteni?

Láttam rajta, hogy lázasan töri a fejét. S azt is tudtam, hogy min. Óvatosnak kellett lennem, hiszen ha belevetné magát a dzsungelbe, ki tudja, sikerülne-e elkapnom.

Bólintott. Túlságosan is gyorsan és beleegyezően.

- Hajlandó vagyok. Persze, csak akkor, ha meg tudja magyarázni, mit jelent ez a segítség. Nekem ugyanis, mint az amerikai hadsereg tagjának, lelkiismereti problémát...

Egészen szánalmas volt, ahogy elhadart szövegével megpróbálta elaltatni az éberségemet. Közben, mintha véletlenül tenné, kinyújtotta a kezét, és néhány lépésnyire megközelített. Feszülten figyeltem minden mozdulatát, mert hiszen száz százalékig nem lehettem biztos benne, nem rejteget-e késén kívül valamilyen egyéb fegyvert is a ruhája alatt.

Két lépésnyire volt már csak tőlem, és még mindig beszélt. Fogadni mertem volna, hogy azt sem tudja, mit. Csak mondta a magáét, mintha kiszakadt volna a beszédzsákja.

Éppen akkor vetette rám magát, amikor vártam. Történetesen egy hosszabb mondat közepén. Nyilván így tanították a kiképzőközpontban.

Meg kell hagyni, elég ügyesen csinálta. Villámgyorsan lebukott, feltartotta az egyik karját, s a másikkal megtámasztotta a földet. Feltartott karjával igyekezett felütni a fegyverem csövét, hogy a sorozat az égbe menjen.

Nem tudhattam, milyen fogásokra oktatták még, de elhatároztam, okozok neki egy kis meglepetést. Először is hagytam békén a fegyveremet: hadd támassza alá kezével a csövét, és hadd lökje fel az égnek. Tehette, hiszen eszem ágában sem volt löni. Ehelyett ügyesen kipöcköltem a másik kezét a lábammal. Mielőtt elkaphatta volna a géppisztolyt, orra bukott.

Gyerekjáték lett volna úgy fejbe ütnöm a fegyver tusával, hogy elveszítse az eszméletét, de miért tettem volna? Nem árt, ha bűvároknak is jut néha egy kis sikerélmény.

Nem akart hinni a szemének, amikor látta, hogy megbotlom. Feltápáskodott - elég lassan -, aztán felém dobta magát. Elkapta a fegyver csövét és rángatni kezdte. Többször is úgy fordult vele, hogy csak meg kellett volna húznom a ravaszt.

Amikor már túl hevesen rángatta a géppisztolyt, óvatosan kibújtam a szíjából és keményen magam felé húztam. Wimmer úgy lógott a végén, mintha hozzáragadt volna a cső. Amikor erőlyesen visszarántott, engedtem az erőszaknak és eleresztettem a szíjat.

A bűvár elesett: immár másodszor két perc alatt, majd felpattant, mint a gumilabda, s széles vigyorral rám fogta a fegyvert.

- Az nevet igazán, aki utoljára nevet, szépfiú - mondta csúfondárosan, és megtörölte vérző orrát. - Te akartál túljárni az eszemen? Amikor ez a hülye tyúk beadta az ostoba szövegét, mindjárt tudtam, miről van szó. Csak meg akartam mutatni, hogy...

Elmozdulhattam egy kicsit, mert nyomban felemelte a hangját.

- Hohó, fiacskám! Maradj csak a helyeden, mert kilyukasztom a bőröd. Most pedig pofázz! - Kicsit Mal felé fordult, és mogorva képpel odaintett neki. - Ide állsz mellé, te ribanc!

Malnak megrándult az arca, és alighanem az enyém is. Wimmer észrevehette, mert pimasz vigyort erőltetett magára.

- Nem tetszik a szövegem, kisanyám? Pedig az vagy... Utolsó, rohadt, szemét kis ribanc!

Szinte kéjelgett a becsmérő szavak hadarása közben. Szó se róla, meg tudtam érteni a lelkiállapotát. Hiszen pillanatokkal ezelőtt szabadult meg a biztos haláltól - legalábbis ő így érezte.

Azért a szavai mélyén ott éreztem egy kis bizonytalanságot is. Nem mutatta, de erősen törhetett a fejét, hogy mit csináljon velünk. Hagyjon-e futni, vagy kísérjen vissza bennünket Vang Pin házába? Netalán együtt induljunk neki az ismeretlennek?

Könnyen a helyébe tudtam képzelni magam. Egész neveltetése és kiképzése arra irányult, hogy tudatosítsa benne az amerikai ember, és azon belül is az amerikai katona fizikai és erkölcsi fölényét a többi selejttel szemben. Most viszont, hogy teljesen egyedül, hasonszórú barátaitól elszakítva csupa-csupa selejt közé került, megváltozott a dolgok optikája. Tanács-talan lett.

Tettem egy lépést előre, nem törődve vele, hogy eltorzul az arca, és megremeg a kezében a fegyver.

- Ide figyeljen, Wimmer - kezdtem. - Említettem már, hogy segítségre lenne szükségem. Én sem a magam jószántából vagyok itt, és a hölgy sem, akit ön sajnálatos módon egészen ordenaré kifejezésekkel illetett. A hölgy ezért mellesleg még számolni fog magával, Wimmer!

Lehajolt, és ügyelve rá, hogy a fegyver csöve egyetlen pillanatra se forduljon el rólunk, felvette a földről a sapkáját. Ráfűjt, aztán feltette a fejére.

- Ezen csak röhögnöm kell - mondta határozottan, mintha erőt kölcsönzött volna a sapkától. - Legszívesebben kinyírnálak benneteket.

- És miért nem teszi? - kíváncsiskodtam.

- Nem szennyezem be a kezem a véretekkel - mondta flegmán, mintha egy film főszerepét játszaná. - Itthagylak benneteket meztelenül, a ruhátokat magammal viszem. Én meg visszamegyek a... - elharapta a mondatát és nagyot ordított. - Vetkőzni!

Félrehajtotta a fejét, és Malra kacsintott. Mintha kezdett volna felbátorodni. Mal aggódva fordult felém. Alig észrevehetően bólintottam, aztán elmosolyodtam.

Mal kibújt a kimonójából és ledobta a földre. A tenyéryi fehérneműdarabok, amelyek rajta maradtak, csak jóindulattal voltak ruhának nevezhetők.

Wimmer nagyot nyelt, és kiguvadtak a szemei.

- Tovább!

Mal ismét rám nézett: megráztam a fejem.

- Tovább!

- Wimmer...

- Maga is vetközzék, rohadék!

- Fel szeretném hívni a figyelmét valamire.

Igyekeztem minél hatásosabban játszani a szerepemet. Csak úgy készíthetem ki lelkileg, ha száz százalékgig beleéli magát a győzelembe.

- Vetközzön, hé! Ne húzza az időt!

Nem törődve a felém meredő géppisztolycsővel, folytattam a szöveget.

- A sztriptíznek vége, Wimmer! Hogy tetszett?

- Kuss! Vetközni, mert lábon lövöm!

- Tudja, miért rendeztem magának ezt a kis bemutatót?

- Kuss!

- Szeretném, ha úgy búcsúzna el az életétől, hogy egy majdnem meztelen nő látványát viszi magával a retinahártyáján. Attól tartok, egy kicsit sokáig tartja majd csukva a szemét, Wimmer. A föld alatt aligha lesz módjában válogatni a szebbnél szebb és izgalmasabb látni-valók között.

- Fenyegetsz, te féreg?

- Egyáltalán nincs szándékomban. Csak fel szeretném hívni a figyelmét kiképzésének alapvető hiányosságaira.

Annyira meglepődött, hogy akaratlanul is szóba állt velem.

- Mit zagyvál itt összevissza?

- Csak annyit bátorkodtam mondani, bár lehet, hogy kissé homályosan... nos, megfeledkezett valamiről, Wimmer...

A bűvár elvigyorodott.

- Megpróbál kimászni a csőből, mi? Nálam ilyen gyenge dumával semmire se megy! Gyerünk, vetközni, mert nem viccelek! Szétlövöm a lábát és kész!

- Nem fog könnyen menni - mondtam.

- Ugyan miért?

- Az előbb már elmondtam volna, ha nem vág folyton közbe. Azt szerettem volna közölni önnek, hogy hiányos a kiképzése. Soha nem tanították meg önnek, hogy ha éppen nincs fegyvere, és az ellenség elkapja, aztán maga valahogyan megszerzi az ellenség fegyverét, mit kell csinálnia még abban a szempillantásban?

- Na mit, nagyokos?

- Ellenőrizni, hogy meg van-e töltve. Töltetlen fegyverrel lehet ugyan handabandázni, de löni nemigen...

Mal a tenyerébe hajtotta az arcát. Wimmer úgy elfehéredett, mintha egy vödör meszet öntöttek volna a képébe. Ideges remegéssel ugrált a keze a géppisztolyon: előbb sorozatra állította, majd visszakapcsolta. Néhány kattanáson kívül azonban nem tudott más hangot kicsiholni belőle.

Komoly képpel néztem a szemébe.

- Felöltözhet a hölgy?

Elhajította a géppisztolyt és nekem ugrott. Nem okozott különösebb nehézséget, hogy megállítsam. Az sem zavart, hogy ott csillog kezében a tőre. Hagytam, hadd jöjjön minél gyorsabban, aztán, amikor éppen az orrom elé ért, oldalra léptem, és tarkón vágtam. Nagyot nyekkenve zuhant a páfrányok közé.

Mal lehajolt és visszabújt a kimonójába. Éppen akkor kötötte meg az övét, amikor Wimmer kibukkant a levelek közül. Kése még mindig a kezében volt, de a sapkáját ismét elveszítette. S ahogy láttam, meg is üthette magát, mert jóval lassabban mozgott, mint korábban. Fájdalma sem akadályozhatta meg azonban, hogy ismét támadjon. Előretartotta a kezét, és mint a stricik az olasz filmekben, körözni kezdett vele a levegőben. Ha amatőr vagyok és a kés hegyét lesem, talán megijedek, tőle. Én azonban pontosan tudtam, hogy mit kell figyelnem, így előre láttam minden mozdulatát.

Csak Malét nem. A lány ugyanis villámsebessen levetette az övét, hurkot csinált belőle, és Wimmer nyakába dobta. A tengerész kiejtette kezéből a kését, és térdre zuhant. Mal odalépett hozzá, kissé szorosabbra rántotta a hurkot, aztán hatalmas pofont kent le neki. Wimmer hanyatt zuhant; orrából szép lassan szivárogni kezdett a vér.

Mal a legnagyobb lelki nyugalommal kicsomózta a hurkot, aztán szó nélkül visszatekerte az övet a derekára.

A füre bámultam, és éreztem, hogy verejtékcseppek futnak végig a homlokomon. Nem mertem kérdezni semmit.

58.

A tengerész a könyökére támaszkodva törölgette a vért a szája sarkából. Nagyot nyögött, de nem szólt semmit.

- Álljon fel!

Lassan, nehézkesen feltápászkodott.

- Remélem, belátja, hogy mi vagyunk az erősebbek...

Lehajtotta a fejét, hallgatott.

- Szeretném, ha tudná, Wimmer, hogy öreg profi vagyok. Legalább annyira profi, mint a kiképzői. Ezt az egész cirkuszt csak azért csináltam, hogy belássa: nincs semmi esélye velem szemben. Emellett még a hölgyel is számolnia kell. Nos, belátja?

- Mit akarnak tőlem? - hörögte.

- Először is a táskáját.

Felkapta a fejét: feneketlen gyűlölet izzott a szemében.

- Nincs táskám. Honnan veszi, hogy...

- Láttam éjszaka a repülőnél.

Még sötétebbé vált a pillantása.

- Maga... maga látott engem?

- Láttam. És a táskáját is láttam. Sőt azt is tudom, hogy mi van benne.

- Nincs táskám.

- Ne legyen ostoba, Wimmer! Ha visszamegyek a házba, átkutatom a szobáját.

Valami megcsillant a szemében, ami egy csapásra megváltoztatta a tervem. A villanás ugyanis alighanem azt jelentette, hogy csak menjek és kutatgassak. Amit találok, az enyém lehet!

Nyilván valahol másutt rejtette el a táskát. Ezerféle helyet találhatott magának, sőt, lehetséges, hogy be sem vitte Vang Pin házába. Az ő helyében én sem vittem volna. Arra pedig, hogy idekint megtaláljam, vajmi kevés az esélyem. Azt is tudtam, hogy szép szóval nem megyek semmire. Egészen össze kell törnöm ahhoz, hogy hajlandó legyen együttműködni velem.

- Utoljára teszem fel a kérdést, Wimmer. Átadja-e a táskáját jószántából?

- Nincs semmilyen táskám. Káprázott a szeme. Nem is voltam az éjszaka ott, ahol a repülőgépnek kellett volna lennie.

Elharapta a mondatot, és rémülten meredt rám.

- Akkor honnan tudja, hogy a gép eltűnt?

Leguggoltam vele szemben, és atyaian a vállára tettem a kezem.

- Ide figyeljen, fiam! Életkorát tekintve a fiam lehetne. Mint tiszteletbeli apja mondom magának, sőt tanácsolom, hogy adja át azt a rohadt táskát! Higgye el, csak jót akarok! Bármennyire is nem megy bele abba az ostoba tengerészgyalogos fejébe, de a maga élete is azon múlik, hogy megkapom-e a táskáját. Pontosan tudom, mi van benne. Hiszen maga elmondta, hogy hova indult. Utoljára mondom: adja ide!

Semmi válasz.

Mal felé intettem a fejemmel.

- Add ide az öved!

Letekerte a selyemövét és felém nyújtotta. Megragadtam Wimmer csuklóit és összekötöttem őket a hátán. Jó erősen, hogy fájjon. Sajnáltam a fiút, de meg kellett tennem. Nem tréfáltam, amikor azt állítottam, hogy valamennyiünk élete nagyrészt azon múlik, sikerül-e megtalálnom a táskáját.

Felvettem a géppisztolyt a földről, és beleraktam a teli tárat. Rövid habozás után Mal kezébe nyomtam a fegyvert, azzal a határozott utasítással, ha menekülni próbálna, lője keresztül. Nyugodtan mondhattam, hiszen tudtam, hogy Wimmer teljesen összetört, és esze ágában sincs ilyesmivel kísérletezni.

Intettem Malnek és beléptem a bokrok közé. Néhány lépést tettem csak előre, s máris teljes pompájában kitárulkozott előttem a dzsungel. A fákon madarak csiripeltek; tarka lepkék szállkostak virágról virágra. Az ágak közül néhány majom nézett velem farkasszemet, s ahogy egy nagyobb ágon hasalva tenyerükbe hajtották a fejüket, mintha Wimmert utánozták volna.

Tettem egy nagy kört, de nem találtam meg, amit kerestem. Beljebb mentem tíz lépéssel, és ismét nekilódultam. Figyeltem jobbra-balra; most sem találtam semmit.

Kicsit elkedvetlenített, hogy esetleg fel kell adnom a tervem. Úgy gondoltam, teszek még egy kísérletet. Ismét beljebb gyalogoltam, immár több sikerrel. Már a tizedik lépésnél megtaláltam, ami után annyira vágyott a szívem. Másfél méternyi magas hangyaboly emelkedett előttem, milliónyi, gondosan épített bejárattal. S ha millióra talán nem is, de százezrekre tehető hangyasereggel, amely szorgalmasan járt ki-be az építménybe. Közelebb hajoltam és

megvizsgáltam őket. Nem az a hangyafajta volt ugyan, amelyikre számítottam, de úgy gondoltam, a célnak ez is megfelel.

Lenéztem a lábam elé. Fekete, nagy hasú bogár vonszolta magát a fűben. Valószínűleg ráléptem, miközben a hangyabolyt kerestem. Gondolatban bocsánatot kértem tőle, lehajoltam és egy levélre ültettem. A levelet ráhajítottam a hangyabolyra. Néhány pillanat múlva a szerencsétlen, amúgy is haldokló bogár eltűnt a rátamadó hangyasereg alatt.

Visszacsőrtettem a tisztásra. Wimmer még mindig a földön ült makacsul, hajthatatlanul. Mal felém vágott a szemével, mintha kérdezni akart volna valamit.

Wimmer mellé térdeltem.

- Nos, Wimmer?

Amíg távol voltam, alighanem a hős amerikai tengerészgyalogos pózát választhatta ki a repertoárjából, mert lesunyta a fejét és felém köpött.

- Így is jó - mondtam és felálltam. Megfogtam az övét, felrántottam a földről. Egyáltalán nem voltam kíméletes, amit meg is érzett, mert felordított.

Tántorogva megállt velem szemben és ismét köpni készült. Erre akkora pofont kapott tőlem, hogy saját arcára fröccsent a nyála. Elismerem, nem túl sportszerű összekötözött kezű embert verni, de a cél szentesítette az eszközt. Ha a lovagiasság szabályai szerint járok el, valamennyien otthagyjuk a fogunk a háromcsúcsú hegy alatt.

Wimmer hátratántorodott, de nem esett el. Csupán a könny öntötte el a szemét.

Odaléptem hozzá, és az orra alá tartottam a hüvelykujjamat.

- Látja ezt? Ha még egyszer megpróbál leköpni, kinyomom vele a szemét.

Megfogtam a vállát, és magam elé lökdöstem. Elindultunk befelé az erdőbe. Az arcába csapódó páfrányok, úgy látszik, megtörték némasági fogadalmát.

- Hová megyünk? - nyögte.

- Az erdőbe - mondtam. - Mit gondolt?

- Miért?

- Megölöm - mondtam könnyedén. - Tettem magának egy ajánlatot. Nem fogadta el. Nincs más lehetőségem, mint hogy megöljem.

- Akkor soha nem találja meg a táskát - mondta bölcsen.

- Megtalálom.

- Soha. Hogy képzeled?

- Majd maga elmondja.

- Ha megöl?

Egészen naiv volt, ahogy zsarolni próbált. Arra játszott, hogy kíméljem meg az életét, különben soha nem jutok az annyira áhított táskához.

- Beszélni fog - mondtam hanyagul. - Mielőtt meghal, úgy énekel, hogy öröm lesz hallgatni. Még azt is elmondja, amit nem tud. A legféltettebb titkait is kifecsegi, csak hogy minél előbb véget vessek a kínjainak.

Megtorpant és rémülten meredt rám.

- Mit akar csinálni, maga állat?

- Majd meglátja. Keleten ismernek még az emberek néhány ősi módszert, amelyek igencsak alkalmasak arra, hogy megnyissák a makacskodók száját. Úgy döntöttem, hogy az egyiket kipróbálom magán, Wimmer. Kíváncsi vagyok, mit bír el egy tengerészgyalogos. Ajánlok egy fogadást. Tíz perccel azután, hogy megkezdődik a produkció, könyörögni fog, hogy menjek a rejtkehelyre és keressem meg a táskáját. Nos, áll a fogadás?

Mivel nem válaszolt, továbbblökdöstem, egészen a hangyabolyig. Mal szó nélkül követett bennünket, s amikor rápillantottam, ismét az a márványszerű kifejezés ült az arcán, amit annyira nem szerettem.

A hangyabolynál megálljt parancsoltam és leoldottam Wimmerről az övet. Megparancsoltam, hogy álljon egy közeli fához, s amikor ellenkezni próbált, behúztam neki egyet. Mal a földre ült, és a levegőbe bámult. Mintha egyáltalán nem érdekelné, mit csinálok a tengerésszel.

Először a derekát kötöttem a fához, aztán a saját nadrágszíjával a lábát. Nemigen tudott mocorogni; csak a fejét hányta jobbra-balra. Mióta megfenyegettem, hogy kinyomom a szemét, nem mert köpködni.

Néhány lépésnyire megálltam előtte, elégedetten legeltettem rajta a szemem, aztán felsóhajtottam. Fájdalommal és mély bánattal volt teli a hangom, ahogy csípőre tett kézzel sétálgatni kezdtem előtte.

Sajnálkozva csóváltam meg a fejem, letérdeltem a boly mellé, és a hangyákat figyeltem. Szorgosan munkálkodtak: apró agyagdarabokat cipeltek várak belsejébe.

A tengerész alighanem csak ekkor kezdte felfogni, hogy valami összefüggés lehet közte és a hangyák között. Nyugtalanul pislantott a bolyra, és szinte kiabált a rettegés a szeméből. Sajnáltam, de meg kellett tennem az utolsó lépéseket is. Malra pillantottam, aki egykedvűen szemlélte a szorgos állatkákat. Valószínűleg fogalma sem volt róla, milyen sorsot szánok a tengerésznek.

- Mal!

- Igen?

- Szereted a hangyákat?

Sárga szikra csillant a szemében. Láttam rajta, hogy veszi a lapot: megértette, hogy szükségem van a segítségére.

- Nincs ellenük kifogásom.

- Ismered is őket?

Mosolyogva csóválta meg a fejét.

- Nemigen. Csak azt tudom, hogy vannak barnák, feketék és vörösek. Aztán a termeszek. Mindent felfalnak.

Rámutatott a bolyra.

- És ezeket?

Leguggolt, és még az eddiginél is nagyobb figyelemmel nézegette a szorgalmas kolóniát.

- Jó nagyok. Talán még nem is láttam ekkora hangyákat életemben.

- Tudod, hogy hívják őket?

- Nem én.

- Latin nevük is van, de az neked bizonyára nem mondana semmit. Délkelet-Ázsiában egyszerűen csak gyilkos hangyának nevezik ezt a fajtát.

Mal felállt és összeborzongott.

- Visszataszító név. És kit gyilkolnak meg?

- Bárkit. Sosem hallottál a meók kedvenc kivégzési módjáról?

- Soha. Hála istennek!

- Nos, ha a meók elkapnak valakit és kegyetlenül meg akarják kínozni a halála előtt, akkor megetetik az illetőt ezekkel a hangyákkal.

- Ez iszonyú, Leslie!

- Az, drágám! De néha nincs más megoldás. Akire rámásznak a hangyák, és elkezdik rágni a húsát, megátkozza azt a pillanatot, amikor világra hozta az anyja. Egyszer tanúja voltam, amikor valakit rákötöttek egy hangyabolyra. Kegyelemből.

- Kegyelemből?

- Igen, mert ha a bolyra kötik, a hangyák gyorsan végeznek vele. Fél óra múlva csak egy hófehér csontváz hevert a bolyon. Bármelyik középiskola szívesen átvette volna szemléltetőeszköznek. Semmiféle műanyag nem lehet olyan tökéletes, mint az emberi csontváz.

- És ha nem... kegyelemből?

- Akkor egy fához kötik a hangyaboly közelében.

- Hogyan találják rá a hangyák?

- Oda kell őket csalni.

- Hogyan?

Láttam, hogy Wimmer arca szinte szétrobban a figyelemtől. Rettenetesen fülelt, hogy el ne szalassza egyetlen szavamat sem.

- Mondjuk mézzel. Imádják a mézet. Egyszerűen megvesznek érte. Az a gyengéjük. Rendszeresen fosztogatják a vadméhek fészkeit.

- Mézzel? De mi módon?

- A meók úgy csinálják, hogy odakötik a foglyot egy fához a hangyaboly közelében. A hangyák kezdetben ügyet sem vetnek rá, hiszen nem szokásuk rátámadni az élő emberre. Talán napokig sem vennék észre, ha a meók nem segítenének nekik. Vesznek egy kis csupor mézet, és bekenik vele a halálraítélt arcát. Állítólag a gyilkos hangyáknak csodálatos a szaglóérzékük. Szél ellenében kilométerekről megérik a méz illatát. És nem tudnak neki ellenállni... akárcsak később a húsnak sem.

Malnak síróra váltott a képe, és kezét összekulcsolva megállt velem szemben.

- Leslie, ne!

Megvontam a vállam, és hanyagul a hátamra vettem a géppisztolyomat.

- Meg kell kapnom a táskát. Csak az mentheti meg az életünket.

- Öld meg máshogy!

- Én nem megölni akarom, hanem megkapni a táskát. Felajánlottam Wimmernek, hogy álljon mellénk. Nem akart. Most majd meglátjuk, meddig bírja tartani a száját. Üvölteni fog, mintha a tüzes vassal sütögetnék!

- Ezt nem teheted meg velem!

- Miért ne tehetném? Valaha hónapokat töltöttem fejtámaszok között. Tőlük tanultam ezt a trükköt. Először elájultam, amikor végignéztem, hogyan fálnak fel a hangyák egy japán. Még akkor is üvöltött, amikor a nyelvét rágták. Már megbocsáss: belelátam a belsejébe. A máján és a tüdején jártak a hangyák, és a japán még mindig ordított... Tudom, hogy kegyetlen dolog, Mal, de meg kell tennem. Ha nem kapom meg a táskáját, valamennyien elpusztulunk. Ez az ostoba hólyag képtelen megérteni, hogy nem vagyok az ellensége. Meg kell tennem, Mal!

Ami igaz, az igaz, kiválót alakítottunk. Bármelyik vidéki szintársulatnál kasszasikert jelentetünk volna.

Mal elfordult, megtörölgette a szemét, aztán szinte megkönnyebbülve nézett rám.

- Mézet mondtál, darling?

- Mézet, bébi.

- És honnan veszel mézet?

Gyönyörű volt, igazán elsőosztályú, ahogy a cselekmény bonyolódott. Wimmer szemmel láthatóan megkönnyebbült, bár azért sejtette, hogy a vész még korántsem múlt el a feje fölül. A méz hiánya új erőt látszott csepegtetni félelemtől átítatott szívébe.

Ingem zsebébe nyúltam, előhúztam egy kis üvegecskét, amelyet előrelátóan elcsentem Vang Pin konyhájából.

Fogtam az üveget és Mal felé nyújtottam.

- Itt van, darling!

Néha attól tartottam, hogy Mal túljátssza a szerepét, és Wimmer rájön, hogy csak bohóckodunk. A tengerészgyalogos azonban olyan lelkiállapotban volt, hogy talán még azt sem vette volna észre, ha elnevetjük magunkat.

- Úristen, Leslie, mi ez?

- Méz, Mal. Segítenél?

Mal nem felelt; a bokrokhoz ment és háttal nekem leült egy pálmabokor alá. Úgy válaszolt, hogy nem fordította vissza a fejét.

- Nem tudok, Leslie. Nem bírom nézni. Megölni valakit... az más, de ilyen rettenetesen megkínózni...

- Nem tehetek róla, bébi. Meg kell kapnom a táskát.

Fogammal téptem le a kis üveg zárószalagját. Kiköptem a vékony sztaniolcsíkot, és megálltam a fickó orra előtt.

- Sajnálom, pajtás - mondtam neki. - Nem akar imádkozni?

- Rohadék! - nyögte, és igyekezett elfordítani a fejét. - Mocskos, szadista állat!

Lehajoltam és feltúrtem a nadrágszárát térdig. Előbb az egyiket, aztán a másikat. Hánykolódott, de az öve erősen tartotta.

- Kénytelen vagyok bekenni a lábát - mondtam nyugodtan. - Ha az arcára kenném, előbb megölnék, mintsem beszélni tudna. Értse meg, Wimmer, nem bosszúról vagy személy szerint magáról van szó. Felőlem kétszáz évig is élhetne. Engem csak a táskája érdekel.

Mondani akart valamit, de lenyelte.

Mozgott a szája, mintha imádkozna.

Iszonyúan megsajnáltam, és komolyan megfordult a fejemben, hogy futni hagyom. Hadd menjen isten hírével! Mal felém fordította az arcát, és néma könnyörgés ült a tekintetében.

Aztán arra gondoltam, lehet, hogy a lány szívemmel írnám meg a halálos ítéletünket. Nemcsak a miénket, hanem Wimmerét is.

Összeszorítottam a fogam, és egyre csak azt ismételtetem magamban, hogy meg kell kapnom a táskát, meg kell kapnom azt a rohadt táskát, bármibe kerüljön is!

Nagyot sóhajtottam, és két ujjal belenyúltam a mézbe. Kellemes virágillat csapta meg az orromat. Wimmer is megérezhette, mert gyorsan kinyitotta a szemét és a kezemre nézett.

- Mocskos disznó!

Két ujjamat a bőréhez nyomva bekentem a lábát bokájától egészen a térdéig. Egyiket a másik után. Amikor kész lettem, elégedetten szemléltem a művem. Már csak a hangyák hiányoznak, hogy teljessé tegyem az alkotásom!

A hangyák azonban köptek a mézre és Wimmerre is. Elborzadva gondoltam rá, mi lesz velem, ha ezek a békés apróságok füttyülnek Wimmer húsára, sőt még a mézre is. Mert mondanom sem kell, hogy nem gyilkos hangyák voltak, hanem egy jó nagyra nőtt szelíd fajta, amely a rovarokat megeszi ugyan, de az emberre legalább annyira ártalmatlan, mint a házinyúl.

A hangyák jöttek-mentek: gondosan, nagy ívben kikerülve Wimmert. A tengerész aggódva szemlélte mézes lába szárát, és időnként jó nagyot köpött egy-egy kóbor hangya felé, amely szerinte túlságosan is megközelítette.

Tíz perc múlva rájöttem, ha arra várok, hogy a hangyák megtámadják a bűvárt, alighanem együtt ünnepeljük itt a fák alatt a kilencvenedik születésnapját. Szerencsére azonban entomológus is vagyok, rovartudós, és tudom, hogy mivel lehet felmérgetni a hangyákat.

Fogtam egy faágat, beleszúrtam az egyik szélesre rágott bejárat közepébe. A katonák azonnal támadásba lendültek. Belekapaszzkodtak az ágba és megpróbálták kitapasztalni, miből van a támadó. Láthatóan jókat haraptak belé.

A hangyák istene ez egyszer mellém állt. Alighogy Wimmerhez értem, minden eddiginél ingerültebb mozgás támadt a bolyban: egyre újabb és újabb hangyafelhők áramlottak ki a hangyavár ismeretlen mélységeiből. Útközben hol egy-egy hangyát, hol néhány csepp mézet pottyantottam le. Ha ez sem segít, kénytelen leszek feloldozni a tengerészt, és kiverni belőle táskája rejtékelyét.

Mire áldozatomhoz értem, már csak két-három hangya maradt a faágon. Óvatosan rápöcköltem őket Wimmer lábára. A hangyák fejest ugrottak a mézbe, és annak rendje és módja szerint fuldokolni kezdtek benne. Nem vártam meg, hogy mi lesz a sorsuk, hanem odamentem Malhoz.

- Valóban meg tudnád tenni? - nyögte.

Magamhoz húztam és megcsiklandoztam az oldalát.

- Csak ha tudnám, hogy téged mentelek meg velem. Különben nem vagyok hóhér. Öt perc és beszélni fog.

Nem is tartott egészen öt percig. A haragos hangyák ugyanis iszonyú sebességgel szelték át a bolytól Wimmerig terjedő távolságot, követve az elhullajtott mézcseppeket. Néhány pillanatra izgatott csápolással fogták körül elrabolt, majd megkerült társaikat, s mintha új erőt merítettek volna a velük való találkozásból, folytatták az utat Wimmer felé.

Egy talán száz hangyából álló hullám érte el először a tengerészgyalogos lábát. Eleresztettem Malt és készenlétbe helyeztem magam arra az esetre, ha közbe kellene avatkoznom. Egyáltalán nem szerettem volna, ha túlságosan is jól sikerül az ötletem, és Wimmer csontjait végül valóban odaajándékozhatom egy bangkoki iskolának.

A hangyák rátámadtak Wimmerre. A tengerész már akkor elkezdett ordítani, amikor a fűszálak meghajoltak a római légióként menetelő hangyák súlya alatt.

- A pokolba velük, hát nem itt vannak! - ordított, és olyan erővel kezdte ráncigálni a köteleit, hogy a pálma csúcsáról ideges makogással átugráltak a majmok egy másik fára. - Rohadtak! Szemetek! Mocskos gyilkosok!

Nem törődtem a kiáltásával, a hangyák még kevésbé. Az első hullám ellepte a lába szárát, és hogy nem csak kirándulni, esetleg mézet nyalni másztak rá, azt egy hirtelen a fülemben hasító velőtrázó sikoltás igazolta.

- Jaj! Úristen! Csípnek a rohadtak! Segítség!

Mal felugrott, és ha meg nem fogom, odarohan Wimmerhez.

- Ezt nem! - kiáltotta, és igyekezett kiszabadulni a szorításomból.

- Tégy amit akarsz, de ezt nem! Inkább...

- Megölnek! Megölnek! Segítség!

Hörgésbe fulladt Wimmer hangja, kimeredtek a szemei; vér csorgott végig az állán, ahogy kínjában a szája szélébe harapott.

Elhatároztam, hogy százig számolok. Ha addig nem törik meg, elengedem. Mi mást tehetnék?

Kénytelen voltam erélyesen lefogni Mal kezét, aki mindegyre oda akart rohanni hozzá, hogy szabadon engedje.

Wimmer üvöltött, és őszintén szólva, libabőrös lett a hátam az üvöltésétől. Elképzeltem, mi van akkor, ha komolyan csinálják ezt valakivel. Ha valakit tényleg felfalnak a hangyák...

- Engedjenek el! - üvöltötte. - Engedjen el, maga hóhér! Csináljon azzal a rohadt táskával, amit csak akar! Vigye a fenébe, és legyen boldog velem!

Eltoltam magamtól a lányt. Láttam, hogy újabb hangyahullámok közelednek a boly felől, ezért sietnem kellett. Wimmer lábára pillantottam: mintha óriási mákszemekkel szórták volna tele a bőrét.

- Mondja még egyszer!

- Mit mondjak, maga sátán!? - ordította. - Engedjen szabadon, mert felfalnak, nem látja? Úristen, de fáj! Jaaaj! Jaaaj!

- Hol a táska?

- Jaaaj! Jaaaj!

- Hol a táska?

- A nagy kő alatt... Jaaaaj! Jaaaaj! Ááááá!

Emlékeztem a nagy gömbölyű sziklára, amely közvetlenül az erdő szélén, Vang Pin házához közel, egy tisztás szélén feküdt. Mintha óriási kéz taszította volna le a háromcsúcsú hegy valamelyik csúcsáról.

Gyorsan kellett cselekednem, mert egy több száz harcosból álló csapat közvetlenül a lábam mellé ért. Láttam, hogy megtorpannak, és gyors tapogató mozgással felméri a helyzetet. Meg

kell hagyni, gyorsan döntöttek. Nagyobbik részük folytatta az útját Wimmer felé, néhány egység pedig a lábam irányába fordult.

Léptem néhány nagyot, tisztos távolba kerülve tőlük, aztán nekiláttam a munkának. Letéptem egy óriási pálmalevelet, hosszában kettéhasítottam, a két felet egymásra tettem, és az így kapott szilárd és éles felülettel végigborítottam Wimmer lábát.

Amikor a méz is és a hangyák is eltűntek róla, vettem csak észre, hogy alighanem túllöttem a célon. Mindkét lába szárát végestelen végig keményre púposodott harapások borították, s ahogy a sűrűségüket néztem, alighanem pokoli fájdalmat érezhetett. No és persze, ijedséget is.

Kioldoztam Wimmer kötelékeit, vállamra kaptam a fiút, és jó messzire ügettem vele. Futás közben éreztem, hogy belemar valami a lábamba. Mintha parázs hullott volna az ujjaim közé.

Ha nem félek, hogy végzetesen nevetségessé válok, felüvöltöttem volna a fájdalomtól.

Wimmer félig a hátamon lógott, félig vagy egészen ájultan, én pedig haditáncot jártam a tisztás közepén a hangyák között.

Pedig bármennyire is nevetséges voltam táncoló dervisként, a Wimmer ellen elkövetett merénnyellett nyertem meg az egyenlőtlennek ígérkező harcot.

A hangyák hozták ugyanis a döntő fordulatot az agyagkatonák és Huan-ti bosszújának történetébe.

59.

Az én lábszáram is égett, akárcsak a tengerészé. Szerencsére Wimmer nem vette észre, csak Mal. Rám nézett, de nem láttam igazi sajnálatot a szemében.

- Fáj?

Nem válaszoltam, hanem Wimmerhez bicegtem. A tengerészgyalogos egyik lábával a másikat vakarta. Úgy kötöztem oda egy fához, hogy tudja mozgatni a lábait.

Mit nem adtam volna egy kevés friss, hideg vízért vagy nyugtató kenőcsért. Az egyedüli, amit tehettem, az volt, hogy hús, lapuszerű, óriási leveleket raktam a magam és Wimmer lábára.

A hangyák közben megnyugodtak. Néhány percig még harciasan keresték az ellenfelet, aztán inkább a mézzel kezdtek foglalatkoskodni. Vigyázva, hogy bele ne fulladjanak, körülvették a számukra tónak tűnő mézcseppeket, és itták őket; mintha fáradt vándorok a sivatag szélén néhány rekesz jégbe hűtött sört találtak volna.

Mal kezébe nyomtam a géppisztolyomat, és bevettem magam a bokrok közé. Pokolian viszkedett a lábam. Sajnáltam Wimmert, mert elképzeltem, hogy még nálam is nagyobb kínokat kell kiállnia. A viszketésen kívül szomjúság is gyötört. Átkoztam magam, hogy nem hoztam magammal legalább egy kulacs vizet, bár nemigen láttam kulacsot Vang Pin vendégszerető házában. A nap iszonyú erővel ragyogott felettem, és nem sokkal azután, hogy otthagytam Malt és Wimmert, lila karikák kezdtek ugrálni a szemem előtt.

Letéptem egy alacsony pálmabokorról egy levelet és napernyőként a fejem fölé tartottam.

Hosszú időbe telt, amíg megtaláltam a sziklatömböt. Közvetlenül mellette kanyargott az elefántok által kitaposott ösvény, amely Vang Pin birtokára vezetett. A szikla tetején majomcsapat játszott, hangos nemtetszéssel fogadva érkezésemet.

Akkor sem tágítottak, amikor nekidőltem a sziklának, hogy kilihegjem magam. Egymás felé fordultak, és izgatott makogással megtárgyalták a dolgot. Végül a legöregebbnek tűnő majom lemerészkedett a szikla széléig, és sárga fogaival rám vicsorgott.

Egyelőre békén hagytam őket, bár lassan kezdtek elszemtelenedni. Egyre közelebb jöttek, és egy fiatal nőtény felém nyújtotta a kezét. A lila karikák, megfogyatkozva bár, de még mindig ott ugráltak a szemem előtt. Megtörölgettem a homlokom, majd arra riadtam, hogy az öreg majom éles körmével végigszántja a karom. Felkiáltottam és feléje ütöttem a pálmalevéllel. A páviáncsapat felháborodott visítással menekült fel a követ körülvevő fákra, s még a lombok között is megállás nélkül szitkozódott.

Körüljártam a követ: nem láttam sehol a táskát. Még egyszer körbejártam: az eredmény ugyanaz volt.

Nem tudtam másra gondolni, minthogy Wimmer becsapott. Úristen! Mi a fenét csináljak még vele?

Szépen felépített haditervemem már veszni láttam. Ha nem szerzem meg Wimmer táskáját, kútba esik az egész. Azt is tudtam viszont, hogy képtelen lennék még egyszer visszakötözni a hangyák közé. A majmok közben óriási ricsajt csaptak a fán. Hirtelen belém nyilallt a félelem, hátha ők vitték el a táskát. Hasra vágtam magam a kő mellett, és centiméterről centiméterre végigkutattam a talajt.

Amit találtam, igazolta rossz előérzetemet. A lenyomódott fű, a földbe préselt kavicsok azt mutatták, hogy valami nehéz tárgy hevert rajtuk. Wimmer nem sokat törődhetett a táska elrejtésével. Egyszerűen a kőhöz támasztotta, és talán néhány pálmalevelet dobhatott rá. Az éles fogakkal szétrágott pálmalevél darabkák legalábbis erről tanúskodtak.

Sajnos, a nyomokból mást is kiolvastam. Azt például, hogy néhány tucat majom kemény munkával elcipelte a táskát valahová. A puha talajba süppedt apró lábak nyoma és a lábnyomok között elhullajtott ürülék mind azt jelezte, hogy a fehér fenekű páviánok kemény munkát végeztek. A súlyos vasalt táska szerencsére mély árkot vágott az altalajba, megkönnyítve a nyomok követését.

A majmok viselkedése közben egyre agresszívebbé vált. A fán őrjöngő csapathoz újabbak csatlakoztak, s átvéve társaik izgatottságát, fogaikkal vicsorogva rázták az ágakat.

Őszintén sajnáltam, hogy nincs nálam lőfegyver. Bár a páviánok csak ritkán támadják meg az embert, ha mégis megteszik, nagyon rosszul járhat az, akin kitöltik a haragjukat. Indiában több alkalommal is szemtanúja voltam, amikor majomcsapat által megölt ember hullájára bukkantak a táborunk közelében.

Az is megfordult a fejemben, hogy visszatérek Wimmerhez és Malhoz. Ha a géppisztoly a kezemben van, nincs az a majom, amelyiktől megijednék.

Csakhogy... s ez a csakhogy volt, ami miatt nem hagyhattam el a terepet. A majmok nyilván rájöttek, hogy a táskát keresem, s az alatt az idő alatt, amíg a fegyverért megyek, megtalálják a módját, hogy örökre eltüntessék. Rá sem mertem gondolni, mi lenne, ha vízbe hajítanák.

A majmok egyre szaporodtak; legalább ötvenen vicsorogtak már rám. Bármennyire ódzkodtam is tőle, hogy szembeszálljak velük, nem volt más választásom.

Mielőtt hagytam volna magam megfélemlíteni, egy bokorhoz léptem, és törtem magamnak egy jókora, vastag husángot. Késem nem volt, vágni nem tudtam, így beletelt néhány percbe, amíg valamirevaló fegyvert készítettem belőle.

A majmok árgus szemekkel figyelték minden mozdulatomat, és ha nem tetszett nekik valami - márpedig mi a fene tetszett volna rajtam? - fenyegetően vicsorogtak.

Fejem fölé emeltem a husángot, és mint a karatefilmekben szokás, nagyot kiáltottam. Ugrottam egyet, és lesújtottam vele egy bokorra. Széles levelek szakadtak ronggyá a csapásaim alatt. Ugrottam még néhányat, és fél szemmel fellestem a fára.

A majmok lélegzet-visszafojtva figyelték nem mindennapi produkcióm. Előretartottam a botot, és óvatosan széthajtogatva magam előtt az ágakat, követtem a táska nyomát. Az egyre nagyobb mennyiségben elhullajtott ürülék bizonyította, hogy nem volt könnyű dolguk a tolvajoknak. S bár nem voltam Tarzan, egy-egy szőröcsomóból és vércseppből arra következtettem, hogy össze-össze is kaptak szállítás közben.

Mintegy háromszáz méternyire a sziklától találtam rá Wimmer táskájára. Ha a tengerészgyalogos pillantotta volna meg először, alighanem elsírta volna magát.

Az annyira áhított zsákmány ugyanis csak nyomaiban volt táskának tekinthető. Olyasféle állapotban leledzett, mint az a szőröcsomó, amely az egérből megmarad, ha a bagoly kihányja. Kiütött a veríték a homlokomon, ha csak rá gondoltam, mi minden történhetett a tartalmával.

Wimmer táskája azonban, lényegét tekintve, túlélte a megpróbáltatásokat. Sem kinyitni nem tudták, se feltörni. Erős acélváza azt is megakadályozta, hogy deformálódjék vagy kilyukadjon.

A legnagyobb baj azonban az volt, hogy a tetején majmok ültek. Legalább öt, óriásira dagadt pávián.

Tisztes távolságban megálltam velük szemben, és megkíséreltem elzavarni őket. Az egyik leugrott és bemenekült a sűrűbe, a másik négy azonban a helyén maradt, és megpróbálta elkapni a bot végét. Ekkor azzal próbálkoztam, hogy mélyen a szemükbe néztem. Radzs Kumar Szingh barátomtól tanultam, hogy az állat néha megrémül az ember tekintetétől.

A baj csak az volt, hogy nem is olyan könnyű egyszerre négy szempárral farkasszemet nézni. Néztem-néztem, s a vége az lett, hogy majdnem én szédültem el. Gonosz sárga szemüket az enyémbe fúrták, s ha nekem lett volna táskám, és ők akarták volna elvenni, alighanem ellenkezés nélkül odaadom nekik.

Csak hogy a bőrönd az ő birtokukban volt, és nekem volt rá szükségem. Sőt nemcsak nekem, hanem a többieknek is.

A pálmaágak suttogtak, ingadoztak a fejem fölött. A majmok annak rendje és módja szerint bekerítettek.

Úgy határoztam, hogy a legjobb védekezés a támadás. Ordítottam egy óriásit, s a táskán örökdő páviánokra támadtam.

A legnagyobb és legkövőbb megpróbálta elmarkolni a botot, de csak annyit ért el vele, hogy óriásit csaptam a kezére. Felvisított, egészen emberi visítással. Visítása egyben jeladás is lehetett, mert a többiek a táska tetejéről, a fák ágairól és a bokrok közül egyszerre vetették rám magukat.

A következő néhány másodpercről aligha tudnék számot adni. Az undor talán még a halálfélelemnél is jobban megviselt. Éreztem, hogy éles fogak harapnak a vállamba, s csak az utolsó pillanatban sikerült eltolnom magamtól egy fejet, amely arra törekedett, hogy elharapja nyaki ütőeremet. Ekkor már a földön feküdtem, a majmok tébolyultan ugráltak rajtam, tépték Vang Pin csodálatos selyemkimonóját, és alighanem szét is szaggattak volna, ha...

Természetesen nem adtam olcsón az életem. Ütöttem, rúgtam, sőt, haraptam is őket. Közben ordítottam, ahogy a számon kifért. Tébolyult tekintetek, vicsorgó, sárga fogak, éles karmok kavarogtak a szemem előtt: fületem szaggatta a megállás nélküli vad visongás.

Küzdöttem, ahogy erőmből telt, aztán egyszerre csak villámcsapásként ért a felismerés, hogy nincs tovább. Egyszerűen nem menekülhetek. A tíz-húsz kilós, jól megtermett majmok légiója ellen olyan kilátástalan a harc, főleg fegyver nélkül, mintha földrengést akarnék pusztá kézzel megállítani.

Nem számoltam az időt, arra gondolni sem lehetett, hogy az órára nézzek, nem is volt miért, de nem múlhatott el sok, talán csak egy-két perc. Amikor végérvényesen kifulladtam, már csak arra maradt erőm, hogy a fejemet védjem. Titkon talán abban bíztam, hogy a majmok megelégedik a harcot, és miután ellátták a bajomat, magamra hagynak.

Hogy végül is mit tettek volna, nem tudom. Nem biztos, hogy megelégedtek volna egyszerű elagyabugyalással.

Hason feküdtem és a nyakamat védtem. Egyre lassabban rugdalóztam, majd egészen abba is hagytam, amikor rájöttem, hogy csak a földet rugdosom. Ütöttem néhányat, bele a vakvilágba, de csak a híg levegőt érte az öklöm.

Lassan, óvatosan nyitottam ki a szemem, s a hátamra fordultam. Az erdő összeborult felettem: zöld ágakat láttam, óriási leveleket, s egy kíváncsi, piros fejű madarat, amint rám bámult.

Kacsintottam neki, mire arisztokratikus göggel felemelte a fejét, és úgy tett, mint aki figyelemre sem méltat.

Felültem, és bátortalanul körülnéztem. Az ágak nem mozdultak; a majmok vagy végérvényesen eltűntek, vagy mozdulatlanra dermedve lapultak a fák magasában.

Nem akartam elhinni, hogy megszabadultam tőlük. Aztán észrevettem egy kövér pávián hulláját, amely közvetlenül mellettem feküdt. Nem értettem, hogy mit tehettem vele, hiszen csak arra emlékeztem, hogy az orrát akartam letépni, de az sem sikerült. Szédelegve felálltam és a hátára fordítottam.

Tényleg megvolt az orra.

Körülpislantottam és hamarjában három másik páviántemet számoltam meg a bokrok között. Valamennyien a nagyok és a legveszélyesebbek közül valók voltak.

Egyszerűen nem értettem a dolgot. Kizártnak tartottam, hogy én öltem volna meg őket.

Vagy mégis? Lehet, hogy egy-egy kemény ökölcsapás végzett velük? Nem voltam ugyan majomszakértő, de nem tartottam valószínűnek, hogy egy ekkora állat csak úgy beledögöljön egy-két balegyenesbe.

Még egyszer megfordítottam a páviánt, most már a hasára. Aztán egyszerre megértettem mindent. Felkiáltottam és fejjel berepültem egy bokor alá. Csak akkor nyugodtam meg, amikor úgy éreztem, hogy tökéletes fedezékben vagyok.

A páviánt nem én öltem meg. Nem az ökölcsapásomtól múlt ki, egészen biztos lehettem benne.

Furcsa, rakétaszerű lövedék végzett velem, amelyet a maffiózóba lőttek, majd később a takerőmből a repülőgéppel. Egy titokzatos fegyverből, amelyről fogalmam sem volt, hogy milyen lehet.

Ki tudja, meddig feküdhettem a bokor alatt szívem egyre inkább lassuló zakatolását hallgatva. A táskám ott hevert a közelemben: a majmoknak se híre, se hamva.

Órára pillantottam, vártam öt percig, aztán úgy határoztam, hogy körülnézek a terepen. Megmozdultam: bárcsak ne tettem volna. Kimonóm kettévált, mintha a legújabb divat szerint két félből rakták volna össze. Lábam pokolian viszkedett.

Karomról lecsúszott a selyem. Végigpillantottam magamon. Sokat mondom, ha egy négyzet-centiméternyi sértetlen bőrfelület volt rajtam. Mintha vadmacskákkal játszadoztam volna.

S ekkor még nem is szóltam a harapásokról, amelyek főleg a vállamat érték. Össze voltam törve, mintha átment volna rajtam egy úthenger.

A fájdalomtól szinte visszaestem a bokor alá.

Öt perc múlva mégis kész voltam a cselekvésre. Talán az a tudat, hogy megvan a táska, talán a majmok felett aratott győzelem, talán a titokzatos lövöldöző feltűnése öntött új erőt belém. Négykézlábra álltam és besüllyedtem a bokrok közé.

Kétszer jártam körbe a küzdelem helyét, de nem találtam semmit. A majmok és én annyira összetapostunk mindent, hogy képtelen voltam megkülönböztetni egyik nyomot a másiktól.

A második kör után visszamerészkedtem a küzdelem színhelyére. Összegörnyedve jártam, mintha attól tartottam volna, hogy belém is lő valaki egy kis rakétát.

Álltam egy kicsit, aztán kiegyenesedtem. Rájöttem, hogy a lövöldöző miatt nem kell bujkálnom. Ha engem akart volna lepuffantani, nyugodtan megethette volna, amíg a majmokkal verekedtem. Elvégre engem jóval könnyebb eltalálni, mint egy majmot. Arról nem is beszélve, hogy lőnie sem igen kellett volna. Ha azt akarja, hogy elpusztuljak, nem kellett volna mást tennie, mint hagyni, hogy a páviánok elvégezzék a munkájukat.

Ő azonban nem ezt tette. Megölt néhány majmot, hogy...

Az ördögbe is, hiszen a titokzatos lövöldöző megmentette az életemet.

Megrezdült felettem a faág: Felnéztem: egy majom nézett velem farkaszemet. Csakhogy mennyire más volt a nézése, mint korábban! Az őrzőgyűlölet helyett szorongás és félelem ült a szemében. Aztán rájöttem, hogy nem is engem néz, hanem döglött társait. Csípőre tettem a kezem és halkán, bizonytalanul megszólaltam.

- Halló! Van itt valaki?

A majom rémülten eltakarta a szemét, és eltűnt a levelek között.

- Van itt valaki?

A madár végre kegyeskedett rám nézni, de annyi felsőbbrendű leereszkedéssel tette, hogy kedvem lett volna hozzávágni valamit.

Reménytelenül kongott a hangom, mint a repedt hordó.

- Válaszoljon, kérem! Van itt valaki?

Az erdő hallgatott.

Odamentem a döglött majmokhoz. Mindegyik testében megtaláltam a furcsa lövedéket. Megpróbáltam felmérni a távolságot, hogy honnan löhették ki. A fák nem voltak ugyan messze tőlem, a rajtam táncoló majmok azonban aligha nyújthattak könnyű célpontot. Ráadásul arra is vigyázni kellett, bárki lőtt is, nehogy engem találjon el a páviánok helyett.

Arra a megállapításra jutottam, hogy akárki lőtte is ki ezeket a furcsa, semmihez nem hasonlító lövedékeket, pokoli pontossággal használta a fegyverét.

Még egyszer visszapergettem az időt; megnéztem magamnak a négy döglött majmot. Nem értettem valamit. Ha ugyanis ennyi idő alatt négy majmot sikerült leterítenie, ez azt jelenti, hogy az illető sorozatvetővel dolgozott.

Csakhogy azt is tudtam, hogy sorozatlövő fegyverekkel nemigen lehet pontosan lőni. Még ilyen viszonylag kis távolságról sem. Arról nem is beszélve, hogy ki merne belelőni egy

sorozatot egy ide-oda hengeredő célpontba, ha tudja, hogy ott van az is, akinek meg akarja menteni az életét.

Nem. Valami nem stimmel.

Nem voltam bővében az időnek, mégis tovább törtem a fejem.

Az ismeretlen lövöldöző mégiscsak megmentett: lelőtte a páviánokat, és pontosan is célzott.

Aztán egyszerre csak rátaláltam a megoldásra. Megvallom, amikor először bukkant fel az agyamban, nyomban el akartam felejteni. Annyira valószínűtlennek tűnt, hogy tudat alatt meg akartam feledkezni róla.

Valami azt súgta, hogy nem egy ember lőtt a majmokra.

Nem egyetlen ember kezében sült el a titokzatos fegyver, hanem legalább kettőében.

60.

Pokoli szomjúság égette a torkom, ezért úgy döntöttem, hogy egyelőre nem foglalkozom ismeretlen lövedékekkel és ismeretlen megmentőkkel, hanem kizárólag a táskával és magammal. Szívem szerint elindultam volna valamelyik vadcsapáson, hogy keressek egy forrást vagy patakot, de őszintén szólva tartottam a majmoktól.

A visszafelé tartó út fáradalmait felesleges ecsetelnem. A lila karikák visszatértek a szemem elé, és ott keringtek-forogtak egészen addig, amíg meg nem érkeztem a fák alá, ahol Malt és Wimmert hagytam.

A következő néhány perc örökre kiesett az emlékezetemből. Arra ébredtem, hogy Wimmer áll fölöttem, és valamilyen edényből hideg vízzel locsolgatja a képemet. Fel akartam ugrani, de visszanyomott a földre. Aztán Mal arca tűnt fel a fejem felett, s mintha könnyeket láttam volna a szemében. Úgy éreztem, mintha egész testem merő fájdalomtól lett volna összegyúrva.

Arra gondoltam, hogy álom az egész, hasonlatos ahhoz, amelyet a sivatagi vándorok éreznek néhány perccel a szomjhalál előtt: hideg, kristálytisztában fürdenek, s addig isszák a csodálatos nedűt, amíg fejük élettelenül nem hanyatlik a homokra.

Szerencsére gyorsan magamhoz tértem. Amikor már tökéletesen ura voltam a gondolataimnak, feltérdeltem.

Első pillantásom Wimmerre esett, aki a táskája mellett ült, és megpróbálta kinyitni a fedelét. Kezem a géppisztolyomat kereste, de nem volt sehol.

Az a szörnyű sejtésem támadt, hogy Wimmer átverte Malt. Eloldoztatta magát, lefegyverezte a lányt, és csapdába csalt engem. Tántorogva feltápászkodtam, ám ha Mal nem áll mellettem, szégyenszemre visszaestem volna.

Wimmer rám nézett és vigyorgott.

- Mi van, nagyfiú?

- Hol a géppisztolyom?

Felvonta a vállát és felpattintotta a táska fedelét.

- Keresse meg.

Malra néztem. Láttam, hogy elszörnyedve bámul rám, mintha most bújtam volna elő egy százéves temetőből.

- Uramisten! Mi történt veled?

- Néhány... majom. Elbeszélgettünk. Hol a géppisztolyom?

Lehajolt és a kezembe nyomta.

- Itt.

- Wimmer!

Meg sem hallotta, belemélyedt a táskájába: úgy behajolt, hogy csak a fenekét láttam.

- Wimmer!

- Mi van?

- Fel a kezekkel!

Arra sem méltatott, hogy felém forduljon.

- Ne hülyéskedjen! Nem látja, hogy mit csinálok?

Belenyúlt, kiemelt valamit a táskából és felém mutatta.

Letettem a fegyvert és melléje guggoltam.

Felém fordult, becsattantotta a táska fedelét, és felhúzta a szemöldökét.

- Na?

- Erre számítottam - mondtam.

- Honnan tudta?

- Abból, amit a repülőgépen volt szíves elmondani. Néhány elejtett szóból sok mindenre következtethet az ember.

- Végül is ki a fene maga?

Elővettem az Interpol-igazolványt, amely végül is csak a pandakereskedelem felderítésére jogosított fel.

Csak a nagybetűket nézte meg, aztán bólintott.

- Rendben. Hiszek magának. A hölgy... Mal, volt szíves elmagyarázni, hogy nagyjából mi a helyzet. Azt mondta, hogy maga egy életveszélyes fickó, de nincs miért tartanom magától.

- Köszönöm.

- A hölgynek köszönje. Mondja, mi a fészkes fenének akart felzabáltatni a hangyákkal? Úgy ég a lábam, mintha indiai fakír lennék, aki parázson tartja a teadélutánját. Azt hittem, ki akar nyírni!

- Mert nem volt hajlandó meghallgatni.

- Elég alamuszi képe van. Mint egy terroristának. Bűzlik magáról, hogy nemigen kedveli az amerikai hadsereget. Vagy tévednék?

- Nem téved.

- Nahát. Mal megkönyörült rajtam, és én hittem neki.

- Már korábban el akartam magyarázni néhány dolgot. De maga fütyült rám.

- Miért, maga mit csinált volna a helyemben? Odaköt egy állatseregletnyi hangya fölé, el akarja lopni a táskámat, és még szemrehányást tesz, hogy nehezen hiszek magának. Nos, miről van szó?

Leültem mellé; intettem Malnak, hogy jöjjön ő is közelebb. Jó húsz percet beszéltem megszakítás nélkül. Közben az a furcsa érzésem támadt, mintha gyerekeknek mesélnék. Visszafojtott lélegzettel hallgattak; csak gyerekek tudnak ilyen áhítatos figyelemmel koncentrálni.

Ez a lankadatlan érdeklődés őszintén szólva kicsit meg is hökkentett. Az volt a gyanúm, hogy nem veszik teljesen komolyan az egészet. Mintha mesét mondtam volna jó tündérlányokról, vitéz pásztorfiúról és sok-sok gonosz boszorkányról.

Amikor befejeztem, csend borított be bennünket. Csak a fák lombja susogott a fejünk felett, ahogy néhány kósza majom illegette magát odafenn.

Hagytam egy kis időt nekik. Fogtam a géppisztolyt, kivettem a tárat, ellenőriztem, hogy nem akad-e, aztán visszacsattintottam. Mondanom sem kell, remekül működött.

Wimmer tért először magához. Rákönyökölt a táskájára és a szemembe nézett.

- Tényleg igaz, amit mond?

- Ez mind-mind csak hipotézis. Mindenesetre megmagyarázná, hogy miért vagyunk itt.

- Kivéve engem.

- Maga, fiatal barátom, azt hiszem, csak vatta.

- Micsoda?

- Vatta. Magára személy szerint nem volt szükségük. Szükségük volt viszont néhány feltűnő utasra, hogy ne gyanakodjanak a reptéri hatóságok.

- Azt mondja, hogy véletlenül vagyok itt?

- Minden valószínűség szerint.

- Na és John bácsi régiségboltja? Az agyagfigurák?

- Az is véletlen. Semmi köze ahhoz, ami itt történik.

Megcsóválta a fejét és megsimogatta túskehaját.

- Nem tetszik ez nekem, Lawrence. Túl sok benne a véletlen. Nekem azt tanították, hogy ne higgyek az átkozott véletlenekben.

- Pedig ez alighanem az, a javából.

- Hm. És milyen sorsot szánnak nekem?

- Azt, amit mindannyiunknak. Ezt a helyet nem szabad elhagynia élő embernek. Akár vatta az illető, akár nem.

- Tehát nincs más választásom, mint magához csatlakozni?

- Attól tartok, rátapintott a lényegre, Wimmer.

A bűvárgyalogos a fák törzsére meredt, mintha onnan próbálná leolvasni a helyes választ.

- Azt már meg sem kérdezem, hogy mit tenne, ha nem működnék együtt magával. Elvégre elmondta azzal, hogy kikötött hangyaeledelnek. Jó, nem ellenkezem többé... Bár mi lenne, ha csak úgy, gyalogosan nekivágnék a vakvilágnak? Tudom, hogy innen nyugatra folyik a Mekong. Elindulnék, és addig mennék, amíg el nem érném. Ön szerint lenne rá esélyem?

- Nehéz kérdés. Tegyük fel, hogy lenne.

- Hány százalék?

- Én a maga helyében inkább ezrelékben gondolkodnék.

Beletúrt a hajába. Láttam, hogy enyhén remeg a keze.

- És ha magával maradok és mindent megteszek, amit kíván?

- Akkor talán százalékban is kifejezhető.

- Mennyi?

- Nem tudom. De ha csak egy százalék, már érdemes belekezdeni.

Felállt és felém nyújtotta a kezét.

Kezet ráztunk. Határozottan, feszesen.

- Ide figyeljen - mondta, elkapta a tenyerét és nadrágja varrásához szorította. - Tudnia kell, hogy nem kedvelem magát. Még akkor sem, ha az Interpolnak vagy mi a fenének az embere. Egyáltalán nem kedvelem az európaiakat. De mi, amerikaiak tele vagyunk kompromisszum-készséggel... Hajlandó vagyok együttműködni önnel, mivel ez mindkettőnk javát szolgálja. Elfogadja az ajánlatomat?

Majdnem elnevettem magam. Láttam, Mal is csak nehezen tudja megőrizni a komolyságát.

- Ami pedig a táskát illeti, természetesen a rendelkezésére bocsátom... bár minden visszaélésért, ami velem, mint az amerikai hadsereg tulajdonával történik, én viselem a felelősséget. Ezúttal azonban azt hiszem, nincs más választásom. Vagy tévednék?

- Nem téved.

- De valamit meg kell ígérnie. Ez az egyetlen feltételem. Csak arra használja, hogy... hogy...

Megakadt és habozott kimondani, amit gondolt.

- Hogy csak amerikai érdekeket szolgálok velem? - segítettem.

- Tulajdonképpen...

- Egyet megígérhetek. Csak azok ellen használom vagy használjuk magával együtt, akik ki akarnak nyírni bennünket. Így megfelel?

Nadrágja varrásához szorította a kezét.

- Megfelel, uram.

Lehajolt, felemelte a táskát, néhány milliméternyire felém tolta, aztán még egyszer tisztelgett.

Tudja a fene, de egyáltalán nem vettem megtiszteltetésnek, hogy átvehettem tőle az amerikai hadsereg tulajdonát.

Főleg, miután már egy majomcsapattal is megküzdöttem érte.

61.

Úgy határoztunk, hogy a táskát egyelőre visszavisszük a sziklához. Amikor Wimmer megfelelő módon elhelyezte a csomagot, lehuppantunk a kő mellé. Együttes kívánságukra még egyszer töviről hegyre elmondtam mindent, amit erről az elátkozott úgyról csak tudtam.

Ugyanolyan szájtáti figyelemmel hallgattak, mint korábban. Óriási megkönnyebbüléssel vettem tudomásul, hogy lassan kezdik felfogni a történet lényegét, és azt is, mit kívánok Wimmertől.

A tengerészgyalogos nekinyomta a hátát a kőnek, és nagyot sóhajtott.

- Hát tudja! Ha mindezt meg kellene írnom egy jelentésben, egy élet is kevés lenne hozzá. Olyan, mint egy krimi.

- Néha az élet írja a legjobb krimiket - mondtam bölcsen, és már-már elkönnyveltem magamban, hogy legalább Malt nem bonyolult kriminalisztikai rejtvények megoldására teremtette az isten, amikor hosszas gondolkodás után megszólalt.

- Leslie... Én iszonyúan félek.

Nem akartam Wimmer előtt a hősszerelmezt játszani, mégis megsimogattam a haját.

- Megértelek, Mal.

- Ne érts félre, nem az életemért aggódom, bár tulajdonképpen ostobaság ilyet mondani. Valami más miatt... Nem is tudom, hogy mondjam. Mintha nem is közönséges gyilkosságokról volna szó. Valahogy nem tűnik egyszerű bűnügynek. Nem tudom, érted-e, mire gondolok?

- Azt hiszem, igen.

- Mintha nem is emberek állnának velünk szemben, hanem talán maga a Gonosz. Maga a Sátán. És ha ez így van, akkor vajon elég-e a mi erőnk az ő hatalma ellen? Erre gondolok, Leslie.

Furcsának tűnt, hogy tulajdonképpen Wimmer is ezt mondta, jóval korábban, csak egészen más szavakkal. A tengerészgyalogos a terrorizmust sejtette a dolgok mögött: elvont, gonosszá szublimált formában.

Én azonban egészen biztos voltam benne, hogy nagyon is élő és földi indítékok által vezérelt játékosok mozgatják a figurákat. Bár igaz, hogy néha a földi indítékok mögött is ott rejtőzhet a Gonosz...

- Szóval, az öreg szépfiút is kinyírták - dünnyögte Wimmer, amikor a távolban feltűnt előttünk Vang Pin háza. - Van valami elképzelése, hogy ki tette?

- Természetesen.

- Kicsoda?

- Erről majd később.

- Oké. Mi a legközelebbi terve?

- Keresek egy zuhanyozót, egy új kimonót, és némi sebhintőport. Valószínűnek tartom, hogy házigazdánknak mindebből bőséges készlete van.

Wimmer ekkor Malhoz fordult.

- És maga, kisasszony?

Mielőtt válaszolhatott volna, megfogtam a kezét.

- Mal velem jön.

Wimmer biccentett.

- Én is úgy gondoltam - mondta, s azzal sarkon fordult és eltűnt.

62.

Ha nem tudom, hogy Vang Pin kereskedő és botcsinálta ültetvényes, azt hihettem volna, hogy kimonókat készít. A majmok által ronggyá szaggatott helyett ugyanis egy olyan selyemcsodával ajándékozott meg, amelyhez hasonló még alig láttam, pedig nem voltam kezdő Délkelet-Ázsiában.

Bezártam az ajtót a kimonót hozó sajnálkozó képű férfi mögött, aztán lefejtettem magamról a másik rongyait. Mal elismerően csóválta a fejét.

- Istentelenül ronda vagy. Csak azt nem értem, mi tetszett meg rajtad annyira a majmoknak.

- Talán a szívélyes mosolyom - mondtam.

Odajött hozzám, és végighúzta a hátamon a körmét.

- A majmok jobban csinálták?

Úgy tettem, mintha nem vettem volna a lapot, és felkaptam magamra az új kimonót. Kiügettem a folyosóra, be a fürdőszobába. Éppen megeresztettem a vizet, amikor egy éles köröm ismét megkaparta a hátam.

Kikotortam a szememből a habot.

Mal állt mellettem.

Kimonója a földön hevert, s barna, izmos testével megpróbált kiszorítani a vízszugár alól.

- Hé! - mondtam. - Mit keresel itt?

- Te mit keresel itt? - kérdezett vissza.

- Hogyhogy? Én jöttem előbb, és...

Letérdelt a vízszugár alatt, mintha egy leesett szappant keresne.

- Ez a női zuhanyozó, kedvesem - mondta, és felemelte a fejét. - Aki férfiember ide bejön... ráfizet.

Amikor ismét szóhoz jutott, elkapott és lehúzott maga mellé.

A víz zuhogott ránk, mintha trópusi eső áztatott volna bennünket. Zuhogása sem tudta elnyomni Mal elragadtatott kis sikolyait.

63.

Éppen elkezdődött az ebéd, amikor beértünk az ebédlőterembe. Mosolyogtam és gyorsan végigfuttattam a szemem a társaságon. Láttam rajtuk a meghökkenést, ahogy észrevették a sebeimet. Dr. Camus leejtette a kanalát, majd tétován felnézett rám.

- Úristen, Mr. Lawrence...

Lenyomtam Malt egy üres székre, és magam is mellé ültem.

- Jó étvágyat mindenkinek - mondtam. - Remélem, a körülményekhez képest jól vannak?

Vilhelmina von Rottensteiner majd' a szája mellé tette a kanalát, amikor kinyúltam a salátástál után. Olyan volt a karom, mintha felszántották volna.

- Mi történt magával, főbogarász? Csak nem macskákkal kergetőzött?

Egyelőre figyelmen kívül hagytam a kérdését.

- Mr. Vang Pin? - néztem körül.

- Tudja maga egyáltalán, mi történt itt az éjszaka? - fordult hozzám Lisolette dühösen szikrázó szemmel. - Tudja, hogy...

- Tudom - bólintottam.

- Mal - folytatta, és jéghidegen csengett a hangja. - Hol voltál, Mal?

Mal megrezsent, segélykérően pillantott rám.

- Tudod, hogy házigazdánk feleségét megölték az éjszaka?

- Tudom, Lisolette.

- Akkor még egyszer megkérdezem. Hol voltál ezalatt, Mal?

A kérdés felröppent és ott lebegett felettünk a levegőben. Lisolette hangja túlságosan is féltékenyre sikeredett. Mintha Mal és ő nem is annyira csak munkatársnők lettek volna. Mintha...

Dr. Camus csillapítón emelte fel a kezét.

- No, de hölgyeim! Miss Mal... ugye, ez a neve, kedves... nyilván elfogadható magyarázattal tud szolgálni. Különben azt hiszem, senki sem tud alibit igazolni az éjszakára. Nekem az a véleményem...

Szánalmasan makogott, és megpróbálta megmenteni egy úri társaság ebédjének a látszatát.

Von Rottensteiner asszony hangos horkantással lecsapta a kanalát.

- Lenne olyan kedves a kisasszony megőrizni a nyugalmát - förmedt rá Lisolette-re.

A szőke lány ajka megrándult, de csendben maradt. Remegő kézzel vett a salátából, majd hirtelen az asztalra borult. Amikor felemelte a fejét, nem volt könny a szemében, de rázkódott a válla a visszafojtott indulattól.

- Bocsánatot kérek - mondta nagyot nyelve. - Bocsánatot kérek... Egyszerűen elvesztettem a fejem. Értsék meg, kérem... Én még soha nem voltam ilyen helyzetben. Eddig csak repültem, és csak televízióban láttam gyilkosságot. Aztán egyszerre csak belecsöppenek ebbe az egészbe... Bocsáss meg, Mal!

Mal felállt, odament hozzá, és könnyedén a vállára tette a kezét.

- Lisolette... ha tudtam volna...

- Pokoli, mit álltam ki - mondta a lány, és beleremegett az emlékezésbe. - Amikor az éjszaka azt az asszonyt megölték, azt hittem, megőrülök. Át akartam menni hozzád, de nem voltál a szobádban. Félóránként kopogtam az ajtódon. Mal. Bocsáss meg!

Elérkezettnek láttam az időt, hogy közbeavatkozzam.

- Miss Mal velem töltötte az éjszakát.

Van Broeken mosolygott és összeütötte a tenyerét.

- Bravó.

- Egyelőre velem is marad.

Van Broeken nem tapsolt többé, hanem előrehajolt.

- Van ennek valami jelentősége?

A két teniszező lány a változatosság kedvéért nem sírt, hanem kuncogott. Kedvem lett volna egy kicsit elvenni a kedvüket, de türtőztettem magam.

- Az a meggyőződésem, hogy akik az eddigi gyilkosságokat elkövették... nos, másoknak is ezt a sorsot szánják.

Dr. Camus felemelte a kezét, benne egy fehér szalvétával. Olyasféle mozdulatot tett, mintha meg akarná adni magát egy láthatatlan ellenségnek.

- Ööö... úgy érti, Mr. Lawrence, hogy az illetők köztünk vannak?

- Pontosan így értem.

Döbönt csend hullott ránk.

64.

Dr. Camus letette a szalvétát, ami azt is jelenthette, hogy eltekint a megadástól. Ehelyett villájára szúrt egy salátalevelet, megnézegette, mintha valami ritka növény feküdne előtte, aztán mély lélegzetet vett.

- Nem is tudom, mit is mondjak. Ami az éjszaka történt, egyszerűen hihetetlen. Legalább annyira az, mint amit ön mond, Mr. Lawrence. Nem fejtené ki egy kissé bővebben? Már korábban is szerettem volna... izé... nem lehetne egyszer géppisztoly nélkül jönni az étkezéshez?

- Én viszont arra szeretném kérni, hogy szóljon Mr. Vang Pinnek.

Riadtan kapta fel a fejét.

- Mr. Vang Pin a halotti imát mondja.

- Ha befejezte, nem ártana, ha idejönne. Egyébként megüzenhetné neki, hogy másokért is elmondhatja az imát.

A két teniszező lány egymáshoz bújt, mint a kiscsibék.

- Ezt hogy érti, Mr. Lawrence? - kérdezte von Rottensteiner. - Hogy a pokolba érte? Miért kell önnek folyvást rébuszokban beszélnie?!

- Egyáltalán nem beszélek rébuszokban - mondtam, és teleraktam a tányéromat. - Csupán az éjszaka körülnéztem egy kissé a környéken.

- És?

- Gondolom, nem mondok újságot önöknek azzal, hogy a repülőgépünk úgy eltűnt, mintha egy mocsár nyelte volna el.

- Micsoda?

- Ahogy mondom. Elnyelte a mocsár.

Nagypapa a füle mögé tette a kezét, és úgy tűnt, mindent hall. Judy kitérte a száját, mintha a mesebeli sült galambot várná.

- Ez nem lehet igaz!

- Pedig ez az igazság. Mára virradó éjszaka valaki, vagy inkább valakik apró darabokra szedték a repülőgépet, és belesüllyesztették a szomszédos mocsárba. Ha kíváncsiak a hült helyére, megnézhetik. Bár nem ajánlatos odakint mászkálni!

Kivétel nélkül sápadtan és riadtan néztek rám. Mintha valamennyien most hallottak volna először a gép eltűnéséről. El kellett ismerni, nem voltak híján a színjátszó készségnek. Talán csak a teniszező lányok voltak kivételek, akik menetrendszerűen hüppögni kezdtek.

Nyílt az ajtó, és sógornője, Ho Ling társaságában Vang Pin lépett a szobába. Sápadt volt és előkelő: mintha csak az arcszíne lett volna világosabb egy fokkal a szokásosnál. A szolga, akit dr. Camus érte küldött, megállt az ajtónál, és összefonta a karját. Nem kellett nagy szakértelem hozzá, hogy észrevegyem a ruhája alá rejtett nagyméretű revolvert.

- Jó étvágyat uraim! Dr. Camus?

A francia felpattant, meghajolt, és a mellette lévő szabad székekre mutogatott.

- Parancsoljanak... izé... az a helyzet, hogy Mr. Lawrence...

Ho Lingnek a szeme sem rebbent, Vang Pinnek viszont gyors rándulás futott végig az arcán, ahogy észrevette a mellém fektetett géppisztolyt. Habozott egy pillanatig, aztán elfoglalta a dr. Camus felkínálta helyet. Ho Ling melléje telepedett.

Vang Pin széttárta a karját és mosolyogni próbált.

- Megbocsátanak, hogy a mai ebéden nem vettem részt, de bizonyára már értesültek róla, hogy mi történt az éjszaka. Én... nem is tudom, mit mondjak. Kérem, bocsássanak meg.

Szertartásos mozdulattal a szeméhez nyúlt, de nem volt benne könny, amelyet elmorzsolhatott volna.

A két teniszező lány most fogta csak fel, hogy olyasmiről beszélgetünk, amiről fogalmuk sincs. Az idősebbik Judyhoz hajolt és kérdezett valamit tőle. Judy válaszolt, mire a lány akkorát sikoltott, hogy beleremegtek a falak. Az ajtónál álló szolga előkapta a revolverét és körbeforgott.

A lány a szája elé kapta a kezét és azt hittem, felszenteli az ebédlőasztalt. Szerencsére csak ráborult és sírni kezdett. A másik villámsújtotta faként dőlt mellé, és folytatták a napok óta tartó bölgést.

Wilhelmina von Rottensteiner idegesen Vang Pinhez fordult.

- Mondja, Mr. Vang Pin... Van valami elképzelése róla, hogy mi az ördög történik a házában?

A kínai szomorúan rázta meg a fejét.

- Őszintén szólva nincs. A feleségem...

- De hát mégiscsak gyanakodnia kell valakire! Vagy az a véleménye, hogy egy közönséges örülltel lakik egy fedél alatt?

Mielőtt folytathatta volna, közbevágтам.

- Mr. Vang Pin attól tart, hogy a feleségét egy régi ügy miatt gyilkolták meg.

- Régi ügy miatt? Ezt hogy érti?

Vang Pinre pislantottam, aki mereven nézett vissza rám. Úgy értelmeztem a nézését, hogy beszélhetek.

- Arról van szó ugyanis, hogy Mr. Vang Pin feleségét üldözőbe vették bizonyos bűnöző elemek. Sajnálom, hogy ismét rejtvényekben beszélek, de mi sem tudunk sokkal többet.

- Ki az a mi? - kérdezte Judy.

- Mr. Vang Pin és én.

Nagyapó elvette a kezét a fülétől, és csontos mutatóujjával felém bökött.

- Maga kicsoda?

Nem láttam értelmét a további játszadozásnak. Elővettem az igazolványomat és felmutattam.

- Interpol.

Arról természetesen egy szót sem ejtettem, hogy ugyancsak korlátozott a megbízatásom.

Von Rottensteiner megcsóválta a fejét.

- Szóval zsarú. Pedig esküdni mertem volna rá, hogy maga az a Leslie L. Lawrence, aki egyszer ki akarta irtani a könyvtáramból a bogarakat.

- Az is én vagyok - biztosítottam. - Csak az Interpol megkért, hogy nézzek utána valaminek.

- Hm - morogta Van Broeken. - Tehát jogában áll kikérdezni bennünket... Csak rajta! Ami pedig Mr. Vang Pin feleségét illeti, nem ártana egy kicsit többet tudni az esetről.

- Készséggel - szívélyeskedtem. - Ha Mr. Vang Pin beleegyezését adja.

Vang Pin habozott, majd tehetetlen mozdulatot tett.

- Csak tessék. Azt hiszem, hiába is titkolnám. Nincs értelme.

Hátradőltem a székeemen.

- Mond önök közül valakinek valamit az a név, hogy Vörös Sárkány?

- Nem. De jól hangzik - morogta a professzornő.

- Nos, a Vörös Sárkány a szerencsejátékok, a prostitúció és a kábítószer-kereskedelem nagy hatalmú ura Hongkongtól egészen Szingapúrig. Mr. Vang Pin felesége valaha egészen közeli kapcsolatban állt vele. Mondhatnám... roppant közeli kapcsolatban. Mr. Vang Pinnek az a véleménye, és ha jól tudom, dr. Camus-nek is, hogy a Vörös Sárkány bosszúból ölte meg Mrs. Vang Pint.

Judy felpattant és halálra váltan kapaszkodott az asztal szélébe.

- Ez azt jelenti... Azt jelenti... hogy...

Elakadt a szava a felindulástól, vagy talán a rémülettől. Mindazonáltal pontosan tudtam, mit akar kérdezni.

- Azt jelenti, Miss Judy. Kérem, őrizték meg a nyugalmukat! Dr. Camus ugyan volt szíves megróni érte, de mégiscsak fel szeretném hívni a figyelmüket arra, hogy a géppisztolyom itt van a kezem ügyében, és... csak külső tagja vagyok az Interpolnak. Rám nem vonatkoznak bizonyos korlátozások. Akkor használom a fegyverem, amikor szükségét látom. Felszólítás nélkül is. Ha úgy ítélem meg a helyzetet, kapásból lövök. Ugye, megértette mindenki?

Nem felelt senki.

Úgy tűnt, megértették.

65.

Nagypapa megfogta Judy kezét és megszorította. Egyszerre megfordult a kocka. Mintha Judy szorult volna gyámolításra, nem az öreg. Kicsit igazítottam a géppisztolyon, éppen csak annyira, hogy észrevegyék. Úgy fordítottam a székem, hogy szemmel tarthassam az ajtónál álló szolgát is.

- A helyzet tehát az, hogy sok mindent tudunk a Vörös Sárkányról. Többek között azt is, hogy érdeklődik a műkincsek iránt, mint minden iránt, ami pénzt hoz a konyhára. Egyszóval arra gyanakszunk, hogy a Vörös Sárkány itt van köztünk, és bizonyos okoknál fogva megölte Mrs. Vang Pint.

Idáig jutottam, amikor váratlan dolog történt. Az idősebbik teniszező lány, aki néhány másodperccel korábban abbahagyta a bögést, kezébe kaparintott egy borotvaéles húsvágó kést, és úgy szorította, hogy beleféhéredett a keze.

- Mr. Lawrence... - kezdte, és én bámulva láttam, hogy mekkora változáson ment keresztül néhány másodperc alatt. Talán akkor lehetett utoljára ilyen elszánt, amikor jókora eladott előnye után rövidített játékra került sor egy sok ezer dollárral jutalmazott verseny döntőjében.

- Mr. Lawrence... Biztos benne, hogy a Vörös Sárkány kínai?

Meg kell hagyni, hogy az elmúlt éjszakát is beleszámítva, ez volt a legostobábbnak látszó, és mégis a leglogikusabb kérdés ezen a napon. Máris tovább passzoltam a labdát.

- Mr. Vang Pin?

Házigazdánk széttárta a karját, és rámeredt a kimonója ujjáról rácsodálkozó kék sárkányra.

- Személyesen sohasem láttam. Szerencsére. A hírek szerint azonban... - habozott, úgyhogy kénytelen voltam sürgetni. Megrázta a fejét, aztán kelleetlenül kinyögte:

- Nos, a hírek rendkívül ellentmondásosak. Mégis... egészen biztos vagyok benne, hogy a Vörös Sárkány nem kínai, hanem fehér. Amerikai vagy európai.

Még a korábbinál is súlyosabb csend telepedett rá a teremre.

66.

Wilhelmina von Rottensteiner tért először magához. Ölébe vette az esernyőjét, és dühösen a padlóhoz koppantotta a végét.

- Ide figyeljen... Maga azt állítja, hogy itt van köztünk valaki, azonos valami Vörös Sárkánnyal, és ez a bandita megölte a maga feleségét? És hogy azzal a repülőgéppel jött ide, amellyel majdhogynem lepottyantunk. És az az ember fehér... De ki a fene lehet? Végül is ki találta meg a felesége holttestét, Mr. Vang Pin?

- Mr. Lawrence.

Rottensteiner gyanakodva tartotta felém esernyője végét.

- Aha! Maga mindenben benne van, mi? És ugyan hol talált rá? A hálósobájában?

Kegyetlen dolog volt, amit mondott, de Vang Pin annyira elmerült a gondolataiban, hogy észre sem vette.

- Nem ott - válaszoltam nyugodtan -, hanem a női zuhanyozóban...

- Mi a fenét keresett maga ott?

- Véletlenül eltévesztettem az ajtót.

- Fura véletlen. Véletlenül bemegy a női zuhanyozóba, és véletlenül egy hullát talál benne. Maga mit szól a saját meséjéhez?

- Ha én öltem volna meg, ugyan miért szoltam volna a házigazdának?! Csak nem azt akarja mondani, hogy én vagyok a Vörös Sárkány?

Mintha valamennyien elhúzódtak volna tőlem.

A professzornő hosszasan nézett az arcomba, aztán felvonta a vállát.

- Miért ne? Hátha hamis az a papír magánál. Ha maga a Vörös Sárkány, annyi ilyet hamisíthat, amennyit csak akar. A kutya sem hisz magának, Lawrence!

Vang Pin felállt, hátralökte a székét, és nem törődve a mellére irányuló géppisztolycsővel, szorosan elé állt.

- Magyarázatot követelek, Mr. Lawrence! Voltam olyan ostoba, és befogadtam önöket a házamba. Borzalommal tapasztalom, hogy önökkel együtt befogadtam a halált is. Önök közül ölte meg valaki a feleségemet; talán igazuk van a többieknek, az is lehet, hogy éppen ön tette. Ne értsen félre, nem akarom gyanúsítani! De amit csinál, az ellen a leghatározottabban tiltakoznom kell! Fegyverrel hadonászik, és a szó szoros értelmében elfoglalja a házamat. Úgy viselkedik, mintha ön lenne itt az úr! Arról már nem is beszélve, hogy tekintettel lehetne rám is... Hiszen az éjszaka gyilkolták meg a feleségemet. Maga egyszerűen semmibe vesz minden jogot! Egyszerűen... Meg tudná magyarázni, kérem? Mi ez az egész?

Intettem Malnak, hogy húzódjék közelebb hozzám.

- Igazán kíváncsi rá, hogy mi történik a házában?

- Kérem... Hogy lehet ilyen kérdést egyáltalán feltenni?

- Rendben van. Mivel a játszma a végéhez közeledik, kénytelen vagyok néhány eddig letakart lapomat felfedni önök előtt. Készek rá, hogy végighallgassanak?

- Mondja csak, ember! - biztatott komoran von Rottensteiner. - Hátha belemegy valami abba az ostoba fejembe... Kezdje!

Éppen elkezdtem volna, amikor Judy tiltakozva felemelte a kezét.

- Várjon! Ha így áll a dolog, és tényleg tud valamit, akkor ide kellene hívnunk a többieket is! Mr. Vang Pin, nem utasítana valakit, hogy keressék meg a hiányzókat?

- Felesleges - mondtam, és akaratlanul is gúnyosra torzult a hangom. - Akik hiányoznak, aligha jönnek vissza többé.

A lányok felvisítottak, Judy halálsápadtan tenyerelt az asztalra.

- Mit akar ez jelenteni? Kérem...

Most, hogy elkezdődött az utolsó felvonás, nem lehettem sem kíméletes, sem türelmes. Ezt a játszmát a saját szabályaim szerint kellett végigjátszanom.

- Villalobos tábornokot megölték. Láttam a holttestét.

Szótlatlanul meredtek maguk elé. Csak a teniszező lányok hüppögtek, és Judy arcára fagyott rá valami lárvaszerű mosoly.

- És Dögevő?

- Róla nem tudok semmit. Akárcsak Mr. Hardyról és Mr. Wimmerről. Nem lennék meglepve, ha elindultak volna a Mekong felé. Valamennyiüknek zárva a szobája.

Judy összezárta az ajkát, lehunyta a szemét, hogy visszatartson egy kifelé tolakodó könnycseppet, de nem sikerült neki. Nem tudom, miért, de megsajnáltam.

- Lehet, hogy Dögevő él - mondtam bátorítóan.

Judy megrázta a fejét.

- Nem... Az lehetetlen. Ha élne, nélkülem nem ment volna el sehová. Mi ugyanis megbeszéltük...

Elharapta a mondat végét. Nem kérdeztem, úgysis tudtam, mit akar mondani.

Nyakamba akasztott géppisztollyal elkezdtem sétálni előttük faltól falig. Megpróbáltam összeszedni a gondolataimat. Amikor nagyjából sikerült, megálltam velük szemben.

- Megengedik, hogy feltegyek néhány kérdést?

Senki nem válaszolt, csak Vang Pin intett csüggedten.

- Mint már említettem, tegnap éjszaka elhatároztam, hogy átkutatom a repülőgépet. Sok mindenre kíváncsi lettem volna. Tervem azonban kútba esett. Valaki ugyanis megelőzött. Feltrancsírozta a gépet, és belesüllyesztette egy mocsárba. Mit tud hozzátenni ehhez, Mr. Vang Pin?

- Ezt hogy érti? - emelte fel csodálkozva a fejét. - Azt hiszi, én voltam?

- Tegyük fel. A probléma ugyanis a következő: azt a gépet szét kellett szedni. Gázzal, lángvágóval, az ördög tudja mivel. Aztán elefántok kellettek hozzá, hogy a roncsokat elvigyék a mocsárig. Tudtommal senki nincs a környéken, aki képes lenne erre, kivéve önt. Önnek van hozzá elegendő elefántja, elegendő meója, valószínűleg szerszámai is. Ön képes lett volna minderre, Mr. Vang Pin?!

- Hm. És miért tettem volna?

- Hogy akik keresnek, ne találjanak ránk. Ne lehessen észrevenni a levegőből a repülőgépet.

- Eddig úgy gondoltam, hogy másképpen is el lehet intézni az ilyesmit. Például úgy, ha rárakat valaki egy fél erdőt. Sohasem hallott még nagyobb tárgyak álcázásáról?

Mosolyt erőltettem az arcomra.

- Mr. Vang Pin, ön vagy kitűnően játssza a tájékozatlant, vagy végzetesen lemaradt, ami a technika fejlődését illeti. Tegyük fel, hogy eltűnik valahol egy repülőgép. Tegyük fel, olyan helyre kerül, ahol szabad szemmel nemigen lehet észrevenni. A felette elszálló keresőgép vagy helikopter infravörös érzékelői azonban pontosan kirajzolják a keresett légimasina körvonalait. Ma már semmire se menne múlt századi trükkökkel. Vagy vegyük a hanglokátort. A felülről kibocsátott és visszaverődő hang pontosan elárulja a keresett tárgy rejtekhelyét. Kivéve, ha jó vastag iszapréteg kerül rá.

Elismerően csóválta meg a fejét.

- Hát... ezek szerint valóban elmaradtam. Ha én akartam volna elrejtetni a gépüket, biztosan falombokat és pálmaleveleket rakattam volna rá. Persze, még mindig fennáll a kérdés, ha nem én, akkor ki tette?

- Induljunk ki az elefántokból. Kinek van a környéken önön kívül elegendő elefántja ahhoz, hogy egyetlen éjszaka leforgása alatt eltüntethesse a repülőgépet?

- Talán a Fekete Hercegnek. Igaz, soha nem beszéltem vele. És a kolostornak is. Ők is megtehetnék.

- És a meók? Tőlük nem lehetne megtudni valamit?

Vang Pin hitetlenkedve rázta meg a fejét.

- Egy meo inkább megöleti magát, mintsem hogy elárulja a megbízóját. Még akkor sem, ha holnap az én szolgálatomba áll. A meo megfeledkezik a múltjáról.

- Ki az a Fekete Herceg? - kérdezte lassan magához térve Judy.

- A háromcsúcsú hegy második csúcsának a birtokosa. Az ő pagodájának a kapujára akasztották fel az éjszaka Villalobost.

- Maga... maga... honnan tudja?

- Ott voltam a közelben. Ott rejtőzködtem a bokrok között.

Van Broeken gúnyosan nézett a szemembe. Fogai közé vett egy fogvájót és kettéharapta.

- Mit látott még ezen a híres-nevezetes éjszakán, Lawrence?

Elmondhattam volna, hogy kiket láttam a gép körül, de ez most nem tűnt fontosnak. Lényegesebb volt, hogy felállítsam a csapdát. Amelybe, remélhetőleg, gyanútlanul belesétálnak a bűnösök.

67.

Mintha véletlenül tenném, megigazítottam a géppisztolyt, és tovább beszéltem. Szóttam a hálót, mint a pók.

- Volt szerencsém találkozni Huan-tivel is.

Életemben nem láttam még olyan elképedt arcokat, amelyenek szembenéztek velem.

- Kivel? - nyögte Judy.

- A császárral. Huan-tivel.

- Maga megbolondult - szögezte le szárazon von Rottensteiner asszony.

- Először én is azt hittem - biztosítottam. - Csakhogy meg kellett győződnöm róla, hogy eszemnél vagyok. Huan-ti szólt hozzám.

- Bizonyára képzelődött - mondta nagypapa.

- Szó sincs róla!

Von Rottensteiner legyintett és egy kockacukrot tett a szájába.

Vang Pint azonban, úgy látszott, érdeklí a dolog. Megsimogatta gyér szakállát, és felemelte a mutatóujját.

- Én nem nevetném ki Mr. Lawrence-t. Ezen a környéken már előfordultak... hogy is mondjam csak... nem egészen normális dolgok.

- Mint például?

- Lehet, hogy elmondom, ha befejezte.

- Sok mondanivalóm nincs. A repülőgépet ellopták, én pedig megpróbáltam követni az elefántok nyomát.

- Sikerült?

- Sajnos nem. Nem vagyok gyakorlott nyomkereső. Azonkívül minden telis-tele van elefánt-csapással. Mintha csak szántsándékkal hajtották volna az ormányosokat ide-oda, hogy letapossanak mindent. Végül is egy mocsár partjára tévedtem.

- Ismerem - bólintott Vang Pin.

- Oda süllyesztették a gépet!

- Ezt meg honnan veszi?

- Bizonyos jelek arra utaltak. Találtam például egy bőröndöt a parton. Leeshetett valamelyik elefánt hátáról. Aztán elkapott egy meo.

Vang Pin megcsóválta a fejét, mint aki számított rá, hogy így jár a vigyázatlan európai, aki kimerészkedik a laoszi éjszakába.

- És mi történt? - suttogta Judy.

- Kis híján otthagytam a fogam. Ha nem segít rajtam valaki.

- Ki?

- Én is szeretném tudni. Mindenesetre, amíg a mocsárban fuldokoltam, ismeretlen jóakaróm volt szíves, és átküldte a meót a másvilágra.

- Hogyan?!

- A módjára kíváncsi? Nos, nyakszorítóval. Ismeri, ugye?

Judy összeborzadt és megszorította nagypapa kezét.

- Nem is sejti?...

- Honnan sejteném? Bizonyára az, aki már többeket is átjuttatott a boldogabbik világba. Erre utal egyébként az az agyagszobrocska is, amelyet a meo melletti ágra akasztott.

- Olyan szobor, mint...

- Mint a repülőtéren és másutt. Őrangyalom megölte a meót, és szobrot akasztott a feje fölé. Ha hinnék a természetfeletti dolgokban, azt mondanám, hogy maga a hajdani császár, Huan-ti volt.

Vang Pin felkapta a fejét.

- Ostobaság! Miért tenné?

- Talán elővigyázatosságból. Attól tart, hogy rátalálnak az agyaghadserégére. Megpróbálja megakadályozni, hogy méltatlan kezekbe kerüljenek a harcosai.

Váratlanul dr. Camus szólalt meg reszelős, enyhén ingerült hangon.

- Én az ön helyében nem viccelődnék a túlvilágiakkal. Én az ön helyében...

- Biztosíthatom, eszem ágában sem volt.

- Megengedné, hogy befejezzem? Lehet, hogy igenis figyelnek bennünket. Ezer jelét láttam már annak, hogy néha olyan dolgok is megtörténnek, amelyeknek a tudomány szabályai szerint nem lenne szabad megtörténniük. Orvos vagyok, tudom, mit beszélek. Semmi nevetéséget nem találok abban, hogy azok, akik már átmentek oda, védik az érdekeiket. Onnan

még nem jött vissza senki. Miért ne higgyek benne, hogy kapcsolatba tudnak lépni velünk, ha akarnak?

- Én mégiscsak furcsának találom, hogy Huan-ti császár éppen velem lépett kapcsolatba. Miért nem egy honfitársával? Miért egy idegennel?

- Huan-ti is idegen volt - szólt közbe Ho Ling asszony. - Barbár volt. Kék volt a szeme és vörös a haja. Igazi barbár.

- Honnan veszi ezt az ostobaságot? - támadt rá megmagyarázhatatlan felháborodással nagyapó. - Huan-ti volt a legnagyobb császár. Hogy mondhat olyat, hogy barbár?

Judynak elvörösödött az arca és nagyapa füléhez hajolt.

- Félreértetted, nagyapó. Ho Ling asszony csak azt mondja, hogy barbár származású!

Nagyapapa folytatta volna a vitát, de Vang Pin megelőzte.

- Valóban barbár volt. A származás nem számít. A feladat magához idomítja az embert. Száz-ezerszer beigazolódott. Alighanem igaza van dr. Camus-nek. Huan-ti szándékosan választotta önt, Mr. Lawrence.

Élesen figyeltem őket, de mindenki nagyon komolyan vette, amit mondott. Legalábbis úgy tett.

- Még mindig nem értem, hogy miért éppen engem választott?

- Mert a császár biztos volt benne, hogy meg fogják találni az agyagkatonákat, és ha minden igaz, az ő sírját is. Talán odafentről látják a jövőt. Huan-ti azt akarja, hogy méltó helyre kerüljenek a harcosai. Azt hiszem, bízik önben, Mr. Lawrence.

- Ne haragudjon, még mindig nem egészen világos... ámbár...

Dr. Camus felhúzta a vállát és bágyadtan rám mosolygott.

- Hogy szólt önhöz?

- Hogy érti?

- Látta az alakját is?

- Nem, nem láttam.

- De a hangját hallotta?

- Természetesen.

- Honnan? A mocsár felől?

- Nehéz erre válaszolni... Mintha mindenünnen hallottam volna. A levegőből, a vízből, a bokrok közül.

- Hm. És milyen nyelven beszélt?

- Kínaiul természetesen.

- Nem is tudtam, hogy ön beszéli a kínait.

- A School of Orientalban kínai szakot végeztem.

- És milyen idiómát használt a császár?

- Azt hiszem ókínait. Bár természetesen ezt a nyelvet még sohasem hallottam beszélni.

- Mégis megértette?

- Csodálatosképpen igen. Kicsit a sanghaji dialektusra emlékeztet.

A legfontosabbat még senki nem kérdezte meg tőlem. Vártam, hogy kinek jut majd eszébe. Végül is Vang Pin volt, aki feltette a döntő kérdést.

- Mit akart magától Huan-ti? Megígértette, hogy nem zavarja meg az agyaghadsereg álmát? Cserébe, hogy megmentette önt a meótól?

Hatásszünetet tartottam, és ismét megbirizgáltam a géppisztolyt.

- Ellenkezőleg, Mr. Vang Pin. Huan-ti azt akarja, hogy keressem meg a sírját, és a hadseregét. Dr. Camus-nek alighanem igaza van. Huan-ti bízik bennem. Bizonyára tudja, ha megtalálom, Kína tulajdonává teszem, és nem kótyavetyélem el a katonáit amerikai milliomosok között. És talán... bizonyos vonzalmat is érez irántam.

- Mi az ördög? - biggyesztette le a száját von Rottensteiner. - Soha nem tudtam, hogy a kínai császárok imádják az angolokat.

- Csakhogy én nem vagyok angol származású - mosolyogtam rá.

- Hát milyen?

- Magyar.

- Igen? Nem is tudtam. Mindenesetre nem kínai.

- Ez igaz. Csakhogy... talán valaha, a történelem szédítő mélységeiben Huan-ti és az őseim találkozót beszéltek meg egymással. Már persze csak jelképesen. Ne feledjék, Huan-ti barbár volt. Vörös hajú és kék szemű. Talán tudja, hogy kinek a leszármazottja vagyok. Ezért bízik bennem.

- Ha nekem komolyan azt mondja, hogy elhiszi ezt a zagyvaságot... - csóválta meg a fejét az öregasszony.

- Másutt ennél sokkal nagyobb zagyvaságot is hivatalos állami ideológia rangjára emelnek. De igaza van. Elrugaskodtunk a valóságtól. A lényeg az, hogy Huan-ti közölte velem, hol találom az agyaghadseregét.

Mintha bomba csapott volna közéjük.

Nagypapa keze leesett a füle mögül, Judy felsikoltott, von Rottensteiner asszony meredten bámult rám, mint a róka a fán ülő tyúkra.

- Mondja még egyszer!

- Ahogy óhajtja. Tudom, hol van elrejtve az agyaghadsereg.

- Hol?

- Itt a közelben. A háromcsúcsú hegy közelében.

- Ezt eddig is tudtuk. Ezt mondja a legenda. Van fogalma róla, hány ilyesfajta mendemonda terjeng Kína-szerte?

- Tudom. Csakhogy én ebben az egyben nagyon is hiszek.

- Mennyivel ér többet, mint a többi?

Dühös képet vágtam, ami tulajdonképpen nem is esett nehezemre.

- Mennyivel? Azt én tudom megmondani egyedül. Annyival, hogy a többi legenda mesélőjével ellentétben én magam is meggyőződhettem egy és másról, ami hihetővé teszi a történe-

tet. Monda ezer is keringhet, de Huan-ti csak az én ellenfeletem ölte meg, csak nekem mondta meg, hol a sírja! Hogyan kelhetne versenyre a többi az enyémmel?

Alighanem lázasan csillogott a szemem, azt a látszatot keltve, hogy megőrültem. Von Rottensteiner asszony azonnal igazolta is a feltételezésemet.

- Maga elvesztette az eszét - mondta nyugodtan és nagyot nyelt. - Agyára ment ez a kis kaland! Képzelődött, vagy berúgott, és most elméleteket gyárt. Mi a bizonyíték arra, hogy az agyaghadzsereg egyáltalán létezik? Semmi! Csak mese az egész! Mese, mese, mese! Felnőtt emberek felülnek ilyen ostobaságnak? Hát nem értik, hogy valamennyien szemfényvesztés áldozatai vagyunk? Nincs, és nem is létezhet semmiféle agyaghadzsereg!

Órákra pillantottam és mosolyt erőltettem az arcomra.

- Adnak még öt percet?

Vang Pin éppen felállni készült. Kérdőn nézett rám, majd kelleetlenül visszaült a helyére.

- Miről van szó?

- El szeretnék mondani önöknek egy régi történetet.

- Feltétlenül szükséges? A feleségem halála...

- Ígérem, tetszeni fog. És a többieknek is. Mindenkinek nagyon fog tetszeni.

- Mit fog? - bömbölt nagypapa Judyra, mivel ismét elveszítette a történet fonalát. - Mit mond ez az alak?

- Rövid leszek és igyekszem mellőzni a drámai részleteket. Nem fogok játszani érzelmi húrokon sem. Csak a tényeket sorolom fel.

- Kíváncsivá tesz - mondta von Rottensteiner. - Remélem, nem az ősei és Huan-ti császár barátságát, netalántán rokonságát kívánja bizonygatni?

- Eszemben sincs. A történet jóval későbbi. Néhány évtizedes csak. De ezalatt az idő alatt alaposan megváltozott a világ.

- Nekem mondja? Térjen rá a lényegre, Lawrence.

- Azt teszem. Hogy mindent megértsenek, korábbról kell kezdenem. Huan-ti császárral és az agyaghadzsereggel. Nem, nem, nem lesz szó az őseimről, sőt még Huan-tiról sem! Egyszerűen csak arról, hogy évszázadok vagy talán évezredek óta keringenek történetek az eltemetett agyaghadzseregről. Érdekes megfigyelni, hogy ezek a mondák mindig konkrét helyhez kötődnek.

- Maga szerint mi az érdekes benne? - vágott közbe a professzornő. - Ez a természetes. Bizonyos kiemelkedő földrajzi pontokat összekapcsolnak egy mindenfelé elterjedt mondával. Legalább száz olyan helyet lehetne találni, amelyeket az agyaghadzsereggel hoznak összefüggésbe.

- Igaza van. Pontosan erről lesz szó. Kína-szerte számos olyan domb, hegy, kurgán van, amelyekről azt tartja a szájhagyomány, hogy alatta nyugszik az agyaghadzsereg. Huan-ti harcosai.

- Na és?

- Ezek a legendák a század első évtizedeiben, de lehet, hogy még korábban elérték Európát. Az agyaghadzseregről, mint legendás fogalomról több tudományos cikk is született, bár a történettudomány nem vette komolyan a dolgot. Egyedül a folkloristák. Ámbár ők sem konkrétan az agyaghadzsereget kutatták bennük, hanem az elrejtett kincset. Az elrejtett kincs

fogalma izgatta őket. Mert hiszen nemcsak az agyaghadseregről volt szó, hanem Huan-ti sírjáról is. És a Huan-ti sírjában eldugott titkos iratokról, amelyek az emberiség rég elrejtett és eddig még napvilágra nem került tudását tartalmazzák.

A teniszező lányok tátott szájjal bámultak rám: még bőgni is elfelejtettek. Előadásom egyetemi éveim legszebb napjait idézte.

- A folkloristákat az izgatta, hogy milyen összefüggés van Huan-ti és az ókori világ nagy szellemi áramlatai között. Vajon Huan-ti és az agyaghadsereg legendája eredetileg is kínai szellemi termék-e, vagy esetleg nyugati átvétel, mondjuk egyiptomi, görög vagy iráni, vagy éppen fordított folyamat zajlott-e le? Esetleg a kínai szellem produktumai jutottak el Nyugatra, s termékenyítették meg az ókori mediterrán világot? A kutatás a század tízes éveiben még csak folklorista körökön belül indult meg, és ott is csak kezdetlegesen, hiszen a gnosztikus kopt kéziratok még ismeretlenek voltak. Mindenesetre, amíg a folkloristák vitatkoztak, addig más tudósok munkához láttak. Volt néhány fiatalember Amerikában és Németországban, akik más oldalról közelítették meg a dolgot. Éppen arra gondoltak, mint Schliemann. Tudják, aki felfedezte Tróját. Azt tartotta, hogy a homéroszi eposzoknak valóságmagjuk van. Hogy létezett Trója. És meg is találta.

- Hogy jön ehhez Huan-ti? - csóválta a fejét Vang Pin.

- Egyelőre sehogy. Ezek a fiatal régészek elgondolkoztak a dolgon: hiszen Trója falai akkor még csak nemrég kerültek napvilágra. Régész körökben Schliemann felfedezése villámcsapásként és egyszersmind megtermékenyítőleg hatott. Ahogy már lenni szokott, elszabadult a pokol. Mindenki azt hitte, hogy most már minden monda, legenda, mese és eposz konkrét valóságtartalmat takar. Hogy csak össze kell gyűjteni a megfelelő szellemi termékeket, lokalizálni őket, és más dolgunk nincs, mint kiásni, ami a föld mélyén van. Ezekben az eufórikus években gondolt arra először néhány amerikai és német régész, hogy Schliemann mintájára egy másik régóta vitatott kérdést próbál megoldani régészeti eszközökkel.

- Huan-ti legendáját - bólintott Judy.

- Úgy van. Arra gondoltak, hogy ha a homéroszi eposzokat vizsgálva Schliemann megtalálhatta Tróját, ők miért ne találhatnák meg Huan-ti sírját. Hiszen a divatos elmélet szerint minden legendának konkrét valóság alapja van. De erről már beszéltem... Nos, összedugták a fejüket, és úgy határoztak, hogy meg sem állnak Kínáig. Kína ezekben az években - a század első évtizedében vagyunk - már egyáltalán nem volt az a zárt és megközelíthetetlen világ, mint korábban. Javában folyt az ország gyarmatosítása. A nyugati hatalmak, az Egyesült Államokat is beleértve, mintha bosszút akartak volna állni azért, hogy Kína évszázadokon át ellenállt az európai behatolási kísérleteknek: mint éhes tigris a koncra, vetették rá magukat. S az elmaradott, katonailag is erőtlén kínai császárság nem tudott ellenállni a hódítóknak. Nem akarok önöknek közgazdasági előadást tartani, de Kína szegénysége ellenére is óriási piacot ígért a nyugati termékek számára.

Mivel a mandzsu eredetű császári ház alkalmatlannak bizonyult arra, hogy Kínát bevezesse a huszadik századba, törvényszerűen meg kellett buknia. 1911-ben kitört a polgári forradalom, melynek során elűzték a császárt, kikiáltották a köztársaságot és elnökké Szun Jat-szent választották.

A következő évek a teljes zűrzavar képét mutatták. Már a polgári forradalom győzelme és a köztársaság kikiáltása utáni évben megbukott a Szun Jat-szen vezette, polgári átalakulásért küzdők irányzata s Jüan Si-kaj tábornok bevezette a katonai diktatúrát. Kína gyakorlatilag egymással marakodó tábornokok tartományaira esett szét. Központi közigazgatás nem létezett: bármiféle hatalom által kiállított okmányok csak ott voltak érvényesek, ahol kiállították őket - vagy még ott sem.

S hogy miért mondom el mindezt? Csak azért, hogy bebizonyítsam: Schliemann rosszkor találta meg Tróját. Korábban kellett volna, vagy később. Már ami persze a Kínába tartó expedíció terveit illette. Hiába volt ugyanis az ifjú lelkesedés, hiába a különféle alapítványok támogatása, ha gondolni sem lehetett arra, hogy eljussanak Kínába.

Kína ez idő tájt nélkülözött mindenfajta közbiztonságot. A tartományokban uralkodó tábornokok jelentős része saját szakállára dolgozott; egyszerűen és lakonikusan kifejezve: rablásból élt. Gondolkodás és mérlegelés nélkül megsarcolták volna az expedíciót, ha a kezeik közé kerül. Arról nem is beszélve, ha találnak valamit, azonnal elvették volna tőlük. Hosszas és elkeseredett mérlegelés után az expedíciót előkészítő régészcsoporthoz úgy döntött, hogy elhalasztja a kínai utat. Addig, amíg a viszonyok jelentősen nem javulnak.

1912-ben azonban valami más is történt, nem csak a polgári kormányzat megbuktatása. Megalakult a Csang Kaj-sek tábornok vezette Kuomintang, azaz a Nemzeti Párt, amely kezdetben minden demokratikus erőt tömörített, amely felelősséget érzett az ország sorsáért. Ekkor még a kínai kommunisták is a Kuomintang tagjai voltak.

Nos, Csang Kaj-sek igyekezett rendet teremteni a totális zűrzavarban. Úgy 1927 táján, éppen abban az évben, amikor Csang Kaj-sek egyre jobbra tolódva szakított a kommunistákkal, valamelyest tisztázódtak a viszonyok. Bár Kína még akkor is ezer veszélyt rejtegetett, a Kuomintang és személy szerint Csang Kaj-sek elég erős volt ahhoz, hogy szavatolja egy expedíció munkáját és főleg az életét.

Azok a régészek, akik 1927-ben felelevenítették a Huan-ti expedíció gondolatát, már nem ugyanazok voltak, mint akik kitalálták. Azóta jó húsz év telt el: akik akkor fiatal régészek voltak, középkorúak lettek s többen közülük már el is felejtették ifjúkori álmaikat. Lehetséges, hogy a gyerekeik voltak azok, akik ismét elővették az agyagkatonák történetét, és tanulmányozni kezdték az összegyűjtött dokumentációt. S az amerikai alapítványok mechanizmusát ismerve bizonyára még a pénz is megvolt rá: sőt kamatozott is valamelyest.

Hogy konkrétan ki vetette fel az expedíció gondolatát, természetesen nem tudom. Annyit sejtök csak, hogy évekbe telt, amíg összeállt a csapat. Azt sem tudom, hogy kikből. Gyanítom, hogy németek és amerikaiak voltak vegeyesen. Esetleg más nemzetek fiai is. Ha megléphetnék innen, bizonyára találnék nyomot, ha csak el nem tüntette valaki.

- Ezt hogy érti? - suttozta Judy.

- Majd megmagyarázom. Szóval, a húszas évek végére összeállt az expedíció. Pontosan tizenöt régész alkotta a csapatot. Jegyezzék meg, mert ez nagyon fontos. Tizenöt.

- Ez valami szerencseszám? - érdeklődött finom gúnnyal Lisolette.

- Nem hinném. Alighanem a véletlen hozta így. Bár, gondolom, a régészeti expedícióknak van egy optimális létszáma. Sem túl kevés kutató, sem pedig túl sok nemigen tud eredményes munkát végezni. Tizenöt talán éppen megfelelő. Azt hiszem, von Rottensteiner asszony többet tudna erről mondani...

A professzorasszony szárazon bólintott.

- Ahhoz azonban, hogy egyáltalán komolyan gondolhassanak az utazásra, meg kellett nyerniük a kínai hatóságok jóindulatát, sőt mi több, támogatását. S a kínaiak támogatták is az expedíció tervét.

- Meglepő - mondta Van Broeken. - Abból, ahogy maga a húszas évek Kínáját ecsetelte, aligha merne akárki is ilyesmire következtetni.

- Pedig ez történt. És hogy miért, annak roppant egyszerű a magyarázata. Említettem, hogy 1927-ben a Nemzeti Párt, a Kuomintang kettészakadt: kiváltak belőle a kommunisták. Csang

Kaj-sek ettől kezdve már nemcsak a többi tábornok ellen volt kénytelen hadat viselni, hanem a kommunisták ellen is. Kétségbeesett harcában kire számíthatott volna jobban, mint a nyugati hatalmakra? A szimpátia, ha szabad egyáltalán ezt a szót használnom, kölcsönös volt. A nyugati országok is Csang Kaj-sekre tettek a kommunistákkal szemben. Mi bizonyíthatna volna jobban Csang Kaj-sek hatalmát, nyugati orientációját, sőt, elkötelezettségét, mint hogy támogat egy amerikai-német expedíciót!

Azt hiszem, régészeink minderről mit sem tudtak. Vagy ha tudtak is, nem érdekelte őket. Az agyaghadserég foglalta le gondolataikat és a nagy lehetőség: feltárni Huan-ti sírját. Az említett politikai tényezők szerencsés egybeesése révén hamar sikerült megkapniuk az engedélyeket, sőt, egészen biztos, hogy a tábornok személyes jóindulatáról és védelméről is biztosította őket.

Az expedíció tehát elindulhatott. Hogy hol találkoztak, vagy hogy honnan vágta neki az útnak, nem tudom. Talán Amerikából, talán Németországból. 1927-ben mindenesetre már Kínában voltak.

- Honnan tudja maga mindezt? - kérdezte ámulva Van Broeken. - Mintha bizony maga is ott lett volna!

- Sajnos, nem voltam ott - mondtam mosolyogva. - Akkor még ennél is többet tudnék, bár... jóval öregebb lennék. De térjünk vissza az expedícióhoz. Megérkezett Kínába: minden biztonnal Pekingbe. Nem tudom, meddig tarthattak az előkészületek, és azt sem, hogy egyáltalán hová készültek. Hiszen Kína végtelenül hatalmas ország. Talán a könyvtárakat bújták, talán maga Csang Kaj-sek sietett a segítségükre, és adott engedélyt, hogy a Császári Titkos Levéltárban is kutathassanak. Egészen biztos, hogy sinológusok is voltak közöttük, akik kitűnően ismerték a nyelvet. Erre egyébként nemcsak a könyvtárakban és levéltárakban volt szükség, hanem a terepmunka során is.

Most egy pillanatra térjünk vissza az elnökhöz, Csang Kaj-sek tábornokhoz. Tudjuk, milyen indokok alapján engedélyezte az expedíció működését. Azt is tudjuk, hogy mennyire érdekében állt a tudósok sikere. Képzelmek el, mekkora politikai jelentősége lett volna, ha pártfogoltjai találják meg az agyagkatonákat! Ha az évszázad régészeti felfedezése Csang Kaj-sek nevéhez fűződik! Éppen ezért nem is engedhette meg magának azt a fényűzést, hogy baj érje az expedíciót. A legkevesebb, amit tehetett, hogy erős katonai fedezettel biztosította a tudósok sértetlenségét. Azaz, néhány tucat vagy esetleg néhány száz katonával őriztette őket.

Megtöröltem a homlokom, megigazítottam vállamra vetett fegyveremet, aztán folytattam.

- Bármennyire is sajnálatos, ismét csak el kell kanyarodnunk egy mellékvágányra. Csang Kaj-seknek volt egy hűséges bizalmi embere, egy keménykötésű fiatalember: Lej Csung-tao. Életéről roppant hézagok az ismereteink, legalább annyira a háttérben maradt, mint a náci Németország egyik fő kémje: Gehlen. Fényképek nem készültek róla, életének egyes mozzanatait szándékosan titokban tartották. 1927-ben ő volt Csang Kaj-sek hírszerző főnöke. Gyanítjuk, hogy mindazokon a titkos tárgyalásokon, amelyeket a tábornok vagy személyesen vagy képviselőin keresztül folytatott, Lej Csung-tao is részt vett. Tárgyalt a széthúzó és senkinek engedelmeskedni nem akaró tábornokokkal, a megbuktatott császári ház tagjaival, a kommunistákkal, sőt a japánokkal is. A tárgyalásokon, bár kétségkívül a Kuomintang érdekeit képviselte, aligha feledkezett meg arról, hogy személyes barátokat, későbbi támogatókat szerezzen magának.

Lej Csung-tao okos ember volt és ennek megfelelően gátlástalan. Aligha érdekelte más, csak a saját karrierje. Hidegvérrel és főleg hideg fejjel elárult bárkit, ha érdeke úgy kívánta. Bizonyára hálás volt Csang Kaj-seknek, hogy ezredessé és kémfőnökké nevezte ki, hálájának azonban, amint később látni fogjuk, határai voltak. Lej Csung-tao intelligens volt és ravasz,

mint a kígyó. Tudott az emberi érzelmekkel játszani, és türelme is volt. Várni is tudott, ha kellett! Csang Kaj-sek Lej Csung-taót bízta meg az expedíció biztosításával. Hogy a hírszerző ezredes örült-e a feladatnak, nem tudom. Gyaníthatóan nem lelkesedett érte. Végezte a dolgát, és azon igyekezett, hogy a régészeket ne érje baj.

Sem az expedíció munkájáról, sem pedig Lej Csung-tao hozzájuk fűződő viszonyáról nem tudok semmit. Azt azonban valószínűnek tartom, hogy bárhol is ástak vagy kutattak Huan-ti után, gyakran megfordult közöttük, és ellenőrizte, rendben mennek-e a dolgok, épségben van-e mindenki. Azt hiszem, ellenőrző útjain a régészek mesélhettek is neki Huan-ti agyaghadseregéről.

Lej Csung-tao, mint már említettem, intelligens férfi volt. Nankingban végezte a katonai akadémiát, ott, ahol Csou En-laj és Csang Kaj-sek még együtt tanított. Valószínűleg az ő tanítványuk volt a tehetséges fiatalember. A régészek, mivel tökéletes bizalommal voltak iránta, alighanem megmutatták neki forrásaikat, együtt találgatták, hol lehetnek elrejtve az agyagkatonák, hol alussza örök álmát a nagy császár.

Lej Csung-tao lassan, de biztosan rabja lett a legendának. Hogy miért? Ennek több oka is lehet. Az első talán a már említett intelligenciája. Megragadta és megszedítette a titok feltárásának varázsa. Ott akart lenni, amikor kiássák a kincset, sőt, részese akart lenni a nagy felfedezésnek. Csak közbevetőleg jegyzem meg, elképzelték, micsoda meggyőződés munkálhatott régészeinkben, ha még ezt a ravasz és mindenre elszánt katonát is rabul tudták ejteni vele...

Az ezredes hinni kezdett a történetben. És napról napra elgondolkozott rajta. Aztán bizonyára játszani kezdett a lehetőséggel: mi lesz, ha megtalálják Huan-ti sírját? Bizonyára a világlapok első oldalára kerül a felfedezés, és ezeken az első oldalakon ott lesz az ő neve is...

Aztán tovább játszott a gondolattal, hogy mi lenne, ha csak az ő neve szerepelne az első oldalon. Ha neki, Lej Csung-taónak tulajdonítaná a világ az évszázad leletét. Bekerülne a neve a történelemlétkönyvekbe, régészeti cikkekben írnának róla, iskolában tanítanák a tetteit.

Alighanem annyira magával ragadta a dolog, hogy még tovább gondolkodott. És ha egy katona gondolkodni kezd, semmi jó nem sül ki belőle. Lej Csung-tao bizonyos idő után úgy döntött, fűtül arra, hogy bekerül-e az iskolai tankönyvekbe vagy sem, sokkal fontosabb ennél a karrierje. A kérdés csak az, hogy tudná a felfedezést karrierje szolgálatába állítani... Igen, ez volt számára a fő kérdés. S bár még híre-hamva sem volt az agyaghadseregnek, ő már felvázolta magában stratégiája körvonalait. Arra gondolt, hogy a felfedezett műkincsek segítségével nyugati támogatókat szerez, akik talán az államelnöki székbe segítik. Csodálkozhatunk-e rajta, hogy a tehetséges és ambiciózus kémfőnöknek ez lett élete álma? Kilökní jótévőjét, Csang Kaj-seket a hatalomból, és a helyére ülni.

Csakhogy Lej Csung-tao, mint már mondtam, nem volt ostoba. Azt is tudta, hogy a játszma, amelybe belekezdett, többesélyes. Egyáltalán nem biztos, hogy sikerrel jár. Ehhez Kína túl nagy, a viszonyok túl bonyolultak, a jövő túl kiszámíthatatlan. Azzal is számolnia kellett, hogy nagyra törő terveiből nem lesz semmi. Nem lesz elnök, sőt, lehet, hogy még tábornok sem. Esetleg kémfőnök sem. Katona sem. Viszont gazdag ember még lehet. Például úgy, ha megszerzi magának az agyaghadsereget.

Amikor idáig ért a tervek latolgatásában, döbbsent rá: nem is biztos, hogy jó, ha az expedíció megtalálja az agyaghadsereget, és azonnal dobra veri a hírt. Talán 1929-ben vagy 1930-ban gondolt először arra, hogy az felelne meg a legjobban céljainak, ha Huan-ti katonái a helyükön maradnának, és csak akkor jönnének elő, ha ő engedélyt ad rá.

Ehhez azonban előbb meg kellett találni őket. Lej Csung-tao akkor már nem kételkedett benne, hogy a legendának valóságmagva van: Huan-ti sírja létezik, az agyagkatonák is léteznek, csak rájuk kell bukkanni. Azt hiszem, ettől az időtől kezdve egyre többet tartózkodott az ásatások környékén, és türelmetlenül figyelte az ásókat, mikor koppannak először valamelyik agyagharcos fején.

A nemzetközi politika és a történelmi események azonban keresztülhúzták a számítását. Egyre feszültebb lett a helyzet Kínán belül és a nemzetközi porondon is. 1927 nyarán Nancsangban felkeltek a kommunisták vezette csapatok, és délen, Kvantung tartományban nyomultak előre. 1927 végén létrehozták az első tanácskerületeket. 1927. december 11-én pedig Kantonban nagy felkelés tört ki, amelyet csak „kantoni kommün” néven emlegetnek.

Láthatjuk, hogy Csang Kaj-seknek bőven akadt dolga. Mivel hatalmát egyre inkább fenyegetve érezte az előretörő és egyre szélesebb tömegbázissal rendelkező kommunistáktól, minden erejét összeszedte, hogy megszabaduljon tőlük. Leverte a kantoni kommünt, majd harcba indult a tanácskerületek ellen. Ezek a próbálkozásai azonban rendre kudarcot vallottak.

Biztosan nem tudom, csak sejtem, hogy 1928-tól kezdve bizonyos feszültség támadt a tábornok és kémfőnöke között. Lej Csung-tao egyre több időt töltött a régészekkel, saját jövőjét tervezgetve, ahelyett, hogy az ellenséggel, jelen esetben a kommunistákkal törődött volna. Csang Kaj-sek azonban nem hagyta annyiban a dolgot. Magához rendelte fő kémjét, nyilván lehordta a sárga földig, megfenyegette, és új munkára küldte. Lej Csung-tao kénytelen volt engedni. Nyilvánvalóan megbízott valakit, hogy felügyeljen az expedícióra, ha találnak valamit, igyekezzék titokban tartani, és haladéktalanul értesítse őt. Aztán felszedte a sátorfáját, és bevetette magát a titkok tengerébe.

- Szép, költői kifejezés - bólintott elismerően von Rottensteiner asszony.

- Mint ahogy Kína is szép és költői. De megpróbálom tovább mesélni az általam is csak homályosan ismert történetet. Nos, térjünk vissza az expedícióhoz...

Vang Pin felállt és az asztalra tenyerelt.

- Szép és tanulságos, amit öntől hallunk, Mr. Lawrence, és meg kell hagyni, érdekes is. Engem legalábbis érdekel, mint minden, ami hazám történetével kapcsolatos. Egyetlen kérdést engedjen csak meg... Amit ön elmondott, valóság vagy kitaláció?

- Már jeleztem, hogy vannak dolgok, amelyeket tudok, másokra következtetek, de sajnos szép számmal akadnak olyanok is, amelyek örökre homályban maradnak előttünk. Ez a helyzet.

- Értem. És azok az események... amelyekről biztosan állítja, hogy megtörténtek... hm... egészen biztosan megtörténtek?

- Egészen biztosan.

- Miért olyan biztos benne?

- Dokumentumok vannak a birtokomban, amelyek ezeket az eseményeket igazolják.

- Ön gyűjtötte össze őket?

- Miért fontos ez?

- Csak a hitelesség kedvéért kérdem.

- Ez esetben a válaszom: nem. Nem én gyűjtöttem őket. Valaki, aki nincs köztünk, évek óta foglalkozik az expedíció és Lej Csung-tao történetével. Ő... hm... bízta rám az anyagot.

Meghajolt, és szó nélkül leült.

- Talán folytatom, ha megengedik. Szóval, térjünk vissza az expedícióhoz. Tudjuk, hogy megérkeztek Kínába, s hogy Lej Csung-tao őrizete alatt elkezdték a munkát. Arról is van némi fogalmunk, hogy hol dolgoztak. Egy 1930-ból származó újságcikk, amelyet egy Németországban megjelenő napilapból vágunk ki, arról tudósít, hogy a japán megszállás előtt az expedíció Mandzsúriában dolgozott. Északon.

Azoknak, akik nem ismerik Kína történetét, el kell mondanom még néhány apróságot. 1931 őszen Japán megkezdte Kína egy részének, Mandzsúriának a meghódítását. Azzal az ürüggyel, hogy a mandzsu császárságot kívánja visszaállítani, de mindenki tudta, hogy „életterének” kiterjesztése, Kína teljes leigázása a cél. A mit sem sejtő expedíciót Mandzsúriában érte a japán támadás.

Természetesen felmerül a kérdés, hogy a régészek miért nem menekültek el idejében. Hiszen a kínai hírszerzés nyilván már jóval a megszállás előtt tisztában volt a japánok terveivel. Nos, itt is csak megközelítő választ tudok adni. Talán Lej Csung-taót annyira elfoglalták egyéb feladatai, és annyira távol volt Mandzsúriától, hogy nem tudta idejében értesíteni őket. Talán éppen ástak valahol, és nem akarták félbehagyni a munkájukat. Ki tudja? Aztán, azt hiszem, van egy harmadik lehetőség is. Csang Kaj-sek ugyanis ki akart egyezni a japánokkal. Arra gondolt, hogy talán megegyeznek Mandzsúriával, azzal, hogy létrehozzák Mandzsukuo császárságát, s Kína többi részét békén hagyják. Puhatolózó tárgyalásokat folytatott velük, és aligha tévedek, ha arra gyanakszom, hogy a tárgyalásokon Lej Csung-tao képviselte a Kuomintang-erőket. A japánok valószínűleg ígéretet tettek Csang Kaj-seknek, hogy nem nyomulnak tovább: elég nekik Mandzsúria és a területén létrehozott bábállam, amelynek fejévé az elűzött kínai császárt, Pu-jit tették.

Nemigen van okunk kételkedni benne, hogy így történtek a dolgok. Lej Csung-tao nyilván abban is megegyezett a japánokkal, hogy az expedíció nyugodtan végezheti továbbra is a dolgát. Nem esik bántódása. Ő, Lej Csung-tao, pedig nyugodtan rajtuk tarthatja a szemét.

Mély lélegzetet vettem, és lassan végighordoztam a szemem valamennyiükön. Arcról arcra mentem, s jelentőségteljesen a szemükbe néztem. Amikor megszólaltam, halk és sejtelmes volt a hangom.

- Az expedíció ezekben az években megtalálta az agyaghadzsereget és Huan-ti sírját.

Akkor sem lett volna nagyobb riadalom, ha bombát vágam volna közéjük. Felugráltak, és egymás szavába vágva kiáltoztak.

- Ostobaság! - rikoltotta Vang Pin, de izgatott arca megcáfolni látszott, amit mondott. - Lehetetlen! A legenda nem lehet igaz!

A teniszező lányok feltartották a kezüket, és V alakot formáltak az ujjaikból, ami tudvalevően a győzelem jele. Mintha mi hárman, ők és én, találtuk volna meg az agyagkatonákat.

Amikor elült a lárma, folytattam.

- Pedig igaz, Mr. Vang Pin. A tények egyértelműen arra utalnak, hogy az expedíció megtalálta Huan-ti sírját.

- Honnan tudja?

- Rövidesen el fogom mondani. De addig még kénytelenek meghallgatni egy-két apróságot, melyek feltétlenül szükségesek az események megértéséhez. Nos, egy másik német újság cikke 1933-ban már „eltűnt expedícióként” emlegeti a régészeket. Az 1931 és 1933 közötti időszak sűrű ködbe vész. Az expedíció formálisan nem kínai területen dolgozott, így semmiféle híradás nem szivárgott ki munkájukról. Azt sem tudjuk, hogy a Mandzsúriát megszálló japán hatóságok hogyan viselkedtek velük. Fogalmunk sincs róla, hogy Lej Csung-tao

támogatása mit ért. Azt azonban bizvást állíthatom, hogy Lej Csung-tao, Csang Kaj-sek jobb keze ekkor már a japánoknak dolgozott.

- Honnan veszi mindezt? - mordult rám von Rottensteiner asszony.

- Mondtam, hogy a tények önmagukért beszélnek. Ha valaki odafigyel, sok mindent kiolvashat belőlük.

- Maga persze nagyon odafigyel?

Mintha meg sem hallottam volna a szavait, folytattam a történetet.

- Az expedíció megtalálta a sírt. De még azelőtt, hogy megtalálták volna, gyanakodni kezdtek Lej Csung-taóra. Hogy mi keltette fel a gyanújukat, nem tudom megmondani. Talán az ezredes túlzott érdeklődése az agyaghadsereg iránt, talán valami más. Talán az a tény, hogy a japánok ellenőrizte bábcásárság területén egyszer csak a japánok támogatását és bizalmát élvezve bukkant fel. Talán maguknak a japánoknak járt el a szájuk. Az azonban biztos, hogy gyanút fogtak. S e gyanú kialakulásában jelentős szerepet játszik egy bizonyos La Coster nevű francia. La Coster hadnagy.

- Hm - mordult fel von Rottensteiner. - Mintha amerikai-német expedíciót emlegetett volna.

- La Coster hadnagy csak később csatlakozott az expedícióhoz. A személyéről és a csatlakozás tényéről egy magánlevélből értesültem, amelyet korábban említett informátorom ázott ki a feledés mélyéről. De mielőtt La Costerről szólnék, hadd jegyezzek meg valamit. Nem tűnt fel önöknek, hogy az expedíció tagjainak a nevét nem említettem?

- Már éppen kérdezni akartam - dörögte Van Broeken.

- Nos... nem tudom a nevüket. Sehol, semmilyen forrásban nem maradt nyoma, hogy kik voltak az expedíció résztvevői. Mintha valaki szántszándékkal tüntette volna el őket. Persze, az is lehet, hogy véletlen. Sőt biztos vagyok benne, hogy az amerikai könyvtárakban, az alapítványok iratai között megtalálnák a nevüket. Hogy akkor miért nem került a névsor a nyilvánosság elé? Talán mert túl sokan voltak. Talán ragaszkodtak a névtelenséghez. Csak akkor akarták feltárni személyüket, amikor már felfedezték az agyaghadsereget. Sikertelenség esetében a névtelenség homályában akartak maradni. Minden lehetséges. Egy nevet azonban ismerünk. S ez La Coster hadnagyé.

- Katona, ráadásul francia, az expedícióban? - kérdezte csodálkozva Vang Pin.

- La Coster hadnagy nem volt tagja az expedíciónak. A magánlevél homályos sorai szerint Kína északi részén valamilyen járvány dühöngött - ennek különben a korabeli sajtóban utána lehet nézni -, s a francia követség La Coster hadnagyot küldte a helyszínre. Hogy miért, nem tudjuk pontosan. Lehet, hogy csak fel kellett mérnie a helyzetet, lehet, hogy gyógyítania is kellett. Elképzelhető, hogy La Coster hadnagy katonarvos volt. Mindenesetre Pekingtől távol, az ország északi részén tevékenykedett.

A különös az, hogy ekkor már 1937-et írunk. Japán leplezetlenül készülődött a Kína elleni háborúra. 1937 nyarán a Mao Ce-tung vezette kommunista párt szövetséget ajánlott a Kuomintangnak egy Japán-ellenes katonai front létrehozására. Csang Kaj-sek azonban elutasította Mao ajánlatát, sőt, minden erejével a kommunista körzetek felszámolására tört. 1937 júliusában Japán megtámadta Pekinget, s megkezdődött Kína honvédő háborúja.

Csend honolt a szobában: senki nem tett megjegyzést. Mintha mindannyian - persze a fiatalokat kivéve - megpróbálták volna gondolataik szárnyán visszaszállni az elmúlt időkre.

- A mi feladatunk az, hogy megkíséreljük nyomon követni az expedíció útját. 1927-től 1937-ig pontosan tíz év telt el. El tudják képzelni, mennyi idő ez? S ez alatt alig-alig szivárgott ki

valami a munkájukról. Hogy a hozzátartozók sem értesültek semmiről, azt magánlevél-részletek és újságcikkek bizonyítják. Miért nem utaztak haza? Miért nem írtak levelet hozzátartozóiknak? Miért töltötték tudóséletük legtermékenyebb éveit hazájuktól távol, Kínában?

A légy zümmögését is meg lehetett volna hallani, ha lett volna légy a szobában.

- A kérdésre két válasz lehetséges. Az egyik az, hogy foglyok voltak. Esetleg Lej Csung-tao foglyai. A zűrzavaros években a világ megfélemezte róluk, s már Csang Kaj-sek sem törődött velük. Sokkal fontosabb dolga volt, mint az agyaghadzsereg léte vagy nem léte. Bárki fogságba ejthette a tudósokat, senkit sem érdekelték már. A másik lehetőség, hogy ők maguk vonultak illegalitásba. El akartak tűnni szem elől. Hogy miért? Nos... mert megtalálták Huan-ti sírját. És tudják, hol? Mandzsúriában!

Mereven néztem őket, de nem tettek megjegyzést.

- Ez pedig gondolkodásra készítette az expedíció tagjait. Ha világgá kürtölik felfedezésüket, a kürtszó legfeljebb csak Tokióig hallatszik el. A japánok kiássák és elviszik az egészet, hiszen Mandzsukuo formálisan már nem tartozott Kínához.

Azt hiszem, hosszú töprengés előzte meg elhatározásukat. Úgy döntöttek, hogy felfedezésüket eltitkolják a világ, de legfőképpen a körülöttük ólálkodó Lej Csung-tao elől. Hogy miképpen történt a nagy esemény maga, csak ők tudnák elmondani. Talán valóban ásó koppant egy agyagharcos fején. Mindenesetre, sikerült eltussolniuk a felfedezést, ez nyilvánvaló. És igencsak jól csinálták, ha mind ez ideig szinte semmi sem szivárgott ki belőle.

A következő óriási probléma az volt, hogy mit csináljanak az agyaghadzsereggel. Hagyják a földben, mintha meg sem találták volna? Nem tűnt rossz megoldásnak, bár óriási kockázat rejlett benne. Szerencsétlen körülmények összejátszása esetén ugyanis a felbecsülhetetlen értékű leletek megsemmisülhettek volna. Például úgy, hogy rájuk építenek valamit. Aztán azt sem lehetett kizárni, hogy a japánok is felfedezik, vagy az egész egyszerűen feledésbe merül. Esetleg annyira megváltozik a környezet, hogy soha többé nem lehet rátalálni. Mandzsúria sorsa teljesen bizonytalan volt: ki láthatta előre a jövőt?

Az expedíció tagjai összeültek, és úgy döntöttek, hogy... nos, kiássák a szobrokat és biztos helyre szállítják. Tudom, első pillantásra eszeveszett ötletnek tűnik, de akkor, ott, alighanem másképpen nézett ki a dolog. Nem tudhatjuk pontosan, milyen mennyiségű leletről lehetett szó. Néhány agyagkatonáról? Néhány százról? Netalántán néhány ezerről?

Azt se felejtjük továbbá el, hogy az expedíciónak bőven volt ideje. Csak találgathatunk, hogy mi történt velük. Lehetséges, hogy közvetlenül a felfedezés után összeültek, és úgy döntöttek, egész életüket a szobroknak szentelik. Hiszen a régészek tízezrei közül hánynak adatik meg egy ilyen óriási felfedezés? Olyan, amelyre érdemes egy életet áldozni...

Elhatározták, hogy meghozzák az áldozatot. Lehet, hogy megszámozták a szobrokat, felmérték a leletet, és meghatározták az időt, amennyi alatt biztonságos helyre vihetik őket. Talán kiszámították, hogy legalább tíz évre van szükségük a lelet eltüntetéséhez.

Szorosan a szállításhoz kapcsolódik a következő kérdés is, hogy tudniillik hova vigyék. Kínába? Cseberből vederbe? Hiszen tudniuk kellett, hogy Mandzsúria lerohanása csak az első lépés a Kína teljes megszállása felé vezető úton. Mit érnek vele, ha megkezdik a leletek elszállítását, eltöntenek vele egy évtizedet csak azért, hogy mire befejezik, már ott is a japánok legyenek az urak?

Nem tudom, ki adta az ötletet, talán a közben hozzájuk csatlakozó La Coster hadnagy, mindenesetre úgy döntöttek, hogy átviszik a szobrokat a kínai határon, bár minden „külföld” messze volt, igen messze. Néhányan Laoszba utaztak, és kerestek egy helyet, ahol elrejtethik

az agyagkatonákat. Hogy meddig tartott a keresgélés, ki tudja? Talán évekig. Arról sincs értesülésünk, hogy miért éppen ezt a helyet választották, ahol most vagyunk. Talán az szolt mellette, hogy viszonylag közel van a kínai határhoz. Talán arra számítottak, ha egy-két évtized múlva megváltozik a világpolitikai helyzet, feltűnés nélkül visszavihetik az agyag-hadsereget Kínába. Mondanom sem kell, hogy valamennyien a kínai kultúra megszállottjai voltak, és azt akarták, hogy a felfedezés a kínai nép tulajdona maradjon.

Említettem, hogy ekkor már alighanem La Coster hadnagy is a körökben tartózkodott. A japánok 1937-ben megtámadták Pekinget s a francia követséget evakuálták. A Mandzsúriában rekedt La Coster nem tudott visszatérni a többiekhez, ezért azt az utasítást kapta, hogy csatlakozzék az expedícióhoz. Ebből viszont az is kiderül, hogy a francia, de nyilván a többi követség is tudta, merre keresendő a régészcsoport.

Nagy kísértést érzek, hogy tovább találgassak. Képzeljék csak el, micsoda heroikus munka lehet felfedezni egy jövőendő rejtekhelyet, előkészíteni, kiásni a szobrokat, és elszállítani ide! Igazi régészeti „hosszú menetelés”, amely egészen furcsa módon időben majdnem egybeesett a Mao vezette kommunisták valódi hosszú menetelésével.

Régészeink óriási, egyszerűen elképzelhetetlenül hatalmas munkát végeztek. Ne feledjék Kína méreteit! Ki tudja, hány ezer kilométert tettek meg a következő években, a valószínűleg szekereken szállított, jól álcázott szobrokkal. És mindezt a legteljesebb titokban, állandó életveszély közepette. Aztán egyszer csak vége szakadt mindennek. A szobrok új helyükre kerültek. Ide, a háromcsúcsú hegy tővébe.

Elhallgattam, újabb hatásszünetet tartottam, majd folytattam.

- Mondhatnánk, minden jól végződött. A szobrok eltűntek a japán rablók elől, és biztonságban várták újabb feltámadásukat. Csakhogy az élet néha kegyetlen tréfákat produkál.

Ismét csak roppant nehéz megmondani, mi mikor történt. Feltehetően Lej Csung-tao, aki ekkor már egyértelműen a japánok mellé állt, hátat fordítva volt főnökének, Csang Kaj-seknek, időt szakított rá, hogy a régészek körmére nézzen. Hogy ez miben nyilvánult meg, arról csak elképzeléseink lehetnek. Feltehetően rájött, hogy a régészek becsapták: megtalálták az agyaghadsereget, de elrejtették előle. Talán megpróbálta kiverni belőlük a titkot, amikor az újabb szállítmányért visszatértek Kínába, talán más volt az oka, hogy... megölette őket. Nem tudom.

Súlyos csend ereszkedett ránk. Láttam a megdöbbenést az arcokon.

- A többit a Nemzetközi Vöröskereszt és egyéb nemzetközi szervezetek híryanagából ismerjük. Már a Kínai Népköztársaság kikiáltása után a Vöröskereszt arra kérte a kínai kormányt, hogy engedélyezze az 1930-as évek végén nyomtalanul eltűnt amerikai-német régészeti expedíció felkutatását. 1951-ben a kínai kormány értesítette a Vöröskeresztet, hogy Hangcsou város közelében tömegsírra bukkantak, amelyben feltehetően az amerikai-német expedíció tagjai nyugszanak. A japánok ölték meg őket. Tarkón lötték valamennyit... azaz valamennyit mégsem. A jelentés ugyanis tizenkét holttestről beszél. Az expedíció pedig tizenöt főből állt, nem számítva a hozzájuk csatlakozott La Coster hadnagyot. Bár az exhumálás adatai nincsenek a birtokomban, bizonyos jelekből arra következtetek, hogy La Coster hadnagy nem volt a halottak között.

- Miből gondolja? - kérdezte Lisolette, és láttam, hogy könnyek csillognak a szemében.

- Azonnal rátérek erre is. Sajnos, ez minden, amit az expedícióról tudok. Most pedig engedjék meg, hogy azt is elmondjam, mit gondolok a hiányzókról... Ismétlem, semmiféle bizonyítékom nincs arra, amit mondani fogok. Lehet, hogy mindez csak a fantáziám szüleménye. Azért mégis elmondom, hátha tanulságul szolgál valamennyiünk számára.

- Ugyan mihez? - kérdezte Van Broeken.

- Azt mindenkinek magának kell eldöntenie - mondtam, és hozzákezdtem a történet kikövetkeztetett végéhez. - Lej Csung-tao - hogy hol és mikor, nem tudom - a japánok kezére adta az expedíciót. Ez már valamikor a harmincas évek végén lehetett. De az is lehet, hogy a negyvenes évek elején. A japánok ekkor már talán hadban is álltak az Egyesült Államokkal, s az amerikai állampolgárokat hadifogolynak tekintették. Csakhogy alighanem Lej Csung-tao működése nyomán megváltoztatták az expedíció tagjainak a státusát. Elég volt annyi, hogy Lej Csung-tao azt mondta rájuk: kémek. Hiszen ő volt a Kuomintang elhárításának a főnöke. Ha pedig kémekként ítélik el őket, büntetésük egyértelműen a halál.

Azt hiszem, ez is történt velük. A japánok nem sokat teketóriáztak, hanem agyonlőtték őket... Csakhogy volt néhány ember, akikkel nem tudtak mit kezdeni. Pontosabban, attól féltek, ha megölik őket, kivívhatják a német birodalom, esetleg személyesen Hitler rosszállását. Az expedíció német tagjairól van ugyanis szó. Eszerint három német állampolgár vett volna részt a kutatásban. A japánok úgy döntöttek, hogy nem végzik ki őket, hanem átadják Németországnak. Hogy aztán mi történt velük, senki nem tudja...

Engedjenek meg még egy mondatot La Coster hadnagyról. Alighanem a francia katonatiszt is megmenekült. Talán megkímélték, mert orvos volt. Vagy azért, mert nem tudták eldönteni, hogy a legyőzött Franciaország nem lesz-e Hitler szövetségese.

Ennyit akartam elmesélni önöknek. Sok mindent megmagyaráz abból, ami velünk történt. Azért mondtam el, hogy gondolkodjanak egy kicsit a dolgokon... és tegyék, amit tenniük kell.

Megrántottam a géppisztolyt a vállamon, és intettem Malnak, hogy indulhatunk.

Vang Pin felállt: halálsápadtan nézett a szemembe.

- Hová megy, Mr. Lawrence?

Visszafordultam, és komor képpel végighordoztam rajtuk a tekintetem.

- Éjszaka Huan-ti elmondta, hol találom meg az agyaghadseregét. Elmegyek és megkeresem. Azt akarom, hogy Kínáé legyen. És Kínáé is lesz!

Megfogtam Mal kezét, és magam után húztam. Halálos csend támadt mögöttünk, még a székek recsegése is abbamaradt.

Csattanva vágódott be a hátunk mögött az ajtó.

68.

Mikor kiértünk a fák közé, Mal megszorította a karom.

- Óriási voltál, Leslie! Úgy látom, bevették a szöveget.

- Köszönöm.

- És mennyire igaz a dolog az agyaghadsereggel?

- Az agyaghadsereg a közelben van elrejtve. Azt mondta Huan-ti.

- Ne ostobáskodj.

Megpaskoltam az arcát.

- Egyáltalán nem ostobáskodom. Éjszaka beszéltem Huan-tivel.

Ingerülten kiszakította a karját a kezemből, és elfordította a fejét.

Éppen az hiányzott, hogy összevegyek velem!

- Igazán nem beszélek ostobaságot, Mal! És esküszöm, hogy az igazat mondom. Éjszaka, miután kimásztam abból a rohadt mocsárból, és valaki volt szíves megölni a meót, aki bele akart fojtani a sárba, Huan-ti szólt hozzám.

Szikkasztott a szeme, ahogy ingerülten megrázta a fejét.

- Azt akarod bemesélni nekem, hogy a halottak visszajárnak és elbeszélgetnek az élőkkel?! Utasításokat adnak, hogy hol lehet a sírjukat megtalálni ennyi év után?

- Nem akarok semmit bemesélni, Mal! Legkevésbé, hogy a halott császár kommunikált velem. Inkább valaki, aki Huan-tinak adja ki magát...

- Miért?

- Jó kérdés. Alighanem azt akarja, hogy én találjam meg az agyaghadcsereget.

- Még mindig nem értem, hogy miért?

Én értettem. Egész pontosan értettem. S elhatároztam, engedelmeskedem az akaratának. Csak nem egészen úgy, ahogyan elképzeli.

Lopva Malra néztem. Láttam, hogy még mindig neheztel, és nem tudja, hányadán is állunk egymással. Megfogtam és magam felé fordítottam a fejét.

- Mal, erre most nincs időnk! Esküszöm, amint vége a játéknak, mindent meg fogsz tudni. Pontosán, szóról szóra. Minden azon múlik, hogy mennyire leszünk ügyesek. Megvan a fegyvered?

Duzzogó arccal bólintott.

- Helyes. Tartsd a kezed ügyében! És senkiben ne bízz rajtam kívül! Nagyon fontos, hogy bárki bármit is mond, senkire ne hallgass, csak rám! Rendben?

- Rendben - mondta húzódozva. - Akkor hát merre?

- Megkeressük az agyagkatonákat!

- Ezt mintha már mondtad volna. Mit súgott a császárod, hol temették el őket?

- A háromcsúcsú hegy második csúcsa alatt.

- Ott mi van?

- Huan-ti valami fehér követ említett.

Megfogta a kezem és visszahúzott.

- Leslie?

- Igen?

- Csak azt szeretném tudni, hogy biztos vagy-e benne, jól csináljuk, amit csinálunk?

Mosolyogtam és megcsókoltam az arcát. Aztán azt mondtam, amit valóban gondoltam.

- Nem tudom, Mal. Őszintén szólva fogalmam sincs róla! De egyszerűen nem csinálhatok mást! Érted?

Bólintott, és átölelte a nyakam. Pár másodpercig vállamra hajtotta a fejét, aztán eleresztett, hátralépett, elővette a revolverét, és ellenőrizte, hogy rendben van-e.

Amikor rám pillantott, szoborszerűen merev volt az arca, és szinte üvegesen csillogott a szeme.

- Oké, Leslie! Gyerünk!

Bólintottam: nekiindultunk a nagy ismeretlennek.

69.

Rövid, mintegy félórás gyaloglás után, mintha csak akkor nőtt volna ki orrunk előtt a földből, ott magasodott közvetlen közelünkben a háromcsúcsú hegy. Nem volt a Himalája, sőt még a Mont Blanc sem, magasságát csak száz méterekben lehetett mérni, de ezen a helyen, a fensíkon igazi hegynek számított. Az ösvény közepén haladtunk, nem vettem a fáradságot, hogy lehúzódjak a csapás szélére. Valami azt súgta, hogy nem kell tartanom senkitől, egészen addig, amíg meg nem találom az agyagkatonákat.

Ha igaz a feltételezésem, márpedig miért ne lenne az, a meókat arra utasították, hogy hagyjanak békén. Legalábbis egy időre.

Egy görbe törzsű pálmánál megpihentem, és gondolkodni próbáltam. Eddig minden rendben... De ezután?

Megpróbáltam beleképzelni magam mások helyébe. Vajon mit várnak tőlem? Bizonyára azt, hogy minden egyebet feledve az agyaghadsereghez siessek. Talán egyvalaki nem annyira biztos ebben. A Fekete Herceg. Csakhogy ő most tehetetlen. Mi lenne, ha...

Úgy döntöttem, hogy ez utóbbi megoldást választom.

Néhány lépés múlva az történt velünk, mint a mesében vándorló szegénylegénnyel. Az ösvény háromfelé ágazott: pontosan a három csúcs irányába. Még a hatalmas fa is ott volt az elágazásnál, amely alatt vagy kincs van elrejtve, vagy pedig boszorkány lakik az ágai között.

Felnéztem a fára: nem volt senki az ágakon, leszámítva egy majmot, amely haragosan vicso-
rította rám a fogait. S bár a páviánok reménytelenül egyformák, esküdni mertem volna rá, hogy azok közül való, „akkikkel” élethalálharcot vívtam Wimmer táskájáért.

Csak másodpercekig haboztam. A középső ösvényre léptem, és intettem Malnak, hogy kövessen.

- Ez vezet az agyagkatonákhoz? - suttogta a lány áhítattal, és mintha oldódni kezdett volna az arcára rakódott feszültség. - Tudod, mire gondolok?

- Mire?

- Hogy olyan nevetségesen felfoghatatlan ez az egész. Csodálatos a délután. A fákon madarak, majmok... és lehet, hogy mégis meghalunk?

Nem válaszoltam. Ilyenkor általában nem szoktam válaszolni. Ha válaszoltam volna, kénytelen lettem volna igent mondani.

Nem erőlködtem túlságosan, hogy elrejtsem magunkat a kíváncsi szemek elől. Nem hiszem, hogy a normálisnál sokkal gyorsabban vert volna a szívem, amikor a Fekete Herceg pagodájának a kapujához értünk.

A vörös, aranyozott féंबरakással díszített kapuról dühös sárkányfejek vicso-
rogottak ránk. Mal megszokhatta az ilyesmit thaiföldi évei alatt, mert nem látszott rajta, hogy meghökkenne. Azt

hiszem, engem mélyebben érintett a sárkányfejek látványa, mint őt. Természetesen nem azért, mintha megrémültem volna tőlük, hanem, mert hosszú évek alatt sem tudtam rájuk unni. A sárkány számomra mindig a Keletet jelentette minden titkával és csodájával együtt, amelyek újra és újra áhítattal és tisztelettel töltötték el a lelkem.

Megfogtam az egyik sárkány szájából kilógó karikát, és az ajtóhoz vertem.

Vártam néhány percig, majd megismételtem a kongatást. Aztán harmadszor is a karikához nyúltam. Éppen felemeltem, amikor lassan, keserves nyikorgással kitérült az ajtó.

Mindenre készen a falhoz lapultam, akárcsak Mal.

Megvártam, amíg feltűnik a résben egy öreg, kopasz fej, akkor villámgyorsan előugrottam, és orra alá nyomtam a fegyver csövét.

- Befelé!

Mivel nem mozdult, kénytelen voltam betaszítani. Megbillent, kaszált egyet a kezével, és majdnem hanyatt esett. Ekkor már a kapun belül voltunk egy virágokkal dúsan teleültetett belső udvarban. A kapusülkéből lépcsők vezettek egy emeleti folyosóra, s ahogy a kanyargó lépcsők kopottságából következtetni tudtam rá, elég nagy lehetett a forgalom az emelet és a kapusülke között.

Körülkémleltem, de senkinek sem láttam nyomát.

- Hol a gazdád? - förmedtem rá kínaiul.

Megrebbent a szeme, amiből megértettem, hogy ismeri a nyelvet.

Öreg, legalább nyolcvanéves férfi lehetett, ruhájából ítélve nem meo. Teljesen kopasz volt, simára borotválva, mint a buddhista boncok. Ruhája azonban nem szerzetesi köpeny volt, hanem tarka kaftán, meghatározhatatlan színű övvel átfogva.

Megismételtem a kérdést, és újra az orra alá dugtam a fegyver csövét.

Dünyögött valamit, csuklott, és kinyújtotta a nyelvét. Leeresztettem a fegyvert és Mal felé fordultam. Láttam az arcán, hogy ő is rájött, amire én: a férfi néma.

- Érted, amit mondok?

Kerekre nyitott szemmel bólintott.

- Van itt még rajtad kívül valaki?

Nemet intett.

- Hol a gazdád?

Úgy tett, mintha nem értené a kérdést.

- Tudsz írni?

Lelkes bólintás.

Mal előszedett a zsebéből egy apró noteszt, kitéptem egy lapot belőle, és az orra alá tartottam. Aztán előkerestem a golyóstollamat is.

- Tegnap este idehoztak két embert. Hol vannak?

Rám nézett, nemet intett, és nem vette kezébe a tollat. Mérges képet vágtam és dühös morgás kíséretében, de azért óvatosan, hogy kárt ne tegyek benne, oldalába nyomtam a fegyver csövét. Erre, mint a fuldokló a mentőövért, kapott a toll után, és rettenetes macskakaparással írni kezdett a papírra. Amikor befejezte, visszaadta a tollat és büszkén nézett rám. Néhány

másodperc múlva már én is büszke voltam. Arra ugyanis, hogy legalább körvonalaiiban megértettem, mit kapart az öreg összevissza. Azt, hogy a faluból jött, ki tudja, melyikből, s az a feladata, hogy őrizze a házat. Csak reggel óta van itt, és semmiről nem tud.

Összegyűrtem a papírt, s ingem felső zsebébe dugtam. Alighanem rólam lehetett volna megmintázni a tanácstalanság szobrát.

A virágok csodaszépek voltak a virágágyásokban, egy apró tavaeskában aranyhalak úszkáltak. Kellemes, gondozott benyomást keltett az épületegyüttes. Ha más mondja, talán el sem hittem volna, hogy nem sokkal ezelőtt Villalobos holtteste függött itt a kapura akasztva.

Velem szemben félig nyitott sárkánydíszes bejárati ajtó látszott, amely feltehetően egy újabb belső udvarba vezetett. Éppen azon gondolkodtam, hogy vajon hány udvar húzódhat egymás mögött, amikor meghallottam a furcsa, ide nem illő, lüktető zenét.

Mal megragadta a kezem és megszorította. A zene elhallgatott. Feszülten figyeltem, de percekig nem hallottam semmit.

Az öreg lehunytt szemmel állt mellettem, és a nap felé fordította az arcát. Azt a benyomást keltette, hogy nem is él, csak erre a rövidke, kivételes alkalomra keltették fel örök álmából.

Már-már készen lettem volna túlfeszített idegeim számlájára írni az egészet, amikor ismét meghallottam a halk muzsikát. Mintha valamilyen furulyaszerűségen játszott volna valaki.

Megráztam az öreg vállát, és megpróbáltam megértetni vele, hogy szeretném megtudni, honnan szól a zene. Csodálkozva nézett rám: nem értette, mit akarok tőle.

Tettem még egy-két kísérletet a kommunikációra, aztán rájöttem, hogy hiábavaló minden.

Félretoltam az útból és elkezdtem loholni a hang után.

A furulyaszó ott keringett körülöttünk: hol lehalkult, hol pedig felerősödött, mintha szellemkezek játszottak volna.

Csakhogymióta játszanak szellemujjak rock and rollt?

Kirúgtam a félig betámasztott kaput, és átszáguldottam a második udvarba. Itt is virágágyak, apró medencék és néhány karcsú pálmafa szegélyezte a sétányokat. Vékony patakocska folyt faltól falig s a sétány ívelt hidacskán vezetett át.

A harmadik kapu előtt megálltam, mert elhallgatott a zene. Csak akkor léptem át a magas küszöböt, amikor ismét megszólalt. Egy régi Elvis Presley-számot játszott makacs igyekezettel.

A harmadik udvar közepén járhattam, s úgy éreztem, hogy rossz irányba megyek. A zene elhalkult: mintha a hátam mögül jött volna.

Kénytelen voltam visszafordulni. Ahogy tettem néhány lépést visszafelé, a zene is felerősödött.

Háromszor jártam meg az utat a bejárati ajtótól a harmadik udvar közepéig. Háromszor keltem át a kis hidacskán és a patakon. Közben annyi változás történt, hogy a zenész más melódiára váltott. Ez is valami rock and roll-féle volt, de nem ismertem a szerzőjét.

Amikor negyedszer is kénytelen voltam visszafordulni, előntött a kétségbeesés. Mi az ördögöt keresek itt egyáltalán? Az a dolgom, hogy megkeressem az agyagkatonákat, nem az, hogy rejtőzködő és rock and rollt játszó kísértetekkel bújócskázzam!

Mal megfogta a kimonóm szélét és visszahúzott a második udvarba. Ajkára tette mutatóujját, félrehajtotta a fejét, aztán nagyon határozottan kijelentette:

- Itt!

Megtorpantam és körbeforogtam.

- Hol?

Egyelőre nem tudta megmondani. Két lépcsőfeljáró is húzódott velünk szemben, amelyek az emeleti szobákhoz vezettek. Bármelyikben ott rejtőzhetett a zenész.

A rock and roll ott forgott, keringett körülöttünk, mintha galambcsapat szálldosott volna a fejünk felett. Úgy éreztem, csak a karom kell kinyújtanom, és belepotyognak a hangjegyek.

Megborzongtam. A nap vakítóan ragyogott, mégis, mintha hideg fuvallat száguldott volna át a kapukon.

- A föld alól jön - mondta hirtelen Mal, és lefelé mutatott a kövekkel kirakott udvarra. - Innen.

- Honnan?

Nem vághattam túl értelmes arcot, mert határozottan megismételte:

- A föld alól.

A kapu hangos csattanással becsapódott mögöttünk. Villámgyorsan arrafelé fordítottam a fegyver csövét, de csak az öreg bukdácsolt át a küszöbön. Nem látszott rajta, hogy félne a géppisztolytól: talán azt sem tudta, micsoda.

Mal lefeküdt a földre, és a köhöz szorította a fülét. Hallgatózott, aztán felállt. Szomorúan megrázta a fejét.

- Alighanem tévedtem, Leslie. Talán mégsem...

A rock and roll tovább szólt, és most már mintha én is úgy hallottam volna, hogy odalentről jön.

Az öreg nézett-nézett bennünket kíváncsi szemmel. Aztán felnevetett hangtalan, jóízű nevetéssel. Hátravetette a fejét, s úgy kacagott, hogy egész sovány teste beleremegett.

Hagytam a fenébe, hadd nevesse ki magát. Fogalmam sem volt róla, mi tetszik neki annyira, arról meg végképp nem, hogy mit gondol, mit keresünk.

Amikor abbahagyta hangtalan kacarászását, úgy döntöttem, hogy itthagyjuk a Fekete Herceg pagodáját. Ha sok időt vesztegetek feleslegesen, még jobban lecsökkentem esélyeink százalékat, ami különben sem volt valami szédítően magas.

Intettem Malnak, hogy gyerünk, amikor az öreg megfogta kimonóm szárnyát. Abbahagyta a vigyorgást, csak a nyálcseppek, amelyeket nevetés közben kieregetett, ragyogtak az állán és a nyakán.

Mal elfintorította a száját. Magam sem voltam valami vidám hangulatban, de hosszú keleti éveim megtanítottak rá, hogy nem mindig célszerű kimutatnunk az érzelmeinket. Néha a legmelegebb szív és legönfeláldozóbb szeretet rejtőzhet egy nyálas mosoly mögött.

Hogy az öreg mosolya mögött mi minden rejtőzött, még ma sem tudom. Azt azonban, hogy vártam egy pillanatig, és megpróbáltam a szeméből kitalálni, mit akar, jól tettem. Megfogta ugyanis a kezem, és húzni kezdett maga után.

Amikor a harmadik belső udvar falához vezetett, a falba épített, repkénnyel befuttatott, és egy pálmabokor mögé rejtett oldalkapuhoz, szégyen pírja futott át az arcomon, hogy irodalmian fejezzem ki magam. Magamtól is észre kellett volna vennem az átjárót!

Megveregettem az öreg vállát, kinyitottam a kiskaput, és fegyverem csövét előretartva átléptem a küszöböt. Keskeny, folyosószerű udvarba jutottam, melynek közepén betongyűrűk-

ből épített kút állt. A zene, amely ott lihegett a nyomomban, most felerősödött, mintha ünnepelni akarta volna a felfedezésemet.

Az öreg képe fénylett a nyáltól és a boldogságtól. Az enyém szerencsére csak a boldogságtól.

Odarohantam a kúthoz: mély volt, s ha jól láttam, nem volt víz benne. De hogy zenélő kút volt, az kétségtelen. Láthatatlan mélyéből áradt felém a rock and roll. Beledugtam a fejem és megpróbáltam kideríteni, mi lehet odalenn a zenén kívül, amely őszintén szólva már nem is tetszett annyira. Meglehetősen hamisan szólt egy soha nem hallott hangszeren. Mintha síp vagy furulya lett volna, de mégsem az. Áthajoltam a betongyűrűn, és jó nagyot ordítottam:

- Hahó! Van ott valaki?

A zene elhallgatott, hogy egy jól ismert hang törjön föl helyette.

- Itt van a pasas! Okén mondom, megmenekültünk! Na, mit szól hozzá?

A választ nem hallottam, csak Dögevő hangját.

- Dögevő! Maga az?

- Miért? Kire gondol?

- Fel tudnak jönni?

- Össze van láncolva a kezünk.

- Várjanak...

Az öreg és Mal ott tébláboltak mögöttem. Kétségbeesve néztem körül, de nem láttam semmit, sem vödört, sem kötelet, sem láncot: semmit, amin lemászhattam volna.

- Hé! - jött a hang alulról.

- Mi van?

- Mikor szed már ki bennünket?

- Van valami ötlete, hogyan lehet lejutni magukhoz?

- Kérdezze meg a meóktól!

Aranyos volt, ahogy még a kút mélyén sem veszítette el a humorérzékét.

Én azonban kezdtem elveszíteni az enyémet. Intettem Malnak és az öregnek, hogy jöjjenek egész közel a betongyűrűhöz. Mal engedelmeskedett, az öreg azonban nem. Megfordult és kacsázó futással eliramodott a kapu felé. Átugrotta a küszöböt, bevágta az ajtót és eltűnt.

Belekapaszkodtam a gyűrű szélébe, és óvatosan leereszkedtem a kútba. Mal rémült arccal figyelte minden mozdulatom.

Legnagyobb örömömre szilárd kiszögellést ért kapálódzó lábam. Óvatosan ránehezedtem. Addig tapogattam, amíg meggyőződtem róla, hogy pontosan az, aminek elképzeltem. Valaha, amikor a kút építették, vaslépcsőket vertek a betongyűrűk közé, hogy le lehessen mászni rajtuk a kút fenekére. Később aztán, valószínűleg mert a kút alját már másik úton is meg lehetett közelíteni, a vasfokok feleslegessé váltak. Annyira, hogy a legfelsőt le is törték.

Azt hittem, sohasem lesz vége a mászásnak és valamikor, évek múltán, Erlig kánnal, a mongol alvilág istenével találkozom majd. Pontosán a nyolcadik foknál azonban véget ért az út. Kavicsos, száraz feneket ért a talpam.

A zene ismét megszólalt. Annyira a közelemben, hogy összereztem. Dögevő a Für Elise-t játszotta: feltűnően hamisan és ritmustalanul. Egy sziklába vájt cellában ültek a falhoz

láncolva. Az a halvány fény, amely leszűrődött hozzájuk, aknaszerű kürtön lopakodott le. Hogy a felső vége hol lehetett, nem tudtam kitalálni. Talán elrejtette egy bokor vagy a virág-ágyások.

Legutoljára talán a Gróf Monte-Christóban láttam olyan alakokat, mint Dögevő és Hardy. Piszkosak voltak, borostásak, és Hardy az ájulásig elkeseredett.

Dögevő viszont egyáltalán nem volt kikészülve. Nem látszott rajta, hogy porig sújtaná a dolog. Kényelmesen ült a földön, megláncolt kezében egy bambuszfurulyát tartott, és éppen akkor tette le a földre, amikor bebújtam hozzájuk a lyukon.

Hardy mély lélegzetet vett; azt hittem, elájul.

- Lawrence - suttogta a falnak dőlve. - Éppen a legjobbkor. Már féltem, hogy itt rohadunk meg a föld alatt!

- Azóta itt vannak?

- Mióta?

- Az elmúlt éjszaka óta.

- Az úgy volt, hogy amikor maga hazaküldött bennünket...

Megvizsgáltam a láncukat, de nem sokra mentem vele. Be volt betonozva a sziklába. Emberi erő ki nem téphette őket. Hardy eközben zavartalanul folytatta a siránkozást.

- Képzelse, nem elég, hogy idecipeltek a föld alá, ideláncoltak és többször elhúzták a késüket a torkunk előtt... és még ez is megállás nélkül fújja nekem ezeket a hülyeségeket!

Dögevő kezén megcsörrent a bilincs.

- Beethoven magának hülyeség?

- Nem arra céloztam.

- Elvis hülyeség?

- Ember, jól tudja, hogy mire gondolok! Egész éjjel fújta ezeket az iszonyatos...

- Honnan szerezte a furulyát?

Dögevő büszkén kidüllesztette a mellét.

- Csináltam.

- Csinálta?!

- Valamilyik fickó itt hagyott a falnál egy bambuszt. Odakúsztam érte és szerencsére elértem. Csak könnyebben megy az idő, ha zenél az ember! Képzelse, reggel felé egy egészen új összhangzattani problémára jöttem rá.

- Ezzel?

- Nem a hangszer számít, Lawrence, hanem az érzék! Ennek itt, például, botfüle van... és hm... a zenei intelligenciája is elég alacsony.

- Hogy a fenébe csinálta a furulyát?

- Ez nem furulya. Majd adok neki egy oké nevet. Persze egy kicsit még tökéletesíteni kell. Kár, hogy eddig nem foglalkoztam bambuszhangszerekkel. Ja, hogy hogyan csináltam? Kirágtam. Nem könnyű bambuszon lyukat rágni. Csak ez a lánc a kezemen pizokul zavart. Erről jut eszembe, nem szedné le rólam, esetleg?

Percek óta azon törtem a fejem, hogyan szabadítsam meg őket a bilincstől.

- Hol hozták le magukat?

- Valami lépcsőn - morogta a lassan magához térő Hardy.

- Szóval nem itt jöttek le, ahol én?

Az újságíró a barlang mélye felé mutatott.

- Alighanem ott.

Pontosan tíz lépés hosszú volt a barlang. Egy óriási vasalt kapu zárta le, akkora vaszárral, mint egy sütőlapát. Nekidőltem és megpróbáltam kinyitni. Meg sem mozdult.

Lehajoltam és belenéztem a zárba. Legalább egykilós lehetett a nyelve. Talán még gránáttal sem tudtam volna kirobbantani.

- Nincs más megoldás, mint hogy lelövöm a láncot a kezükről - közöltem velük.

- Atyavilág! - sápadt el Dögevő. - Másként nem lehetne?

- Dehogynem - mondta a teljesen magához tért Hardy maró rosszindulattal. - Ha lerágja, mint a bambuszt!

Dögevő nagyot sóhajtott és behunyta a szemét.

- Pedig úgy utálok a fegyverzajt...

A következő két percben aztán megszokhatta. Előbb Hardy láncát lőttem ketté, majd az övét. Így is maradt egy kis darab a kezükön, de nem tehettem mást. Nem mertem kísérletezni rajtuk.

Dögevő megrázta a láncait és huhogni kezdett.

- Huhú! Megjött a zenélő kísértet!

Hardy megrökönyödve meredt rá.

- Esküszöm, ez nem normális!

Dögevő hóna alá csapta a hangszerét, és készen állt a távozásra. Kimásztunk a kút aljára. Megmagyaráztam, hová kell lépniük, hogy le ne essenek. Hardy enyhe kárörömmel nézte, ahogy Dögevő elsápad és leroskad a földre.

- Nem bírom! Nekem tériszonyom van!

- Bezzeg a magas hangoktól nincs tériszonya!

- Leslie! Minden rendben?

Mal volt, teli aggodalommal a hangjában.

Felkiáltottam valami megnyugtatót, aztán intettem Hardynak, hogy menjen előre. Néhány másodperc múlva már csak halvány foltnak láttam, amint felfelé igyekezett a kút oldalához lapulva.

Vártam vagy két percig, aztán megveregtettem Dögevő vállát.

- Rajta, fiam!

Fájdalmas mosollyal rázta meg a fejét.

- Sajnálom, Mr. Lawrence, nem megy! Akármit, csak ezt nem. Én ugyanis...

Megfogtam, a hóna alá nyúltam, és a falhoz kentem. Szerencsére csak a fejét csapta be, de azt se nagyon.

- Indulás! Felfelé!

Vállamat a feneké alá támasztottam, és nagyot löktem rajta. Nem volt pehelysúlyú, sőt a félelem még nehezebbé tette. Ennek ellenére egész tisztességesen megindult felfelé. Már a kút felénél járhattunk, és azt hittem, rendben lesz minden, amikor megmakacsolta magát és nem mozdult többé.

- Mi van? Előre!

- Szédülök...

- Na és? Én is.

- Leesek.

- Ne féljen, fogom a fenekét! Ne nézzen lefelé!

- Mr. Lawrence... Milyen magasan lehetünk?

- Tíz-tizenöt méterre az aljától.

- Ha leesnék... mi lenne belőlem?

- Palacsinta.

Rémülten felhőrdültem, mert valami elsuhant az orrom előtt.

- Úristen! - siránkozott és megremegett a feneké a vállamon. - Leesett a furulyám. Vissza-megyek érte!

Valahol a fejünk felett elsötétedett a kerek folt, ami a lejáratot jelezte. Tudtam, hogy Hardy most mászik ki a kútból. A következő pillanatban meghallottam Mal hangját.

- Mr. Hardy fenn van, Leslie. Minden rendben?

- A fenébe is - dohogott Dögevő és megindult felfelé, mint a gyík. - Pedig saját fogammal rágtam ki a likakat!

Máig sem értem, mi sokszorozta meg Dögevő erejét. Talán a bánat, hogy visszaesett a sípja a kút fenekére. Mire feleszméltem, már néhány fokkal felettem mászott. Igyekeztem utolérni, nehogy a következő szédülési roham visszataszítsa. Akárhogy is igyekeztem azonban, csak a betongyűrű szélénél értem utol, amikor Hardy és Mal együttesen kicibálták a levegőre.

Nem emlékszem pontosan, hogyan kerültem ki az udvar kövére. Amíg lihegtem, megpróbáltam kiszámolni, Vang Pin hányadik kimonóját teszem már tönkre, de feladtam a küzdelmet. Ehelyett felálltam és belenéztem a kútba.

- Nem akarja megnézni, honnan jöttünk? - intettem Dögevőnek.

Tántorogva felállt, de összeakadtak a lábai.

- Akarja az ördög! Még egyszer biztos nem tudnám megcsinálni!

Mal átkarolta a nyakam és összevissza csókolt.

- Amikor meghallottam a géppisztoly hangját, én... én... szörnyű volt.

Az első udvarban rövid haditanácsot tartottunk. Elmondtam nekik, mi történt azóta Vang Pin házában, amióta eljöttek. Dögevő nemigen érte fel ésszel a történeteket, Hardy viszont hallgatott és gondolkodott.

- Mi hát a teendő? - kérdezte végül.
  - Elmegyünk és megkeressük az agyagkatonákat!
  - Biztos benne, hogy tudja, hol vannak?
  - Azt hiszem, igen.
  - És... tovább?
  - Nem tudom. Valaminek történnie kell, ami mindent megold.
  - Maga... egészen pontosan érti, hogy mi történik itt?
  - Úgy vélem, igen.
  - Gyakran szokott nagyot tévedni?
- Elmosolyodtam a finom célzáson.
- Nem jellemző.
  - Láta a kenderföldeket? Csupa kender itt minden.
  - Őszintén szólva, én csak erdőt láttam és mocsarat. Ez utóbbi látványát egyébként szívesen elengedtem volna. Bár ki tudja? Közelebb segített a megoldáshoz, az kétségtelen.
- Géppisztolyomra pislantott és lemondóan megcsóválta a fejét.
- Gondolja, hogy ezzel a fegyverrel legyőzhetjük őket? Az enyémet ugyanis elvették.
  - Malnak is van egy revolvère. Ugye, Mal? Egyébként hogy áll a dolog ezzel a kenderrel?
  - Az erdőirtásokon termelik. Az erdő helyén. Ebből csinálják a hasist. Legalább a saját szemmel látom, hogyan növesztik. Eddig csak száraz állapotban találkoztam vele.
  - Azt hiszi, Vang Pin is kendertermelő?
  - Errefelé mindenkinek van valami köze a fűhöz. A meóknak mindenesetre... Apropos! Nem tűnt fel magának, hogy felszívódtak a fickók?
  - Dehogynem! Már azelőtt, hogy magukat megtaláltam volna, azon törtem a fejem, vajon miért húzhatták el a csíkot. Nem tetszik nekem a dolog. Mint árvíz előtt, amikor a patkányok elkezdenek menekülni.
- Hardy a földet nézte a lába előtt, aztán megvakarta a feje búbját. Habozott, hogy szóljon-e. Láttam rajta, rága valami, de bizonyára nem volt biztos a dolgában.
- Mr. Lawrence...
  - Igen?
  - Nem szeretnék marhaságot mondani... nem is tudom, mondjam-e. Ha jól érteném a nyelvüket...
  - Miről van szó?
  - Nézze, gagyogok egy kicsit a meók nyelvén. Nem sokat, csak éppen egy picit. Évekig együtt dolgoztam egy fotóssal, aki valahonnan innen származott. Ő tanított, csak úgy, szórakozásból. Nehéz nyelv, nehezebb, mint a lao. Nos, hallottam, amint az udvaron kiáltoztak egymásnak ma délelőtt.
  - És?
  - Hát, nem is tudom... Abból az átkozott kútból meghallani és megérteni valamit egy olyan nyelven, amelyet gyengén ismer az ember... érti ugye, mire gondolok?

- Attól tartok, nemigen.

- Nos, jó. Két vagy három fickó kiáltozott egymásnak az udvaron. Valami olyasmit, hogy a rádió szerint bombázni fognak.

- Bombázni? Itt? Biztos, hogy jól értette?

- Egyáltalán nem. Éppen azt mondom, hogy nem biztos... Lehet, hogy teljesen félreértettem.

- Ki az ördög bombázhatja erre felé?

- Mit tudom én! Talán a kínaiak.

- Laoszban?

- Akkor az amik - kapcsolódott be a beszélgetésbe Dögevő. - Azok mindenütt bombáznak.

Megráztam a fejem, mert teljességgel valószínűtlen volt, amit mondtak.

- Még most is itt van a fülemben a fickó hangja. Igen... Hogy el kell tűnni, mert hamarosan bombázni fognak. A rádió szerint - erősködött Hardy.

- Nem valami rádiójátékot hallott? - érdeklődött Dögevő.

Hardy felvonta a vállát, és nem szólt többé.

Mal mellém állt és megszorította a kezem.

- Mit csináljunk, Leslie?

- Mindenki készen van?

- Persze - mondta Dögevő. - Mire?

- Nem tudom - mondtam. - Mindenesetre szeretném figyelmeztetni magukat valamire. Figyelj te is, Mal! A helyzet az, hogy nem tudom, mi vár ránk. Fogalmam sincs róla! Sok mindent elmesélhetnék, de attól tartok, nem lenne értelme. A legfontosabb az, hogy tudom, hol vannak az agyagkatonák. Aki megtalálja őket, Tutankhamon sírjának feltárása óta a világ legnagyobb régészeti felfedezését teszi. Azt is tudniuk kell azonban, hogy sokan akarják megkaparintani a kincset. Már egyetlen katonáért is dollárok millióit fizetnék ki a feketepiacon. Ha pedig a legendák igazat beszélnek, több ezer ilyen katona nyugszik a föld alatt. És talán maga Huan-ti császár is, mesés kincseivel együtt.

- Maga komolyan mondja, hogy tudja, hol vannak ezek az izé... katonák? Okén?

- Tudom - mondtam. - Okén!

- Mások is tudják?

- Tudni fogják.

- Biztos, hogy követik magát és el is fogják kapni!

- Lehetséges. Ezért szeretném elmondani maguknak, hogy nem muszáj velem jönniük. Neked sem, Mal. Odaadom a géppisztolyom Mr. Hardynak, te meg nekem a revolvered. Én megkeresem az agyaghadcsereget. Elvégre ez az én ügyem.

- Na és az enyém - mondta Hardy. - Bizonyos okok miatt az enyém is.

Mal szembenézett velem, és csak úgy szikrázott a szeme a haragtól.

- Ha még egyszer... még egyszer ilyen ostobaságot mondasz, hát én... egyszerűen leköplek!

- Mr. Dögevő?

Dögevő magára húzta rongyos kimonóját, és megvakarta lila feje búbját.

- Nézze csak, mit is mondjak? A fene se akart ide jönni. Valami pandabulin kellett volna vernünk a muzsikát, annak a bajuszosnak, akit fellógattak. Aztán bedobtak egy kútba, ahonnan magamnak kellett kimásznom egyetlen életem kockázatásával. Rágtam magamnak egy oké bambuszfurulyát és azt is visszaejtettem abba a kútba. Csupa pech!

- Szóval?

- Aztán itt van az a kislány. És teljesen belém van esve. Ki az a marha, aki otthagya egy ilyen jó kis csajt? Hadd jöjjenek az agyagkatonák...

- Jól gondolják meg - mondtam, és elindultam a kijárat ajtó felé. - Nem szeretnék sötét képet festeni...

- Ne is fessen - vágott a szavamba Dögevő és rámosolygott Malra.

- Ismeri a legszebb számomat, madam?

- Nem - riadt meg Mal. - Melyik az?

Dögevő kihúzta magát, megköszörülte a torkát, aztán rángatózva, mint egy idegbajos utcai zenész, énekelni kezdett: „Gyere velem bébi, fekete misére!...”

Kiléptem a kapun és elindultam a hegycsúcs felé. Csak Dögevő énekelt, a másik kettő gondolataiba mélyedve hallgatott.

Száz lépés után visszafordultam és visszanéztem a Fekete Herceg házára. A pagodatetőket fedő zöld cserép beleolvadt az épület mögött a végtelen messzeségbe húzódó kenderföldek zöldjébe: csak az aranyozott feliratok jelei égtek a lángoló napfényben.

70.

Félúton lehettünk a pagoda és a csúcs között, amikor az út meredeken emelkedni kezdett. Gondosan megvizsgáltam a környéket, de nem láttam semmiféle nyomot. Egyelőre a pálmafák és az aljnövényzet között haladtunk. A fák egyre sűrűbben nőttek egymás mellett, s már el is fedték a csúcsot és a Fekete Herceg pagodapalotáját.

Néhány lépés után sokasodni kezdtek a sziklatömbök. Olyasfélék, mint amilyen mellé Wimmer a táskáját rejtette, csak jóval nagyobbak. Többször is meg kellett állnunk, mert az ösvény olyan furcsán kanyarodott, hogy azt hittem, megfordul. Jókora kerülőket tettünk, de mint később kiderült, minden egyes kerülőnek megvolt az oka. Hol sűrű, áthatolhatatlan bozót állta volna az utunkat, hol pedig éles sziklatömbök. Akárki is taposta ki az ösvényt, ismerte a terepet, mint a tenyerét.

Félórai gyaloglás után egy kis romtemplomhoz értünk. Néhány omladozó fal hirdette mindössze, hogy egykor valamiféle istent imádtak a falai között. Lehajoltam és géppisztolyom csövével félrehajtottam az aljnövényzetet. Egy lapos, csiszolt kőről Maitréja, az eljövendő Buddha képe mosolygott rám.

Dögevő hirtelen felkiáltott és egy lapos kőre mutatott.

- Atyavilág! - dűnyögte és csipőre tette a kezét. - Ezt figyeljék, emberek!

Mal felsikoltott, Hardy torkából hörgésféle szakadt fel.

Odanéztem, ahová Dögevő mutatott, és éreztem, hogy összeszorul a torkom.

A lapos kővön nagyjából harminc centi magas agyagfigura állt, s kinyújtott karjával a hegycsúcs felé vezető ösvényre mutatott.

71.

Mal nagyot nyelt és közelebb húzódott hozzám.

- Mit jelent ez, Leslie?

- Az utat mutatja.

- Ki tette ide?

- Huan-ti megígérte, hogy elvezet az agyagkatonákhoz.

- Komolyan kérdem!

- Majd később, Mal. Egyelőre az a fontos, hogy itt van.

Megigézve bámulták az agyagfigurát. Öreg kínai férfi szobra volt, hosszú hajjal, kis szakállal, lecsüngő bajusszal. Vékony, inas karjáról visszacsúszott köpenye ujja a könyökére, s göbös, sovány ujja a csúcsra mutatott.

Föléje hajoltam és úgy tettem, mintha tanulmányoznám. Pedig nem volt rajta sok néznivaló. Arca tipikusan kínai arc volt, talán valamelyik híres bölcsé.

Engem azonban sokkal jobban érdekelt a figura mellett árván fehérlő lapos kő, amelynek a tetején éppen egy nagy bajuszú fekete bogár mászott ismeretlen célja felé.

Amikor ráesett az árnyékom, a bogár mozdulatlaná dermedt, és csak hosszú másodpercek múlva mert megmoccanni. Széttárta a bajuszát, hogy kitapogassa a kő repedései között vezető utat. Amikor megtalálta, ismét megmerevedett és bizonytalanul tovább tapogatott, mintha idegen kőre tévedt volna.

Nyilvánvalóan az a W betű zavarta, amelyet egy éles tárggyal, talán egy fémpénz élével véshettek a kő felületébe, a vésés élességéből ítélve nem is olyan régen.

72.

A második agyagfigurát kétszáz méterrel feljebb, egy hatalmas fehér szikla tövében találtuk meg. A szikla oldalába vájt fülkeszerű mélyedésben állt, és egy másik, ötven méterre álló sziklatömbre mutatott. Dögevő meghökkenve bámulta a kínai öregembert.

- Ez valami népi szokás? Emlékszem, egyszer Hollandiában koncerteztünk és kaptunk ötven szélalmot cserépből. A legnagyobb volt vagy öt kiló. A hülye vámosok meg összetörték, mert azt hitték, csempészáru van benne.

Odasétáltam a tömbhöz, és csak akkor nyugodtam meg, amikor ezen is megtaláltam a W-t. Nagyot sóhajtottam és megtöröltem a homlokom.

Megvártam, míg mindhárman körém gyűlnek, és tettem egy utolsó kísérletet. Megpróbáltam megmagyarázni nekik, hogy most még visszafordulhatnak. Hardy csak a vállát vonogatta, Mal dühösen nézett rám, Dögevő pedig zsebre vágta a szobrot.

- Emlékbe - mondta és rám kacsintott.

A fehér kőre bámultam, amelyre a szobor mutatott. Nagyobb volt az előzőnél, és jóval fehérebb. Mintha nem is azonos anyagból készítette volna őket a természet.

A fák kellemetlenül susogtak a fejünk felett; a magasban majmok ugráltak; az ágak recsegése azt a képzetet keltette, mintha meók lapulnának odafent, és csak az alkalmat lenék, hogy ránk vessék magukat.

Igaz is, a meók? Ismét visszatértek baljós gondolataim. Hova az ördögbe tűnhettek? Amikor a felfelé vezető ösvényről megfelelő kilátás nyílt a kenderföldekre, megpróbáltam felfedezni őket. Akárhogyan is erőltettem azonban a szemem, nem láttam egyetlenegy sem. Nem akartam megijeszteni a többieket, ezért úgy tettem, mintha megfedkeztem volna Hardy szavairól. Pedig mély nyugtalansággal töltött el, amit mondott. Hová az ördögbe tűnhettek el, és főleg miért?

Dögevő elővette ruhájából a szobrocskát, és kedvtelve nézegette.

- Mondja, Mr. Lawrence, ez valami régiség?

Egészen közel voltam már a következő sziklához. Úgy döntöttem, csak akkor válaszolok, ha jobban körülnéztem. Mal úgy járt a nyomomban, mint egy kedves kiskutya; a másik kettő némiképpen lemaradva botladozott mögöttem. Kicsit vakított ugyan a szikla fehérsége, de akkor még nem gondoltam semmire. Valami jelet kerestem: vagy egy újabb szobrot vagy a W-t.

Dögevő, aki másik oldalról kerülte meg a sziklát, hirtelen harsányan felkiáltott.

- Hé! Ez meg mi a csuda itt?

A hangján éreztem, hogy nem féllábú majmot talált a bozótban. Egyetlen ugrással mellette termettem.

A lila hajú a földön térdelt és lemutatott a bokrok közé.

- Oda nézzenek, lépcsők!

Megálltam a földbe vezető lépcsősor végén, és megkönnyebbültem. Itt vagyunk hát a titkok kapujában! Egyszerre elszállt minden nyugtalanságom és félelmem, mint az oroszlánszelídítőnek, amikor hosszú várakozás után végre kifutnak az állatok az arénába. Már csak a közvetlenül előttem álló feladatra koncentráltam: nem volt időm messzebbre tekinteni.

A lila hajú eltátotta a száját és megdörzsölte a szemét.

- Te jószagú elefánt! Ez sínen jár!

Valóban azon járt. Mármint a fehér sziklatömb. Két keskeny vassínen, amelyek a szikla mostani helyéről kiindulva átvezettek a lépcsőnyílás felett. A sínek enyhén rozsdásak voltak, de látszott a rozsdán, hogy nem is olyan régen végiggördült rajta a szikla.

- Jézusom! - suttogetta Hardy és hátrahőkölt. - Mi a fene mozgatja a sziklát?

Odamentem a sziklatömbhöz, és meglökdöstem a vállammal. Nem sokat kellett erőlködnöm, hogy meginduljon a sínen. Visszafogtam, aztán jókorát ütöttem rá. Váratlanul, úgy levesestányérnyi darab pattant le róla. Nem vettem fel, hanem végigvizsgáltam azt a helyet, ahonnan letört.

Nem szikla volt, hanem gipsz. Ezért ilyen furcsa, túlságosan is fehér a színe! Ha nem foglalkoztat ezernyi más dolog, észre kellett volna vennem.

Úristen! Mi mindent nem vettem észre, amire fel kellett volna figyelnem?

Néztünk lefelé a mélybe vezető lépcsősor mentén. Mindannyiunknak ezer gondolat röpködött az agyában. Ezer kérdés, amelyek válaszra vártak.

- Miért hagyták szabadon a nyílást? - kérdezte suttogva Mal, mintha attól tartott volna, hogy valaki kihallgat bennünket.

- Hogy egészen biztosan megtaláljuk - mondta Hardy.

A legelső lépcsőfokra tettem a lábam. Kőből készült és egész szilárdnak tűnt. Ráneheztem; nem tapasztaltam semmi különöset. Hardy bedugta a fejét, és gyanakodva pislogott körbe.

- Lemenjünk?

- Ha ragaszkodik hozzá.

Pillanatokkal később mellettem állt, akárcsak Mal és Dögevő. A zenész mehökkenne bámult lefelé.

- Mászni nem kell? Bár, a fene se tudja, mintha elmúlt volna a tériszonyom.

Megpróbáltam felfedezni, honnan kapja a bejárat a fényt. Aztán rájöttem. A föld felszínébe vágott aknaablakokon keresztül. Az ablakokat ügyesen elrejtették az aljnövényzet közé, hogy még véletlenül se lehessen rájuk találni.

A lépcsősor elkanyarodott, s egyre meredekebbé vált. Mintha egyenesen a föld gyomrába vezetett volna.

A fény miatt nem kellett aggódnunk, bár volt néhány útszakasz, ahol csak lassan haladhattunk. Az aljnövényzet annyira ráborult az aknanyílásokra, hogy csak megszűrve eresztette le a fényt. Akkor könnyebbültem meg igazán, amikor a lépcsősor egy egészen jól megvilágított kanyarulatában ismét felfedeztem a falba vésett W betűt.

A jelekből ítélve nem tegnap készítették a labirintust; helyenként karvastagságú gyökerek mutatták, hogy a dzsungel még a föld alatt is igyekszik visszavenni, ami az övé.

- Zseblámpát kellett volna hoznunk - dohogott Hardy, amikor megbotlott, és csak Mal segítségével tudta visszanyerni az egyensúlyát.

Valóban, mintha fogyott volna a fény, ahogy előrelépegettünk. A legközelebbi kanyarban hagytam, hogy előre menjenek: a falhoz szorítottam a fülem és hallgatóztam. Mintha léptek koppantak volna mögöttünk, de lehet, hogy csak a gyökerek között folydogáló nedvesség csöpögését hallottam lépéseknek.

Éppen újabb W-t kerestem a falon, amikor Mal felkiáltott. A lépcsőlejáró kiszélesedett, és egy hatalmas, földalatti katedrálisban találtuk magunkat. Nem, egyáltalán nem a megszokás vagy a váratlan látvány ragadtatott túlzásra. A terem valóban hatalmas volt: talán még a monumentális jelző is megillette volna. Akkora volt, mint egy középkori templom egész belső tere. És megközelítőleg olyan magas is. Felnéztem a fejünk felett iszonytató messzeségben húzódó tetőre, és az volt az első benyomásom, hogy templomban vagyunk, melyet furcsa ízlésű hívők építettek a föld alá.

Lehetett vagy háromszáz méter hosszú és másfél száz széles. El sem tudtam képzelni, milyen iszonyatos munka lehetett ebből a mélységből ennyi földet kihordani.

- Oda nézzen! - hördült fel Dögevő, és a hozzánk legközelebb eső, tikfa dúcolás felé mutatott.

Valamennyien odakaptuk a fejünket.

Az állványon a már ismert agyagfigura állt, kezével a föld alatti katedrális közepe felé mutatva.

Azt hiszem, ez volt az a perc, amikor mindenről megfeledkeztem. S bár biztos voltam benne, hogy valamennyi következtetésem és elgondolásom helyes, mégsem tudtam kivonni magam a

látvány varázsa alól. A katedrális közepén, a tikfa állványzattól és a vizet izzadó oldalfalaktól körülvéve hatalmas, feltárt sírkamra feküdt. Mélysége nem volt túlságosan nagy, nem haladta meg a két métert. Hossza negyven-negyvenöt méter, szélessége valamivel kevesebb lehetett. S a fedetlen sírkamrában, szorosán egymás mellett, arccal felénk, mosolyogva állt az agyag-hadsereg.

Sok száz, ha nem ezer életnagyságú agyagkatona.

73.

A következő percek az elragadtatás percei voltak.

Mal és Hardy odafutott a sírkamra széléhez: Mal legszívesebben beugrott volna közéjük, hogy átölelje őket. A katonák mosolyogtak: mintha hívtak volna bennünket.

Dögevő odaballagott hozzám, és csípőre tette a kezét.

- Megtaláltuk őket?

Bólintottam.

Megvakarta lila haját, és fél szemmel rám sandított.

- Mondja izé... most valami meghatottságot kellene éreznem?

Nem tudtam válaszolni. Odamentem egészen a sírkamra szélére. A katonák ott álltak tőlem karnyújtásnyira: akár megérintettem volna a legszélső agyagköntösét.

Mal odatántorgott hozzám és a vállamra borult.

- Óh, Leslie, ez fantasztikus! Mintha álom lenne az egész! Mindig ez volt a vágyam, hogy egyszer valami igazán nagy dolgot vigyek véghez. Amikor először felszállt velem a gép, azt hittem, soha-soha többé nem érzek majd ilyen csodát! És most mintha megismétlődne ugyanaz. Istenem, de szépek!

A katonák mosolyogtak, én pedig megpróbáltam felfedezni, honnan jön a fény. A folyosó fényaknáái ugyanis jócskán elmaradtak mögöttünk, mégis meglepően világos volt.

Nem gondolhattam másra, mint arra, hogy az állványzat számunkra láthatatlan részei közé üveglakokat építettek, amelyek beeresztik a világosságot.

Hagytam, hadd örvendezzék ki magukat a többiek is. Ebben a pillanatban a katonákat számolták. Ott futkostak a sírkamra mellett, és karjukat kinyújtva számlálták a figurákat. Mal néha megtorpant, mintha be akarná vetni magát közéjük, vagy éppen ellenkezőleg, fel akarna röppenni az állványok közé.

A másik kettővel ellentétben Dögevőt nem ragadta el az általános eufória. Csípőre telt kézzel, szinte szomorúan álldogált, ami azért is furcsa volt, mivel eddig ő képviselte a nemtörődöm vidámságot.

- Minden oké?

- Hogy érti?

- Úgy értem, hogy megtaláltuk és kész?

- Amint látja.

- Akkor odafent miért ijesztgetett bennünket?

- Nem volt szándékomban.

- Ide figyeljen... ne nevéssen ki, de rossz érzéseim vannak.

Mit mondjak, nekem is azok voltak. Attól a pillanattól kezdve, hogy leszállt velünk a repülőgép. Aztán, ha lehet, ezek az érzések egyre csak erősödtek bennem, ahogy a vezető lépcsőre tettem a lábam. Azt is tudtam azonban, hogy meg kell tennem a nemszeretem lépéseket is, ha fel akarom deríteni az agyaghadzsereg rejtélyét.

Most pedig itt voltam mellettük, közel ahhoz, hogy Huan-ti császár feltárja minden titkát és én mégsem voltam felhőtlenül elégedett. Ellenkezőleg. Éreztem, hogy közeledik a döntő fordulat.

Mal hirtelen felbukkant az orrom előtt, és a karomba vetette magát.

- Leslie, ez hihetetlen! Egyelőre négyszáz darab körül van a számuk, de Mr. Hardy szerint itt egy furcsa temetési formát alkalmaztak. Mr. Hardy látott már ehhez hasonlót valamilyen elhagyott városban. Azt mondja, hogy a katonákat több rétegben temették a föld alá, és ezek itt egy alattuk levő sor fején állnak. Ki tudja, hány réteg lehet még egymás alatt! Hát nem csodálatos, Leslie?

Valóban az volt. Ennek ellenére nem tudtam igazán örülni a felfedezésünknek.

Mal visszafutott a sírkamra szélére, én pedig meghallottam a nehézkesen csoszsanó lépéseket, amelyek valahonnan az állványok közül szűrődtek felém. Megragadtam a géppisztolyt, és arrafelé tartottam, ahonnan a lépéseket hallottam.

Ebben a szempillantásban értettem meg, hogy alighanem ismét hibát követtem el. Arra számítottam ugyanis, hogy akik követnek bennünket, utánunk jönnek. Nem gondoltam rá, hogy a föld alatti katedrálisnak több bejárata is lehet, amelyek közül az egyiket a minket követők véletlenül felfedezhettek.

Alighogy erre rájöttem, mintha villám csapott volna a sziklák és az agyagkatonák közé, a hozzá tartozó mennydörgés kíséretében. Annyit láttam csak, hogy Mal kiterjesztett karral a katonák közé zuhan. Feléje ugrottam, de egy orrom előtt elzúgó lövedék megtorpanásra készítetett.

Földre vettem magam, éppen Dögevő mellé. A lila hajú a talajhoz szorított arccal, rémülten suttopta a fülembe:

- Hát ez meg mi? Úgy hallom, lövöldöznek! Nem szólna nekik, hogy...

Alighanem, soha nem fogom megtudni, mire akart rávenni. Mielőtt befejezhette volna, fel pattantam és Mal után repültem a fedetlen sírkamrába. Tessék-lássék felrecsegett egy sorozat, de annyira mögöttem szántotta a földet, hogy biztos voltam benne, csak ijesztésnek szánták.

Bár a rejtett nyílásokon elegendő fény szűrődött a katedrális belsejébe, úgy éreztem, hogy ez az „elegendő” most nagyon kevés. Kimaszatoltam a földet az arcomból és az állványok felé pislogtam. Odafent apró árnyalakok mozogtak géppisztollyal a kezükben.

Meók.

Mal a földön feküdt, közvetlenül egy katona mellett. Odakúsztam hozzá és átkaroltam a vállát.

- Megsebesültél?

Csak a fejével intett nemet. Felnéztem, és egy agyagkatonával találkozott a tekintetem. Barát-ságos volt a nézése, egyáltalán nem hasonlított katonáéra. Kicsit talán fáradt és mindenbe belenyugvó volt a mosolya. Megragadtam Mal karját, és bevonszoltam a harcosok közé.

Legnagyobb meglepetésemre Hardy már ott térdelt, és Mal fegyverével megpróbált célba venni egy odafent mozgó árnyékot.

Rátettem a karjára a kezem.

- Még ne!

Bólintott és leeresztette a fegyvert.

Ebben a pillanatban a magasból, az állványok tetejéről felénk csapott egy hang.

- Lawrence!

Vang Pin hangja volt.

Kidugtam a fejem a barátságosan mosolygó agyagkatona mögül.

- Mit akar?

- Adják meg magukat, nincs esélyük a menekülésre!

- Mi az, hogy adjuk meg magunkat? Megtaláltuk az agyaghadsereget, ha hiszi, ha nem! Ha jól emlékszem, tegnap még egyáltalán nem is érdekelt ez az egész.

Felkacagott, vérfagyasztó hiénakacagással.

- Ostoba, hülye! - mondta durván, amellyel végérvényesen meghazudtolta eddigi udvariasan kellemes modorát. - Még hogy nem érdekel? Lassan negyven éve más sem érdekel, mint az agyaghadsereg... Mit tudja maga, átkozott bolond, hogy mit érzek most! Azonnal jöjjön ki onnan!

- Majd ha megőrültem! - mondtam, és igyekeztem rájönni, hol lehet Dögevő. - Nagyon jól érzem itt magam.

- Parancsot adok, hogy lőjék le magukat!

- Akkor szétlövik az agyagkatonákat is.

Nem válaszolt. Éreztem, hogy majd szétveti a düh. Ezzel az első menetet alighanem meg is nyertem. Mal felém fordult; arca riadt volt a félelemtől.

- Ez... ő?

- Vang Pin.

- Honnan tudta, hogy ide jöttünk?

- Végig követtek bennünket.

- Te tudtad?

Bólintottam. Aztán éreztem, hogy mást is kell mondanom. Tenyerembe fogtam az arcát, és megsóköltam a homlokát.

- Ide figyelj, Mal! Többször is figyelmeztettelek, hogy ne gyertek velem a föld alá... de hidd el, ha csak icipici esélyt is láttam volna, hogy odafenn megmenekülhettek, fegyverrel kényszerítettelek volna benneteket, hogy induljatok el a Mekong felé. Csakhogy Vang Pin meói ott bujkáltak a környéken, és ha elindultatok volna, megölnek benneteket. Ezért egyeztem bele, hogy velem gyertek. Ne hidd, Mal, hogy feláldoztalak benneteket az agyaghadseregért! Ha lett volna más lehetőség, esküszöm, azt választom!

Megszorította a kezem, és végighúzta az arcán a tenyerem.

- Lawrence! Hall engem?

- Tessék!
  - Ajánlok magának egy egyezséget!
  - Hallgatom.
  - Kibújnak onnan, és megadják magukat!
  - Valahogy nem hangzik igazán jól.
  - Becsületszavamat adom, hogy nem lesz bántódásuk. Ha kijönnek onnan, a meóim elkísérik magukat a Mekonghoz. Nos, áll az alku?
- Úgy bánt velem, mint egy nyeretlen kétévessel. Pillanatnyi kétségem sem volt afelől, hogy amint megadjuk magunkat, lemészárolnak. Ha nem itt, hát fenn az erdőben. De hogy egyikünk sem éri el a Mekongot élve, arra akár mérget is vehettem volna.
- Ne higgyen neki! - suttogta Hardy.

Eszem ágában sem volt. Ennek ellenére úgy tettem, mintha fontolgatnám az ajánlatát.

- Egy baj van az ajánlatával, Mr. Vang Pin - mondtam végül. - Nem tartalmaz biztosítékot. Mi lesz, ha maga úgy dönt, hogy nincs szüksége szemtanúkra. Hiszen láttuk az agyaghadtsereget. Tudjuk, hol van. Szabadulásunk után azonnal bejelenthetjük az illetékes hatóságoknak.
- Meg kell bízniuk bennem - próbált puhítani. - Miért törnék az életükre? Hiszen nem vagyok gyilkos. Csak a szobrokra van szükségem. Soha nem öltem meg senkit...

Vérfagyasztó, sikolyszerű nevetés szakította félbe a szavait. Olyan sikoltás, amely nem származhatott normális embertől. A falak visszaverték a rémséges nevetést. Arra ocsúdtam fel, hogy Dögevő hatalmas puffanással mellém zuhan.

- A jó istenit! - nyögte. - Mi a fene ez?...

Ebben a szempillantásban vakító fény öntötte el a föld alatti katedrális. Valahol meglepett géppisztolysorozat dörrent.

Szemem elé kaptam a kezem. Legalább harminc másodpercbe telt, amíg visszanyertem a látásomat. Az egyik fal elé emelt állványok tetején emberi alakok álltak, éppen szemben azzal az állvánnyal, amelyen Vang Pin emberei rejtőzködtek.

A legnyugtalanítóbb az volt a dologban, hogy éppen kettejük között kucorogtunk mi, a világ legjobb célpontját nyújtva nekik.

Persze csak akkor, ha nem akarják épségben megszerezni Huan-ti agyaghadtseregét.

74.

Amikor végre világosan és jól láttam mindent, elégedetten nyugtáztam, hogy számításom bevált. Akik odafent mozogtak az állványokon, valamennyien ismerőseink voltak, még hozzá kedves ismerősök. Csakhogy sajnos, olyasfajta változáson mentek át, amelyet nem kedvelek kellemes ismerősöknél.

Legelől nagyapa állt, csak kissé másképpen, mint ahogy állni szokott. A feje mellé szerelt reflektor glóriát font roskatag alakja köré.

Mal nagyot csuklott, és szája elé kapta a kezét.

- Ez az ember? A házigazdánk?...

Bólintottam.

- Csang Kaj-sek biztonsági főnöke. Lej Csung-tao ezredes.

- Úristen! És te...

- Bizonyos voltam benne.

- Miért?

- Pszt!

Lej Csung-tao felcsuklott; nem hallottam tisztán, hogy nevet-e vagy sír. Vagy csak a meglepetés bukott ki a száján a furcsa hang kíséretében.

- Sejtettem, hogy még találkozni fogunk - mondta aztán némileg megnyugodva. - Talán igaza van, Mr...

- Nem mindegy? - kérdezte nagypapa.

- Igaza van - ismételte Lej Csung-tao. - Talán sejtettem. Talán éreztem, hogy sor kerül még a mi külön kis leszámolásunkra. Már jóval korábban meg kellett volna ötlenem valamennyiüket. Csak később tudtam meg, hogy három régész és az az átkozott francia meglógott. Már attól féltem, soha nem kerül elő az agyaghadzsereg! Eh! Mit féltem?! Reszkettem, rettegettem, átkoztam azokat is, akik magukat a világra hozták... Megtalálták ezt a csodát, és elrejtették előlem. Inkább a halálba mentek, minthogy megosszák velem a kincset... De most az enyém lesz valamennyi! Az enyém! Egytől egyig, az utolsó darabig! Ti pedig meg fogtok döglenni! Mind megdöglötök! Jó is, hogy ide jöttetek... Most nem fogjátok elkerülni a halált!

A következő pillanatban váratlan dolog történt. Olyasmi, amire nem számítottunk sem mi, sem pedig az állvány tetején állók. Valahonnan, Vang Pin, azaz Lej Csung-tao irányából éles női sikoltás hasított a csendbe, aztán megjelent az állványzat mellvédjénél Judy elkínzott, csinos arca.

- Kezemen van a lány! - ordította Lej Csung-tao, és a vakító fényben jól láttuk, ahogy előhúzza egy revolvért a kimonója ujjából és Judy homlokához szorítja. - Ha nem teszitek le a fegyvert, megölöm! Esküszöm, hogy megölöm!

Nagypapa elveszítette a fejét. Felemelte a mankóját, mintha Lej Csung-tao felé akarna sújtani vele. Ehelyett azonban vörös láng csapott ki a mankó végén, valaki feljajdult, és egy test hangos zuhanással lepottyant az agyagkatonák közé.

Az állványok között felugatott néhány sorozat, de valamennyit túlűvöltötte Vang Pin hangja. A meókkal ordította saját nyelvükön. Amikor elült a por és a lárma, ismét csak a kínai jelent meg az állványon, de a lány már nem volt sehol.

Vang Pin, alias Lej Csung-tao kárörvendezve nézett szembe a rémült és mankóját görcsösen szorongató nagypapával.

- Meg akarod ölni az unokádat? Én mentettem meg az életét, s a legjobb emberem fizetett érte. A katonákat akarom, és meg is fogom kapni őket! Azt akarom, hogy valamennyien tegyék le a fegyvereiket, és gyertek le a sírkamrához. Különb... Valaki egyszer beférközött a bizalmamba. Azt hittem, engem akar, pedig csak a katonáimat akarta. Tudjátok, ki volt az? Tiszteletre méltó feleségem: Paj Miang. Vörös Sárkány ocsmány ágyasa és kiszol-

gálója. Pfúj! Ez az esztelen néember kiötölte, hogy megszerzi tőlem az agyagkatonák titkát. Mintha én bizony tudtam volna! De azt tudtam, hogy előbb-utóbb rájövök! Ha kell, a föld alól is előkerítem azokat, akik tudják. Így is történt, hehehe! A tiszteletre méltó Paj Miang hűségesen szolgálta a Vörös Sárkányt, és azt hitte, nem látok át rajta. A végén kénytelen voltam megölni, nehogy megakadályozza a világtörténelem legcsodálatosabb felfedezését. És a Vörös Sárkányt is megöltem.

- Megölte a feleségét? - képedt el Mal. - Ő... ő ölte meg az asszonyt?

- Most pedig valaki más számára is eljött a büntetés. Vörös Sárkány másik tiszteletre méltó ágyasa számára, aki azzal a néemberrel együtt a bizalmamba férközött. S aki... - milyen nevetséges is! - Fekete Hercegnek hívatta magát. Hosszú hónapok múltak el, míg rájöttem, ki a Fekete Herceg. Aztán hagytam, hadd kutasson a hadsereg után. Hátha megtalálja... De csak halálotat találtad meg, Ho Ling!

Felnevetett, azzal a reszelős, örült nevetéssel, amelytől már korábban is hideg futott végig a hátamon. Felemeltem a fejem, hogy jobban lássam, mi történik odafenn. Pedig, őszintén szólva, semmi kedvem nem volt végignézni.

Ho Ling, a Fekete Herceg, hátrakötött kézzel bukkant fel az állvány szélén és lenézett ránk. Mintha tőlünk várt volna segítséget. Dögevő elképedve bámult a levegőbe.

- Ez a pasas teljesen örült! A végén még fellógatja a nőt!

Valamelyik meo villámgyorsan hurkot vetett Ho Ling nyakába, és a hurok végét az állványhoz csomózta. A nő térdre rogyott; könyörögve nyújtotta a kezét Lej Csung-tao felé. A kínai kiköpött, aztán határozott rúgással a mélybe taszította. Mire felocsúdtunk, Ho Ling teste már ott himbálózott az állvány mellett a levegőben. Fel akartam ugrani, de még idejében rájöttem, hogy csak felesleges veszélynek tenném ki magam. Nincs élő ember, aki megmenthetné a Fekete Herceget.

Mal sikoltozott, Hardy a földhöz szorította a fejét, egyedül Dögevőt nem hagyta el a lélekjelenléte. Feltérdelt és öklét rázta Lej Csung-tao felé.

- Egyszer még elkaplak, és frankón megmorzsolgatom a tőköd, te szemétláda!

Alig hiszem, hogy Lej Csung-tao meghallotta volna Dögevő fenyegetőzését. Áthajolt a mellvéden és lenézett ránk.

- Lawrence! Látott mindent? Remélem, megjegyezte magának!

Nem válaszoltam. Lázasan törtem a fejem, hogy mit csináljak. Lej Csung-tao azonban úgy látszott, végérvényesen átvette a kezdeményezést.

- Lawrence! Válaszoljon!

- Mit akar hallani?

- Maga okos ember! Mondja meg nekik, hogy nincs értelme az ellenállásnak! Ha leteszik a fegyvert, mehetnek, amerre a szemük lát!

Felálltam és nekidőltem az egyik agyagkatonának.

- Rendben van, Lej Csung-tao. Küldje le a lányt!

- Itt én parancsolok, hé! Előbb valamennyien megadják magukat, aztán majd beszélünk a dologról.

Végigpillantottam az agyagkatonák hosszú során. Addig-addig néztem őket, amíg az egyik szakállas íjász kifeszített íjat tartó kezén fel nem fedeztem egy W betűt. Töprengtem néhány

pillanatig, aztán lebuktam a többiek mellé. Fél szemmel láttam, hogy nagypapa és Wilhelmina von Rottensteiner összehajolnak, mintha lázas tanácskozásba kezdtek volna.

Elkaptam Hardy kezét és magamhoz rántottam.

- Vigye a másik kettőt a negyedik sor mögé! Világos?

Úgy meredt rám, mintha én is megbolondultam volna.

- Mit csináljak?

- Amit mondtam! Tűnés!

S hogy szavaimnak nagyobb nyomatékot adjak, még meg is taszítottam. Úgy látszik, belebotolhatott valamibe, mert megfogta a legközelebbi katonát, hogy bekapaszkodjon. A katona megingott és rázuhant.

Hardy felhőrdült, kimászott alóla, és tágra nyílt szemmel, tátott szájjal nézett rám.

- Úristen, Lawrence, hiszen...

- Fogja be a száját! Tegye, amit mondtam!

Felpattant, megragadta Mal és Dögevő karját, majd magával rángatta őket az agyagfigurák közé.

- Lawrence!

Türelmetlenül és enyhén hisztériás felhangokkal hullámszórt felém Lej Csung-tao kiáltása. Kidugtam a géppisztolyt az agyagkatona mögül.

- Hallgatom.

- Adok húsz másodpercet. Ha addigra sem gondolják meg magukat, fellógatom a lányt a másik mellé. Láthatták, hogy nem tréfálok. Tehát, ismétlem, húsz másodpercet adok. Egy...

- Várjon! Ha bármi is történne a lánnyal, soha nem kapja meg a katonáit, erre mérget vehet!

- Azt bízsa csak rám!

- Nem tréfálok, Lej Csung-tao! Én is elkezdek számolni. Ha húsz másodpercen belül nem ereszti el a lányt, soha nem kapja meg a szobrait. Ért engem?

- Maga blöfföl, Lawrence!

Egy meo előretolta Judyt az állvány szélére. A lány arcán könnyek csordultak végig, s könyörögve nyújtotta a kezét nagypapa felé. Az öreg összeroskadt. Leejtette a mankóját az állványra, és kezébe temette az arcát.

- Nagypapa! Nem akarok meghalni!

Mintha vékony falon túlról hallottam volna Lej Csung-tao hangját.

- Tizennégy!

Bevágtam magam a katona mögé, és egyetlen ugrással a W-vel jelzett sornál termettem. Térdre estem, s tenyeremmel addig söpörtem a port a sírkamra alján, amíg meg nem találtam, amit kerestem. Egy pedálszerű valamit, amire alighanem csak rá kellett lépni.

- Tizennyolc!

Pillanatig sem kételkedtem benne, hogy Lej Csung-tao nem tréfál. Most viszont meg kell tanulnia, hogy én sem!

- Tizenkilenc!

Judy felvisított, Dögevő hatalmas ugrással átvette magát a sírkamrán, és nem törődve vele, hogy a biztos halálnak teszi ki magát, megiramodott Lej Csung-tao állványa felé. Valahonnan sorozat csattant, hallottam a golyók sivítását, s ugyanabban a szempillantásban ráléptem a pedálra.

Iszonyú dőrejt hallottam, majd egy hatalmas erő a levegőbe emelt. Néhány másodpercnyi repülés után lepottyantam a sírkamra szélére, éppen Dögevő mellé. A lila hajú a földön feküdt, s a szájába tömődött földtől próbált harsány köpésekkel megszabadulni.

Visszanéztem az agyagkatonák felé. A W-vel jelzett sor nem volt sehol.

Judy még mindig mozdulatlanul állt, nyakában a kötéllel, és a könnyek is változatlanul ott csillogtak az arcán. Lej Csung-taót azonban nem láttam a közelében.

Átnyaláboltam Dögevőt, és bármennyire is tiltakozott, visszacipeltem a sírkamrába. Vállamra dőlt és rekedt hangon szipogott.

- Úristen! Judy...

- Nyugalom - mondtam. - Nem lesz semmi baja. Pár perc múlva itt lesz köztünk.

- Maga... maga... mit csinált?

- Egy kis tréfa volt csak. Annak a bizonyítása, hogy a hit néha hegyeket mozgat, jelen esetben agyagkatonákat...

Elhallgattam, mert Lej Csung-tao feje bukkant fel az állvány mellvédje felett. Aztán megjelent az egész ember, s annyira kihajolt, hogy azt hittem, mindjárt idezuhan közénk.

Remegő kézzel lökdöste félre Ho Ling mindegyre eléje hintázó holttestét, és igyekezett kivenni a porfüggönyön át, hogy mi történt odalenn. Amikor meggyőződött róla, hogy egy sor katona úgy eltűnt, mintha forgószelet kapta volna fel, a korlátok dőlt és zokogni kezdett.

Borzasztóan elégedett voltam magammal. Legszívesebben én is elsírtam volna magam az elégedettségtől. Ebben csak az akadályozott meg, hogy egyelőre fogalmam sem volt róla, hogyan mászunk ki a csávából.

Már ha egyáltalán képesek leszünk rá.

76.

Lej Csung-tao felüvöltött. Sokáig úgy üvöltött, mintha nyúzták volna. Megállás nélkül lökte felém az ocsmánynál ocsmányabb szavakat.

- Mit csinált, maga átkozott fattyú? Mit csinált, rohadék?! Tönkretette őket! Legyen örökre átkozott! Ne merjen hozzányúlni, a katonáimhoz! Azonnal jöjjenek ide! Azonnal... Megölöm magát! Mindenkit megölök!

Célszerűnek látszott, hogy hagyjam dühöngeni. Gyorsan nagypapa állványa felé fordultam. A rajta állók úgy néztek rám, mintha mozielőadáson lennének. Nem volt barátságos a nézésük, s ez valahogyan nem tetszett nekem.

- Lawrence!

- Hallgatom.

- Ha még egynek... csak egyetlenegynek is baja esik, megölöm magát! De előbb rettenetesen megkínzom. Ordítani fog és könyörögni, hogy kegyelmezsek meg magának, és öljem már meg végre. Ezer kínt ismerek, ami... ami...

- Ne erőltesse meg magát - mondtam, miközben fél szemmel nagypapáékat figyeltem. - Küldje le a lányt, különben jön a következő sor!

- Mit csinált, maga átkozott?

Szívélyesen mosolyogtam, és barátságosan feléje intettem.

- Nézze, Mr. Vang Pin, vagyis Lej Csung-tao, van némi tapasztalatom az olyasfajta fickókkal kapcsolatban, mint ön. Úgy gondoltam, megkeresem a szobrokat, mielőtt maga megtalálná. Az éjszaka tettem egy kis sétát... és megtaláltam.

- Maga átkozott gazember! Hát már tegnap megtalálta?

- Ahogy mondja. Barátaim szerint trükkös fickó vagyok. Most éppen azt a trükköt találtam ki, hogy megtalálom a katonákat és aláaknázom őket. Elképzeltem, micsoda remek kis tűzijáték lesz itt, ha megnyomkodom a gombokat... Arra gondoltam ugyanis, mert a barátaim szerint nemcsak trükkös, hanem előrelátó is vagyok, hogy hátha ön nem mindig lesz olyan kedves hozzánk, mint eddig. Hátha úgy dönt, hogy inkább a katonák kellene önnek. Elismerem, nem volt szép tőlem, de mégis lemásztam ide az éjszaka, és mindegyik sor alá odaraktam egy bájos kis aknát. Ha nem teszi meg, amit mondok, sorban felrobbantom őket. Én, amint az baráti körömben közismert, barbár ember vagyok, és füttyölök ezekre a kis agyagkatonákra... És füttyölök a világhírré és a gazdagságra is, világos? Tehát még egyszer megismétlem az ajánlatomat. Elengedi a lányt, ide, le, hozzánk, aztán folytatjuk a beszélgetést. Adok további húsz másodpercet. Ha nem történik semmi, repül a következő sor. Ha pedig a lánynak bármilyen bántódása esne, felrobbantom az összeset.

- Akkor maga is ott döglik, Lawrence!

- Honnan tudja? Hátha erre is kitaláltam valamit? Most sem robbantom fel.

- Blöfföl, maga rohadék...

- Azt maga nem tudhatja, Lej Csung-tao. Tehát? Nyomjam a gombot, vagy jön a lány?

Eltűnt a feje a mellvéd mögött. Éreztem, hogy izzadni kezdek, és a veríték végigcsorog a gerincemen. Csoda jól csináltam, el kell ismerni, valamint azt is, hogy valóban blöff volt, amit mondtam.

Lej Csung-tao végre felbukkant és lekiáltott.

- Megy a lány, Lawrence... De ezerszer is megbánja!

Ki akartam mászni a sírkamrából, de Dögevő félrelökött, kiugrott és Judy felé rohant. Megpróbáltam fedezni a géppisztollyal, bár tudtam, hogy aligha sikerülne. Csak abban bízhattam, hogy Lej Csung-tao kapzsisága legyőzi vérszomját.

Le is győzte. Judy és Dögevő beugrottak a sírkamrába, és elrejtöztek a szobrok mögött. Diszkréten elfordítottam a fejem. Gondoltam, addig szemrevételezem nagypapáékat. Mekkora volt aztán a meglepetésem, amikor az állványok tetején álló csoportban megpillantottam régi jó ismerősömet, dr. Camus-t is.

Még hozzá egy egészen kiváló minőségű távcsöves puskával a kezében.

Ismét csak kimásztam a katonák mögül, és megkísértem kijátszani az egyik és igen fontos kártyámat. Olyan voltam, mint az egér, amelyik két macska között próbál elrejtőzni. Úgy döntöttem, hogy a professzorasszonyhoz fordulok.

- Frau von Rottensteiner!

Lenézett rám, kezében az esernyőjével.

- Mit akar, bogarász?

- Azt hiszem, nyertünk!

- Azt hiszi?

Annyi lekezelés volt a hangjában, hogy akaratlanul is kénytelen voltam észrevenni.

- Megtehetik, amit akarnak... Bár az ilyesmi ellenkezik az elveimmel. Azt hiszem, senkinek sincs jogában ítélni mások felett. Ezt a társadalomnak kell megtennie.

Felkapta az esernyőjét és felém tartotta. Inkább csak sejtettem a torkolattüzet, mielőtt lebuktam volna. A rakétához hasonlító lövedék közvetlenül a lábam mellett vágódott a talajba.

- Ha ostobaságot beszél, megölöm! Nem kértem tanácsot senkitől. Itt én, egyedül én döntöm el, hogy mi történik! Megértette? Nem én hívtam magát ide, Lawrence! És a többieket sem! Nem tehetek róla, hogy itt vannak! Az áldozatnak meg kell történnie, és soha, senkinek nem szabad megtudnia, hogy mi játszódott le itt... Soha, senkinek! A föld betemet valamennyiünket, és az agyaghadsereget is. Így akartuk, és így is lesz!

Kiegyenesedtem, és az öregemberre ordítottam.

- Maga is megőrült, nagypapa? Képes lenne feláldozni az unokáját egy örült rögeszméje miatt? Mit akarnak ennyi év után? Ha bosszúra vágynak, kapják el Lej Csung-taót. Figyelmeztetem, hogy maguk sem jobbak nála, ha ártatlanokat is belekevernek a leszámolásba. És maga, Lisolette...

Az újabb torkolattüz láttán menetrendszerűen vágtam magam hasra. A porfelhőn át láttam, hogy Van Broeken és dr. Camus elkapják Lisolette-et. A lány rángatta magát, küzdött velük, aztán hirtelen eltűnt a színről.

- Lej Csung-tao!

A hang von Rottensteiner asszonyé volt.

- Mit akar?

- Megismer?

- A hat nő közül valamelyik. A szőke német? Szóval maga is kicsúszott a vadbarom Kao Fansung kezei közül. Mit akar? Egyezséget?

- A halálát akarom. Lej Csung-tao!

- Maga örült! Akárcsak Lawrence... Állítsa meg akárhogyan is, különben megsemmisíti a katonáimat!

- Mielőtt valamennyien meghalunk, Lej Csung-tao, el kell mondanom magának valamit. Maga átkozott gyilkos, maga szörnyeteg! Évtizedekig álmodoztam erről a percről, amikor végre itt állhatunk egymással szemben... Hálát adnék az istennek - ha hinnék benne -, hogy végül létrejött a mi nagy találkozásunk. Látja ezeket az embereket? Van Broeken... és a maga társa, dr. Camus.

Dr. Camus előrelépett és gyűlölködve nézett Lej Csung-taóra.

A kínai megrázkódott, és értetlenség ült ki az arcára.

- Bizony, bizony, Lej Csung-tao - folytatta Frau von Rottensteiner, - Dr. Camus azonos La Coster hadnaggyal. És ő is, akárcsak én, annak szentelte az életét, hogy elkapja magát.

Hányszor, de hányszor megtehetette volna! Csakhogy a maga életének ott kell befejeződnie, ahová annyira vágyott. A föld alatt! Kedvenc agyagkatonái között. Egy óriási csalódással a szívében.

- Csalódással? Maga örült, von Rottensteiner...

- Ezt nem akarom még egyszer hallani! - csengett a hideg fenyegetés a nő hangjában. - Inkább hadd mondjak valamit, ami remélem, megkínozza rothadt, mocskos szívet. Lej Csung-tao. Az agyagkatonák... Huan-ti agyagkatonái nem léteznek! Legenda az egész. Lej Csung-tao! Nem találtuk meg őket!

- Nem igaz!

- Pedig így van. Nem találtuk meg őket, és nem is rejthettük el azt, ami nincs!

- Nem igaz! Akkor ez micsoda?

- Ez csapda, Lej Csung-tao ezredes, amelybe belesétált. Nem maga rabolt el bennünket, hanem mi állítottunk csapdát magának. Minden percben csak arra gondoltam, hogy egyszer... egyszer... az agyagkatonák mellett láthatom gyűlölt arcának a rángatózását. Amiért élt, Lej Csung-tao, nincs és nem is létezett. Nincsenek agyagkatonák! Az egész agyaghadserget én készítettem, hogy lépre csaljam magát! Nyomorult, hitvány, mocskos féreg!

- Ez igaz? - suttogta elképedve Mal.

Bólintottam.

- Nézd csak meg a katonákat... műanyag mind.

- Te tudtad?

- Sejtettem. Majd később mindent elmesélek. A kis figurácskák is műanyagból készültek. Von Rottensteiner képzőművésznek sem utolsó. Mr. Hardy említette, hogy Bangkokban kiállítása is volt.

- A jó istenit neki! - dühöngött Hardy. - Most mi lesz?

Volt még néhány kártyám a talonban, csak éppen nem tudtam, melyiket húzzam elő. Aztán úgy döntöttem, hogy Judyra teszek. Kicibáltam Dögevő ölelő karjaiból, és adtam neki néhány utasítást. Annyira ki volt készülve, hogy először szólni sem tudott, csak bólintott. Végül felállt, és kinyújtotta a karját nagypapa felé.

- Nagypapa! Nem akarok meghalni! Segíts, nagypapa!

Az öreg levette a tenyerét az arcáról.

- Megesküdtem, Judy... Nem tehetek mást!

- De anyámnak is megesküdtél, hogy vigyázol rám!

- Nem tart soká, Judy... Odaát majd ismét találkozunk!

- Nagypapa, drága nagypapa, ne hagyd, hogy az az örült nő, akinek semmi nem számít, csak a bosszú... Ne engedd, nagypapa!...

Éppen idejében rántottam le magam mellé. Von Rottensteiner asszony kezében ismét „tüzet fogott” az esernyő, s ha nem húzom le a lányt, a lövedék nem tévesztett volna célt.

A következő pillanatban Lej Csung-tao visítása remegtette meg a levegőt.

- Megölöm magukat!... Azt hiszik, beveszem ezt a badarságot? A katonák valódiak! Az én hadseregem! Lőjtek!...

Néhány sorozat kaszált a levegőbe, majd elhallgatott. A meók rájöttek, hogy nem mennek semmire, ha a fedezékeket lövik.

- Lej Csung-tao!

- Mit akar?

- Ezt a föld alatti kamrát soha nem hagyhatja el senki élve...

- Átkozott boszorkány!

- Amikor kiástuk, beépítettünk egy biztonsági rendszert. Látja ezt a kulcsot? Elfordítottam egy zárat itt a falban. Körülbelül tizenöt perc múlva berobban valamennyi alagút. Örökre itt maradunk a föld alatt, ezredes! Maga, mi, és az agyagkatonák.

Éreztem, hogy még egyszer bele kell avatkoznom a dolgok menetébe.

- És mi?

Felém fordult, megvonta a vállát.

- Mondtam már, hogy sajnálom... Magukkal nem volt elszámolnivalóm.

- Engedjen ki bennünket!

- Nem tehetem, Lawrence. Nem akarom, hogy bárki is megzavarja közös nyugalmunkat a föld alatt. Jól tettem, Lej Csung-tao? Talán évezredek múlva egy régészeti expedíció kiás bennünket... A szerkezet ketyeg. Éppen az alagútban lennének, amikor robban...

Intettem a többieknek, és kiugrottam a sírkamrából. Leadtam egy sorozatot Lej Csung-tao, majd von Rottensteiner felé. Öröm volt nézni, ahogy eltűntek a mellvéd mögött.

Kissé lassabban futottunk, mint számítottam. Nem értük még el a felfelé vezető lépcsősort, amikor kopogni kezdtek mögöttünk a golyók. Egy lövedék majdnem belecsípett a fülembe, aztán Hardy kiáltott fel fájdalmas képpel, kezét a vállára szorítva. Leadtam még néhány lövést, aztán bevettem magam a többiek közé a lépcsőfeljáróba.

Csak Hardy vérzett, a többiek megúszták.

Mal átkarolta a nyakam, miközben könnyei befolytak az ingem alá.

- Sikerülni fog?

Hardy megrázta a fejét. Ujjai közül vércsöppek hullottak a lépcsőre.

- Ha ez az örült nő valóban berobbantja a bejáratot, semmi esélyünk a menekülésre. Legalább fél óra kellene, hogy elérjük a felszínt... A barlang tíz perc múlva beomlik. Nincs esélyünk, Lawrence...

- Talán mégis - mondtam.

- Micsoda?

- Egy betű. A „W”.

Gyanakodva lesett rám, mintha attól tartana, én is megháborodtam, akárcsak azok, akik a sírkamra körül tartják sakkban egymást.

- Mi az ördögöt akar ez jelenteni?

Mielőtt kimondhattam volna a bűvös nevet, amelyben bíztam, egy lépcsőforduló mögül sötét árnyék toppant elénk.

- Jól vannak? - kérdezte a talpig porba burkolózó árnyék hamisítatlan amerikai kiejtéssel. - Nem tudtam előbb jönni. A jó édesanyjukat, hogy ezek mi mindent csináltak itt a föld alatt! Elektronikus aknakeresővel is órákig tart, amíg megtalálok egyet. Mintha szántszándékkal akartak volna kitolni velem. Mi a nyavalyától vannak annyira kikészülve? Engem nézzenek, fiúk, lányok! Huszonnégy órája lyukakban mászkálok és aknákat hatástalanítok...

Wimmer volt.

77.

Judy és Mal két oldalról rohanták meg. Átkarolták és haditáncot jártak vele a lépcsőn. Wimmer felismerhetetlenségig elkoszolódott tengerézsapkája után kapkodott és tréfásan kiáltozta:

- Segítség! Terroristák!

Ki tudja, meddig játszották volna a megmenekültet, ha közbe nem lépek. Kiszabadítottam és talpra állítottam a terroristavadászt.

- Minden rendben, Wimmer?

Rám nézett, és egyszerre elszállt az öröm a tekintetéből. Olyan képet vágott, mintha vadalmába harapott volna. Szörnyű, vad ganjú fészkelődött a szívembe.

- Wimmer?

- Igen?

- Minden rendben?

- Attól tartok...

- Beszéljen, ember! - ordítottam rá, és kíméletlenül félretaszítottam az örömeimből lassan magukhoz térő lányokat. - Mi a baj?

Egyszerre fásultság és szorongás költözött az arcára.

- Az a helyzet... Azt a bombát, amelyik berobbantja a bejáratot, nem tudtam hatástalanítani. Egyszerűen képtelen voltam rá... Nem ismerem a szerkezetét. Robbanni fog!

- Mikor?

A tengerész a falnak támaszkodott. Most vettem észre, hogy minden, amit eddig láttam rajta, csak felszín, ami alatt aligha lehet más, mint halálos fáradtság és félelem.

- Mikor, ember?!

Kétségbeesetten megrázta a fejét.

- Nem tudom, Mr. Lawrence. A robbanószerkezetet meg sem találtam, csak az órát. Előbb a kábelt próbáltam elvágni, de acélcsőbe húzták. Nem tehettem mást, mint hogy visszatekertem az órát.

- Miért nem törte össze?

- Nem érnék vele semmit. A szerkezetnek van egy belső automatikája. Ha az óra bedöglene, az automatika veszi át az irányítást. Ennél már sokkal jobb, ha visszaállítom az órát. S vissza is állítottam!

Lassan, de biztosan forgott velem a világ.

- Mikorra... mennyi...

Én sem beszéltem túl összefüggően, annyi szent.

- Harminc percre állítható. Visszaállítottam nullára. Ez annyit jelenti, hogy attól a pillanattól kezdve harminc perc eltelte után robban.

- És... mikor? - nyögte Dögevő, magához karolva Judyt.

Wimmer az órájára nézett:

- Hát... hajszál pontosan tizenöt perc múlva.

Nemhiába volt tengerész, kétségkívül kötélből voltak az idegei.

- Elérjük a kijáratot? - lihegte Hardy.

Felelet helyett elkaptam Malt és felfelé toltam.

- Gyerünk! Az az egyetlen lehetőségünk, ha megpróbáljuk!

Dögevő Judyt támogatta, én Malt, Wimmer időnként a falat.

- Gyerünk, bűvár! - nógatta Hardy, aki maga is nehezen mozgott. - Nagyon kimerült?

- Dög fáradt vagyok - nyögte a tengerész, és úgy nyöszörgött, mint egy repedt fűjtató. - Egész nap ebben az átkozott gödörben!...

Az órára néztem. Tizenkét perc maradt még a robbanásig.

78.

Csillagok jártak táncot a szemem előtt, Mal a karomra nehezedett, többször elesett, én pedig szinte úgy téptem fel a földről. Judy kiáltozott, hogy hagyjuk ott, mert nem bírja tovább; Wimmer káromkodott, Hardy és Dögevő szó nélkül lökdösték tovább.

A lépcsőfokok azonban mintha egyre szaporodtak volna. Időnként az a szörnyű gyanúm támadt, hogy nem is felfelé megyünk, hanem lefelé. S ahogy elérkezik az utolsó perc, ismét lenn találjuk magunkat az agyaghadsereg mellett.

- Mennyi? - suttogta Wimmer.

- Öt perc. Remélem, jól megnézte a mutatókat?

- Viccel?... Ó, hogy az ördög vigye el ezt a sok rohadt terroristát! Temesse be őket a föld a fejük búbjáig!

A világosság egyre erősödött. Még két forduló, még egy...

Két perc.

Judy megbotlott, és ledobta magát a lépcsőre. Dögevő fel akarta ráncigálni, de a lány csak zokogott és a földet verte.

- Meg akarok halni! Vissza akarok menni! Nagypapa!

Alighanem teljesítőképességünk végső határán jártunk. Lelkileg és fizikailag egyaránt.

Mal lekent Judynak egy pofont; Dögevő a hóna alá nyúlt, és felsegítette.

- Megússzuk, bébi, okén megússzuk... Csak nyugalom, bébi, nyugalom...

Az utolsó lépcsőkanyar után végre felragyogott előttünk az égboltnak az a kicsi része, amelyet a bejárat fölél emelkedő fák szabadon hagytak.

Még néhány másodperc...

Nem emlékszem pontosan, hogyan jutottunk ki a levegőre. Arra emlékszem csak, hogy Mal kezét fogva botladoztam a fák között, majd arra, hogy Wimmer felordít, és egyidejűleg megreccsennek mögöttem a bokrok ágai.

Hátrafordultam: bár ne tettem volna. A recsegő ágak mögül meók lopakodtak elő bozótívágó késsel a kezükben.

79.

A fák keringtek-forogtak körülöttem, mintha körtáncot lejtettek volna. Valamelyik lány felsikoltott, Wimmer megállás nélkül káromkodott. A vérző Hardy erejét vesztve leroskadt a földre. Mal belekapaszkodott a karomba.

- Ez a vég, Leslie?

Nem tudtam már válaszolni sem. Még ebben a bódult, kétségbeesett állapotban is arra gondoltam, hogy számítanom kellett volna a meókra. Ebben az őserdőben rájuk mindig számítani kell. És ha előre látom, hogy itt lesznek, kérdeztem magamtól, akkor mit tudok tenni? Akkor is a vágóhídra hajtanak, legfeljebb némi ellenállás után. Aztán a fejemhez kaptam. Én ostoba! Hiszen a géppisztolyom még mindig ott lóg a vállamon!

- Öljétek meg őket! - hallatszott egy ismerős hang, Camus doktor hangja. Az egykori La Coster hadnagy egy ismeretlen kijáraton bukkanhatott elő. Ő sem lehetett épeszű, akár Vang Pin. Vagy a barátai, a másik oldalon.

Sorozatra állítottam a géppisztolyt, és a közeledő meók felé fordítottam. Nem, Leslie L. Lawrence nem adja meg magát ilyen könnyen! Különösen, ha a bozótívágó késekkel szemben egy géppisztolynak igen jó esélyei vannak.

De már nem húzhattam meg a ravaszt. Tágra nyílt szemmel vettem észre, hogy a meók csatárlánca a mögöttük lépkedő Camus doktorral együtt hirtelen a levegőbe emelkedik. Sajnos, nem tudtam tovább figyelni a különös attrakciót, mert forró léghullám rettenetes lökése vágott az arcomba, és terített le. Elsötétült előttem minden, és megnyílt alattam a föld.

- A fenébe is, ember - hallottam egy örökkévalóság múlva. - Nem tud vigyázni?

Éreztem, hogy tele van a szám füvel, földdel, fakéreggel, és valakinek a gyomrán fekszem. Dögevő megpróbált letaszigálni magáról.

- Hová tűntek... ezek a fickók?

- Kicsodák? - nyögtem. - A meók?

- Azok... Hol vannak?

Tényleg - gondoltam -, hol vannak? Körbefordultam, de nem láttam egyetlenegy sem.

- Miért kérdezi?

Gyermeteg mosoly suhant végig Dögevő arcán.

- Mert... tőkön akarom rugdosni őket! - suttogta, aztán elfehéredett és összeesett.

Amerre csak a szemem ellátott, tövestől kitépett pálmafák heverték egymáson. Azon a helyen, ahol néhány perccel ezelőtt még bejárat volt, most hatalmas szakadék tátongott. Mintha kőbányába tévedtünk volna: éles kődarabok borították a talajt jó tíz centiméteres vastagságban.

Ekkor tudatosult csak bennem, hogy alighanem megmenekültünk. S az is, hogy nem tudom, hol van Mal.

Ordítani próbáltam a lány nevét. Ordítás helyett azonban csak szálnalmas nyüszítés hagyta el a torkomat.

Dögevő lassan feltápáskodott.

- Hol vannak a többiek?

Ebben a pillanatban hullottak le az első napalmbombák.

80.

A következő percek kiestek az emlékezetemből. Néhány homályos képet látok csak, ha lehunynom a szemem és megpróbálom magam elé idézni az eseményeket.

Látom, hogy Dögevőnek lángra kap a kimonója, én odarohanok hozzá, és egy marék törmellel próbálom eloltani a lángokat. Dögevő üvölt valamit, és gyorsan kibújik a kimonójából. Aztán látom magunkat, amint együtt rohanunk lefelé egy domboldalon, miközben szünet nélkül ordítjuk a többiek nevét.

Még mindig hullottak a bombák, amikor kiértünk az erdőből egy sík terepre. Amerre csak néztünk, lángfüggöny borította az eget. Mintha égett volna az egész világ.

Aztán a tűzfüggöny mögül felénk futott valaki, és az alsógatyás, lila hajú dögevő karjába vetette magát.

Nem tudom, hogyan találtam rá a többiekre, és azt sem, hogy mikor borítottam rá a csaknem teljesen meztelen Malra a kimonómat.

Köhögve és fulladozva, a napalm és az égő növényzet füstjétől kísérve botladoztunk arrafelé, ahol nem látszottak lángok.

Egy hatalmas kőtömb árnyékában, jó szorosan egymáshoz bújva töltöttük az éjszakát. Másnap reggel, alighogy a nap megjelent az égen, elindultunk a Mekong felé.

81.

Perzselően tűzött a nap Bangkokban, amikor kiszálltam a taxiból a rendőrkapitányság előtt. Éppen fizettem volna, amikor egy vörös hajú fickó odalépett mellém, és benyújtotta a pénzt a vezetőnek.

- Ez a sajtó költségére megy, mister!

Hardy volt.

Megropogtattuk egymás vállát.

- Mal?

Rám kacsintott, majd huncutul elmosolyodott.

- Már várja magát.

Valóban várt. Én viszont nem azt vártam, akit találtam. Még mindig az a Mal élt bennem, akit egy szál kimonóban, később egy bennszülött köpenyben a Mekongig kísértem, aki megbetegedett útközben, s akit a karjaimban vittem az első faluig. Előbb azonban még amúgy félmeztelenül belopóztam Vang Pin vendégszerető házába, és némi sírás-rívás után magammal cipeltem a két teniszező lányt. Néhány kimonót is sikerült lopni magunknak; a szolgák a géppisztolyomat látva behunyták a szemüket.

Mal egy görög istennő és egy tengerészkapitány keverékének látszott. Amikor feltárult előttem az ajtó, és beléptem a terembe, úgy torpantam meg, mintha egy meo szúrt volna felém bozótvágvágó késével. Pedig csak Mal ugrott oda hozzám és csókolta meg az arcom.

Aztán a többi ismerősre esett a tekintetem. A gyászruhás Judyra, a mellette feszengő, immár friss lilára festett hajú Dögevőre s a tisztelgő Wimmerre. Csodára ünnepélyes és feszélyezett volt az egész. Mintha nem is mi lettünk volna azok, akik végigéltük az agyagkatonák történetét a laoszi fennsík közepén.

Ahogy múltak a percek, egyre gyorsabban vetkőztük le feszélyezettségünket. Ebben még azok a hivatalos személyek sem tudtak megakadályozni bennünket, akik elégedett mosollyal ültek körülöttünk. Alacsony, karikalábú emberke volt a kormány biztonsági szolgálatának a vezetője. Keményen kezet szorított velem.

- Hogy vannak a pandái?

- Köszönöm. Elkaptunk néhány csempészt.

- Gratulálok. Maga mindenhol kivágja magát, nem?

- Vagy a barátaim húznak ki a bajból - mutattam gálánsan mosolyogva a többiekre.

Tréfálkoztunk még néhány percig, aztán elcsendesedtünk. A sajtó képviselői bekapcsolták a készülékeiket, én pedig elkezdtem beszélni.

- Először is elnézésüket kérem, hogy annak az ügynek, amelyet a világsajtó az „agyagkatonák története”, avagy a „Huan-ti átka” néven népszerűsít, nem tudtam felderíteni minden részletét. Amint bizonyára tudják, az utóbbi heteket Kínában töltöttem, hivatalos ügyben.

- A pandákkal kapcsolatban? - kérdezte valaki.

- Csakis azokkal. Az UNESCO és még néhány nemzetközi szervezet megbízásából dolgozom a pandafronton. Az utóbbi időben néhány panda tűnt fel a nemzetközi feketekereskedelemben, és a kínai kormány a segítségünket kérte. Sikerült is lefűlelnünk egy-két orvvadászt és kereskedőt. Egyelőre biztonságban lehetnek a mackók.

- És az agyagkatonák?

- Én volnék a legjobban meglepve, ha mégiscsak lenne valami valóság alapja a legendának. Tudja, sok olyan folklórtermék van a világon...

Éppen belemelegedtem volna, amikor a szigorú biztonsági főnök visszaterelt a valóságba.

- Talán a legelején kellene kezdenie, Mr. Lawrence.

Szégyenlősen elmosolyodtam, mert éreztem, hogy ismét elkapott a tudományos hév, és majdnem olyasmiről kezdtem beszélni egy nemzetközi sajtóértekezleten, ami feltehetően senkit sem érdekel. Mal bátorítóan mosolygott, én pedig megköszörültem a torkom.

- Valamennyien tudják, hogy „Huan-ti átkának” az előzményei is néhány évtizedre mennek vissza. Persze csak akkor, ha nem beszélünk az igazi Huan-ti császárról...

Láttam, hogy a biztonsági főnöknek türelmetlenül megrebben a szeme, ezért gyorsan folytattam.

- Most inkább ne beszéljünk róla. Sem a legendás agyaghadseregről. A feltárásukra indított amerikai-német expedícióról azonban jó lenne néhány szót ejtenünk. Bár ez is meglehetősen közismert az elmúlt hetek kutatómunkájának eredményeképpen. Mindazonáltal, azt hiszem, nem ártana feleleveníteni néhány apróságot. Például, hogy mit gondoltam akkor, ott, Laoszban, és mit gondolok most. Mert a kettő nem egészen azonos. Igaz, Mal?

- Igaz, darling - bólintott, és láttam a szemén, hogy csak a teste van velünk, a lelke valahol Laoszban jár, az agyagkatonák barlangjának közelében.

- Tehát... A húszas-harmincas években egy kutatóexpedíció dolgozott Kínában, a lehető legzavarosabb időszakban. A japán megszállást megelőző években érkezett oda. Az expedíciót amerikai és német tudományos intézmények és alapítványok támogatták - bármelyik újságban olvashatnak róluk. Mióta néhányan vették maguknak a fáradságot, hogy utánanézzenek az archívumokban, az expedíció tagjainak a névsora is ismert. Bár én akkor, Laoszban még semmit sem tudtam róluk. Ezért engedjék meg, hogy mindenkit azon a néven emlegetsek, ahogyan Laoszban tettem. Nagypapának, von Rottensteinerek és Van Broekenek. Önök úgylátja, kikről lesz szó...

Az is köztudott, hogy Lej Csung-tao, Csang Kaj-sek biztonsági főnöke felelt az expedíció épségéért. Bizonyos idő után annyira megfertőzte a régészek lelkesedése, hogy maga is hinni kezdett az agyaghadseregben. Arra gondolt, hogy miért ne szerezhetné meg magának. De ezek a tények is ismertek... Én akkor, Laoszban, persze nagyon keveset tudtam minderről. Csak amit Mr. Hardy közölt velem. Őszintén szólva abszolút sötétben tapogatóztam. Amikor a Mr. Hardy által átnyújtott papírokat elolvastam, a következő képet láttam kibontakozni a szemem előtt: Lej Csung-tao értesült róla, hogy az expedíció megtalálta az agyaghadsereget, és megpróbálta megszerezni magának. Később aztán a japánok szolgálatába állva kénytelen volt megöletni a tudósokat. Három tudós és La Coster hadnagy azonban megmenekült a vérengzéstől; eltűnt Ázsia óriási földjén.

Mondanom sem kell, hogy nem egészen így állt a dolog. Mr. Hardy dokumentumai, amelyeket évek alatt bányászott elő, annyira töredékesek voltak, hogy meg is tévesztettek egy kicsit. Mert miről is volt szó valójában?

Az expedíció munkáját nem szükséges hosszan ecsetelnem, ahogy a politikai helyzetet sem. Elég annyi, hogy nem találták meg az agyaghadsereget. Hogy is találhatták volna meg, ha egyszerűen nem is létezik! Találtak sok mindent, de Huan-ti katonáit nem. A harmincas évek elején aztán a régészeknek nyomuk veszett. Arra gondoltam, azért tűntek el, hogy a megtalált agyagkatonákat titokban biztos helyre szállítsák. Ez a feltételezésem is téves volt. Az expedíciót Lej Csung-tao egyszerűen letartóztatta, és egy fogolytáborba záratta. Az volt a feladatuk, hogy mindazoknak a műtárgyaknak, amelyeket a polgárháború éve alatt összerabolt, megbecsüljék az értékét és szakszerű leírást adjanak róluk. A külvilággal is csak Lej Csung-taón keresztül érintkezhetek.

A világ ezekben az években már olyan zaklatott volt, hogy nemigen érdekelte egy Kínában hánykolódó régészeti expedíció sorsa. Európa világháborúra készülődött, Japán pedig Kína meghódítására. Aztán bekövetkezett Kína lerohanása. Lej Csung-tao akkor már szívvel-lélekkel a japánok embere volt.

A hódítóknak azonban aligha tetszhetett az ezredes beteges vonzalma a régiségek iránt, az pedig még kevésbé, hogy fogságban tart egy egész expedíciót. Helyesen gondoltam, még Laoszban, hogy attól tartottak, a németek nem vennék jó néven, ha valami baja történne a német állampolgároknak. Nyilván magas helyről erőlesen felszólították Lej Csung-taót, szabaduljon meg az expedíciótól lehetőleg minél előbb.

Lej Csung-tao belátta, nem tehet mást: engedelmeskednie kell új urainak. S bár ki tudja, hogy a japánok hogyan értették a megszabadulást, az ezredes mindenesetre úgy, hogy igen rövid úton szabadul meg tőlük. Megbízta helyettesét és főhóhérát, Kao Fan-csung századost, intéztesse el kellemetlen kolonccá vált foglyait. A tömeggyilkosság azonban nem sikerült tökéletesen. Hogy Kao Fan-csung volt-e ügyetlen vagy a japánok, nem tudni, tény azonban, hogy néhányuknak, pontosan négy személynek sikerült életben maradnia.

A háborúról nem beszélek. Arról is értesültek már, hogy a Nemzetközi Vöröskereszt kérte Kína kormányát, derítse fel az eltűnt expedíció sorsát. A kínai fél fel is fedezte a tömegsírt, s megállapította, hogy a méészárlást a japán megszállók hajtották végre. Ezzel az ügy lezáródott. A hozzátartozók még utoljára elsiratták a megboldogultakat, aztán az élet ment tovább.

Csakhogy voltak néhányan, akik nem tudtak és nem is akartak felejteni. Azok, akiknek az életét tönkretette Lej Csung-tao. Akik soha nem tudtak megfeledkezni meggyilkolt társaikról. Még évtizedek múlva, egy másik kontinensen sem.

Arról a négy emberről beszélek, akik megmenekültek a méészárlásból. Hogy hogyan; ne kérdezzék. Tudomásom szerint semmiféle írott anyag nem maradt menekülésükről. Mindössze annyit tudunk, hogy nagypapa, akkoriban harmincéves fiatalember, visszatért az Egyesült Államokba, von Rottensteiner Németországba, a korábban német intézetekben dolgozó Van Broeken Hollandiába. Későbbi sorsukról tanulmányt lehetne írni... Nagypapa régiségkereskedést nyitott, és csak igen ritkán foglalkozott tudományos kérdésekkel. Talán annyira sokkolták a kínai események, hogy soha többé nem akart egyetlen sírt sem kiásni? Nehéz belátni az emberi lélek mélységeibe... Családot alapított, és élte mindennapi életét - legalábbis a felszínen. Mert hogy egyáltalán nem az a szelíd és süket öregúr volt, akinek mutatta magát, azt rövidesen látni fogják.

Von Rottensteiner asszony viszont a szakma kiemelkedő nagyságává küzdötte fel magát. Múltjáról ő sem beszélt soha, de hát kit érdekel egy tudós ifjúkora? Senki nem sejtette, hogy valamikor csak óriási szerencséjével sikerült elkerülnie a halált.

A legkacifántosabb pályát, minden kétséget kizáróan, Van Broeken futotta be. Talán nem követek el kegyeletsértést, ha elmondom, hogy Van Broeken alighanem végérvényesen szakított a tisztességes, polgári élettel és bizonyos értelemben maga is bűnözővé vált. Mivel az ügy nem tartozik ide, szíves engedelmsükkel nem is vesztegetnék több szót rá.

- Nagyon helyes - bólogatott a biztonsági főnök.

- Már csak egyetlen személy maradt hátra, aki...

- La Coster! - csúszott ki Mal száján.

- Úgy van. A francia hadnagy, aki a másik hárommal együtt megúszta a vérengzést. Róla csak annyit tudunk, hogy orvos volt, aki a trópusi betegségek tanulmányozására utazott Kínába. Az expedícióval való találkozásának története ismert... Szóval, La Coster hadnagy szintén életben maradt, és elhagyta Kínát, akárcsak a többiek. Ezután mindent maguk alá temettek a múltó évek. A tömegsírt benőtte a fű, egészen addig, amíg a Kínai Népköztársaság kormánya ki nem ásatta. Az exhumálás megtörtént, s a halottak nyugodtak tovább békében.

Tartottam egy kis szünetet, megtömtem a pipámat, meggyújtottam, majd folytattam.

- Valami történhetett a négy ember között, akik élve hagyták el Kínát. Magam részéről azt hiszem, valamiféle titkos esküt tettek. Megfogadták, hogy soha nem felejtik el, mi történt a társaikkal. Nem felejtenek, és bosszút állnak. Ha kell, egész életüket a bosszúra teszik fel. Csak azért fognak élni, hogy megbüntessék Lej Csung-taót.

Szívtam egy nagyot a pipán, beleeresztve egy-két barátságos karikát a levegőbe.

- Nem túl hálás feladat találgatni, de most mégis kénytelen vagyok vele. Nagyon lényeges ugyanis, hogy bizonyos kérdésekben tisztán lássunk. Például abban, hogy pontosan kik voltak azok, akik felesküdtek a bosszúra? Látom, furcsának tartják a kérdést. Végül is kik lettek volna? Egy amerikai, egy holland, egy német és egy francia. Csakhogy engem valami más érdekel. Hogy milyen személyiségek voltak akkor, amikor bosszút esküdtek? Attól tartok, még mindig nem egészen világos, amit mondani akarok...

Arról van szó, hogy egyáltalán normálisak maradtak-e a tengernyi embertelen szenvedés után. Ismerik a lágerpszichózist, gondolom. Képzeljék csak el, ezek az emberek hosszú éveket töltöttek mindentől és mindenkitől elzárva, néha állati körülmények között. Egyáltalán nem sértő és nem lekicsinylő a feltételezés, hogy bizonyos értelemben megzavarodtak. Olyasféle változások történtek a személyiségükben, amelyek meghatározták egész további sorsukat. Nagyon leegyszerűsíténék a dolgokat, ha azt mondanánk, hogy örültek voltak. Bár köznapi értelemben talán ezt kellene mondanunk...

Mindenesetre annyira elhatalmasodott rajtuk a bosszúvágy, hogy egyedül már csak ez adott értelmet az életüknek. Amíg ők Kínában töltötték legszebb éveiket, a világ elrohogott mellettük. Végig idegen is maradt számukra, s hogy megpróbáljanak valamiféle tájékozódási pontot találni benne, a múltba menekültek. Alighanem egyedül von Rottensteiner asszony tudott alkalmazkodni a megváltozott viszonyokhoz, bár minden bizonnyal ő volt a legsérültebb közöttük. Sajátos skizofréniába esett: kívülről nézve híres tudós lett belőle, belül azonban csak a bosszú éltette.

Hogy mikor fogadták meg, hogy bosszút állnak, és hogy milyen időközönként találkoztak, nem tudjuk. Talán már a hajón vagy a repülőgépen, ahogy elhagyták Kínát, esküt tettek: történjék bármi, de előkerítik Lej Csung-taót! Lehetséges, hogy a kutatási területek felosztása is előzetes megállapodás szerint történt. Nagypapa a műkereskedői szakmában működött, és elméletileg tudomást kellett volna szereznie róla, ha Lej Csung-tao felbukkan a láthatáron. Gyanítható volt ugyanis, hogy a műkincsekbe szerelmes katona a háború után is ott folytatja, ahol abbahagyta, amikor a japánok alkalmazták.

- Álljon csak meg egy pillanatra! - szakított félbe egy újságíró. - Miből sejtették, hogy Lej Csung-tao túlélte a háborút? Mi persze már tudjuk, hogy igen, de ők honnan tudták? Hiszen elvégre el is pusztulhatott volna!

- Tökéletesen igaza van. Nos, egészen biztosak természetesen nem lehettek benne, de feltételezték, hogy az olyan férgek, mint Lej Csung-tao, nemigen halnak meg csatamezőn. Gyanították, hogy a ravasz róka, amikor forróvá vált a talaj a lába alatt, biztos helyre menekült. Ahogy az ilyesmi általában lenni szokott... Gondolom, alaposan áttanulmányozták az amerikai és japán archívumokban található listákat. De sem az elesettek, sem pedig a fogságba esettek között nem bukkantak Lej Csung-tao nevére. Ebből persze az is következhetett, hogy nyomtalanul eltűnt valahol, bár mint az előbb említettem, ismerték annyira, hogy ne nagyon higgyenek ebben. Lej Csung-tao nem az az ember, aki hagyja elpusztítani magát. Sokkal inkább elképzelhető volt, hogy még a háború vége előtt lelépett a színpadról. Otthagytta a japánokat, nevet, esetleg arcot változtatott, és új életet kezdett valahol. De egy pillanatra hadd térjek még vissza a megmenekültekre. Tehát nagypapa a műkereskedelemben tevékenykedett,

von Rottensteiner a tudományos életet ellenőrizte, Van Broeken pedig a műkereskedelemmel kapcsolatos bűnügyeket.

- Azt akarja mondani, Van Broeken csak azért lépett a holland rendőrség kötelékébe, hogy nyomára bukkanjon Lej Csung-taónak? - hökkent meg a bangkoki elhárítás főnöke.

- Nagyon is lehetséges. Bár arról sejtelmem sincs, hogy La Costernek, alias Camus doktornak mi volt a feladata, de aligha tévedek, ha azt állítom, hogy valóságos hálót vontak a műkereskedelem köré. Ha Lej Csung-tao felbukkan, előbb-utóbb tudomást kellett volna szerezniük róla.

- De nem bukkant fel!

- Úgy van. Lej Csung-tao nem bukkant fel... Az évek múltak, s bármennyire is ellenőrzésük alatt tartották a piacot, Lej Csung-tao nem volt sehol. Gondolom, nem kevés álmatlan éjszakát okozott ez nekik. Ha ugyanis valóban meghalt, nincs mit tenni, le kell mondaniuk a bosszúról. Az a gondolat azonban, hogy a fickó valahol vidáman, gazdagon és büntetlenül él, nem hagyott nyugtot nekik. Bizonyos idő után találkoztak, és úgy döntöttek, hogy alkalmazzák a régi arab közmondást: ha a hegy nem megy Mohamedhez, Mohamed megy a hegyhez. Ha Lej Csung-tao nem ad életjelt magáról, nekik kell lépniük. Csapdát kell állítaniuk, méghozzá olyat, hogy ha az egykori ezredes él, feltétlenül beleessen.

Nem tudom, mennyi időt, talán éveket vett igénybe a terv kimunkálása. Nagypapa ez alatt az idő alatt hülyült el, méghozzá alighanem von Rottensteiner utasítására. Megjátszotta a leépültet, hallókészüléket tett a fülébe, és a felfogása is érezhetően nehezebbé vált. A nemzetközi kongresszusokra azonban el-eljárt unokája, Judy segítségével. Hátha felbukkan Lej Csung-tao... Nem lehetett kizárni, hogy más név alatt éledgel valahol. Még az is elképzelhető volt, hogy a művészetek iránti érdeklődését kamatoztatva tudós lett belőle...

Alighanem az a terv, amelyet kitaláltak, végső, kétségbeesett kísérlet volt arra, hogy ez lesz az utolsó próbálkozásuk. Ha erre sem jelentkezik Lej Csung-tao, felhagynak a kutatásával. Végtére is mégiscsak megtörténhetett, hogy homlokon találta egy kőszá golyó. Nem tudom, ki finanszírozta a tervet. Talán mind a négyen, talán von Rottensteiner. Elvégre a professzor-asszony előkelő család sarjaként látta meg a napvilágot: volt mit aprítania a tejbe. Nos, a terv megszületett, már csak neki kellett látni a megvalósításnak.

Mielőtt rátérnék a terv lényegére, engedjenek pár szót szólnom Van Broekenről, aki alighanem ki akart szállni a dologból. Megunta az örökös bosszú utáni lihegést, kezdte elfelejteni Kínát. Meggyűlt a baja a rendőrséggel is, és egyre homályosabb ügyletekbe bonyolódott. Hogy aztán von Rottensteiner mivel terelte vissza a bosszú útjára, nem lehet tudni. Talán volt valami ütőkártya a kezében, ami ellen Van Broeken nem tehetett semmit.

A zseniálisan kidolgozott terv az agyagkatonákra épült, továbbá Lej Csung-tao beteges vonzalmára a régiségek iránt. Emlékezzenek csak vissza, milyen vehemenciával kerestette velük az agyagkatonákat! Legalább akkora csalódás volt neki is, mint tudósainknak, hogy Huan-ti hadseregét végül is nem sikerült felfedezniük. Von Rottensteiner ráébredt azonban, hogy Lej Csung-tao nem lehet egészen biztos a dolgában. Hiszen voltak évek, amikor csak alig-alig volt mellettük! Mi lenne, ha elhíresztelnék, hogy mégis megtalálták a katonákat... Megtalálták, de elrejtették előle. Az expedíció tagjai átejtették, méghozzá alaposan. Eldugták előle Huan-ti seregét. Ha el lehetne hitetni vele a történetet, bárhol is rejtőzzék, elő kell bukkannia. Ha kitudódik, hogy az agyaghadsereg létezik, Lej Csung-tao nem tud ellenállni a vágnak, és bármennyire is azt diktálná az esze, hogy maradjon veszteg a rejtkehelyén, nem lesz képes ellenállni az agyaghadsereg vonzásának.

Igen ám, de hol az agyaghadsereg? Nos, von Rottensteiner, aki melleleg egészen kiváló képzőművész, vállalkozott rá, hogy előteremti. Valamiféle műanyagot használt, ami igen gyorsan megszilárdul. A szakértők bizonyára jól ismerik. A legnagyobb akadályt azonban Kína jelentette. Abszolút lehetetlennek látszott, hogy Kínában csapdába Lej Csung-taót. Hiszen be sem igen lehetett utazni az országba. Ekkor támadt valakinek az a zseniális ötlete, hogy Laoszt jelöljék ki a csapda helyszínéül. A vietnami háború idején ugyanis Laosz ellenőrizhetetlenné vált, ráadásul Lej Csung-tao elhihette, hogy a tudósok annak idején a felfedezett katonákat átmenekítették a szomszédos országba.

A terv ettől kezdve szépen realizálódott. Von Rottensteiner megvette a háromcsúcsú hegy egyik részét, méghozzá valami buddhista szerzetesek nevében. Gondosan ügyelt rá, hogy hagyjon helyet maga mellett későbbi vásárlóknak is.

Restauráltatott egy régi kolostort a hegy lábánál, majd lázas munkába kezdett. Megmintázott néhány életnagyságú műanyag szobrot, elkészítette a föld alatti labirintust, behelyezte a szobrokat s a többi. Gyanítom, hogy minimum fél évtized munkájába tellett, amíg elkészült mindennel. Ez kissé soknak tűnik ugyan, de hát egész életüket feltették a bosszúra! És ha egy egész életről van szó, mit számít fél évtized!

Amikor a munka elkészült, kezdetét vehette a második felvonás... Ekkorra már a professzor-asszonyon egyre erősebben mutatkoztak a skizofrén tünetek. Az eltelt évtizedek megérlelték benne az elhatározást, hogy Lej Csung-taóval és az agyagszobrokkal együtt neki is el kell pusztulnia. És nemcsak neki, hanem a többi életben maradtoknak is. Valamiféle rituális, mindent lezáró temetést képzelt el, amelyben a gyilkos és üldözői együtt vonulnak át a más-világra... Hogy a többiek is egyetértettek-e vele a kollektív pusztulást illetően? Ki tudja? Talán igen. Hiszen végül is nagypapa még szeretett unokáját is képes lett volna feláldozni a bosszú oltárán.

Judy csuklott és sírni kezdett. Dögevő átkarolta a vállát.

- Nagypapának jutott ugyanis a szerep, hogy eljuttassa a titokzatos kínait. Bármennyire is csodálkoznak, így van.

Judyhoz fordultam.

- Nem emlékszik rá, kedves Judy, hogy jó öt évvel ezelőtt, amikor nagypapa még jobb fizikai állapotban volt, nem utazott gyakran ismeretlen helyre valamilyen ürüggyel?

A lány letörölte a könnyeit, aztán bólintott.

- Orvosai tanácsára évente több alkalommal is ellátogatott egy szanatóriumba, valahova a Sziklás-hegységbe. Ápolók jöttek érte, és vissza is hozták. Nagyon jól érezte magát, ragaszkodott hozzá, hogy ne látogassuk meg. Akkor már nem élt sem apu, sem anyu.

- Ezek szerint nagypapa szanatóriumi ápolás ürügyén utazgatott szerte a világban. Mint kóbor kínai kereskedő felkereste a nagyobb régiségkereskedőket, és meglehetősen zavarosan viselkedett. Sehol nem adott el semmit, nem vett semmit. Legutoljára éppen saját magánál bukkant fel... Ugye, látszólag tökéletesen értelmetlen a dolog?

- Nem is csak látszólag - morogta egy újságíró, és dühösen lecsapta a golyóstollat az asztalra.

- Pedig egyáltalán nem az. Az egészre csak azért volt szükség, hogy felkeltse Lej Csung-tao figyelmét, ha egyáltalán még él. Hogy nagypapó házában ki volt az álkínai, nem tudom. Talán Van Broeken, talán felbéreltek valakit.

- De hát miért volt erre a cirkuszra szükség éppen a saját házában, ember? - fűjt dühösen az újságíró.

- Ne felejtsek, hogy Judy is részt vett a konferenciákon, sokat utazott, neki tudnia kellett a kínairól! És el kellett mesélnie a történetet mindenkinek, ahol csak szó esett Huan-ti kincséről. Képzeljék magukat Lej Csung-tao helyébe! Megpróbálják? Nos, emberünk évtizedek óta rejtőzködik valahol, meglehetősen gazdag, hiszen azokat a műkincseket, amelyeket összeharácsolt a háború alatt, sikerült kimenekítenie az országból. Hongkongban vagy Szingapúrban él. Vagy akár Thaiföldön. Talán már nem is gondol az agyaghadseregére, hiszen miért is gondolna rá! Talán már az expedícióra sem gondolt. Ami volt, elmúlt. A föld alatt nyugszának, mint annyian, akik elestek a háborúban. Lelkifurdalás? Ugyan már! Az csak a gyengék büntetése, ő pedig erős és gazdag. Nincs ideje érzélgősségre. Talán csak akkor homályosul el a szeme, ha véletlenül eszébe jut a legendás agyaghadsereg. De szép is lenne, ha mégiscsak létezne...

Aztán egyszerre csak becsap a villám. Valamelyik ügynöke jelenti, hogy titokzatos dolgok történnek odaát, Amerikában és Európában. Egy ismeretlen „kínai” járja körbe a régiségboltokat, és összevissza fecseg az agyaghadseregről, régi pénzekről és a háromcsúcsú hegyről. Lej Csung-taót az ájulás kerülgeti. Úristen! Mi történt? Csapda? De hát ki állítana neki csapdát ennyi év után! Hiszen azok valamennyien meghaltak!

Hosszú, áttöprengett éjszakák után úgy döntött, hogy kerül, amibe kerül, megpróbálja felderíteni, mi történik odaát. Rosszullét kerülgette, ha arra gondolt, hogy az agyaghadsereg mégis létezik. Ezeken az átvirrasztott éjszakákon sorra vette az eseményeket, és milliószor is feltette magának a kérdést, elképzelhető-e, hogy a halottak, a tarkón lóttek megtalálták Huan-ti hadseregét. Először nemmel válaszolt, majd rettegve kénytelen volt beismerni, hogy bizony megtalálhatták. Megtalálhatták és úgy becsaphatták, ahogy egy évezredben csak egyszer csapnak be valakit. Azok az átkozottak, hogy rothadjanak szét a sírjukban, képesek voltak kiásni az agyagkatonákat, és eldugni előle! Előle, aki jogos tulajdonosuknak érzi magát! Meg kell őket kapnia, bármi áron is!

Von Rottensteiner asszony jól számított. Lej Csung-taót is az örület kerítette hatalmába. Elveszítette óvatosságát: úgy vetette le magáról, mint a mártással leöntött ruhát. Sietnie kellett, már csak azért is, nehogy más kaparintsa meg „jogos” tulajdonát. Ezerszer eltöprengett a kérdésen, hogy mi is történhetett azokban a vészterhes napokban Kínában. Bárhogyan is törté azonban a fejét, nem tudott választ adni rá.

Nem tudott mást elképzelni, mint hogy maradt valahol valami írásos dokumentum. Az expedíció tagjai közül valaki feljegyzett valamit, ami valakinek a birtokába jutott. S ez a valaki most megpróbál kinyomozni valamit, ami ahhoz kell, hogy megtalálja az agyaghadsereget. Sorra járja a régiségboltokat, és keres, kutat, nyomoz valami után. Majd megőrült az aggodalomtól... Ki az a fickó, és mit akar?

Aztán ugyanazt tette, mint Hardy. Felrajzolta egy papírra az ismeretlen álkínai útját. Megtudta, hogy az utolsó állomása nagypapa volt. Ettől kezdve soha többé nem bukkant fel. Értik már? Lej Csung-tao rájött, hogy a „kínai” nagypapát kereste. De miért, miért, miért? Nyilván megtalált nála valamit, amit keresett... Talán egy térképet, egy vázlatot, akármit. De kicsoda nagypapa? Nyilván egy közönséges régiségkereskedő, aki bizonyos információk birtokába jutott.

A következő hír úgy érte, mint a gyomorszájütés. Valaki közzétett egy publikációt egy félig tudományos híradóban arról, hogy megtalálták Huan-ti pénzeit Kínában. Aztán von Rottensteiner cikkeit kezdte olvasni. Feltűnt neki, hogy a professzorasszony az agyagfigurák legkiválóbb szakértője. Összerakta az adatokat, és egyre inkább meggyőződésévé vált, hogy az agyaghadsereg létezik. Elrejtve pihen valahol a föld alatt. Nos, Lej Csung-tao ekkor már biztos volt benne, hogy világosan lát az ügyben. Az expedíció felfedezte az agyaghadsereget, kiásta és elrejtette. Feltehetően térképet is rajzoltak a rejtekhelyről, amely haláluk után

valakinek a birtokába jutott. Ez a valaki alighanem megkísérli majd piacra dobni a katonákat, mégpedig a feketepiacra, hiszen a kínai hatóságok igényt tartanak a felbecsülhetetlen értékű ritkaságokra. Nincs mese, meg kell szereznie őket! Mégpedig úgy, ahogy az ezredes a kincseit szerezni szokta!...

Ekkor csapott be a másik villám. Valóban felbukkantak a szobrok. Előbb az NSZK-ban, majd Amerikában mutatták be őket a sajtó képviselőinek, méghozzá titokzatos körülmények között. Ha Lej Csung-taónak egy egészen kicsi tartása maradt volna, bizonyára feltűnik neki, hogy valami büzlik Dániában. A volt kémelhárító azonban ekkor már elveszítette a józan esztét, úgy röpködött az agyagkatonák bűvöletében, mint lepke a fény körül. Csak idő kérdése volt, hogy mikor perzseli halálra magát.

Von Rottensteiner éppen erre számított. Egyre több és több információt szivárogtatott ki. Lej Csung-tao lassan-lassan „kikövetkeztette”, hogy az agyaghadserg Laosz területén van elrejtve, méghozzá a háromcsúcsú hegy egyik csúcsa alatt. Még mindig nem tudta ugyan, hogy ki rejtette oda a katonákat, de nem is érdekelte. Meg akarta szerezni őket és kész! Von Rottensteiner asszony számítása ragyogóan bevált. Képzelték iszonyatos, már-már eszelős örömet, amikor értesült róla, hogy egy Vang Pin nevű kínai megvette a kolostor melletti másik hegycsúcsot. Másodpercig sem kételkedett benne, hogy megtalálta társai hóhérait. Vang Pin nem lehet más, mint Lej Csung-tao.

Csak hogy történt valami, ami megkeserítette az örömet. Jelentkezett egy harmadik vevő a harmadik hegycsúcs körüli földdarabra. Hogy ki volt? Önök tudják, hogy a Fekete Herceg, azaz Ho Ling. És ezen a ponton új elem kapcsolódik a történetünkbe, hölgyeim és uraim.

Mivel kezdett kaparni a torkom, kinyitottam egy coca-colás üveget, ittam, aztán igyekeztem összekapni a gondolataimat. A napfény ragyogott, a függönyök között beáradt az utcai árusok kiáltozása.

- Ott hagytam abba - folytattam -, hogy készen állt a csapda. Csak hogy - ezt már korábban is említenem kellett volna - von Rottensteiner asszony taktikája óriási veszéllyel járt. Nevezetesen azzal, hogy esetleg nemcsak Lej Csung-tao harap rá a csalétekre, hanem mások is. Az agyagkatonák legendája túlságosan is jól ismert, és szinte valamennyi műkereskedő álma, hogy egy ókori agyagharcos a birtokába jusson. Arról nem is beszélve, hogy Huan-ti sírjának a felfedezése dúsgazdaggá tenné azt, aki rátenné a kezét. Amikor felbukkantak a von Rottensteiner által készített és a sajtónak bemutatott agyagfigurák, tudományos körökben fellángolt a vita a leletek valódiságáról. Sokan kétségbe vonták a hitelüket, mások viszont esküdtek rá. Von Rottensteiner kiváló ismerője a kornak, emellett ügyes képzőművész is. Nem jelentett számára különösebb nehézséget Huan-ti korához hű agyagszobrok létrehozása. Ne felejtsek, hogy a szobrokról csak rossz megvilágítású képek készültek, amelyek alapján nem lehetett egyértelműen megállapítani a katonák valódiságát. A dolgot tovább bonyolította néhány titokzatos és véletlen haláleset is, amelyeket természetesen összefüggésbe hoztak Huan-ti nem létező átkával. Az agyagkatonák híre futótűzként terjedt.

Önök előtt nem titok, hogy van egy szervezet, jobban mondva már csak volt, amely kezében tartotta szinte egész Délkelet-Ázsiát. Hasonlatos a maffiához, bár sokkal modernebb eszközökkel dolgozott. Órákat beszélhetnék a Vörös Sárkány bandájáról vagy inkább hadseregéről, amely szerény számítások szerint is több tízezer embert mozgatott Ázsia-szerte. Hogy mi mindenre terjedt ki a hatásköre? Jószerével mindenre, ami jövedelmező. Kábítószerre, prostitúcióra, embercsempészetre, rabszolga-kereskedelemre; egzotikus feleségeket közvetített nyugati férfiak számára, s mindezek mellett nem vetette meg a műkincs-kereskedelmet sem. Azt hiszem, a Vörös Sárkány hatalma megközelítette az államelnökökét, ha túl nem haladta őket... Nos, sokáig mindenki meg volt győződve róla, hogy a Vörös Sárkány kínai.

Csak a beavatottak tudták, hogy emberünk fehér. Kedves, joviális úr, volt gyarmati tiszt, aki itt, a helyszínen szerezte azokat a tapasztalatokat, amelyek segítségével felépítette birodalmát. A francia időkben maga is különféle titkos társaságok üldözésével foglalkozott, és olyan jól eltanulta módszerüket, hogy a francia gyarmatbirodalom összeomlása után úgy döntött, önállósítja magát. Létrehozta több államra kiterjedő szervezetét.

Talán csak néhány fő embere tudta, hogy a Vörös Sárkány nem más, mint Villalobos tábornok, a pandaszövetség elnöke, számos nemzetközi szervezet tagja és védnöke, Ázsia-szerte megbecsült személyiség. Azok pedig, akik tudták, hogy kicsoda, mélyen hallgattak róla. Rájöttek, hogy hallgatni arany, mégpedig a szó legszorosabb értelmében. Vörös Sárkány arannyal fizette meg a közreműködésüket és hallgatásukat, ha pedig valaki kinyitotta a száját, aligha volt ideje becsukni. Levitorlázott a Sárga-tenger fenekére a cápák közé.

Mivel a Vörös Sárkányt is érdekelték a műkincsek, s bizonyára már fiatal tiszt korában hallott az agyaghadzsereg legendájáról, megdöbbenéssel értesült róla, hogy valaki előkotorta a katonákat, és a feketepiacon szándékozik értékesíteni őket. Gyors fejszámolást végzett, és rájött, hogy az agyaghadzsereg értéke több ezerszeresen meghaladja egyébként sem jelentéktelen vagyonát. Elhatározta, hogy ráteszi a kezét. Megbízott néhány embert, szaglásszon körül, derítse fel, mi a helyzet a műkincspiacon.

A Vörös Sárkány mind ez ideig semmit sem tudott Lej Csung-taóról. Honnan az ördögből is tudott volna? A háború előtt gyarmati katonatiszt volt Indokinában. Az amerikai-német expedícióról sem hallhatott sokat. Eppen ezért minden új volt számára, amit ügynökei jelentettek. S az ügynökök alapos munkát végeztek, elhihetik. Vörös Sárkány barátunk rövidesen mindent tudott, amit most mi tudunk. Kezében voltak az újságcikkek az agyagkatonák képeivel, dokumentumok az elveszett expedícióról, Lej Csung-taóról, a japánok vérengzéséről. Tapasztalt kézzel összerakta a mozaikkockákat, s arra a megállapításra jutott, hogy gyerekjáték lesz megszereznie az agyaghadzsereget. Már persze, ha egyáltalán létezik.

Ekkor már ketten tudták, hogy Vang Pin kicsoda. Von Rottensteinerék és a Vörös Sárkány. Vang Pin viszont tökéletes biztonságban érezte magát. És nem utolsó sorban biztos győztesnek... Csakhogy a Vörös Sárkány nem szokott hozzá, hogy zsákmányát elhalásszák az orra elől. Még akkor sem, ha az ellenfél olyan dörzsölt és gátlástalan tömeggyilkos, mint Lej Csung-tao.

Az események tovább bonyolódtak. Ezekben az előkészületektől terhes években felbukkant Délkelet-Ázsiában dr. Camus. Mi már tudjuk, hogy az egykori La Coster hadnagy is, von Rottensteinerhez hasonlóan, a bosszúnak szentelte életét. Von Rottensteiner már biztosan tudta, hogy Vang Pin azonos Lej Csung-taóval, hiszen mi másért vette volna meg a lakatlan laoszi hegycsúcsot? Úgy döntött, hogy Lej Csung-taót - nevezzük akár Vang Pinnek - szüntelenül szemmel tartja. Minden lépéséről értesülni akart, nehogy ismét eltűnjön a szeme elől.

Ezért küldte Ázsiába dr. Camus-t. Hogy a doktor milyen ürüggyel férközött a gyanakvó és bizalmatlan Vang Pin kegyébe, nem tudjuk, bizonyára valamelyik régi ismerőse ajánlotta vagy művészetrajongó körökben futottak össze - ki tudja? Mindenesetre megismerkedésük első évében már üzlettársak voltak. De az üzleten kívül alighanem volt még valami más is, ami összekötötte őket. Az, hogy dr. Camus orvos volt, Vang Pinnek pedig minden oka meg volt rá, hogy ne igen vizsgálgattassa magát idegen orvosokkal. Nem tudom, értik-e, mire gondolok. Errefelé igencsak divat a tetoválás. Esküdni mernék rá, hogy annak idején Lej Csung-tao rátetováltatott valamit a testére - mondjuk egy tekergő sárkányt vagy a császár nevét, esetleg valamelyik szerencsét hozó írásjelet, ami elárulhatta volna őt. Ne feledjük, hogy Lej Csung-tao neve ott szerepelt a körözött háborús bűnösök listáján. Ismétlem, minden oka megvolt rá, hogy ne mutogassa magát ruhátlanul idegen orvosok előtt. Csakhogy az öregség előhozza a betegségeket. S ahogy a betegségei szaporodtak. Lej Csung-tao egyre inkább bízni

kezdett az európai orvostudományban. Elismerem, a tűszúrás csodákra képes, de az európai vagy amerikai műszerezettség megnyugtatóbb. Dr. Camus talán orvosi praxisának a segítségével férközött Lej Csung-tao, azaz Vang Pin kegyeibe.

- Erre mind te jöttél rá? - suttogta áhítattal Mal.

Büszkén kihúztam magam, aztán folytattam.

- A Vörös Sárkány megértette, hogy az agyagkatonák megszerzésére irányuló erőfeszítéseiben a legnagyobb ellenfele Vang Pin. Persze a legviccesebb az volt a dologban, hogy egyikük sem tudta pontosan, hol vannak a katonák, csak annyit sejtettek, hogy Laoszban, a háromcsúcsú hegy valamelyik csúcsa alatt. Az sem meglepő továbbá, hogy Vörös Sárkány pontosan úgy gondolkodott, ahogy von Rottensteiner asszony. Ő is ellenőrizni akarta Vang Pin minden lépését. Gondolom, nem kis erőfeszítésébe került, hogy olyan embert találjon, akit beépíthet Vang Pin közvetlen környezetébe. S hogy a dolog még mulatságosabb legyen, azt hiszem, éppen dr. Camus-t szúrta ki magának. Erre utalnak azok az események, ahogy Vang Pint és jövőendő feleségét éppen dr. Camus hozta össze...

A dolog, mondhatnánk, szépen futott a síneken, bár bizonyos hiba azért becsúszott Vörös Sárkány számításába. Alighanem túlságosan is lebecsülte Vang Pint. Igaz, hogy a hajdani tömeggyilkos öregedő oroszlán volt már, de még elég foga maradt ahhoz, hogy széjjeltépje a körülötte ólálkodó sakálokat. Bár feleségül vette Paj Miangot, pontosan tudta, mit csinál. Tudta, hogy a lány a Vörös Sárkány szeretője volt, s hogy sógornője is kapcsolatban állt a Sárkánnyal. Feltételezhetően csak az esküvő után értesült minderről, amikor már nemigen tehetett semmit. Kérdéses persze, hogy akart-e tenni akármit is. Öregember volt, s botorság lett volna tőle, ha érdeklődik ifjú hitvese múltja iránt. Az meg, hogy a Vörös Sárkányhoz fűzte gyengéd kapcsolat, egyáltalán nem érdekelte. Nem sejtette ugyanis, hogy a Vörös Sárkány is érdeklődik az agyagkatonák után. Ha sejtette volna, alighanem jóval korábban ér véget Paj Miang ifjú élete.

Mindezekon kívül Vang Pinnek volt még egy mindent ütő kártyája a többiekkel szemben. Nevezetesen az, hogy kitűnő kapcsolatok fűzték az egymással szemben álló laoszi hercegekhez. Talán még támogatta is őket. Mondanom sem kell, hogy a hercegeknek fogalmuk sem volt róla, kicsoda valójában Vang Pin. Így vásárolhatta meg az egyik hegycsúcsot közvetlenül a régi buddhista kolostor mellett. Hogy miért nem vette meg a harmadik hegycsúcsot is? Miért tette volna? Neki csupán bázisra volt szüksége a környéken, hogy a sír után kutathasson. Honnan sejtette volna, hogy kinek a területén van az agyaghadserég? Alighanem óriási pofonként hatott rá, amikor értesült róla, hogy a harmadik hegycsúcsot is megvásárolta valaki. Méghozzá egy ismeretlen fickó, akit a környék meői csak Fekete Hercegeként emlegettek. Elképzeltük feneketlen dühét, amikor ráébredt, hogy valószínűleg még valaki rástartolt Huan-ti kincsére.

Vang Pin minden követ megmozgatott, hogy megtudja, kicsoda a Fekete Herceg. Végül is kénytelen volt jó ismerőseihez, a laoszi hercegekhez fordulni. Feltehetően Boun Oum volt az, aki elárulta neki, hogy a Fekete Herceg nő. Vang Pin agyában ekkor megmozdult valami. Felébredt benne a régi elhárító, és kombinálni kezdett. Végigpergette magában az elmúlt időszak eseményeit, s arra a megállapításra jutott, hogy csúnyán és szemérmetlenül rászedték. Pillanatnyi kétsége sem volt már, hogy összeesküvés áldozata. A Vörös Sárkány hozzáadta valamelyik szeretőjét feleségül, s aztán, amikor a feleség jelentette, hogy Vang Pin birtokot vásárolt Laoszban, a Vörös Sárkány gyorsan követte a példáját. A Vörös Sárkány tehát arra számított, hogy majd ő, Vang Pin vezeti Huan-ti agyaghadserégének a nyomára.

Természetesen von Rottensteiner is meghökkent kissé, amikor értesült róla, hogy a harmadik hegycsúcsot is megvette valaki, s a Fekete Herceg területén lázas építkezés folyik. Egyelőre azonban nem nyugtalankodott. Tudta, hogy a lejáratra nem bukkanhat rá senki.

De hogy a dolog még bonyolultabb legyen, néhány európai bűnöző is felbukkant. Nemrég kaptam az értesítést, hogy a palermói rendőrségnek sikerült kinyomoznia egyet s mást Taran-telliről. Bár ez annyira mellékszál, hogy részletes ismertetésétől bízvást eltekinthetünk.

- Tekintsünk el - bólintott a biztonsági főnök.

- A dolog tehát, röviden összefoglalva, így nézett ki: von Rottensteiner, nagypapa, dr. Camus és Van Broeken készen álltak végrehajtani a halálos ítéletet Lej Csung-taón és saját magukon is. Említettem, hogy ekkor már megszületett bennük az önmegsemmisítés terve. Bár azt hiszem, Van Broeken nem egészen úgy gondolta a dolgot. A szobrokat behelyezték a föld alatti katedrálisba, s beélesítették a robbanószerkezeteket is, hogy bármelyik pillanatban használhassák. A sírgödör készen állt, hogy befogadjon mindenkit, aki megérett a halálra. Ezután dr. Camus kivételével visszautaztak Európába. Vang Pin és a Fekete Herceg közben elkeseredett kísérleteket tett, hogy megtalálja a sírt. Vang Pin végérvényesen letelepedett a laoszi fennsíkon azzal az ürüggyel, hogy visszavonul a világ zajától. Tudta, hogy egy-két év alatt el kell dőlnie mindennek. Vagy megtalálja az annyira áhított katonákat, vagy valaki elhappolja előle. Ezt pedig mindenáron meg akarta akadályozni. Ho Ling viszont kettős életet élt. Nappal sógornő volt, éjszaka Fekete Herceg. Hát, nagyjából ez volt a helyzet Laoszban, amikor von Rottensteiner úgy döntött, hogy elérkezett az idő a cselekvésre.

Említettem az arab közmondást. Ha a hegy nem megy Mohamedhez, Mohamed megy a hegyhez. Von Rottensteiner azt kívánta, hogy mindazok, akik érdekelve vannak a dologban, ott találkozzanak a föld alatt, az agyagkatonák szomszédságában. Kegyetlen, örült terv volt: kiötlésénél csak megvalósítása nehezebb. Vajon milyen módon lehet Vang Pint lejuttatni a barlangba, közölni vele az ítéletet és végre is hajtani rajta? Látom, néhányan ingatják a fejüket, és arra gondolnak, hogy ennél aztán mi sem egyszerűbb. Csakhogy gondoljanak kérem, a meókra! Hiszen Vang Pin egész meófalvakat alkalmazott; lakóinak egyéb dolguk sem volt, mint az ő biztonságára vigyázni. Talán csak Camus doktor lett volna képes Vang Pint lecsalni a föld alá, ámbár ez sem biztos. Von Rottensteiner alaposan végiggondolt mindent, aztán kivetette a horgát. Annak a bizonyos közmondásnak a jegyében. Nem értik? Csak meggyújtom a pipám, és elmagyarázom.

Nos, von Rottensteiner asszony, azok után, hogy nagypapa segítségével felverte a port, azaz elhíresztelte az agyagkatonák megtalálásának történetét, leállította az akciót. Éppen úgy, mint a horgász, amikor a hal már ráharapott a horgóra. Nem húzza kifelé, hanem engedi fickándozni. Képzeljék csak el: Vang Pin rájön, hogy az expedíció megtalálta az agyaghadsereget, rájön, hogy vannak valakik, akik tudják, hol van elrejtve, aztán azt hiszi, hogy ő is tudja nagyjából, hol lehet rátalálni, megvesz egy laoszi hegycsúcsot abban a hiszemben, hogy a környéken kell rejtőznie a kincsnek, maga is letelepedik Laoszban, miután rövid időre visszavonul a társadalmi élettől, rájön, hogy a Vörös Sárkány a nyakába varrt egy feleséget, aki másra sem áhítozik, mint az agyagkatonákra - és várja, hogy az a másik, vagy ha többen vannak, hát a másikkak, lépjenek már... De azok nem lépnek. Miután megtartották az NSZK-beli, majd amerikai sajtóértekezletüket, úgy felszívódtak, hogy nyomuk sem maradt. Ráadásul nagypapa sem mozgolódik, akinek pedig kétségkívül döntő szerepe van az agyagkatonák ügyében. Legalábbis Vang Pin így hiszi.

Egyre fokozódó rémülettel találgatja, hogy mit is jelenthet a csend. Csak nem ásták ki már a hadsereget és nem tették pénzzé? Nem, nyugtatgatja magát, az lehetetlen. Először is, tudta nélkül senki sem ásozhat a laoszi fennsíkon, másrészt pedig egy-egy darabnak már fel kellett volna bukkannia a feketepiacon. A leletnek tehát még a rejtkehelyén kell lennie.

Csakhogy akkor mit akarnak a megtalálók? Fel akarják csigázni az érdeklődést, hogy még több pénzt kapjanak érte? Talán már tárgyalnak is valakivel. Talán éppen a Vörös Sárkánnyal. Már-már azon a ponton van, hogy feneketlen dühében megfojtja a feleségét, de még idejében türtőzteti magát. Meggyőződik róla, hogy dr. Camus nem a Vörös Sárkány embere-e. Később napokra visszavonul, és megszületik a fejében a zseniális terv. Az, amelyet von Rottensteiner sugallt neki. Ha a hegy nem megy Mohamedhez...

- Ezt már hallottuk - mondta a feszülten figyelő és cseppet sem udvarias biztonsági főnök. Általában utálok, ha nem méltányolják irodalmi felkészültségemet, most az egyszer azonban eltekintettem tőle, hogy megsértődjek.

- Vang Pin arra gondolt, hogy listát készít mindazokról, akik számításba jöhetnek. Papírt, ceruzát vett elő, és elkezdte írni a neveket. Aztán döbbenetesen megállt, mert kettőnél nem jutott tovább. Csak nagypapa és von Rottensteiner neve állt a papíron. Jó, tudom, nagypapa ügye egészen világos, hiszen a rejtélyes kínai, aki végigjárta a régiségboltokat, nagypapát kereste fel utoljára, majd eltűnt. Nagypapa tehát akárhogyan is, de kulcsfigurája az ügynek. De hogyan került a papírra von Rottensteiner asszony neve? Nagyon egyszerűen. A professzor-asszony ugyanis mindent megtett, hogy gyanúba keverje önmagát és... Van Broekent. Hogy hogyan? Azonnal elmondom. Ahogy megtörténtek azok a bizonyos sajtóértekezletek, amelyeken bemutatták az agyagkatonákat, von Rottensteiner több tudományos publikációt is megjelentetett. Természetesen csak most, az események lezajlása után volt alkalmam elolvasni őket, s meg kell mondanom, remekművek a maguk nemében. Von Rottensteiner egyetlen alkalommal sem mondja ki, hogy látott volna akár egyetlen eredeti szobrot is, de olyan tökéletes leírásukat adja, hogy csak a bolond nem veszi észre: szemtanúval van dolga. Ez azonban még mindig nem sok. Csakhogy von Rottensteiner igen óvatosan és szőrmentén egy Van Broeken nevű nyugalmazott rendőrfelügyelőre hivatkozik, akitől bizonyos értesüléseket nyert az agyagszobrokról. Vang Pin emberei természetesen felfigyeltek a cikkekre, és jelentették a dolgot gazdájuknak. Vang Pin felhördült az elégedettségtől, és nem vette észre, hogy gondosan elkészített csapdát kerülget. Azt hitte, ő az okosabb, közben a falu bolondját játszották vele.

Vang Pin úgy érezte, mindent tud. Nyilván von Rottensteiner kerestette a titokzatos kínaival nagypapát, és benne van a buliban Van Broeken is.

- Úgy beszél, mintha maga is ott lett volna - jegyezte meg nem minden él nélkül egy újságíró.

Fújtam egy elegáns karikát a levegőbe.

- Nekem nem kell mindenütt ott lennem, hogy lássam a dolgokat - feleltem. - Nem vagyok újságíró. Én az eszemet is használom néha.

A fickó elvigyorodott, és rám kacsintott.

- Oké, Mr. Lawrence. Megérdemeltem! Folytassa!

- Tehát von Rottensteiner, amikor megbizonyosodott róla, hogy Vang Pin figyelteti minden lépését, magához rendelte nagypapát és Van Broekent. Néhány napra bezárkóztak a professzorasszony hamburgi házába, és ki sem mozdultak onnan. Vang Pin pedig óránként kapta a jelentéseket, hogy mi történik. Pontosabban, hogy nem történik semmi. Közben majd megőrült a bizonytalanságtól és az izgalomtól. Tudta, hogy jószerével rajta ül a szobrokon, azt is tudta, hogy azok hárman tisztában vannak a szobrok helyével, csak éppen az istennek sem akarnak idejönni a háromcsúcsú hegyhez és nyomra vezetni őt, aki egész életében azok után a nyomorult és mégis gyönyörűséges figurák után vágyakozott! Fogalma sem volt róla, kicsoda valójában az a három, és hogyan jutott a nagy titok birtokába, de ez végül nem is érdekelte igazán. Csak a szobrok érdekelték, semmi más!

Ekkor érlelődött meg benne az elhatározás, hogy elrabolja őket. Ha nem akarják megmutatni a sírt szépszerével, majd megmutatják másképpen! Vagy úgy, hogy átejtí őket, vagy ha kell, erőszakot alkalmaz. Megtudja, hol a sír, aztán megöli valamennyiüket.

Ettől az időtől kezdve rafináltabbnál rafináltabb terveken törte a fejét. Nem volt egyszerű dolog az emberrablás, pláne olyan messziről nem... Amerikából, az NSZK-ból, Hollandiából elhurcolni valakit... Bár embere volt elég, nem akarta vállalni a lebukás kockázatát. Végül is megszületett benne a zseniálisnak tűnő ötlet. Elhatározta, hogy Ázsiába csalja mindazokat, akiket el akar kapni. Méghozzá oda, ahonnan könnyűszerrel elraboltathatja őket. Őszintén szólva, egyáltalán nem volt nehéz dolga. Köztudott, hogy a tudományos szervezetek és konferenciák szegények, mint a templom egere. Boldogan veszik, ha akad egy-egy mecénás, aki finanszírozza a költségeiket. Így történt ez a nemzetközi sinológiai konferencia esetében is. Vang Pinnek nem kellett mást tennie, mint megfelelő közvetítők által felajánlani egy komolyabb összeget a feltétellel, hogy a legközelebbi konferenciát Bangkokban rendezzék. Biztos vagyok benne, hogy a szervezőbizottság kapva kapott Vang Pin ajánlatán. Emberei beszivárogtak a szervezők közé, és olyan programot állítottak össze, amelybe bevették nagypapa kutatási területét is. Honnan sejthette volna a jámbor Vang Pin, hogy éppen úgy cselekszik, ahogy von Rottensteiner elvárja tőle!

Alighanem roppant ravasznak érezte magát, amikor von Rottensteinert sikerült hamis táviratok segítségével Bangkokba „csalni”. Örömét tovább növelte a hír, hogy a titokzatos Van Broeken és nagypapa is felbukkant a konferencia résztvevői között. Terve első része maradéktalanul teljesült. A titok tudói Bangkokban voltak, néhány órás repülőútra álmai agyagkatonáitól.

A repülőgép-rablást jó előre gondosan eltervezte. Nem is volt olyan nehéz dolga, ha figyelembe vesszük, hogy hány ember dolgozott neki a bangkoki repülőtéren. Von Rottensteinerék azonban itt is átejtették. Méghozzá Lisolette segítségével...

- Óh, istenem! - nyögött fel Mal, és a kezem után nyúlt. - Szerencsétlen Lisolette!

- Lisolette-ről nem tudok sokat. Talán az Interpol majd kideríti, ki volt valójában. Alighanem a hajdani expedíció valamelyik kivégzett tudósának a gyermeke.

- De hát...

- Tudom, mit akarsz mondani, Mal. Nem hiszem, hogy Lisolette magától tette volna, amit tett. Bizonyára von Rottensteiner fedezte fel. Ki tudja? Talán ő neveltetett navigátort belőle, hogy később bosszújának eszköze legyen. Hiszen von Rottensteiner nem volt normális. Álomvilágban élt; csak a bosszú éltette...

Nos, Lisolette azt a feladatot kapta, hogy szerezzen értesüléseket Vang Pin manővereiről, amelyeket a bangkoki repülőtéren folytat. Lisolette nyitva tartotta a szemét, és alighanem napokkal előtte jelentette a tervezett eltérítést von Rottensteineréknek. Jól ki volt találva, nem? Vang Pin is és von Rottensteinerék is azon munkálkodtak, hogy sikerüljön elrabolni a repülőgépet, sőt még a gép navigátora is segített nekik.

Az a veszély azonban még fennállt, hogy a gép pilótája, Malgorzata kisasszony az utolsó pillanatban észrevesz valamit. Ezért aztán Lisolette elintézte, hogy Mal csak az utolsó pillanatban érkezzék a repülőtérré. Felhívta az ébresztőszolgálatot, és áttetette Mal ébresztését. Mire Mal kiért a Bangkok Internationalra, a gép indulásra készen állt. Csakhogy nem tízezer béka volt a belsejében, hanem egy csomó utas. Mal pedig mit sem sejtve felszállt. Így volt?

- Így - suttogta a lány.

- További kérdés, hogy tudta elintézni Lisolette, hogy éppen az ő gépét rabolják el Vang Pin emberei? Nos, ennek is utánanézttem. Nem emlékszel, Mal, történt-e járatcsere azokban a napokban?

- Azt hiszem, igen. Bár... ezeket a dolgokat Lisolette intézte.

- Lisolette háromszor is felforgattatta a menetrendet, még hozzá azzal az ürüggyel, hogy Mal beteg.

- Én?

- Úgy van. Addig-addig ügyeskedett, amíg Vang Pin embereinek nem jutott más elrabolni való gép, csak az, amelyiken ők teljesítettek szolgálatot. Lisolette úgy olvasott a géprablók terveiben, mint egy ábécés könyvben, s természetesen mindent közölt von Rottensteinerékkal. Ezután felvirradt az a bizonyos reggel, a géprablás reggele. Minden érdekelt ott volt a bangkoki repülőtéren beszállásra várva. S mivel itt új fejezet következik a történetben, engedjék meg, hogy tartsak egy kis szünetet.

Ismét megtömtem a pipám, meggyújtottam, pőfékeltem néhányat, miközben azon töprengtem, hogyan tudnám rövidebbre fogni a mondókámat. Mivel leplezetlen nyugtalansággal figyelték minden mozdulatomat, nem várakozhattam soká. Ittam egy korty Coca-Colát a rend kedvéért, aztán tovább beszéltem.

- Higgyék el, nem könnyű a folytatás! Annyifelé ágaznak az események, hogy ember legyen a talpán, aki logikus rendbe tudja rakni őket.

- De maga megteszi, igaz? - kérdezte vidám mosollyal a biztonsági főnök.

- Igyekszem. Nos, ezen a reggelen többen is felkészültek a nagy kalandra. Kivéve engem, de erről majd később ejtek néhány szót. Vang Pin emberei elkötötték Mal és Lisolette gépét, s egy olyan kijárat elé állították, amely fölött nem volt kijelzőtábla. Így volt, Mr. Hardy?

- Sajnos, nem tudtam megfigyelni.

- Pedig így volt. A folyosó kijelzőtáblája üres maradt, így senki nem láthatta, hová indul a gép. Értik? Nem láthatta, csak tudta. Azaz azt hitte, hogy tudja. Hiszen majd mindegyikünk mellé odalépett egy utaskísérő, és se szó, se beszéd, betuszkolta abba a bizonyos folyosóba. S mi valamennyien azt hittük, hogy a gép oda tart, ahova menni akarunk. Judy azt gondolta, hogy visszatérnek Bostonba, Wimmer, hogy egy katonai gépre száll, én pedig a pekingi-nankingi járaton hittem magam. Voltak azonban jó néhányan, akik pontosan tudták, hogy mi a gép célja.

- Például a Vörös Sárkány - mondta Hardy.

- Úgy van. A Vörös Sárkány, azaz Villalobos tudott mindent. Alighanem sikerült valakit becsempésznie Vang Pin emberei közé, mindenesetre néhány nappal a géprablás előtt már értesült róla, mire készül Vang Pin. Rövid habozás után úgy döntött, személyesen vesz részt az akcióban. Nem engedheti át senkinek a dicsőséget, hogy megtalálja helyette az agyaghad-sereget! Készenlétben állt a reptéren, hogy amikor a gép beáll a helyére, azonnal a fedélzeten teremhessen. Még a pandakongresszust is elmulasztotta volna, pedig a pandaszövetségnek ő volt az elnöke.

- Elég merész ötlet - jegyezte meg egy újságíró.

- Kétségtől. De hát a Vörös Sárkány nem volt gyáva ember, arról nem is beszélve, hogy megfelelően biztosította magát. Emlékeznek a két stewardessre? Mindkettő a Vörös Sárkány testőre volt, s már azelőtt a gép fedélzetére mentek, hogy a Vörös Sárkány rátette volna a lábát a lépcsőre.

Ezután kezdetét vette Vang Pin hadművelete. Az „utaskísérők” sorban odamentek nagy-papához, von Rottensteinerhez, hozzám, és a repülőgép fedélzetére kalauzoltak bennünket.

- Magát miért? - kérdezte egy szemrevaló, de enyhén nyúlfogú japán tudósítónő, nagy szemeket meresztve rám.

- Erről egy kicsit később. Előbb talán a többi áldozatról ejtenék néhány szót. Nos, Vang Pin sejtette, hogy a bangkoki repülőtéri rendőrség nem alszik, s még indulás előtt feltűnhetett volna neki, hogy az egyik folyosón csak néhányan szállnak be egy gépbe. Éppen azért úgy gondolta, hogy beszállítat néhány ártatlan utast, hogy úgy mondjam, vattát is. Az ő szerepük csak annyi volt, hogy eltereljék a repülőtéri hatóságok figyelmét. Ha bárki is gyanakodott volna valamire, eloszlatta volna a gyanúját, hogy a gép felé igyekszik egy amerikai tengerész, egy lila hajú zenész, két lány teniszütővel és a többi. Egy egészen mindennapi utasgép látogatását akarták keltetni, bár nem szándékoztak sok utast a fedélzetre venni. Inkább a minőségre utaztak, mint a mennyiségre.

- Kösz. Ez jólesett - mondta Dögevő, és megrázta lila sörényét.

- További nyitott kérdés még, hogy a maffiózó hogyan került a gépre. Azt hiszem, azon a nyomorult repülőtéren csaknem mindenki tudott mindent, és csaknem mindenki figyelt mindenkit, csak én nem sejtettem semmit, és nem figyeltem senkit. Tarantelli alighanem Villalobost követte, akiről tudta, hogy a Vörös Sárkány, és az agyagkatonákra hajt. Tudta, hogy előbb-utóbb rátalálnak a kincsre, s akkor neki már nem lesz semmi dolga, csak hidegre tenni a Sárkányt. Von Rottensteinerrel és Vang Pinről nem sejtett semmit. Nem furcsa, hogy mindenki csak bizonyos részleteket ismert ebből az egész, hihetetlen históriából?

Ha kellően kicsodálkozták magukat, térjünk rá szerény személyemre. Azt hiszem, nem titok senki előtt, hogy engem is elraboltak. Kezdetben fogalmam sem volt róla, hogy miért tették. Aztán Mr. Hardy volt szíves elárulni. Elterjesztette, hogy kapcsolatban állok azokkal, akik a sajtóértekezleteket tartották. Hogy mindent tudok az agyagszobrokról. A hír eljutott Vang Pin fülébe, és engem is felvett az elrabolandók listájára. Megszervezett egy pandakongresszust, és úgy keverte a kártyákat, hogy éppen akkor legyek a repülőtéren, amikor kell. Így kerültem a repülőgép fedélzetére. Mr. Hardy és kollégája pedig a nyomomban járt, mint az árnyék. Úgy követtük egymást, mint egy társasjátékban vagy filmburleszkben. Mindenki figyelt valakit, miközben őt is figyelték. Végeredményben Vang Pin terve sikerült?! Vagy von Rottensteiner terve?! No és persze Mr. Hardy is!

Mielőtt rátérnék az úti kalandok magyarázatára, szeretném még egyszer összefoglalni a dolgokat. Rajtam és az ártatlan áldozatokon kívül öt csoport foglalt helyet a repülőgépen. Villalobos a két stewardessel; Vang Pin két embere; a maffiózó; von Rottensteinerék; Mr. Hardy és a szerencsétlen Kalima, a kollégája. Szép kis saláta, nem?

- Kétségkívül - mondta a kotyogó újságíró -, csoda, hogy eligazodott benne.

- Sajnos, akkor még nem volt miben eligazodnom. Biztos voltam benne, hogy a gép Pekingbe, majd Nankingba tart, ahol a pandakongresszus lesz. Annál is inkább, mivel volt szerencsém megismerkedni a fedélzeten Villalobos tábornokkal és Mr. Dögevővel. Ismeretségünk egészen szépen indult. Vang Pin pandaruhába bújt emberei közben működésbe léptek. Hogy honnan szerezték a panda-öltönyt, valamennyien tudják. Az egyik bőröndben rejtőztek a csomagterben, a panda-kongresszus álarcosbálgára küldték innen, Bangkokból. Mivel a ládán feltűntették a küldemény tartalmát, Vang Pin találékony emberei úgy döntöttek, hogy pandaruhát öltenek. Így legalább nem ismerünk rájuk, ha Vang Pin házában találkozánk velük. Akkor még nem sejtették, honnan a fenéből is sejtették volna, hogy nem ússzák meg élve a gépeltérítést...

A gépet tehát elrabolták. Mi pedig ültünk a fedélzeten - mármint Mr. Dögevő és én - átadva magunkat a whisky-ivás gyönyöreinek. Villalobos úgy tett, mintha mit sem sejtene abból, ami körülöttünk történik, belül azonban nyugtalan volt. Nem szerette volna, ha rosszul végződik a dolog. A két stewardess feladata az volt, hogy tartsák nyitva a szemüket, és lépjenek közbe, ha veszélyes fordulatot vennének az események.

Szóval, ültem a gépen gondolataimba merülve, amikor Kalima rám kacsintott. Nem tudtam mire vélni a dolgot, azt hittem, egy kis légikacérkodásról van szó. Pedig az a szerencsétlen lány figyelmeztetni akart. Fel akarta hívni a figyelmemet arra, hogy elkábított emberek fekszenek a csomagtérben. Én szerencsétlen nem értettem meg a kacsintását. Azt hittem, ki akar kezdeni velem. Előfordult már ilyen nemegyszer, és nem is egy légi járaton, nem igaz?

- Neked csak tudnod kell - mordult rám Mal.

- Ennek ellenére nem hagyott nyugodni a kacsintása. Talán szakmai ártalom... Mintha egy titokzatos hang arra biztatott volna, hogy menjek utána.

- Gyakran szokott nők után küldeni a titokzatos hangod? - kérdezte csúfondárosan Mal.

Hardy a tenyerébe hajtotta a fejét, és elnyomott egy kitörni készülő röhögést.

- Lementem a csomagtérbe. Nem tudom megmagyarázni, de mintha odahúzott volna valami. Aztán megtaláltam a nyugágyban hortyogókat és a felakasztott agyagfigurát. Sem az alvókkal, sem az agyagfigurával nem tudtam mit kezdeni. Jószerével nem is igen hallottam addig Huan-ti agyagkatonáiról. Hogy az ördögbe hozhattam volna összefüggésbe a kettőt egymással? Ennek ellenére valami nyugtalanított. Nem tetszett annak a lánynak a kacsintása. Az még kevésbé, hogy úgy véltem, a himbálózó agyagfigura az eltűnt stewardess arcát mintázza. S hogy a dolog még izgalmasabb legyen, valóban úgy is volt, ahogy gondoltam. A figurákat von Rottensteiner asszony készítette olyan műanyagból, amelynek az a sajátossága, hogy melegre meglágyul; még az emberi lehelet melegére is. Von Rottensteiner előre elkészített néhány agyagfigurát, s pillanatok alatt annak az arcát varázsolta a figurára, akiét akarta. Csodálatos tehetség volt... Kár, hogy nem lett belőle szobrász. De ha megkérdik, miért volt szüksége az agyagfigurákra, csak nehezen tudnék válaszolni rá. Talán ez is a csapda része volt, amelybe bele akarta kergetni Vang Pint. Talán az akasztókat akarta utánozni, akik egy gyönyörű nő, Jü Tao-csun vezetésével agyagfigurákat akasztottak a gonosz, halálraítélt földesurak ajtai elé? S mindezt Huan-ti nevében. Ki tudja? Mindenesetre a szobrocška ott himbálózott az orrom előtt.

Ekkor szembe találtam magam az első rejtéllyel. A két stewardess ugyanis nem ismerte a harmadikat. Azt, aki kacsintott. Sőt, még csak nem is látták. Legalábbis ezt hazudták nekem. Hardy társát ugyanis ők gyilkolták meg. Talán fegyvert vettek észre nála, s azt hitték, hogy a reptér biztonsági embere. Mindenesetre elkapták, megfojtották és beakasztották a felvonóba. Arra gondoltak ugyanis, hogy a teherliftet nem fogja használni senki.

Míg mi a csomagtérben a felakasztott lány körül sürgölődtünk, odafenn a szalonokban zajlott az élet. Von Rottensteinerék úgy igyekeztek elhelyezkedni, hogy ne kelljen megosztani a szalonjukat senkivel. A két teniszező lány betolakodott ugyan hozzájuk, de ők nem számítottak. Néhány perccel a felszállás után, amikor a pandák már betörték a pilótafülkébe, és a gép letért eredeti útvonaláról. Von Rottensteiner észrevette, hogy történik valami, ami nem vág bele a számításaiba. A két stewardessnek igazság szerint nem lett volna szabad a gépen tartózkodnia. Lisolette-től nyert értesüléseik szerint a gép eredetileg teherjárat volt. Von Rottensteiner is, nagypapa is és Van Broeken is pánikba esett. Mi az ördög történik itt egyáltalán? Ők sem gondolhattak másra, mint hogy a stewardessek a bangkoki reptér biztonsági emberei. De ki ölte meg egyiküket? Mindenesetre a hullát gyorsan elrejtették a szalonjukban az ülések alatt.

Von Rottensteiner megzavarodott. Veszélyeztetve látta élete nagy tervét. Ha a gépen rejtőzködő biztonsági emberek megghiúsítják a géprablást és elkapják Vang Pin embereit, minden elveszett! Évekbe kerülhet, amíg ismét sikerül összehoznia a nagy találkozót. És ki tudja, megéri-e azt az időt?! Beleremegett a gondolatba, hogy előbb találna meghalni, mint Vang Pin. Az a szörnyeteg nem úszhatja meg szárazon! El kell nyernie méltó büntetését. A stuvik azonban eltűntek. Mint tudjuk, Darcy Vang Pin pandái ütötték le, mert zavarta a köreiket. Sikara pedig érezve, hogy valami nagyon nincs rendjén, gyorsan elrejtőzött.

Darcy, amikor magához tért, rájött, hogy nagy bajba került. Az volt a feladata, hogy Villalobos testi épségén őrkdjék, ő pedig hagyta leütni magát. Képzelték, mit érzett, amikor kinyitotta a szemét és éppen főnöke hajolt föléje. Meg kell hagyni, hogy lélekjelenléte volt a lánynak. Úgy becsapott bennünket, hogy na! Még csak meg sem fordult a fejében, hogy nem mondhat igazat. Olyan tökéletesen alakította a szerepét, hogy tanítani kellene a megfelelő iskolákban.

Ezután következett egy másik rejtélyes jelenet. Dögevő rájött, hogy nem a bandája horkol a nyugágyakon, hanem ismeretlen emberek. Azonnal feltettem magamnak a kérdést, hogy a fenébe kerülhettek ide a csomagtérbe, de akkor még, természetesen, nem tudtam választ adni rá. Nem tudtam, hogy von Rottensteiner ötlete volt a dolog. Arra gondolt ugyanis, hogy minél kevesebben vannak a szalonokban, annál jobb. Nem volt biztos benne, hogy géprablás közben nem tör-e ki valami kis balhé az elrablók, Vang Pin emberei és valamelyik elrabolt, idegen utas között.

Ezért az a legegyszerűbb, ha minél kevesebben vannak odafenn. Wimmer elintézése Van Broeken dolga volt. Az ártatlan tengerész kapott egy nagyot a fejére, aztán lefektették egy nyugágyra. Nagypapa és Van Broeken úgy tettek, mintha aludnának, Judyt viszont elkábították. Nem tudom, kinek az ötlete volt, hogy gint locsoljanak szét a környéken, de nem volt rossz húzás. Bárki tévedt volna is le a csomagtérbe, azt gondolhatta volna, hogy részeg utasok alszanak a kényelmes nyugágyokban.

Mielőtt tovább mennénk, beszélnünk kell még Kao Venről, Vang Pin emberéről, akit szintén Van Broeken ütött fejbe. Nos, ő Vang Pin bizalmasa volt, de mielőtt még tevékenyen részt vehetett volna a géprablásban, nagypapáék ártatlan utasnak hívén, elintézték.

- No és a fegyverek? - kérdezte Dögevő. - Ha nem tévedek, úgy potyogtak a stukkerok a takarók alól, mint érett füge a fáról.

- Hát igen. Kezdetben ezzel sem tudtam mit kezdeni. A fegyverek nagypapáék fegyverei voltak, ruhájuk alá rejtették őket. Maga nem vette észre, kedves Judy, hogy a nagypapája úgy ki van tömve pisztolyokkal, mint egy szalmazsák?

- Nem én - ingatta a fejét szipogva a lány.

- Így van az, ha az ember nem gyanakszik. Szóval, képzeljék magukat a rendesen felfegyverzett nagypapa és Van Broeken helyébe. Az volt a tervük, hogy az elkábított utastársakat őrizve a csomagtérben várják meg, amíg a gép megérkezik Laoszba.

Nagypapa és Van Broeken békésen heverésztek a fegyvereiken, amikor mi megjelentünk a csomagtérben. Képzelték a rémületüket, amikor egyszerre csak egy hullát láttak himbálózni a teherliftben, majd egy összekötözött stuvi esett ki belőle. El nem tudták képzelni, mi történik odafenn. Legszívesebben azonnal felrohantak volna, hogy segítsenek von Rottensteinernek, ha bajban lenne. Miattunk azonban nem mozdulhattak. Végül is nem volt mit tenniük, „fel kellett ébredniük”, méghozzá fegyvereikkel együtt. Elég ügyesen megjátszottak, hogy valaki berakta a fegyvereket a takarójuk alá. Hogy tapasztalt fickó létemre miért vettem be a cselt? Egyszerűen nem értettem semmit. Kóvályogtam, mint fekete macska az alagútban.

Amíg mi afelett tanakodtunk, hogy mi történhetett velünk, nemcsak nagyapóék, hanem a közben magához tért Kao Ven is tükön ült. Társa eltérítette a gépet, s ő képtelen volt megszabadulni tőlünk. Természetes, hogy kapva kapott az alkalmon, amikor azon töprengtünk, hogy ki menjen fel megnézni, mi történik odafenn. Az egyre idegesebb von Rottensteiner viszont elhatározta, lejön a csomagterbe és körülnéz.

Közben megtaláltuk a szerencsétlen Kalima hulláját, aki volt szíves és ismét lejött hozzánk a teherliftben. Hogy hogyan történt a csere? Amikor von Rottensteiner arra gondolt, hogy lejön megnézni, mi történt nagyapával és Van Broekennel, a liftet akarta használni. Alighanem le is jött, kilesett az ajtón, aztán megpillantott bennünket, békés beszélgetésbe merülve egymással. Visszaliftezt a fedélzetre és visszatette a halott lányt a liftbe. Arra gondolt, ha kinyitjuk a liftajtót, annyira megrémülünk a kísérteties módon visszatért hullától, hogy kimenekülünk a csomagok közül, s végül nagyapapa és Van Broeken megszabadulhat tőlünk.

Amikor Kao Ven otthagyt bennünket, pandaruhát öltve bement a pilótafülkébe. Amikor ismét kijött körülnézni, von Rottensteiner agyonlőtte. Nem tudok másra gondolni, mint hogy egyszerűen megzavarodott. Ne feledjék, bármennyire is el volt szánva mindenre, tudós volt, nem profi. Talán a panda is megrémült, amikor felbukkant az orra előtt az asszony, talán fegyvert rántott s ez elég volt ahhoz, hogy a professzorasszony megölje az esernyőjével. Ugyanígy járt Vang Pin másik pandaembere is, amikor megpróbált Kao Ven segítségére sietni. Von Rottensteiner őt is lelőtte. Annál is inkább megtehetette ezt, mivel számításai szerint a gépnek már nem lehetett sok üzemanyaga. Sejtette, hogy a pilóta megkapta az utasításokat a pandáktól, hol kell leszállnia. Hidegvérrel kinyírta tehát a másik pandát is, és hogy elvegye a kedvünket a detektívesditől, ismét kivette Kalima hulláját a liftből, berakta valamelyik szalonba a székek alá, s helyére a második panda holttestét tette. Esküdni mernék rá, hogy ekkor hatalmasodott el rajta egészen az örület! Már nem érdekelte semmi, csak az, hogy leszállhassanak Vang Pin birtokán! Azt hiszem, bárkit képes lett volna megölni, csak hogy megvalósíthassa rögeszméjét!

Nagyon tanulságos a harmadik főszereplő, Villalobos, azaz a Vörös Sárkány viselkedése is. A tábornok nem tehetett mást, úszott az árral. Rájött, hogy amibe belekeveredett, jóval veszélyesebb annál, mint amire számított, ráadásul testőrei is eltűntek! Jó képet vágott a dologhoz, és bízott az inkognitójában. Éppen úgy viselkedett, ahogy hasonló esetben egy pandaelnöknek viselkednie kellett volna!

Eközben von Rottensteiner tovább dolgozott. Visszaült a helyére és csinált néhány műanyag figurát; egyet már korábban is elhelyezett a csomagterben. Talán így vezette le az idegességét. Aztán közvetlenül a leszállás előtt, amikor ismét üres lett a teherlift, hiszen kihúztuk belőle a panda hulláját, von Rottensteiner még egy kísérletet tett, hogy lemenjen a csomagterbe és figyelmeztesse nagyapóékat: thaiföldi biztonsági emberek utaznak a gépen. Legnagyobb meglepetésére a liftet üresnek találta - a panda eltűnt belőle -, én viszont még mindig a csomagterben voltam. Felliftezt a felső szintre, berakta Kalima hulláját és leküldte nekem. Legyek vele boldog!

Elhallgattam, kibontottam egy újabb üdítőt, majd folytattam.

- A terv tehát sikerült, ha nehezebben is, mint eredetileg elképzelték. Hogy kinek a terve? Elsősorban von Rottensteineré, de nevezhetjük Vang Pinének is, mivel végül is elrabolta azokat, akik az agyaghadsereg nyomára vezethetik.

Én viszont nyakig ültem valaminek a közepében, amiről fogalmam sem volt, hogy micsoda. Azt azonban éreztem, hogy rám itt semmi szükség, és előbb-utóbb engem is kinyírnak. Márpedig nemigen szeretem, ha le akarnak fújni a térképről, elhihetik!

Ami ezután történt, valamennyiük számára világos, vagy legalábbis annak kellene hogy legyen. Von Rottensteiner megölte a stewardesseket, akik menekülni próbáltak, mivel azt hitte, hogy a bangkoki reptér biztonsági emberei. Ekkor már nem érdekelt semmi a bosszún kívül: nem számolta a gyilkosságokat. Attól félt, hogy a stuvik lelépnek és segítséget hoznak valahonnan. Ha a laoszi katonaság megszállja Vang Pin házáat, ismét csak búcsút mondhat a bosszújának. Elkapta a stuvikat és megfojtotta őket. Vörös Sárkány pedig törhette a fejét, ki utazik az embereire! Csak azt tudnám, hogy hol tanult meg von Rottensteiner ilyen profi módon fojtogatni?...

- Magát mikor ismerte fel von Rottensteiner? - kérdezte a biztonsági főnök.

- Alighanem röviddel a leszállás után. Képzeltetik, hogy meg volt rémülve. Hallania kellett egy-két dolgomról, amiket annak idején az újságok voltak olyan szívesek és részletesen kitaláltak. Mi másra gondolhatott volna, mint hogy én is benne vagyok a buliban. Alighogy kinyírta a stuvikat, a „biztonsági embereket”, ismét felbukkant egy újabb veszély. Mi következik ebből?

- Hogy magát is ki kell nyírnia - mondta a japán lány mosolyogva.

- Pontosan. Éppen erre gondolt. Tudják, hogy van ez... Az egyik gyilkosság vonzza a másikat. Ráadásul még azt is megengedhette magának, hogy mielőtt megöl, játsszék egy kicsit velem. Elmesélte, hogyan csalták Bangkokba, ami végeredményben igaz is volt. Megengedte, hogy halálom előtt egy kicsit még használjam az eszemet.

- Ez... rettenetes! - motyogta Judy.

- Most utólag igen. Akkor legalább elfoglaltam magam valamivel. Kezdtém összerakni a mozaikkockákat. Gyanítani kezdtem, hogy minden, ami velünk történik, kapcsolatban áll az agyagkatonákkal. Ezután még sok mindenről beszéltem nekik. Elmondtam, hogyan próbált kapcsolatba lépni velem Hardy. Hogy a hülye maffiózó kihallgatta a beszélgetésünket, és Hardy igen ügyesen átejtette a pasast. Elmondtam, hogyan akart kinyírni Tarantelli, és hogyan mentette meg valaki az életemet.

- A meók? - szúrta közbe a biztonsági főnök. - Alaposan megijedhettek magától. Nyilván azt hitték, valami kommandóféle érkezett hozzájuk, hogy megsemmisítse a kenderföldjeiket.

- Aligha - ráztam a fejem. - Azok a meók, akik azon az éjszakán találkoztak velem, mindannyian Vang Pin emberei voltak. Fel kellett térképezniük a terepet, hogy sikerült-e baj nélkül leszállnunk az évtizedekkel korábban épített repülőtéren. Képzeltetik a meglepetésüket, amikor olyasmi játszódott le az orruk előtt, amit egyáltalán nem értettek. Kibújtak a bokrok közül, megnézték a repülőgépet, aztán egyszerre csak azt vették észre, hogy egy kövér ember ki akar nyírni egy kefehajú, megtermett fickót. Még a lélegzet is megállt bennük. Nem kaptak ugyanis utasítást, mit csináljanak, ha a gép utasai egymásnak esnének.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy von Rottensteiner mentette meg az életét azzal az, izé... lökhajtásos esernyővel? - kérdezte a japán lány.

- De bizony azt akarom!

- Hm. Nem látom okát, hogy miért kellett volna megtennie?

- Hogy őszinte legyek, nem is igen akarta. Nem az én életem megmentése volt a célja, hanem hogy kinyírja a kövér gengsztert. Képzeljék csak el, ha Tarantelli is elkezd hajszozni az agyagfigurákat! Le kellett lőnie, nem volt mese! Aztán én következtem volna.

- Mégsem lőtte le magát!

- Mert nem volt rá ideje. Jöttek a meók, és menekülnie kellett. Annyi ideje maradt csak, hogy egy agyagfigurát akasszon Tarantelli fölé. A bosszú istennőjének képzelte magát, nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy mindenüvé kirakja az agyagkatonáit. Mintha Huan-ti nevében cselekedett volna. Nem vagyok pszichológus, de egyre inkább az az érzésem, hogy von Rottensteiner azonosult a császárral, vagy azzal a nővel, aki figurákat akasztott a földesurak ajtaja elé. Azt hiszem, a professzorasszonyban kialakult a meggyőződés, hogy ő maga Huan-ti és az a nő: testében inkarnálódott mindkettőjük szelleme. Lej Csung-tao pedig megtestesítette mindazokat, akik valaha, a múlt ködében Huan-ti ellenségei voltak.

Ez magyarázná azt is, hogy miért akart mindenáron a föld alá temetkezni az általa készített műanyag katonák mellé. Ő maga volt Huan-ti, és mi valamennyien áldozatok!

- Ahhoz képest, amit mond, meglepően normálisan viselkedett.

- Természetesen. Ez is a betegséghez tartozott. Bizonyos vonatkozásokban normálisabb volt a normálisnál. De ismétlem: ez már az ideggyógyászok hatáskörébe tartozik. Én inkább folytatom a történetem.

- Gyerünk tovább! - biztatott a biztonsági főnök.

- Röviddel azután, hogy a kövér gengszter jobblétre szenderült, von Rottensteiner és kis csapata tanácskozást tartott a repülőgép teherliftjében. Mr. Hardyval éppen a gépen voltunk, s bár nem tökéletesen, de sikerült kihallgatnunk őket. Sok mindentről beszéltek, a bosszúról elsősorban, de... számomra nem ez volt a legfontosabb. Engem ugyanis halálra ítélték!

- Mit csodálkozik rajta? - kérdezte a japán lány. - Egy szupermant mindenki ki akar nyírni!

Legszívesebben lekentem volna neki egyet. Aztán mégis lemondtam róla, hogy kezet emeljek rá. Ennivalóan bájos mosolya volt, és barátságos nyúlfogai.

- Aligha csak ez volt az oka. Von Rottensteiner megjedte, hogy előbb rájövök arra, mit akar, mintsem megvalósíthatná tervét. Most kezdte csak bánni, hogy már a gépen nem rendezett egy kis ritkítást az utasok között. Persze, ami késik, nem múlik. Halálra ítélt, magára vállalta az ítélet-végrehajtást, aztán, amikor befejezték a tanácskozásukat, leosont a gépről, és beleeresztett egy lövedéket a takarómba.

- Az... izé... esernyőjéből?

- Abból! Az az esernyő, bármennyire is nevetségesnek tűnhet, kegyetlen és gyilkos fegyver. S ami a legfőbb: hangtalan. Egy halk kattanás, és már ki is múlt az áldozat. Így jártam volna én is, ha nincs annyi eszem, amennyi volt.

Ami eddig történt, elég volt ahhoz, hogy nagyjából rájöjjek, mi játszódott le eddig és miért. Azon az éjszakán megerősödött bennem az elhatározás, hogy a végére járok az ügynek. Nem tettem azt, amit normális körülmények között tennem kellett volna, hogy tudniillik elindulok a Mekong felé. Hagytam, hadd sodorjon az ár! Arra azonban ugyancsak vigyáztam, hogy ott ne hagyjam a fogam a pálmafák alatt. Nem Laoszt néztem ki magamnak ugyanis végső nyugvóhelyül. De félre a tréfával! Ekkor már sok mindennel tisztában voltam, többek között azzal, hogy ki a célpont. Csak azt nem tudtam még, ki lehet Lej Csung-tao... Aztán hamarosan erre is fény derült. Előbb azonban még volt részünk egy kis izgalomban. A liftben beszélgetők, hm... kiszagolták, hogy kihallgatják őket, és leléptek, de a szerencsétlen „stuvit” ott hagyták felakasztva. Képzeltetik a többit. Levarázsoltam a liftet a csomagterbe, kinyitottam az ajtaját, és az összeesküvők helyett egy halott lány nézett velem farkasszemet. Őszintén szólva éreztem már jobban is magam hosszú életem során. S tudják, ki volt az a lány? Persze hogy tudják! A kettes számú stewardess, akinek a partnerét von Rottensteiner korábban megfojtotta. Hogy ez a lány, azaz a Vörös Sárkány kettes számú testőre hogyan halt meg? Ugyanúgy, mint a másik. De hogy mikor, ne kérdezzék. Rég halott volt már, mikor von

Rottensteiner beakasztotta a liftbe. Talán egyszerre fojtotta meg mind a kettőt. Talán nem akarta, hogy megtaláljuk. A sok halott már így is elég bajt okozott. Képzelnék csak el, ha valaki az ártatlan utasok közül megőrül a hulláktól, nekivág a vakvilágnak és összeakad valami hatósági emberrel! Napokon belül a nyakukon lehetnek volna a laoszi katonák. Akkor pedig vége a bosszúnak. S bár tudta, hogy a hullák gyártása nélkülözhetetlen folyamat, mégsem akarta kirakatba tenni őket.

- Úgy beszél róluk, mintha rágógumit kérne egy utcasarki kioszkban - mondta szemrehányóan egy újságíró.

- Gondolja? - kérdeztem. Éreztem, hogy feltörő düh kaparja a torkomat, de még idejében sikerült leküzdenem. - Csak igyekszem tárgyilagos maradni. Azoknak az embereknek az életét senki sem menthette volna meg! Még talán ön sem!

- Csak nyugalom - mondta a biztonsági főnök, és beírt valamit a noteszába. - Gyerünk tovább!

- Hát hol is folytassam? Talán a fegyvereknél. Ekkor már tudtam, hogy összeesküvés áldozatai vagyunk, és hogy az életünk csak hajszálon függ. Bár fogalmam sem volt még róla, hogy az agyaghadserég nem létezik, azt hittem, az expedíció valóban megtalálta, elrejtette egy háromcsúcsú hegy alatt, és az életben maradottak most megpróbálnak bosszút állni a gyilkoson. Csakhogy. Egy: hiányzott Lej Csung-tao, kettő: nem értettem az összefüggést a gyilkosságok között. Arra az elhatározásra jutottam, hogy sokkal előbbre járnék, ha ismerném a gyilkos fegyvert. Mivel egy garrotét nehéz megtalálni - egy acélhúrt bárki könnyedén zsebre vághat - ezért inkább arra a fegyverre koncentráltam, amelyből azokat a furcsa lövedékeket kilőtték. Biztos voltam benne, hogy egy speciális légfegyverfajtaival van dolgom. Alaposan körülnéztem, és a következő megállapításra jutottam. Vagy Wimmer a tettes, aki mint a víz alatti robbantások szakembere kitűnően érthet a sűrített levegővel működő szerkentyűhöz, vagy pedig valaki más. Akkor viszont hol a fegyver? Wimmerről ugyanis feltételeztem, hogy akár a nagyujjából is kilövi a lövedékeket, másnak viszont fegyvert kell használnia. Olyat, amelyik állandóan a keze ügyében van, és ráadásul elég terjedelmes, mivel a légfegyvereket egy határon túl nem lehet miniatürizálni. Körülnéztem, és úgy találtam, hogy csak két olyan tárgy van a közelben, amelyek megfelelően átalakítva alkalmasak lehetnek arra, hogy a fura golyókat kilőjék belőlük: von Rottensteiner esernyője és nagypapa mankója. Ez a feltételezés aztán újabb következtetések levonására adott lehetőséget. A professzorasszony és nagypapa azok, akik annak idején megmenekültek a vérfürdőből. Csakhogy hol a fenében találom Lej Csung-taót?

Hamarosan erre is választ kaptam. Megérkezett ugyanis Vang Pin a meóival. S akkor hirtelen, mintha villám csapott volna belém... nem arra gondolok, hogy elájultam, hanem arra, hogy... rájöttem az egész óriási trükk lényegére. Az a balfácán Vang Pin vagy Lej Csung-tao, mert akkor már csaknem biztos voltam benne, hogy a kettő azonos személy, azt hiszi, ő rabolta el a világ legkiválóbb agyaghadserég-szakértőit, s közben ő maga az áldozat. Pontosan azt tette, amit sugalmaztak neki. Én pedig kapkodhatom a fejem: von Rottensteinerék és Lej Csung-tao harcának a közepébe kerültem.

Sőt, azt is megsejtettem, hogy Lisolette is benne van a buliban. A liftben ugyanis az ő hangját véltem felismerni. Mal aztán végérvényesen eloszlatta a kétségeimet, bár nem sokat mondott. Ugye, Mal?

A figyelem egy csapásra a lány felé fordult. Mal pilótaruhában is olyan vonzó volt, mintha csak bikini lett volna rajta. Vagy még az sem.

- Akkor éjszaka... amikor a gép mellett aludtunk, észrevettem, hogy eltűnik. De előbb még fölém hajolt, és figyelte, hogy alszom-e. Nem tudom, miért, de úgy tettem, mintha aludnék. Aztán Lisolette felmászott a gépre. Én meg utána. És... valahogy olyan volt az arca... egészen más, mint amilyennek ismertem. Olyan volt, hogy... talán meg is tudott volna ölni.

Hallgattunk egy kicsit, Judy és Mal könnycseppet morzsolta szét a szemük sarkában.

- Aztán még egy másik fogas kérdést is meg kellett oldanom. Azt ugyanis, hogy ki az ördög lehet a Fekete Herceg? A harmadik hegycsúcs tulajdonosa. Sejtettem, hogy a titokzatos kolostor von Rottensteinerék főhadiszállása, s a „jámbor szerzetesek” ők maguk. De ki lehet a Fekete Herceg? Csak arra gondolhattam, hogy valaki más is belekeveredett az ügybe. A maffia talán?

Egyelőre nyitva hagytam a kérdést. Arra azonban még mindig vigyáznom kellett, nehogy kinyírjanak. Hiszen a repülőgép liftjében halálra ítélték. Csakhogy történt közben valami, amiről nem tudhattam. Von Rottensteiner megváltoztatta a tervét. Úgy döntött: ahelyett, hogy megölne, felhasználja céljai érdekében. Csak nyomozzak, ha akarok. Hiszen egy percig sem titkoltam, hogy érdekel az agyaghadserég. S Vang Pin is egyre nagyobb figyelmet szentelt nekem. Von Rottensteiner és nagypapa mellett én is fontos személyiséggé nőttek ki magam a szemében. Lehet, hogy én vezetem nyomra? Én fogok rábukkanni az agyaghadserégre? Von Rottensteiner tudta, hogy Vang Pin egy pillanatra sem veszi le rólam a szemét, ezért úgy döntött, hogy a maga hasznára fordítja a dolgot. Mondhatnám úgy is, hogy elhalasztotta a halálos ítéletem végrehajtását. Az volt a terve, hogy lépésről lépésre - az agyagfigurák segítségével - elvezet a föld alatti katedrálishoz. Aztán, amikor már valamennyien odalent vagyunk, végrehajtja a tervét. Hogy miért volt szükség a közvetítésekre?

Alighanem attól tartott, hogy Vang Pin esetleg felismeri. Bár több évtized telt el a szörnyű események óta, nem lehetett biztos benne, nem rémlik-e fel Lej Csung-taóban valami. Ha ez megtörténne, alighanem egészen másfajta fordulatot vennének az események, mint ahogyan ő eltervezte. Ezért sokkal jobb, ha Vang Pin az én nyomomba akaszkodik, és én vezetem el a „sírhoz”.

Csakhogy ehhez az kellett, hogy akik keresni kezdik az elrabolt repülőgépet, ne találjanak rá. Merthogy keresnek bennünket, abban biztos voltam. A kínai hatóságok azonnal jelentették Thaiföldnek, hogy egy Bangkokból Peking felé tartó gép eltűnt, valószínűleg Laoszban. Mit kell tehát tennie Vang Pinnek? Szét kellett szednie a repülőgépet! Arra gondoltam, hogy mielőtt ez megtörténne, jó lenne körülnézni a gép környékén. Hátha rájövök valamire.

Nem szeretnék túl bölcsnek látszani, de az történt, amire számítottam. A gép eltűnt, mint a kámfor. Vang Pin eltüntette a meóival. Csak hült helyét találtam. Mégsem volt azonban hiábavaló, hogy kilopóztam az éjszakába. Ezzel nyertem meg ugyanis a játszmát.

Hagytam egy kicsit töprengeni őket. Fújtam néhány füstkarikát, aztán folytattam.

- Felfedeztem ugyanis Wimmer barátunkat, amint korábban elrejtett táskáját helyezte biztonságba. Őszintén szólva majdnem elsírtam magam az örömtől. Mert ha valakire szükségem volt ebben az elkeseredett játszmában, akkor az Wimmer volt. Egy robbanószerrel és mindenféle szerkentyűvel felszerelt robbantási szakember. Sejtettem ugyanis, hogy az agyagkatonák fészke, amelyet von Rottensteiner közös sírunknak szánt, megfelelően ki van preparálva. S ha valaki hatástalanítani tudja a csapdákat, az csak Wimmer lehet. Ehhez viszont meg kellett nyernem magamnak Mr. Wimmert. Ami... hm... végül is ment valahogy.

Wimmer lehajtotta a fejét, elpirult, majd zavartan rám vigyorgott.

- Előbb azonban még történt velem egy és más. Vigye el az ördög, elkapott egy meo! S bár Vang Pin szolgálatában állt, nem tudta megállni, hogy bele ne akarjon fojtani a mocsárba. S most kapaszkodjanak meg: von Rottensteiner asszony mentette meg az életemet. Hogy miért? Ekkor már szüksége volt rám, nem akarta, hogy nyomtalanul eltűnjek. Szerencsére ott kóborolt az éjszakában a gép körül, és szemtanúja volt, amikor a meo ki akart nyírni. Megfojtotta a meót, majd megjátszotta Huan-tit. Ekkor közölte velem azt is, hol találok rá a sír bejáratára. Esernyőjébe épített egy sztereó-hangszórót, s én úgy hallottam, mintha a túlvilág-

ról szólt volna hozzám Huan-ti császár. Hátborzongatóan vérfagyasztó jelenet volt. Ugyanakkor nevetséges is.

- Már akinek - mondta Mal. - Akkor mintha másként beszéltél volna róla...

- Lehetséges. Ez az éjszaka a leszámolás éjszakája volt. Vang Pin rájött, kicsoda Villalobos tábornok, és végzett vele. Talán Paj Miang árulta el. Hiszen Vang Pin pontosan tudta, ki és mi a felesége.

Vang Pin úgy döntött, hogy túl sok az ellenfele: lassan meg kell szabadulnia tőlük. Előbb még eltöprengett egy kicsit, hogy ha nem a Vörös Sárkány, akkor kicsoda a Fekete Herceg. Rájött, hogy a sógornője. Erre beindította a gépezetét. Szép nyugodtan megfojtotta a feleségét, aki nem is sejtette, hogy a férje mindent tud, és megölte Villalobost is; ő viszont túlságosan magabiztos volt, és csak arra várt, hogy a „hülye” férj kikaparja neki a gesztenyét. Vang Pinben, azaz Lej Csung-taóban volt még annyi gúny is, hogy Villalobost a Fekete Herceg pagodájának a kapujára akassza. Csupa szellemes és humoros emberrel voltam körülvéve.

Az ördög tudja, miért, de senki nem mosolygott a szavaimon.

- Hogy hol kapta el Vang Pin Villalobost, nem tudom. Mindenesetre Villalobos, azaz a Vörös Sárkány közvetlenül a halála előtt még betört a szobámba, ráadásul pandának öltözve.

Nem tudom, mondtam-e, hogy Villalobos is ott mászkált éjszaka az eltüntetett repülőgép helye körül. Valószínűleg ott találta az elhullajtott pandaszerezést. Felvette és elvitte Vang Pin házába: hátha jó lesz még valamire. Aztán úgy gondolta, hogy azonnal fel is használja. Azt hitte ugyanis, hogy a felakasztott agyagfigurák jelentenek valamit. Talán titkos jelek vannak rájuk vésvé, amelyek segítségével meg lehet találni Huan-ti sírját. Láta, hogy a figurákat gondosan elrakom a válltászámba, s ez még csak fokozta gyanúját. Elhatározta, elrabolja a szobrocskáimat. Talán azt gondolta, hogy gazdag keleti tapasztalatával olyasmire is rá tud jönni, amire én nem. Aligha foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy vajon ki helyezi el a halottak mellé a szobrokat. Talán Vang Pin, talán más. Őt csak az agyagkatonák érdekelték. Nos, betört a szobámba, és elkábította Malt. Aztán elvitte a szobrocskákat...

- Mit csinált Miss Malgorzata az ön szobájában, Mr. Lawrence? - kérdezte ártatlan mosollyal a nyúlfogú japán lány.

- Mit gondol? - kérdezte Dögevő a maga sajátosan eredeti stílusában. - Poloskát gyűjtött a takaró alatt!

Úgy döntöttem, hogy gyorsan tovább beszélek.

- Sok hasznát nem vehette a szobroknak, ugyanis Vang Pin nemsokára megölte vagy megölette. Talán ő maga, talán valamelyik meo végezte el a hóhért munkát. Sajnos, sok mozzanatra az ismert okok miatt soha nem derülhet már fény. Szobrocskám azonban így is maradt. Egyet Villalobos otthagytott a táskám alján, egyet pedig a mocsár partján tettem zsebre.

Vang Pin természetesen úgy tett, mintha nem tudná, ki ölte meg a feleségét. Megpróbálta Camus doktorra terelni a gyanút, majd a Vörös Sárkányra. Engem azonban nem tudott hintába tenni. Sejtettem, hogy mi az igazság. Tudtam, hogy a játszma a vége felé közeledik. Ekkor úgy döntöttem, hogy mindent egy lapra teszek fel. Méghozzá Wimmerre. Már elmondtam, hogy miért. Ráadásul miután a Fekete Herceg elkapta a pagodája körül kóborló Mr. Hardyt és Dögevőt, nem is igen maradt más választásom.

Elmeséltem, hogy van Rottensteiner még egyszer megmentette az életemet: amikor elriasztotta tőlem a páviánokat. Valószínűleg nagypapa is besegített, hiszen Judy szerint a professzor-asszony több alkalommal is sétát tett az öregúrral, hogy elbeszélgethessenek a kínai szobrok kérdéseiről.

A befejezésről nem is kellett szólnom: mindenki tudta, hogyan zárult az agyagkatonák története. Valamennyi résztvevő ott maradt a föld alatt, ahova annyira kíváncsiak. Őszintén csak a szerencsétlen Lisolette-et sajnáltam, aki végül is nem tehetett semmiről.

Elhallgattam, összeszedtem a pipámat és a jegyzeteimet. Egyedül a nyúlfogú japán hölgy mosolygott értetlenül. Végül is bátorságot vett magának és feltette az utolsó kérdést.

- Mister Lawrence - selypítette, és csábítóan megvillantotta a fogát. - Arról még nem beszélt, hogy végül is ki dobálta le a napalmbombákat?

Igyekeztem megőrizni a komolyságomat.

- Talán nem említettem még - mondtam udvariasan -, hogy amikor Mr. Hardyt és Mr. Dögevőt elkapták a Fekete Herceg meói, Mr. Hardy véletlenül meghallott egy híradást, amely arra a körzetre, ahol mi is voltunk, bombázást jelzett. Sajnos, vagy szerencsére, nemigen értettük, miről van szó. Ha értjük, talán elmenekülünk, és soha nem oldódik meg az agyagkatonák rejtélye.

A laoszi hatóságok ugyanis elhatározták, hogy felszámolják a meók kábítószer-ültetvényeit, ezért rendszeresen bombázzák azokat. A bombázás előtt jó előre figyelmeztetik a lakosságot, mi viszont nem nagyon értettük, miről van szó, s a fülünk botját sem mozgattuk. Így történhetett, hogy a lehulló bombák a robbanással együtt végül is megmentették az életünket. Van még valakinek kérdése?

Nem volt.

82.

Alacsonyan repültünk a tenger felett. Közvetlenül alattunk delfincsapat játszadozott: mintha a gép árnyékát kergették volna.

Mal igazított a kormányon: széles kanyart írtunk le az öböl szélénél. A napfény vakítóan ragyogott, a vizet szegélyező pálmafák vidáman integettek.

Mal csökkentette a sebességet, mire elhalt a motorzaj, s úgy lebegtünk a levegőben, mint egy óriási madár. Még egy kör, aztán berepültünk egy erdő fölé. Ötpercnyi lebegés után fákkal borított domb emelkedett előttünk, oldalában óriási, fehér épülettel. Az épület előtt kékesen csillogó úszómedence partján strandolók heverésztek. A motorzajra felemelték a kezüket és felénk integettek.

Mal oldalt fordította a fejét.

- Milyen?

- Csodálatos! - mondtam és rávigyorogtam. - Tudod, mit szeretnék?

- Mit?

- Egy jó hónapot veled. Mondjuk itt! - és lemutattam a csillogó medencére, majd be az épület ablakán, ahol minden bizonnyal kellemes hálósobák várták széles franciaágyakkal az úzásban kifáradt vendégeket.

- Valóban?

- Hát persze!

Mosolygott és megemelte a gépet.

- Mi akadályoz meg benne?

- A kötelesség - nyögtem elkeseredve. - Két nap múlva egy konferencia lesz Barcelonában...

Tovább mosolygott és felém hajolt.

- Nyúlj le a lábához! Találsz egy csomagot... Búcsúajándék.

Lenyúltam, megtaláltam.

- Mi ez?

Rejtélyesen mosolygott, mint egy thaiföldi istennő.

- Bontsd ki!

Felemeltem a selyempapírba burkolt valamit, és lefejtettem róla a burkot. Aztán felkiáltottam meglepetésemben. Harminc-negyven centiméter magas műanyag figura feküdt a kezemben, éppen olyan, amilyenekkel nem is olyan régen von Rottensteiner örvendeztetett meg bennünket.

- Ez micsoda? - nyögtem, és hol rá, hol Malra bámultam.

- Nézd meg figyelmesen!

Megnéztem. Őszintén szólva volt is mit nézнем rajta. A szobor Malt ábrázolta. Minden kétséget kizáróan őt: csak a haja volt egy kicsit szokatlan. Régies, évszázadokkal ezelőtti szokásos hajviselettel ékesítette fel a művész.

A hasonlóság a régi divatra ezzel aztán le is zárult. A szobor ruhájáról ugyanis nem mondhattam el, hogy elmúlt évszázadokat idéz.

A szobrocskán egyáltalán nem volt ruha.

Ugyanakkor mégiscsak Malt ábrázolta. És nemcsak az arca, hanem a szobrocška minden kellemes, ígéretes és vonzó domborulata is.

Mal úgy tett, mintha oda sem figyelne, csak a kormányt hintáztatta jobbra-balra. Végül is rám pislantott a szeme sarkából.

- Nos?

Barcelonára gondoltam, a tengernyi megbeszélésre, az izzasztó ülésekre, a...

Kinyújtottam a mutatóujjamat és az oldalába böktém.

- Kezeket fel! El vagy térítve! Leszállunk!

Amikor kiugrottunk a gépből a szálló repülőterén, mindenki szeme láttára a nyakamba ugrott, és abba sem akarta hagyni az örvendezést.

Én meg csak reménykedtem, hogy egy hónapig sikerül kitartanunk.

Nekem is és a pandáknak is.

*

Miközben egymást átölelve ballagtunk az épület felé, arra gondoltam: ennyi halott és ennyi viszontagság után megérdemelnénk mi is, a világ is -, hogy az agyaghadzsereg legendája valósággá váljék. Őszintén reméltem, hogy egyszer, nem is sokára, megtalálják majd az agyaghadzsereget valahol a Nagy Fal környékén. Ott, ahol a harcosok éltek. És Huan-ti császár is békésen nyugodhat a sírjában, hiszen katonái kínai földön állnak őrt.

Ma már tudom, hogy így történt.

VÉGE